LINDA LAEL MILLER

EDITURA MIRON

O Mireasă Incomodă

LINDA LAEL MILLER

O nevastă incomodă

Fletcher's Woman

by Linda Lael Miller

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

LINDA LAEL MILLER

O nevastă incomodă

Traducere de Adriana Micle Muscaliuc

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU
Corectori: GEORGETA TOMA
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-4-9

Prolog

Providence, Washington Territory
21 mai 1889

Rebecca McKinnon căzu înapoi pe perna de satin, în timp ce durerea devenea tot mai intensă. Cu degetele care păreau să nu țină seama de comenzile din mintea ei luă scrisoarea de pe măsuța aflată lîngă pat şi o citi poate pentru a suta oară de cînd o primise, cu o zi în urmă. O cuprinse chinul, împreună cu o uimire amețitoare, plină de speranță. *Ezra!* În sfîrşit, Ezra o găsise. Şi asta însemna că probabil şi Rachel o va găsi.

Lacrimi de frustrare şi de durere îi ardeau ochii. Îi va spune lui Rachel ceea ce el ştia? Va aranja oare el o confruntare între mamă şi fiică?

Rebecca se înfioră. Capul începu să-i zvîcnească şi aruncă într-o parte cuvertura de catifea roşie care o acoperea, luptîndu-se să coboare din pat. Străbătu încăperea, tremurînd pe picioarele subțiri; trupul ei, odată voluptuos, era acum istovit şi scheletic sub cămaşa de noapte din mătase bej.

Pe tăblia scrinului, băutura aştepta – alinare de culoarea ambrei – închisă într-o sticlă de cristal.

Un fior de gheață străbătu sufletul Rebeccăi cînd destupă sticla şi îşi turnă o generoasă cantitate într-un pahar, apoi puse dopul şi aşeză sticla la locul ei.

Încăperea, deja mohorîtă, se întuneca şi mai mult; furtuna care bătea dinspre mare ajunsese aproape de oraşul Providence. Vîntul aspru, care-şi anunța sosirea, se auzea deja țiuind în jurul stabilimentului Rebeccăi şi se strecura spre podeaua de lemn, învăluindu-i picioarele goale.

Ea ridică paharul, într-un toast batjocoritor: „În cinstea lui Ezra. Pentru marinarul vorbăreț care-i înşelase încrederea într-un saloon din Seattle. Pentru propria ei tinerețe pierdută."

Privi țintă imaginea umbrită din oglinda înnegrită de fum, zgîriată, de deasupra bufetului, şi scoase un suspin.

Părul ei lung, de abanos, era presărat cu fire argintii, iar expresia arzătoare părăsise de mult ochii ei mari, de ametist, lăsîndu-i opaci, goi. Obrajii ei erau supți şi lipsiți de orice culoare, buzele ei, altădată cărnoase şi roşii, se subțiaseră de-a lungul anilor de singurătate şi regret.

Unde era acum cealaltă Rebecca? Unde era femeia spirituală, plină de viață, care îi întorsese zîmbetul din atîtea oglinzi cu mult mai frumoase?

– Moartă, zise Rebecca cu voce tare, răspunzîndu-şi. Dădu repede pe gît băutura, cu o mişcare smucită.

– Moartă, moartă, moartă!

Muşchii spatelui se relaxară cu o forță convulsivă, de îndată ce coniacul îşi făcu efectul. Un sughiț de plîns i se ridică în gît şi rămase acolo, mai dureros decît boala vicioasă care îi măcina măruntaiele, care îi sfîşia muşchii.

Uşa dormitorului se deschise cu grijă. Oare cînd o să

se ocupe această imposibilă Mamie să ungă balamalele? se întrebă ea.

– Becky? se auzi o voce masculină, blîndă. Ce naiba faci?

Rebecca se întoarse, înclinîndu-şi capul spre bărbatul care intră în cameră. O uşoară alinare o străbătu ca o briză de vară.

Griffin.

Tînărul bărbat îi apucă braţul cu fermitate, aproape autoritar, conducînd-o înapoi în pat, unde o instală sub cuverturi, cu mişcările rapide, nerăbdătoare ale unui tată nemulţumit. Părul său negru reflecta atîta lumină, cîtă permitea cerul cenuşiu de afară, în timp ce trăsăturile puternice, aristocratice ale chipului trădau o afectuoasă reţinere. Ochii, la fel ca părul, îi erau negri şi pentru moment evitară să-i privească, în timp ce îşi reprima mila pe care Rebecca o suspecta că există.

Admira graţia suplă a trupului său şi îşi dori cu fervoare să fie din nou tînără şi sănătoasă. Cu pielea străbătută de vene proeminente, ea se întinse şi îi atinse mătasea netedă, cenuşie, a vestei.

– Unde îţi este haina, doctore Fletcher?

Un zîmbet înflori în colţul buzelor ferme, nerăbdătoare.

– Jos, în spatele barului. Sper că valoroşii tăi angajaţi îşi vor ţine degetele departe de portofelul meu.

Rebecca se instală mai bine, calmată pe moment de coniac şi de prezenţa taciturnului ei prieten intolerant.

– Oricine îndrăzneşte să te fure, va fi biciuit. În afară de asta, eu un personal cinstit, Griffin Fletcher.

Griffin rîse uşor încălzind atmosfera camerei reci, care mirosea a lavandă.

– Bunii cetăţeni ai oraşului Providence s-ar putea să găsească acest lucru discutabil, Becky.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi împreună mîinile

îndemînatice, puternice, în jurul genunchiului.

– Ei bine, de ce m-ai chemat? Durerea este mai puternică?

Rebecca îşi fixă ochii stinşi pe stucatura din tavanul camerei sale şi vorbi cu precauţie:

– Ai spus că-mi eşti dator, Griff, după ce te-am ajutat iarna trecută, la Tent Town. Vorbeai serios?

– Da.

Rebecca respiră adînc şi îndrăzni să întîlnească ochii doctorului.

– În legătură cu fiica mea, Griffin. Este vorba de Rachel.

Pe faţa lui Griffin nu apăru nici o reacţie.

– Ce anume în legătură cu ea?

Lacrimi luciră acum pe genele Rebeccăi, iar ea nu făcu nici un efort să le ascundă. Era prea tîrziu pentru asta.

– Ezra o aduce aici, la Providence, reuşi ea să spună, bîjbîind încă o dată după scrisoarea mototolită de pe noptieră.

Doctorul Fletcher luă epistola, o despături şi străbătu rapid mesajul. Totuşi, nu era nici o schimbare în expresia sa, nimic care să indice dacă era sau nu un aliat.

– Conform celor de aici, ei ar urma să sosească în această seară, spuse el.

Rebecca aprobă. Cînd vorbi din nou, cuvintele ei erau atinse de isterie şi era greu să le facă să sune într-o ordine firească:

– Griff, ea va trăi la Tent Town, acolo este Jonas, Doamne sfinte, este Jonas...

Griffin oftă, dar nici o emoţie nu licări în ochii săi mari. Rebecca ştia că el înţelegea ameninţarea pe care o reprezenta Jonas Wilkes, ştia că el îl ura cu patimă pe acel om. Dacă era cineva care să aibă un motiv, atunci el era acela.

– Calmează-te! îi comandă el aspru.

Rebecca se forță să rămînă calmă, deşi dorea, chiar avea nevoie, să coboare din pat şi să facă orice pentru a-l împiedica pe Ezra să o aducă pe Rachel la Providence.

– Rachel este o fetiță drăguță, Griffin, spuse ea în cele din urmă, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, astfel încît să nu-i scape de sub control şi să se reverse într-un fluviu de ruşine şi de panică.

– Ştiu că este. Era un copil frumos. Şi dacă pune Jonas ochii pe ea...

Un muşchi se zbătu pe maxilarul lui Griffin, apoi se relaxă din nou.

– Ți-e teamă să nu o adauge la colecția sa?

Rebecca nu putu decît să aprobe, apoi se lăsă o tăcere tensionată, amenințătoare.

În sfîrşit, ea continuă:

– S-a întîmplat cu mai multe fete, nu-i aşa, Griff?

El se ridică în picioare şi stătu cu spatele la Rebecca, cu mîinile în şolduri. Ceva violent şi primitiv părea să-l cuprindă; Rebecca putea simți lupta lui interioară, deşi aceasta se dădea în cele mai ascunse colțuri ale minții şi inimii lui.

Ea netezi cuvertura de catifea.

– Îmi pare rău.

Umerii lui Griffin erau încordați sub cămaşa albă de in. Îşi lăsă capul în piept şi Rebecca îi auzi respirația adîncă. În cele din urmă se întoarse cu fața spre ea.

– Ce anume vrei să fac? întrebă el, cu o voce care era puțin mai mult decît o şoaptă.

Rebecca se crispă şi trecu o veşnicie pînă cînd fu în stare să vorbească din nou:

– Căsătoreşte-te cu ea, Griffin. Vrei să te căsătoreşti cu ea?

Cererea îl izbi cu o vizibilă şi nedisimulată putere.

– Cum?

Un val de disperare o cuprinse pe Rebecca, făcînd-o să continue:

– Am să-ți plătesc! Am economisit o mie de dolari, Griffin, şi mai sînt şi acțiunile la afacerea mea...

Un rîs lipsit de veselie îi ieşi din gît şi el îşi întinse brațele în față, într-un soi de revoltă.

– Îmi ceri să mă însor cu o femeie pe care n-am văzut-o niciodată? Şi în schimb să primesc o mie de dolari şi un bordel?

Rebecca sări din pat pentru a-l înfrunta. Durerea şi slăbiciunea fuseseră ignorate, alungate de valul de mînie care o cuprinsese.

– Griffin Fletcher, ascultă-mă, ticălos arogant! Se poate ca eu să fiu o tîrfă – la naiba, chiar sînt o tîrfă –, dar fiica mea, fiica mea este o doamnă! Mă auzi! O doamnă!

Un respect rece luci în ochii întunecați şi fața lui Griffin se mai îmblînzi puțin.

– Sînt sigur că Rachel este tot ceea ce îşi poate dori un bărbat, spuse el neutru. Dar eu nu am intenția să mă însor cu nimeni. Nici cu fiica ta, nici cu altcineva.

Cuvintele lui exprimau o hotărîre neclintită, iar Rebecca oftă şi îşi lăsă capul în jos.

– Bine, spuse ea. Bine.

Griffin o apucă din nou de umerii ei slabi şi o conduse înapoi în pat.

Ea nu protestă cînd el scoase o seringă din geanta neagră, scorojită, pe care o umplu cu morfină şi verifică bulele de aer.

– Nu vreau ca fetița mea să afle că am un bordel, şopti ea răguşit.

– Ştiu, răspunse Griffin, în timp ce-i administra injecția şi îi scotea uşor acul din braț.

Durerea pulsă în interiorul ei într-un ritm accelerat,

sălbatic. Era întotdeauna astfel după injecție, durerea groaznică creștea brusc și devenea mult mai insuportabilă, ca și cum ar fi știut că în scurt timp urma să se supună.

– Doamne! șopti ea. Oh, Doamne, Griffin, ce să mă fac?

– Pentru moment să te liniștești, îi sugeră Griffin. El ridică globul pictat de pe lampa cu cherosen, așezată pe noptiera Rebeccăi, și aprinse fitilul cu un băț de chibrit. Lumina veselă, tremurată, nestingherită de globul decorativ, alunga puțin întunecimea din cameră.

Era mai dificil, mult mai dificil să stea trează. Dar durerea venea în valuri precum cele care izbeau sub ferestrele Rebeccăi, în malurile lui Puget Sound.

– Te-am ajutat, insistă ea, avînd o singură idee fixă. Atunci cînd a fost epidemia de pneumonie și de gripa în Tent Town, iarna trecută, eu și fetele mele te-am ajutat. Îmi ești dator, Griffin Fletcher. Îmi ești dator.

Griffin scoase o țigară lungă, subțire, din buzunarul cămășii, o rupse cu dinții săi albi, egali, și se aplecă să o aprindă de la flacăra jucăușă a lămpii. Capătul țigării străluci roșu-auriu în semiîntuneric, iar globul de porțelan scoase un clinchet cînd îl puse la loc.

– Știu asta, spuse el.

– Vrei să vorbești cu Ezra? Vrei să-i spui ce s-ar putea întîmpla cu Rachel dacă Jonas pune ochii pe ea?

Mîhnit, Griffin aprobă din cap. În ochii lui era o expresie obosită, distantă.

Rebecca se lupta să continue, înainte ca somnul liniștitor, binecuvîntat, să o cuprindă complet.

– Și dacă Ezra nu vrea să te asculte, Griffin, dă-i lui Rachel cei o mie de dolari. Mamie îți va arăta unde sînt puși. Îi dai banii și o urci pe puntea primului vapor care are legătură cu Providence...

– Dar dacă ea nu vrea să plece, Becky? Atunci ce fac? Să o leg de mîini şi să o arunc pe vapor?

– Dacă va fi necesar da. Tu eşti prietenul meu, nu-i aşa?

Griffin rîse răguşit.

– Asta nu este prietenie, Becky. Asta este o răpire.

Pleoapele Rebeccăi părură să se îngreuneze şi vederea i se înceţoşa. Se simţi ca o piatră mică, netedă, alunecînd fără zgomot spre fundul unui lac şi odihnindu-se acolo, în nămol.

– Îmi eşti dator, Griffin Fletcher! strigă ea, într-o ultimă clipă de conştienţă. Îmi eşti dator!

1

Rachel McKinnon stătea liniştită în mica insulă de căldură pe care corpul ei o crease şi îşi ţinea ochii închişi.

Timp de cîteva momente nebuneşti, ea chiar reuşi să-şi închipuie că nu trăia în acest loc ploios, ci într-o casă frumoasă în Seattle, cu privelişte spre golful Elliott.

Da, da, ea stătea la ferestrele strălucitoare ale camerei sale spaţioase, cu delicate perdele din dantelă, şi podele din stejar lustruite, putînd privi vapoarele cu aburi şi corăbiile cu pînze, care veneau şi plecau din port. Pete de soare dansau ca nişte flăcări argintii pe suprafaţa albastră, albastră a apei...

Era mirosul urît care o aduse pe Rachel la realitate, mirosul îngrozitor, pătrunzător.

Acesta o obliga să-şi amintească totul.

Îi scăpă un geamăt şi îşi strînse mai mult ochii. Dar imaginile urîte rămaseră.

Un acru de corturi, înălţîndu-se în noapte ca un zdrenţuit regiment de stafii cenuşii. Şobolani, cu ochii lucind roşii, avîntîndu-se între pîrîiaşele de ploaie. Copii scîncind şi zbenguindu-se între foile de pînză.

Tent Town, oraşul corturilor!

Rachel se cutremură şi încercă să lupte contra panicii disperate care veni odată cu trezirea şi înţelegerea. Încercă să forţeze fantezia să-i aducă înapoi în minte căsuţa visurilor ei, dar acest lucru nu se întîmplă. Deschise ochii, apoi îi închise din nou.

Adevărul era acolo, în spatele pleoapelor, pictat în culori triste în acîncul minţii ei. Urma să trăiască în acest loc înfiorător atîta timp cît tatăl ei va avea de lucru la fabrica de cherestea a domnului Wilkes.

O mînă se lăsă pe umărul ei, scuturînd-o uşor.

– Fetiţo?

Furia ardea în gîtul lui Rachel şi îi pulsa în vene, dar numai pentru scurt timp. Ea îşi iubea tatăl şi ştia că suferinţa şi sărăcia îl dureau pe el mai profund decît pe ea. Visurile şi speranţele pentru singurul lui copil erau într-adevăr mari.

– Sînt trează, spuse ea încet, zîmbind în lumina semiobscură a cortului.

O ploaie uşoară bătea cu o cadenţă sinistră pe acoperişul uzat din pînză, iar Rachel putu auzi cîteva voci răguşite. Fără motiv, aceste sunete o făcură să se simtă singură.

Ezra McKinnon întoarse spatele său lat, astfel ca fiica sa să se poată ridica de pe patul ei, avînd o oarecare intimitate. Era un bărbat scund, solid, cu păr cenuşiu, neglijent, cu o barbă deasă şi ochi albaştri, răutăcioşi. El se ridică şi îi spuse:

– Există o sală de mese, Rachel. Du-te acolo şi mănîncă ceva la micul dejun.

Încercînd să ignore frigul paralizant, Rachel îşi netezi rochia mototolită şi cotrobăi în coşul împletit, care conţinea majoritatea lucrurilor ei personale. Găsindu-şi peria de păr, începu să-şi netezească părul castaniu-deschis.

– Nu am nici un ban, tată. Să presupunem că ajung la acea sală de mese, ei nu se aşteaptă să am bani la mine.

Ezra îşi drese glasul, trase într-o parte uşa cortului şi scuipă afară în ploaie. Aerul umed, îngheţat, pătrunse înăuntru.

– L-am întrebat pe domnul Wilkes în legătură cu masa, cînd am semnat, răspunse el, precipitat. Mi-a spus că pentru mine este inclusă, iar pentru tine preţul va fi scăzut din salariul meu.

Cu îndemînare Rachel îşi împleti părul lucios, îl încolăci într-un coc şi îl fixă cu piepteni mici de Baga.

– Vei fi în pădure pînă duminica viitoare? întrebă ea, ştiind deja că aşa va fi. Rachel avea şaptesprezece ani, era aproape femeie, dar acum se simţea ca o fetiţă speriată, o fetiţă care urma să fie abandonată, fără prieteni sau bani, într-un oraş în care ploaia părea că nu se va opri niciodată.

– Da, fetiţo. Pînă duminică.

Tocmai cînd Rachel îşi scormonea mintea pentru a găsi un argument pentru a-l ruga să nu plece, auzi apropierea unei căruţe cu cai care tropăiau prin ploaia şi noroiul de afară. Îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să găsească vreun motiv.

Ezra o sărută blînd pe frunte şi apoi îi spuse ceva ciudat:

– Lucrurile vor fi diferite aici, Rachel. Mai bine.

Înainte de a apuca să-l întrebe ce voia să spună, tatăl său plecă să-i întîlnească pe ceilalţi muncitori. Se auziră ţipete şi explozii de rîs. indecente cînd bărbaţii acestei comunităţi se întîlniră la căruţă, ocupîndu-şi fiecare locul său.

Curînd, ei se vor afla în munţi, tăind şi stivuind cherestea pentru Jonas Wilkes. Pentru Rachel, sosind în cursul nopţii cu căruţa, acest munte îi apăruse ca un

ceva amenințător şi monstruos, oarecum altfel decît ceilalți munți văzuți de ea.

Îşi scoase din coş şalul albastru, înfăşurîndu-l în jurul capului şi al umerilor. Cînd păşi afară din cort, în burnița neîntreruptă şi în lumina care se lupta să înfrunte întunericul, mirosul deveni mai puternic. Resturi umane, probabil în gropi săpate prea aproape de tabără.

Repulsia lui Rachel era ca un acid în gîtul şi nările ei; ar fi vrut să fugă înapoi în cort să se ascundă. Oricît de primitiv ar fi fost, era totuşi singurul ei refugiu.

Dar nu era chip să ignore foamea chinuitoare care o măcina, chiar şi cînd încerca să nu vomite. Ridică bărbia, înfruntînd lacrimile care îi inundă ochii.

În jurul ei, alte femei îşi părăsiseră corturile, împingînd de la spate copii tăcuți, spre centrul straniului sat. Rachel îi urmă, cu şalul strîns înfăşurat în jurul trupului ei subțire.

Descoperi curînd că sala de mese era de fapt un alt cort. Era însă mare şi luminat corespunzător cu lămpi cu cherosen, care pîlpîiau şi scoteau fum, pe mesele lungi din lemn, grosolan cioplite. Pe podea era rumeguş umed şi cu un miros înțepător, care se lipea de pantofii negri ai lui Rachel.

Delicioasa căldură ce radia de la maşina de gătit mare, neagră, aflată la un capăt al cortului părea să mîngîie trupul ei înghețat, iar mirosul aţiţător de slănină prăjită o întîmpină ca un binevoitor prieten. Ea uită de mirosul urît care se simțea în spatele cortului şi îşi permise să respire adînc.

Foamea o împinse spre masa unde era distribuită mîncarea. Luă o farfurie albastră, emaiiată, şi o furculiță subțire, şi îşi spuse numele unei femei slabe, astmatice, care înregistra cu grijă într-un registru de contabilitate.

Un chinez micuț îi smulse lui Rachel farfuria din mînă, i-o umplu cu trei felii de slănină, un ou şi o felie de

pîine prăjită, apoi i-o înapoie. Ea se servi cu o cană de cafea dintr-un vas mare aşezat la capătul mesei unde se distribuia mîncarea.

Bănci lungi erau aşezate la celelalte mese şi Rachel găsi un loc, unde radia căldura sobei, şi se aşeză. Privind mîncarea din farfurie, tremură, simţind un sentiment de vinovăţie şi în acelaşi timp de nerăbdare. Tatăl ei nu mîncase cu o zi înainte, şi nici ea, dar acum el era în drum spre munte, pentru o întreagă zi de muncă. Oare domnul Wilkes avea grijă ca oamenii lui să primească mîncare înainte de a-şi începe lucrul?

Băncile începură să fie ocupate de femei posomorîte, cu ochi vicleni, şi copii neastîmpăraţi. Rachel făcu un efort să-şi imagineze că tatăl său va primi o mîncare chiar mai bună şi începu să mănînce. Mesteca încet, savurînd mîncarea.

Ici şi colo, la alte mese, se auzea cîte un mic chicotit, alungînd pentru moment atmosfera tristă. Rachel privi pe furiş feţele celorlalte femei, încercînd să găsească persoana care trăia la Tent Town şi putea încă să rîdă astfel. Ar fi vrut să o găsească şi să se împrietenească cu ea. Fără să vrea, Rachel scoase un oftat. Trecuse mult, mult timp, de cînd ea rămăsese într-un loc pentru a-şi putea face prieteni.

Cînd termină de mîncat, luă farfuria goală şi o duse înapoi chinezului. El i-o smulse din mînă şi o aruncă într-o chiuvetă mare de metal, evident revoltat de ignoranţa ei privind regulile. Apoi se răsti la ea în limba lui ciudată, repezită.

Rachel se înroşi de ruşine, conştientă că zgomotele celor care mîncau şi discutau se opriseră. Toţi se uitau fix, gîndindu-se ce proastă era această femeie. Ea încercă să-şi ceară scuze, spunîndu-i că nu ştia ce trebuia să facă, dar chinezul nu îi dădu ocazia. În schimb, continua să se răstească precum o mică pasăre furioasă.

Tristețea lui Rachel se transformă într-o îndreptățită mînie. În mod cert, o mică infracțiune de a nu şti unde să pună o farfurie murdară nu justifica crearea unei astfel de scene!

Dar, înainte de a putea formula un răspuns, un curent rece pătrunse în cort, înțepînd trupul lui Rachel prin rochia subțire şi prin şal.

Tăcerea femeilor şi a copiilor aşezați la mese se adînci, iar bucătarul îşi înghiți invectivele brusc.

– Este vreo problemă aici, Chang? întrebă o voce de bărbat, pe un ton nemulțumit.

Rachel se întoarse şi văzu un bărbat suplu, arătos, care stătea chiar în spatele ei. Avea ochi căprui, angelici, după cum observă ea, şi o față masculină, proaspăt rasă. Costumul de comandă, destul de deplasat într-un loc în care era atîta stambă şi poplin, era făcut din lînă fină, de culoare închisă, şi era acoperit cu mici stropi de ploaie.

– Ei? insistă bărbatul, pe un ton calm, amenințător.

Chinezul înghiți din nou, cu ochii lui piezişi plecați.

Rachel simți atît simpatie, cît şi milă; erau mulți care se bucurau să-i chinuiască pe chinezi şi ea se întreba dacă acest bărbat bine îmbrăcat se număra printre ei.

– Nu este nici o problemă, îndrăzni ea să spună.

Domnul o observă, un amestec de apreciere şi amuzament reținut licărindu-i în ochii de catifea.

– Zău? Avînd în vedere că l-am auzit pe Chang vociferînd chiar înainte să cobor din trăsură, îmi vine greu să cred.

Nenorocitul de Chang era acum vizibil tulburat şi îşi abandonă dialectul pentru o engleză stîlcită, poticnită:

– Domnişoara nu pune vasul! țipă el, tremurînd în pantalonii negri, fără formă, şi în cămaşă. Vă rog, domnule Wilkes, domnişoara nu pune vasul!

Domnul Wilkes, Jonas Wilkes? Rachel îşi muşcă buza, surprinsă şi puțin speriată. Din ceea ce îi poves-

tise tatăl ei despre domnul Wilkes – faptul că avea o teribilă putere şi o bogăţie aproape fără limită –, ea se aşteptase ca el să fie mult mai în vîrstă.

În schimb, el părea să aibă în jur de treizeci de ani. Avea păr moale, lucios, de culoarea grîului timpuriu, iar ochii mari şi nasul mic, drept, îi dădeau o alură inocentă.

Rachel bănuia deja că el nu era un înger.

– Domnul Chang are dreptate, spuse ea, ridicînd din umeri şi întîlnind direct privirea amuzată a domnului Wilkes. Nu am pus farfuria la locul potrivit.

Domnul Wilkes trase aer în piept şi o expresie de mirare batjocoritoare îi apăru pe faţă.

– Ăsta, draga mea, este un păcat îngrozitor. Cum te cheamă?

Ea ezită, apoi răspunse:

– Rachel McKinnon.

Ochii răutăcioşi o evaluară, oprindu-se aproape imperceptibil asupra sînilor şi a taliei înguste. Cînd reveni asupra feţei, în privire i se citea o expresie apreciativă.

– Rachel McKinnon, repetă el gînditor.

Rachel simţi cum i se înroşeşte faţa, deşi nu-şi dădea seama de ce.

– Îmi pare rău că am provocat atîta tulburare, spuse ea.

Spre totala ei uluire, domnul Wilkes îi cuprinse bărbia cu mîna dreaptă şi o obligă să-l privească. Pielea lui era netedă şi mirosea a colonie aromată, dar atingerea lui nu era blîndă.

– Sînt sigur că provoci multă agitaţie oriunde mergi, puştoaico. Şi, în afară de... ochii ăştia violeţi, nimic altceva nu te avantajează.

Rachel fu tulburată de cuvîntul „puştoaico", deşi domnul Wilkes îl pronunţase cu o ciudată notă de afecţiune în glas. Ea era mîndră şi se simţea stînjenită în hainele ei ponosite. Îşi întoarse capul, eliberîndu-se din strînsoarea mîinii lui.

– Îmi pare rău că nu mă găsiți prezentabilă, domnule Wilkes.

Jonas Wilkes rîse uşor.

– Oh, puştoaico, eşti mai mult decît prezentabilă. Cu o baie fierbinte şi nişte haine decente...

Ea reacționă fără să se gîndească, fără să ia în calcul posibilele consecințe, fiind conştientă numai de faptul că fusese grav insultată. Îşi ridică mîna şi îl plesni pe domnul Wilkes cu atîta forță, încît urma degetelor ei se imprimă, roşie, pe obrazul lui.

Tăcerea tensionată din cort părea să vibreze.

Era o expresie înspăimîntătoare în ochii lui Jonas Wilkes în timp ce o privea pe fata furioasă din fața lui. O linie albă, subțire, îi încercuia buzele şi el închise şi deschise pumnul.

– Domnişoară McKinnon, dacă vei mai face asta vreodată, vei regreta amarnic.

Rachel era îngrozită, dar era prea mîndră şi prea încăpățînată ca să permită, în special acestui bărbat, să afle acest lucru. Ea stătea acolo încremenită.

– Domnule Wilkes, dacă îmi veți disprețui din nou hainele sau veți insinua că sînt murdară, dumneavoastră veți regreta amarnic.

Chiar în acel moment se auzi un rîs puternic, dar dacă domnul Wilkes îl auzise într-adevăr, l-a ignorat. Ochii lui se plimbară pe trupul lui Rachel, apoi se întoarse spre fața ei.

– Tatăl tău este probabil Ezra McKinnon, tăietorul pe care l-am angajat săptămîna trecută la Seattle. Am dreptate?

Un nod dureros se puse în gîtul lui Rachel, amintindu-şi că ea şi tatăl ei depindeau de acest om pentru a supraviețui.

– Da, admise ea.

El scoase o cărțulie mică, îmbrăcată în piele, din buzunarul interior al hainei şi făcu o adnotare înflorită pe

prima pagină.

Asta era tot ce putu observa Rachel întinzîndu-se ca să poată citi ce scrisese. Disperată, întrebă:

– O să-l concediezi pe tatăl meu?

Domnul Wilkes zîmbi generos.

– Bineînțeles că nu, domnișoară McKinnon. Asta ar fi răzbunare, nu-i așa?

Rachel își frămîntă mintea în căutarea unui răspuns demn, dar nu găsi nimic să rostească, în afară de „Mulțumesc".

Din nou, privirea insolentă trecu peste ea.

– Pentru nimic, puștoaico, spuse el. Apoi, grăbit, domnul Wilkes străbătu podeaua cu rumeguș și părăsi cortul.

Cînd trecu momentul, femeile din Tent Town îndrăznină să respire din nou.

O femeie subțire, cu ochi albaștri, mari, speriați, fu prima care se apropie de Rachel. Era surpriză pe fața ei trasă, obosită, dar în același timp respect și un început de admirație.

– L-ai pălmuit pe Jonas Wilkes! gîfîi ea.

Rachel înțepeni, deși în secret era bucuroasă să fie în centrul atenției.

– Și-a căutat-o singur, spuse ea bravînd.

Rîsul puternic, sfidător, pe care Rachel îl auzise mai devreme, se ridică deasupra vorbăriei agitate și văzu că provenea de la o fată indiană subțire, care era în apropiere. Avea o piele frumoasă, de culoarea alunei, și purta o bentiță brodată pe cap și o rochie de piele, cu franjuri.

– Sper ca zeii să te iubească, Ochi Purpurii, spuse ea, azvîrlindu-și părul lung, negru, mătăsos, peste unul din umeri. O să ai nevoie de ajutorul lor.

Femeia care vorbise prima aruncă o privire de nerăbdare în direcția fetei și se încruntă.

– Nu-i da atenție lui Fawn, Rachel. În ultimele luni a

cutreierat teritoriul cu *Buck Jimson's Wild West Show,* şi acum s-a obişnuit să se poarte ca o indiancă.

– Dar sînt indiană! strigă Fawn înflăcărată. Ar fi bine să ţii minte asta, Mary Louisa Clifford sau, într-o noapte întunecoasă, ploioasă, mă voi strecura în cortul tău şi-ţi voi scalpa capul.

Mary Louisa clătină din cap şi îi zîmbi lui Rachel.

– Este înţelept să fii atentă, în ceea ce îl priveşte pe domnul Wilkes. Poate fi răzbunător.

Rachel se înfioră.

– Tatăl meu o să-şi piardă slujba?

Mary Louisa o bătu uşor pe Rachel pe mînă, liniştind-o.

– Dacă este un muncitor bun, sîrguincios, nu va fi concediat.

Fawn se apropie, ochii ei negri, scînteietori, fiind cuprinşi de un presentiment.

– Nici o femeie nu-l poate lovi pe Jonas Wilkes în felul ăsta şi să scape. Ţine minte cuvintele mele, Rachel McKinnon! El face planuri de răzbunare chiar în această clipă.

Ace mici, ascuţite, o înţepau pe Rachel în spate. Să fugă oare după domnul Wilkes şi să-l implore să o ierte pentru ceea ce făcuse? Ştia că indianca avea dreptate; un om cu o astfel de putere la dispoziţie nu putea tolera un afront, fără să recurgă la represalii.

Nu se temea pentru ea. Doar poate pentru retribuţia care ar fi putut fi serios afectată, deşi tatăl ei nu făcuse nimic, ca să merite asta. Nimic, în afară de faptul că avea o fiică temperamentală, care nu era o „doamnă", se gîndi ea, cu amară resemnare.

Jonas Wilkes se încruntă şi, într-un ineficient efort de a se apăra de ploaie, îşi ridică gulerul în jurul gîtului. Nu era o zi pentru asta afară. Un bărbat ar trebui să fie la

casa lui, într-o astfel de zi, să doarmă pînă tîrziu. Să citească o carte bună. Să soarbă coniac.

Sau să se culce cu o femeie.

Jonas zîmbi cînd fata, Rachel McKinnon, îi reveni în minte, ca o apă curgătoare în timpul mareei. Simți un ciudat amestec de furie şi dorință cînd retrăi dezonoarea de a fi fost pălmuit, fața lui încă arzînd acolo unde mîna ei o atinsese.

Îşi continuă plimbarea, încercînd să ocolească noroiul, mergînd în zigzag printre corturile ponosite care adăposteau nevestele şi copiii muncitorilor săi. Mirosul veni spre el, bătut de vînt, ca o amintire urîtă a tuturor viciilor sale.

Afurisit să fie Tent Town, se gîndi el, apăsîndu-şi o batistă albă, curată, pe gură şi nas, şi ținînd-o acolo. Afurisit să fie Griffin Fletcher că îi ceruse să vină aici să discute cu el şi afurisită să fie şi puştoaica cu ochii de orhidee, cu rochia ei de stambă şi cu groaznicii ei pantofi cu nasturi. Deodată, înțepeni. Îndoiala pe care o avusese, deveni certitudine. Rachel McKinnon! Probabil că era fiica lui Becky! Oh, numele de familie putea fi o coincidență, dar nu şi ochii aceia violeți, părul bogat, de culoarea nisipului, alura mîndră, aproape arogantă.

Jonas rîse cu glas tare şi îşi continuă drumul.

Traversă un drumeag mocirlos, urcă pe un deal cu iarbă şi ajunse pe alt drum. Acum se apropia de colibe, iar vederea cabrioletei lui Griffin Fletcher nu-i alungă buna dispoziție. Imaginează-ți! Fiica Rebeccăi McKinnon să trăiască la Tent Town, împreună cu ticăloasele alea leneşe, murdare şi odraslele lor.

Din nou, Jonas rîse.

Dar alte gînduri îl măcinau acum în timp ce deschidea poarta din gardul vopsit în alb de la Fanny Harper şi porni pe alee. Rachel îl pălmuise chiar în fața nevestelor muncitorilor. Asta era o vină pe care el nu o

putea trece cu vederea. Va avea grijă să-i demonstreze, dureros şi neuitat de clar, că nimeni nu putea să-l trateze pe Jonas Wilkes în acest mod, fără să suporte consecinţele. Nimeni!

Dar era straniu felul în care ea îl făcuse să se simtă. Părea neajutorat. Pe Dumnezeul lui, îl făcuse să se simtă neajutorat, ca un alpinist care alunecă pe o stîncă, fără să se poată ţine şi care cade.

Deodată, Jonas simţi o convulsie în abdomen. Văzu din nou ochii mari, de ametist, întunecîndu-se de furie; îşi aminti părul lucios, arămiu, prins lejer cu nişte simpli piepteni.

O dorea!

Degetele se îndoiră cînd îşi aminti promisiunea delicioasă, minunată a sînilor ei.

Jonas oftă, îşi potrivi din nou gulerul şi bătu la uşa colibei lui Fanny. Toate la timpul lor, îşi promise el. Toate la timpul lor. Întîi să răspundă chemării lui Griffin şi apoi va trimite vorbă în munţi ca Ezra McKinnon să fie promovat într-o funcţie de răspundere.

2

Ploaia se transformase într-o ceață rece atunci cînd Rachel părăsi sala de mese şi se opri, să privească într-o direcție, apoi în cealaltă. Copii zdrențăroşi se zbenguiau între casele din pînză, rîsetele lor amestecîndu-se cu țipetele stridente ale păsărilor certărețe şi cu fluierul ascuțit al sirenelor de pe vapoarele care treceau spre Sud.

Domnul Wilkes nu era de văzut nicăieri.

Rachel privi în sus şi văzu cum pete aurii de soare încercau să străpungă cerul cenuşiu, lucind peste pinii verzi ce acopereau muntele. În cealaltă direcție, dincolo de Puget Sound şi dincolo de Seattle, muntele Rainier se înalța spre cer, cu pantele înzăpezite învăluite într-o manta strălucitoare.

Această privelişte o întări pe Rachel.

Un vînt neaşteptat de rece lovi comunitatea, iar pînzele din jurul ei pocniră amenințător. Chang ieşi din cortul cel mare, golind pe pămînt resturi de la masă. Privi în direcția lui Rachel, dar nu spuse nimic.

Deasupra, pescăruşii zburau în cerc şi plonjau, certîndu-l gălăgios pe chinez pentru sosirea lui tîrzie. El îi blestemă pe limba lui şi intră în cort.

Rachel îşi îndreptă umerii. Nu trebuia să întîrzie prea

mult, sau îşi va pierde curajul de a da ochii cu domnul Wilkes şi a-i cere iertare. Din nou, ea privi în jur, sperînd să-l vadă în apropiere.

Nechezatul unui cal îi atrase atenţia asupra unei trăsuri. Trasă de un echipaj de cai negri ca tăciunele, cu harnaşament de piele şi alamă care strălucea chiar şi în lumina slabă, trăsura aparţinea, în mod cert, domnului Wilkes.

Ea se apropie temătoare, fiindu-i frică să atingă splendidul vehicul.

– Scuzaţi-mă, spuse ea, zîmbind vizitiului bosumflat. Scuzaţi-mă, aceasta este trăsura domnului Wilkes?

Vizitiul o privi cu un amestec de batjocură şi apetit, şi îi răspunse cu o voce dogită:

– Ei bine, normal că nu aparţine unui păduchios de tăietor, scumpo.

Rachel înţepeni şi se retrase un pas, revoltată de acest om şi de menţionarea insectelor care reprezentau o nenorocire pentru toate taberele amplasate pe sute de mile.

– Puteţi să-mi spuneţi unde-l pot găsi pe domnul Wilkes, vă rog?

Bărbatul insolent îşi scoase pălăria ponosită, cu o plecăciune exagerată. Era nebărbierit şi îi lipseau cîţiva dinţi. Cei care îi mai rămăseseră erau măcinaţi şi galbeni.

– Ultima oară cînd l-am văzut pe şefu' se îndrepta din gaura asta împuţită spre căsuţele sale.

– Căsuţe?

Rachel se întoarse şi observă pentru prima oară căsuţele mici, frumoase. Erau patru la număr, mici, din cărămidă, fiecare cu gard vopsit în alb, cu o mică pajişte verde şi cu o verandă confortabilă. Un fum cenuşiu ieşea pe coşuri, iar acoperişurile din şindrilă de cedru le fereau de ploaie. Fată indiană, Fown, putea fi văzută

intrînd în cea mai depărtată căsuța din dreapta.

Pentru o clipă Rachel rămase ca vrăjită. Apoi, invidia se cuibări ca un şarpe în sufletul ei. Oh, să trăieşti într-o casă adevărată, cu podele de lemn, cu focul care să ardă în vatră, cu un pat cu cearceafuri şi pături...

Îşi reveni, alungînd imaginile prosteşti care îi bîntuiau mintea şi sufletul, ca un izvor de munte, limpede. Era fiica unui om sărac, îşi aminti ea, şi va fi în cele din urmă nevasta unui om la fel de sărac. Era puțin probabil că va locui vreodată într-un loc atît de frumos ca acele căsuțe din cărămidă.

– Frumoasă privelişte, nu-i aşa? se băgă în vorbă, tărăgănat, vizitiul.

– Da, răspunse Rachel fără să-l privească.

Apoi, pentru că ştia că va fugi înapoi la cortul ei şi se va ascunde acolo pentru tot restul zilei dacă nu se aventura mai departe, îşi ridică fustele şi porni în pas rapid.

Voia să-l găsească pe domnul Wilkes şi să-şi ceară scuze pentru scena din cortul unde mîncase. După ce va face asta, va explora dincolo de Tent Town.

Îşi va fixa bine în minte oraşul Providence şi se va plimba de-a lungul plajei. Poate că va găsi stridii şi crabi, aşa cum găsise pe plaja de la Seattle.

Lui Rachel îi era dor de Seattle, cu clădirile din lemn, cu păşunile pentru vaci, cu livezile lui, cu maiestuoasa privelişte a munților şi a mării. În cele şase săptămîni cît ea şi tatăl ei locuiseră cu chirie în casa domnişoarei Flora Cunningham, oraşul se întipărise adînc în mintea şi în inima lui Rachel. Plecarea de acolo fusese dureroasă din toate punctele de vedere, dar trebuiau să piece unde se găsea de lucru şi tatăl ei era nerăbdător să se mute din nou. Într-o noapte îl întîlnise într-un salon din Skid Road pe domnul Wilkes şi semnase cu el un contract, ca tăietor de lemne.

Ajunseseră la Providence la o oră tîrzie din noapte,

după ce se hurducaseră tot drumul, de-a lungul malurilor lui Puget Sound, în fundul unei căruțe de marfă a domnului Wilkes, nevăzînd aproape nimic din orașul propriu-zis sau din marea care îi uda malurile.

Rachel oftă în sinea ei și își continuă drumul, grăbită. Își pierduse brusc interesul să exploreze amănunțit orașul Providence.

De altfel, își aminti ea, un oraș în care se prelucra cherestea semăna aproape întru totul cu celelalte, știa asta dintr-o lungă și amară experiență, pentru că ea trăise practic în fiecare oraș care se afla între California și granița canadiană.

Ezra McKinnon era un bărbat muncitor, cinstit, dar părea să devină neliniștit atunci cînd rămîneau într-un loc mai mult de o lună. Atunci începea băutul, urmat imediat de jocul de cărți și de bătăi.

Rachel ajunse la drumul de la poalele dealului, pe care îl traversă, intrînd în noroi. Își croi drum cu grijă spre dealul verde, alunecos, iar gîndurile ei se îndreptară, așa cum se întîmpla adesea, spre mama ei. În minte, ea văzu un fulger de păr negru și ochi de culoarea lavandei, ce întruchipa o fată pătimașă.

Rebecca McKinnon îi abandonase pe fiica și pe soțul ei cu mai mult de zece ani în urmă, iar Rachel rareori își permitea să-și amintească acest fapt. Cînd a făcut-o, a simțit durere și confuzie, dar și înțelegere. Era greu să trăiască în cocioabe, vagoane sau case de mîna a doua închiriate, să nu aibă niciodată ceva frumos să poată îmbrăca.

Rachel ajunse pe cornișa dealului. Acolo era o cabrioletă stropită de noroi, trasă de o iapă ce aștepta docilă. Se opri să mîngîie animalul plouat și să-și adune curajul. Nu avea de unde să știe în care dintre cele patru case intrase domnul Wilkes, așa că nu avea altă soluție decît să bată la fiecare ușă, dacă va fi necesar, pînă

cînd îl va găsi. Cu inima bubuindu-i în piept se întoarse, deschise poarta de la prima căsuță şi porni pe alee.

În mintea ei, Rachel repeta o scuză şi apoi încă una. Tocmai ajunsese la treptele verandei cînd uşa căsuței se deschise cu un zgomot alarmat şi domnul Wilkes ieşi vijelios, cu fața întunecată ca o noapte pe timp de furtună.

În mod instinctiv, Rachel se trase într-o parte şi, cînd făcu asta, piciorul stîng i se răsuci, îşi pierdu echilibrul şi plonjă într-un tufiş.

Jonas Wilkes se opri şi furia teribilă îi dispăru de pe față. El zîmbi şi îi întinse mîna.

Umilită, Rachel acceptă ajutorul oferit de stăpînul tatălui său, care o ridică în picioare. Obrajii i se îmbujorară şi în ochi îi luciră lacrimi care începuseră să se prelingă pe fața zgîriată şi murdară de noroi. Rochia era complet murdară acum, iar țesătura fusese agățată de spinii ascuțiți ai tufişului de trandafiri. Şi şalul era rupt.

În ochii vicleni, de culoarea topazului, ai domnului Wilkes luci o umbră de amuzament.

– Cu riscul de a fi pălmuit a doua oară, domnişoară McKinnon, trebuie să spun că ai nevoie urgentă de o baie fierbinte.

Rachel îşi înghiți lacrimile, dar umilința rămase acolo, făcînd ca obrajii să-i ardă, iar ochii să-şi schimbe culoarea de la violet la purpuriu. Uită că voia să-şi ceară scuze şi se întoarse pregătită să fugă.

Dar domnul Wilkes o prinse de braț cu o mişcare rapidă şi, ținînd-o strîns, îi întoarse fața spre el.

– Pot să-ți spun Rachel? întrebă el.

Cererea o surprinse pe Rachel, încît se holbă la el, prea uluită pentru a-i răspunde.

El rîse şi fu un sunet pe care îl asocie cu o băutură pe care o servise cu ocazia unui Crăciun deosebit, prosper – coniac amestecat cu smîntînă groasă şi zahăr.

Rachel se împiedică, făcînd un pas înapoi, şi scoase un mic oftat, în timp ce mîna înmănuşată a lui Jonas Wilkes îi prinse umerii şi îi ţinu ferm.

– A fost greşeala mea că ai căzut şi te-ai acoperit de noroi, spuse el cu o voce care părea îndepărtată şi totuşi oarecum intimă. Nu vrei să vii la mine acasă să faci o baie?

Faţa lui Rachel se împurpură şi nu îşi găsea cuvintele. Dacă s-ar fi putut mişca, ar fi ridicat mîna şi fără să ţină seama de repercusiuni l-ar fi pălmuit din nou pe domnul Wilkes.

Jonas zîmbi şi ochii lui luciră. În mod clar, mînia şi şocul ei îl amuzau.

– Nu încerc să te seduc, puştoaico, spuse el rezonabil. Menajera mea va fi acolo pentru a-ţi apăra inocenţa.

Rachel îndrăzni să viseze la o baie fierbinte, poate cu un săpun parfumat şi prosoape moi, flauşate...

Şi apoi, deodată, ploaia măruntă deveni din nou torenţială. Rachel era înfrigurată, murdară şi, bineînţeles, udă. În ciuda unor remuşcări considerabile de a merge undeva cu acest bărbat şi mai ales în casa lui, totuşi nu putea să suporte gîndul de a se întoarce în acel mizerabil cort plin de purici şi să tremure acolo, înfăşurată într-o pătură subţire, în timp ce aştepta să i se usuce rochia. Singura rochie pe care o mai avea era una din lînă aspră, maronie, iar îmbrăcarea acesteia i se părea în acest moment mai puţin atrăgătoare decît înfăşurarea într-o simplă pătură.

– Îţi promit că vei fi în perfectă siguranţă, insistă domnul Wilkes. Şi, în ciuda împrejurărilor, expresia din ochii lui era caldă şi îmbietoare. În jurul lor, ploaia cădea şi dansa în băltoace maronii, făcînd zgomot pe acoperişurile căsuţelor din cărămidă.

Convinsă că înnebunise într-un fel – şi asta începînd

de la micul dejun –, Rachel luă braţul pe care domnul Wilkes i-l oferise şi amîndoi se grăbiră spre drumul principal. Acolo, extraodinara trăsură aş-tepta, ca şi cum ar fi fost ceva furat din visul cuiva.

Domnul Wilkes deschise una din uşile lucitoare şi o ajută să intre. Cînd el se lăsă să cadă pe bancheta capitonată vizavi de Rachel, ea avu impresia că surprinde o expresie de exasperare voalată în ochii lui.

Ea puse alături şalul albastru, ud, tremurînd uşor.

– Asta nu este corect, spuse ea.

Jonas Wilkes se lăsă pe spate, îşi desfăcu braţele şi îşi întinse picioarele încălţate cu cizme.

– Nu, puştoaico, sînt sigur că nu este. Dar de ce să fie fiica Rebeccăi McKinnon legată de un concept atît de prostesc cum este proprietatea?

Gura lui Rachel se deschise, iar în urechi îi pulsa sîngele, înăbuşindu-i orice alt sunet. După un lung moment, ea reuşi să şoptească:

– O cunoşti pe mama mea?

Jonas chicoti, dar răspunsul lui era o notă de dispreţ.

– Sîntem parteneri. Poate ar fi mai bine să spun că am fost parteneri; am avut serioase neînţelegeri în ultimii ani.

Rachel uită că fusta ei devenise lipicioasă, mulîndu-i-se pe şolduri şi pe încheieturi. Uită chiar faptul că se urcase într-o trăsură cu un bărbat pe care abia îl cunoştea.

– Mama mea locuieşte aici, la Tent Town?

O expresie de indulgenţă apăru în ochii lui.

– Puştoaico, Rebecca McKinnon nu se va înjosi niciodată să trăiască într-un loc ca Tent Town. Ea conduce un stabiliment foarte... eh... respectabil la marginea oraşului Providence.

Inima lui Rachel îi zvîcnea în piept şi gura îi era uscată.

– Te rog... du-mă acolo!

Cu calm Jonas Wilkes clătină din cap şi privi cu subînţeles la rochia ei murdară de noroi şi la părul din care curgea apa.

– Desigur, nu vrei să te întîlneşti cu mama ta în halul ăsta, puştoaico?

Rachel simţi o adevărată disperare.

– Nu.

– Curînd, făcu o remarcă domnul Wilkes, jumătate pentru el şi jumătate pentru Rachel, în timp ce trăsura îşi continua drumul împroşcînd noroi în jur.

Rachel era plină de întrebări, dar, pentru moment, nu le putea pune. Simţi gratitudine cînd domnul Wilkes îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri; ea se cuibări în faldurile moi.

Materialul mirosea plăcut a tutun de pipă, a ploaie şi a acea colonie parfumată pe care o simţise prima dată în confruntarea din sala de mese.

– Aceasta, spuse el arătînd pe fereastra deschisă a trăsurii, este strada principală din Providence.

Rachel privi afară şi, deşi mintea şi sufletul îi erau torturate de ştirea că mama ei se afla undeva în apropiere, observă totuşi căsuţele zvelte, colorate care erau aşezate în faţa malului în care se loveau apele verzi, furioase, ale lui Sound. Aveau pajişti frumoase cu garduri de lemn, lămpi ce luminau la ferestre şi, dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, acestea îi accentuară sentimentul de singurătate pe care îl simţea. Îşi aţinti ochii asupra frunzişului de junglă şi a copacilor înalţi ce mărgineau cealaltă parte a malului.

– Mama mea locuieşte într-una dintre căsuţele alea? întrebă ea, în timp ce trăsura mergea înainte.

Jonas Wilkes nu se învrednici să arunce nici măcar o privire spre acele construcţii drăguţe. El scoase un trabuc din buzunarul cămăşii şi îl aprinse cu un băţ de chibrit.

– Nu, spuse el după o stînjenitoare pauză. Nu, puştoaico, mama ta trăieşte mult mai grandios decît genul domestic, statornic de pe Main Street. Nu te deranjează fumul, sper?

Năucită, Rachel îi răspunse că nu. Nu putea să-şi imagineze pe cineva care să trăiască mai grandios decît aceşti oameni. Toţi aveau acoperişuri adevărate deasupra capului şi flori reale sub picioare. Tufişurile de trandafiri înfloreau în curţile lor şi trotuare de lemn mărgineau strada. Majoritatea avea mici grădiniţe în care mugurii gingaşi se pregăteau să se desfacă.

Cu greu, ea întrebă:

– Ce fel de femeie este mama mea?

Domnul Wilkes oftă şi trase gînditor din trabuc. Fumul se răsuci în aerul răcoros din interiorul trăsurii.

– Rebecca este o femeie de afaceri, răspunse el în cele din urmă.

Rachel se lăsă pe spătarul banchetei, confuză şi mai mult decît uluită să afle că mama ei prospera – chiar „trăia grandios" – în tot acest timp, în vreme ce ea şi tatăl ei se luptaseră, uneori chiar disperat, numai ca să supravieţuiască.

– Vrei să spui, domnule Wilkes, că mama mea este bogată? cuteză ea.

El zîmbi.

– Nu bogată. Rebecca este mai curînd înstărită.

Mai curînd înstărită. Rachel privi în jos la tocurile scîlciate ale pantofilor ei uzi. Îi purta de doi ani încheiaţi şi tot o jenau, deşi nu fuseseră noi. Îi cumpărase la mîna a doua de la un vînzător ambulant de pe stradă. Încercă să vorbească, dar nici un cuvînt nu ieşi.

Pe neaşteptate, domnul Wilkes întinse mîna şi le acoperi pe ale ei.

– Presupun că tu şi tatăl tău nu aţi fost chiar aşa de prosperi, spuse el încet.

Lacrimi tremurară în ochii lui Rachel cînd privi spre el.

– Nu, răspunse ea cu întreruperi. Nu, nu am fost.

El aruncă trabucul pe fereastră.

– Soarta ta se va schimba, puştoaico! Crede-mă.

Rachel privi spre el, mult prea conştientă de lipsa ei de speranţă.

– Nu prea îmi vine să cred, domnule Wilkes, răspunse ea. Tatăl meu este tăietor de lemne şi soţul meu, cînd voi găsi unui, fără îndoială că va fi la fel.

Ochii căprui erau acum speculativi şi uşor umbriţi.

– Poate că nu, spuse el.

Dar gîndurile lui Rachel se întoarseră înapoi, la sărăcia şi la lipsurile pe care le îndurase în Tent Town şi în toate celelalte oraşe forestiere în care fusese. Odată privise aceste lucruri cu resemnare; acum, ştiind cît de diferită ar fi putut fi viaţa ei, dacă mama ei ar fi avut grijă de ea, simţi un dureros resentiment.

Îşi strînse şi mai mult haina domnului Wilkes în jurul umerilor, şi se retrase într-un colţ al trăsurii, închizînd ochii. O bruscă dorinţă să doarmă o copleşi şi în cele din urmă adormi.

Jonas făcu eforturi să se concentreze asupra priveliştii de afară, deşi cunoştea drumul în amănunţime. Trăsura părăsise Providence şi acum de ambele părţi erau cîmpuri deschise.

Era în el o puternică dorinţă de a privi pe îndelete fiinţa adormită vizavi de el, pentru a-i memora forma delicată a gîtului, curba sînilor, rotunjimea generoasă a şoldurilor. Nu îndrăznea să o atingă, nu încă, nu după scena pe care o avusese cu Griffin Fletcher în această dimineaţă, în casa lui Fanny Harper, dar era cotropit de ideea de a o poseda. Dacă îşi va permite să o privească insistent sau prea mult timp, hotărîrea lui de a ţine distanţa şi de a-i cîştiga încrederea s-ar putea să nu reziste dorinţei flămînde pe care o simţea ori de cîte ori ochii lui o priveau.

Respiraţia ei uşoară îi spunea că adormise şi el

zîmbi. Ceva foarte asemănător cu tandreţea îşi făcu loc în interiorul lui şi făcu eforturi să i se împotrivească.

Rachel era diferită de celelalte; a ştiut asta din primul moment. Şi, întrucît era diferită, era periculoasă; ea ar fi putut atît de uşor să obţină puterea asupra lui, chiar să-l înrobească.

Nici o altă femeie nu reprezentase vreodată o astfel de ameninţare pentru el.

Trăsura făcu o întoarcere bruscă şi îl scoase pe Jonas din starea lui de meditaţie. Roţile loveau pavajul care ducea la clădirea principală şi, după un moment de intensă pregătire, el îndrăzni să privească în direcţia lui Rachel. Ea se mişcă, gemînd uşor.

Lui Jonas, sunetul îi dădu dureri în trup.

Cînd zgomotul roţilor se întrerupse şi trăsura se opri, el se ridică de pe locul său şi deschise uşa. Cu un zîmbet pe faţă, o ridică în braţe pe Rachel McKinnon şi o purtă ca pe un copil pe veranda cu stîlpi de marmură şi prin uşa dublă, deschisă de vizitiu.

Rachel se trezi chiar cînd treceau pragul. Ochii ei superbi erau mari şi somnoroşi. După un moment, înţelegerea situaţiei intime, nepotrivite, o izbi în mod vizibil. Ea înţepeni în braţele lui Jonas şi strigă:

– Lasă-mă jos!

Jonas nu ar fi vrut să-i dea drumul niciodată. Chiar şi numai faptul că o ţinuse într-un mod atît de inocent îi aţîţase în adîncuri dorinţele, mai mult decît se temuse. Asta era tot ce putea face, în loc să o ducă pe scări, sus în dormitorul său şi să se piardă în dulceaţa şi focul ei, fără să se gîndească la urmări.

Era foc şi în interiorul ei. Jonas putea simţi cum acesta îi înfiera sufletul chiar în momentul în care o puse din nou pe picioare şi făcu o jumătate de plecăciune în chip de scuză.

Ea era mai mult decît periculoasă. Era mortală!

– Cum doreşti, spuse el cu o voce pe care nici el nu

şi-o recunoscu.

Rachel arăta ca o pasăre exotică, cu aripile frînte.

– Numai pentru că am venit aici să fac o baie, domnule Wilkes... ei bine, asta nu înseamnă că eu sînt... că eu...

Jonas încă se lupta cu dorinţa sălbatică, agonizantă care îl cuprinsese, dar zîmbi.

– Bineînţeles, spuse el.

Ea se linişti puţin şi nu-şi mai ţinu atît de strîns haina lui în jurul ei. Încet, cu ochii ei întunecaţi de teamă, ea începu să perceapă ambianţa: holul de la intrare, cu podeaua din marmură neagră şi albă, tavanul ca de catedrală, pereţii sculptaţi din lemn de tek. Culorile pastelate luceau din candelabrul de cristal ca nişte mici scîntei, în adîncimea de purpură întunecată a privirii ei.

Jonas era complet vrăjit şi poate că ar mai fi rămas înţepenit în admiraţie, dacă nu ar fi apărut menajera, doamna Hammond, în uşa de la salon, privind cu uimire la Rachel.

Cu o reverenţă, Jonas arătă spre musafirul său, ud de ploaie.

– După cum poţi vedea, tînăra doamnă are o disperată nevoie de o baie. Te rog, ai grijă.

Gura menajerei se strînse, cu o linie albă în jurul buzelor.

– Jonas Wilkes...

Dar Jonas părăsea deja casa. Sări peste veranda lată şi păşi în potopul asurzitor.

Apoi, rîzînd, îşi desfăcu braţele larg şi îşi ridică faţa spre cer.

3

Fanny Harper se zvîrcolea pe pat, mişcîndu-şi capul dintr-o parte în alta, rugîndu-se incoerent pentru bunăvoinţa Domnului.

Griffin Fletcher oftă şi îşi suflecă mînecile cămăşii, în timp ce soţul îngrozit al lui Fanny aduse apă caldă şi turnă dintr-o găleată în vasul de porţelan de pe masă.

Fanny ţipă din nou, implorînd încă o dată intervenţia cerului.

În mod deliberat, Griffin îşi alungă din minte ultima confruntare cu Jonas, concentrîndu-se asupra lucrului pe care îl avea de făcut.

– Nu poţi face ceva, ca să nu o mai doară atît de tare, doctore? şopti răguşit Sam Harper, pălind sub barba sa căruntă. Sam era încă un bărbat tînăr, poate în jur de treizeci şi cinci de ani maximum, dar arăta bătrîn, gîrbovit. Era consecinţa muncii aspre din pădure şi lipsa unei hrane corespunzătoare; împreună, ele răpeau bărbaţilor tinereţea şi vigoarea.

Griffin clătină din cap şi începu să-şi frece mîinile şi braţele cu un săpun aspru, pe care îl avea în geantă.

Harper se apropie mai mult şi ochii lui reflectau aceeaşi sălbatică durere care o chinuia şi pe nevasta lui.

– Ai putea să-i dai laudanum! îi sugeră el, pe un ton aspru.

Griffin se opri din frecatul mîinilor şi privi la bărbatul de lîngă el. Avu grijă să-şi păstreze vocea joasă şi calmă, astfel ca Fanny să nu poată auzi.

– Dacă fac asta, copilul ar putea să adoarmă pe canalul de naştere şi să se sufoce. În afară de asta, ştii al naibii de bine că nu aş lăsa-o să sufere aşa, dacă aş avea o soluţie!

Fanny ţipă din nou şi în acelaşi timp se auzi şi afară un tunet. Deasupra, ploaia bătea necontenit în acoperiş.

Subjugat de o stare de groază mută, Sam Harper fugi din cameră, închizînd uşa după el. Un moment mai tîrziu, o altă uşă se îzbi în depărtare.

Griffin se apropie de pat şi strînse într-o parte păturile mototolite, umede de transpiraţie, care o acopereau pe Fanny. Cu grijă, la lumina pîlpîită a unei lămpi cu cherosen, care ardea pe o noptieră lîngă pat, el o examină. Lacrimile curgeau pe faţa femeii, dar ea făcu tot posibilul să stea liniştită, să suporte. Dar demnitatea o părăsise şi odată cu ea şi frumuseţea delicată ca de floare, care probabil că o adusese în această situaţie.

– Curînd? imploră ea, muşcîndu-şi buzele să-şi reţină un alt ţipăt.

– Curînd, promise Griffin cu voce blîndă.

Durerea o asaltă din nou pe Fanny; de data asta, Griffin îi dirijă mîinile spre barele de fier ale patului de deasupra capului. Ea le apucă şi încheieturile i se albiră, în timp ce ghemul ce se zvîrcolea în abdomenul ei se convulsiona violent.

Griffin aştepta cu ea, respira în ritm cu ea, dorind să existe un mijloc de a-i uşura durerea.

– Aş vrea să mor, spuse ea. Ochii ei, de un albastru-deschis, erau sălbatici, sticloşi din cauza efortului şi al travaliului.

În alte împrejurări, Griffin ar fi fost insultat de această declaraţie, chiar revoltat. Pentru el, moartea era un duş-

man fără odihnă, un monstru care trebuia bătut fără oboseală, dar niciodată curtat.

– Nu, spuse el blînd.

Băiețelul se născu cinci minute mai tîrziu şi la fel ca toți ceilalți copii Harper, era mort chiar înainte de a aluneca din trupul istovit al lui Fanny în mîinile lui Griffin. Respirația pe care i-o forță în plămînii lui micuți nu îl învie.

Totuşi, el spălă cu blîndețe copilul şi îl înfăşură într-o pătură. Furia îi pulsa în gît cînd puse micuțul corp într-o parte şi luptă cu nevoia primitivă de a răsturna mobila şi de a arunca cu cărți în toate direcțiile.

– Acesta? întrebă Fanny, cu un soi de disperare deşartă în voce.

Griffin simțea durere în fiecare țesut şi fibră a ființei sale. Furia trecuse, lăsînd în loc tristețe neputincioasă, ceva de neexplicat.

– Îmi pare rău, Fanny, răspunse el.

– Copilul nu era al lui Sam, se destăinui femeia, cu ochii aprinşi fixați, fără să vadă, în tavan. Părul ei des, castaniu-roşcat, atîrna în şuvițe pe pernă şi cîrlionți umezi îi încadrau obrajii ca de ceară.

Griffin îşi spălă din nou mîinile cu mica rezervă de apă proaspătă, călduță, care mai rămăsese şi se uscă cu un prosop subțire, apretat. Apoi turnă laudanum într-o lingură şi o duse la buzele livide ale lui Fanny.

Ea înghiți medicamentul recunoscătoare, din cîteva înghițituri şi îşi întoarse capul într-o parte, spre perete. Deasupra, ploaia bătea într-un refren melancolic pe acoperişul de şindrilă.

– Este răzbunarea lui Dumnezeu, gemu ea. Dumnezeu a făcut să-mi moară copilul, pentru că sînt rea.

Griffin o examină din nou pe Fanny, încruntîndu-se absent.

Hemoragia era prea mare.

– Nu eşti rea, Fanny, şi mă îndoiesc că Dumnezeu are ceva de-a face cu asta, într-un fel sau altul.

Fanny deveni calmă, chiar suspect de calmă.

– Păcatul meu l-a făcut să se supere.

Griffin luă un ac de metal din geantă şi îl ţinu în flacăra jucăuşă a lămpii. După ce se răci, îi puse un fir de catgut şi începu să repare ruptura din carnea lui Fanny.

Dumnezeu! Ei vorbeau întotdeauna despre Dumnezeu, lăudîndu-l cînd lucrurile mergeau bine, deplîngîndu-şi propria natură umană atunci cînd lucrurile nu ieşeau cum trebuie. Dacă exista un Dumnezeu – şi în mod secret, avînd în vedere ordinea şi aparenta simetrie existentă în Univers, Griffin credea că există –, El era total neinteresat de umanitate. Probabil că plecase demult spre acţiuni mai promiţătoare.

– Odihneşte-te, Fanny! o îndemnă Griffin.

Dar Fanny începu să plîngă încetişor, deşi nu putea simţi muşcăturile acului de oţel.

– Copilul nu era al lui Sam! insistă ea.

Griffin privi la legătura vrednică de milă ce se afla pe bufetul de la piciorul patului. Inima lui se strînse pentru băieţelul subdimensionat care nu se va juca niciodată cu o frunză pe valuri şi nu va simţi niciodată căldura razelor de soare pe faţa lui.

– Eu sînt doctor, Fanny! se răsti el. Nu sînt preot.

– Omul acela este un diavol. Noi toţi credem că este om, dar nu este. Este însuşi diavolul!

Griffin avea chiar mai puţin interes pentru diavol decît avea Dumnezeu.

– Jonas? oftă el, în timp ce lega cusăturile şi îşi permise să-şi amintească asemănarea cu faţa minusculă a copilului mort.

Fanny aprobă din cap şi geamătul ei deveni un muget hidos.

– Să fie blestemat! Blestemat să fie acest bărbat!

Griffin, păstrîndu-şi calmul, se simţi profund uşurat cînd pacienta sa căzu într-un somn adînc, neliniştit. Chiar şi aşa, era mai bine decît realitatea.

Griffin ieşi aproape împiedicîndu-se din cameră şi găsi apă fierbinte pe maşina de gătit din bucătărie. Îşi spălă încă o dată mîinile. Pielea dintre degete şi din palme îi era jupuită de la săpunul aspru şi îl ustura. Îşi puse o cană de cafea dintr-un vas emailat, albastru, de pe sobă şi intră într-un salonaş mic, plăcut, unde ardea focul în cămin.

Jonas. Mereu Jonas.

Cu un umăr sprijinit de perete, Griffin sorbi din cafeaua fierbinte, tare. Se întreba dacă avertismentul cu care îl somase pe Jonas de a se ţine departe de fiica lui Becky avusese ecou.

Cu Jonas, era întotdeauna dificil de ştiut.

Naşterea copilului lui Fanny îi solicitase toată atenţia şi nu avusese timp să-l impresioneze pe Jonas cu sinceritatea lui în acea problemă. Niciodată nu era suficient timp.

Griffin termină cafeaua şi duse ceaşca înapoi în bucătărie. Acolo o puse în chiuveta de metal şi pompă apă proaspătă pînă ce se umplu.

Toate utilităţile, se gîndi el. Jonas îşi înzestra femeile cu toate utilităţile.

Gîndul se întoarse la copilul din cealaltă cameră. Cuprins de un val de ură şi neputinţă, trase o înjurătură în barbă.

Uşa căsuţei se deschise, în timp ce Griffin îşi lua haina.

Sam Harper se afla în prag, apa de ploaie curgînd în jurul cizmelor lui scîlciate. Privi ţintă la Griffin, încercînd să-i citească pe faţă. Lîngă el, preotul Winfield Hollister, un bărbat înalt, slab, cu ochi blînzi şi un ten neted, fără

pete, aştepta în tăcere.

Vocea lui Griffin sună răguşit şi nesigură chiar în propriile urechi. El văzuse moartea de atîtea ori; de ce nu se obişnuia să o accepte?

– Copilul a murit, spuse el.

Field Hollister puse o mînă pe umărul lui Harper, dar nu vorbi. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care Griffin le aprecia cel mai mult la prietenul său, că ştia cînd să vorbească şi cînd să tacă. De obicei.

– Şi Fanny? se rugă Harper. Ce este cu Fanny?

Griffin privi pentru un moment tavanul, dorindu-şi să poată minţi sau să ocolească adevărul într-un fel.

– Este în viaţă, spuse el în cele din urmă. Dar a pierdut prea mult sînge şi este slăbită.

Tăietorul de lemne se împletici orbeşte de-a curmezişul camerei şi intră în micul dormitor. Locul trădării sale.

– Ai făcut tot ce ai putut, cuteză Field.

Griffin oftă.

– Da.

Preotul îşi împreună mîinile.

– Fanny nu va supravieţui, nu-i aşa?

Griffin clătină din cap şi tensiunea îi cuprinse ceafa într-o încleştare de fier. Pentru că simţea nevoia să facă orice, el îşi consultă ceasul pe care îl avea în buzunarul jachetei. Părea incredibil că era numai ora nouă dimineaţa.

Field îşi drese glasul:

– Ei bine, este în mîinile lui Dumnezeu, spuse el, ca şi cum asta ar fi rezolvat orice şi ar fi îndreptat lucrurile.

Privirea pe care Griffin i-o aruncă prietenului său era furioasă, caustică.

– La naiba, Field, ţine-ţi asta pentru oile tale.

Hollister îşi scoase din buzunar o *Biblie* uzată. Griffin putu vedea că o oarecare pregătire interioară avea loc;

era o privelişte familiară care îl impresiona întotdeauna.

Se lăsă o tăcere grea, întreruptă doar de răpăitul ploii deasupra lor şi de plînsul slab al lui Sam Harper.

Griffin îşi desfăcu braţele, neputincios.

– Îmi pare rău, spuse el.

Pe faţa lui Field era compasiune şi mai multă înţelegere decît era în stare să arate Griffin în acel moment.

– Nonsens, spuse el morocănos.

Apoi, cu o oarecare prudenţă, apăru pe chipul lui Field o amintire. Din nou îşi drese glasul. Griffin cunoştea privirea.

– Hai, dă-i drumul, Field, spuse el cu nerăbdare.

– Promite-mi că rămîi calm.

Griffin simţi că devine tensionat.

– Ce este, Field? Becky este pe moarte?

Field se îndreptă spre camera lui Fanny, unde era nevoie de el

– Nu. Dar Fawn Nighthorse tocmai mi-a spus că Jonas era cu fata. Ea a văzut cum Rachel s-a urcat în trăsură şi au plecat cam acum o jumătate de oră.

Griffin simţi ceva teribil că erupe în interiorul său.

– Rachel? E sigură că era Rachel?

– Ea spunea că era fata cu ochii violeţi.

Griffin îşi luă haina şi geanta din două mişcări rapide şi se grăbi spre uşă.

– Mă întorc, gemu el.

Şi apoi ieşi în ploaie.

Rachel simţi cum i se îmbujorează obrajii cînd menajera durdulie, ca o matroană, o studie cu atenţie.

– Ai vrea o ceaşcă cu ceai? o întrebă femeia după un lung moment stînjenitor. O să dureze ceva pînă se încălzeşte baia.

Ceai! Rachel nu-şi amintea cînd se bucurase ultima dată de un asemenea lux. Aprobă din cap, încercînd să

nu fie prea exagerată.

– Vă rog.

– Atunci, pe aici, oftă menajera, cu nobilă resemnare.

Rachel o urmă printr-o arcadă frumoasă, trecînd într-o superbă sufragerie. Pe jos erau covoare colorate, scumpe şi picturi adevărate pe pereţii tapetaţi cu gust. Un candelabru masiv atîrna, strălucind ca bucăţelele de curcubeu, deasupra unei mese de stejar, lustruite. Şase ferestre de la podea pînă în tavan ofereau o privelişte spre grădina de trandafiri şi fîntîna de marmură înconjurată de copaci.

Ea se gîndi la cortul în care luase micul dejun şi un zîmbet firav, vinovat, îi înflori pe buze.

– Eu sînt doamna Hammond, o anunţă menajera brusc, în timp ce îi arătă drumul printr-o uşă rabatabilă în cea mai mare şi mai curată bucătărie pe care Rachel o văzuse vreodată.

Privi ibricele de aramă, strălucitoare, care atîrnau pe pereţii gălbui, dulapurile cu geam, în care se aflau vase din porţelan fin.

– Numele meu este Rachel. Rachel McKinnon.

Doamna Hammond se întoarse. Avu loc o schimbare rapidă a expresiei ei, iar mîinile mari prinseră şorţul care era pînă la pămînt şi care îi proteja rochia foşnitoare.

– McKinnon! spuse ea, părînd să savureze numele. McKinnon! Acum numele îmi este chiar familiar.

Rachel ridică din umeri, neputincioasă.

– Este destul de comun, presupun.

– McKinnon? Doamna Hammond clătină din cap. Nu e prea des, cum ar fi „Smith" sau „Jones".

Rachel era intimidată de casă, de domnul Jonas Wilkes şi de această menajeră cu faţa severă, dezaprobatoare. Ea îşi trecu mîinile, cu nervozitate, peste fusta udă.

– Sînteți foarte amabilă... să vă deranjați atîta.

Doamna Hammond luă un ibric aburind de pe mașina de gătit, turnă apa într-un vas de porțelan galben și măsură cîteva doze generoase de ceai. Expresia ei se îmblînzi ușor cînd privi spre Rachel și în glas se simțea o neașteptată amabilitate cînd vorbi din nou:

– Nici un deranj. Hai, vino și așază-te lîngă sobă, în timp ce eu caut ceva cald și uscat să poți îmbrăca.

Rachel se apropie de soba mare, lucitoare. Era nichelată și strălucea chiar și în lumina slabă a unei zile înnourate, iar căldura pe care o radia era reconfortantă.

– Mulțumesc.

– Și nu-ți face griji în legătură cu rochia ta, spuse femeia în timp ce se întorcea în sufragerie prin ușa rabatabilă. Avem pe aici cîteva lucruri care cred că ți se vor potrivi.

Rachel tremura, strîns lipită de sobă. Ochii i se opriră cu poftă asupra ceainicului galben, iar aburul care ieșea îi aduse în nări un miros parfumat. Ea inspiră adînc și așteptă.

După aproape cinci minute, doamna Hammond se întoarse, respirînd greu și îmbujorată, purtînd la piept o cămașă de noapte lungă.

– Alături este o mică debara, spuse ea. Scoate-ți hainele astea ude, în timp ce eu torn ceaiul.

Rachel luă cămașa moale cu degete nerăbdătoare și cu ochii plecați.

Camera avea și o cadă de baie mare, emailată, scaune moi și un paravan din mătase, pictat, pentru a se dezbrăca în spatele lui.

Speriată, Rachel păși în spatele lui și își scoase rochia de stambă și pantalonașii din coton, toate ude. Cămașa din flanel era extrem de moale și de călduroasă, cînd o simți pe piele.

Cum ar fi oare să poarte astfel de lucruri în mod

obişnuit şi să facă baie într-o cameră special amenajată? Oare mama ei trăia în acest mod?

Rachel zîmbi în sinea ei. La domnişoara Cunningham, în Seattle, ea făcuse baie în mijlocul bucătăriei, frecîndu-se pe furiş, temîndu-se în permanenţă că unui dintre chiriaşi va intra chiar atunci.

Inspiră adînc şi se grăbi să se întoarcă în bucătărie, unde doamna Hammond turna ceaiul.

Era aproape ca şi cum ar fi fost o doamnă.

Rachel bău o ceaşcă de ceai tare, parfumat, şi ar mai fi vrut una, dar refuză cînd doamna Hammond îi oferi. Se purtase destul de scandalos sosind, udă leoarcă şi în trăsura unui străin. Nu voia să mai adauge la impresia asta şi lăcomia.

O jumătate de oră mai tîrziu, stătea cufundată, uimită şi încîntată, în apa fierbinte, parfumată, pe care doamna Hammond o încălzise şi o vărsase în cadă. Se înmuie timp de cîteva minute, apoi începu să-şi frece pielea roz şi părul despletit cu un săpun ce mirosea a flori sălbatice.

Curată în cele din urmă şi cu adevărat încălzită pentru prima dată, după săptămîni de zile, Rachel îşi înfăşură părul cu un prosop şi se cufundă pînă la bărbie în cada reconfortantă. Sub apa parfumată, abia putea vedea semnul ei din naştere, mic, sub formă de diamant, aflat lîngă sfîrcul sînului stîng.

În acel moment auzi voci care se certau. Nu putu distinge cuvintele, dar erau doi bărbaţi care ţipau unul la altul, iar uneori se auzea cîte o remarcă stridentă a doamnei Hammond.

Rachel tremura, încercînd să se gîndească ce să facă. Înainte de a găsi o soluţie, uşa se deschise cu o forţă ce ameninţa să o scoată din balamale şi un bărbat cu părul negru apăru în prag.

– Îmbracă-te! se răsti el.

Îngrozită, Rachel îşi acoperi sînii cu braţele şi se cufundă mai adînc în apă.

– Acum! ţipă bărbatul.

Rachel nu putea vorbi; putu numai să aprobe din cap. Dar bărbatul era aparent mulţumit; îi aruncă lui Rachel o privire nerăbdătoare care o străpunse pînă în adîncurile fiinţei ei şi apoi închise uşa.

Rachel reuşi să iasă împleticindu-se din cadă şi să se ascundă în spatele paravanului, storcînd prosopul de pe cap şi uscîndu-se cu mişcări rapide, disperate. Inima îi sări din loc cînd auzi uşa deschizîndu-se din nou.

Dar era doamna Hammond care privi pe după paravan şi îi întinse lenjerie de mătase, ciorapi, o rochie de culoarea lavandei, dintr-un material moale.

Doamna Hammond nu-i oferi nici o informaţie şi Rachel era complet îmbrăcată înainte de a putea spune ceva.

– Cine este bărbatul ăsta? şopti ea. Ce vrea?

Menajera oftă, dar ochii ei erau blînzi.

– Ăsta, draga mea, este doctorul Griffin Fletcher. Şi mă tem că te vrea pe tine.

Rachel era îngrozită.

– De ce?

Doamna Hammond ridică din umeri.

– Dumnezeu ştie. Este un tip morocănos, copilă, dar n-o să-ţi facă nici un rău.

– El nu are nici un drept...

– Drept sau nu, noi toţi trebuie să plătim dacă nu facem cum spune el, spuse doamna Hammond. Apoi ieşi din cameră, închizînd uşa după ea.

Rachel îşi muşcă buza de jos, cercetînd încăperea. Exista o singură fereastră care era închisă bine. O zgîlţîi pînă cînd îşi dădu seama că cineva vopsise închizătoarea, sigilînd astfel singura posibilitate de evadare.

Lacrimi fierbinţi îi apărură în ochi cînd mai trase de

două ori de fereastră, pur şi simplu de groază.

Uşa se deschise din nou. Bărbatul cu ochi negri, mînioşi, stătea acolo, privind-o. Îi ţinea în mînă pantofii jerpeliţi, plini de noroi.

– Încalţă-i.

Rachel ridică bărbia şi se îndreptă spre el.

Furia lui Jonas era amară, dar se abţinu cînd vechiul lui duşman o conduse pe Rachel prin bucătărie şi sufragerie, afară prin uşa din faţă. Se temuse să-l înfrunte pe Griffin şi această teamă încă persista, amărîndu-i şi mai mult înfrîngerea.

Doamna Hammond era cufundată într-o încăpăţînată tăcere, amestecînd într-o oală cu supă.

– Trimite-l pe McKay după indiană, ceru Jonas după cîteva secunde de tăcere.

– Dar, Jonas...

– Indiana, suflă Jonas. Fawn Nighthorse.

Dezaprobarea străluci în ochii doamnei Hammond cînd îndrăzni, în cele din urmă, să-i întîlnească privirea.

– Dar este mijlocul zilei. Ce să-i spună Tom?

Jonas se răsuci şi deschise uşa rabatabilă cu o lovitură a palmei sale drepte.

– Că i-a expirat chiria, răspunse el.

4

Cînd simți că este în siguranță, Rachel riscă o privire pe furiș spre bărbatul care ședea în trăsură lîngă ea. Mușchii maxilarului îi erau încordați de nemulțumire și la fel erau și buzele lui hotărîte, aristocratice.

Doctorul Griffin Fletcher! Rachel era recunoscătoare că doamna Hammond se oferise să-i spună numele; în mod cert, el nu avea bunele maniere de a face acest lucru.

– De ce faci asta? îndrăzni ea, conștientă în mod dureros de părul ei ud, neperiat, și de hainele împrumutate.

Doctorul Fletcher întoarse ochii săi negri, intoleranți, spre ea. Vocea lui era joasă și parcă ar fi fost doi nori de furtună care se izbesc în depărtare.

– Ce ți-a oferit Jonas? întrebă el cu răceală.

Rachel simți că i se urcă sîngele în obraji.

– Poftim? gîfîi ea, aproape sufocîndu-se.

– Nu contează, mormăi doctorul, îndreptîndu-și atenția spre hățurile cabrioletei, spre cal și spre drumul mocirlos, cu gropi, de la baza aleii pavate a domnului Wilkes.

Rachel se lăsă pe spate în scaunul capitonat, cu inima bătîndu-i și se rugă în tăcere pentru o salvare rapidă și miraculoasă.

Ca şi cum ar fi reflectat furtuna de emoţii din interiorul ei, ploaia deveni un torent, lovind cu putere în acoperişul cabrioletei şi, infiltrîndu-se în interior, îi umezi lui Rachel faţa şi frumoasa rochie de culoarea ametistului.

Doctorul Fletcher părea să fi uitat complet de existenţa ei şi ea găsi această idee destul de neliniştitoare. Îi displăcuse total acest om, chiar de la început, dar totuşi ceva în interiorul ei voia să-i atragă atenţia.

– Vreau să ştiu unde mă duci, spuse ea cu fermitate, încercînd să acopere zgomotul ploii.

Acum, el se întoarse spre ea. Lumina întunecată din ochii lui era caustică atunci cînd privirea îi trecu peste rochia pe jumătate udă.

– Ţi-e frig, spuse el aproape acuzator. Şi apoi, cu abilitate, îşi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

Rachel îşi puse haina pe umeri şi îl privi.

– Insist să-mi spui...

Buzele aspre se arcuiră într-un zîmbet caustic.

– Insişti, nu-i aşa? Rîse sarcastic şi Rachel resimţi cruzimea pînă în măduva oaselor îngheţate. Asta este interesant.

– Întotdeauna eşti nesuferit şi imposibil, doctore Fletcher?

– Numai în zilele mele bune, răspunse el. Întotdeauna mergi acasă cu bărbaţi ca Jonas Wilkes?

Un lung moment o umilinţă zdrobitoare puse stăpînire pe ea. Atunci cînd cuvintele au fost posibile, ea se forţă să vorbească pe tonul măsurat, demn, al unei doamne:

– Domnul Wilkes a fost foarte amabil cu mine.

Un amuzament mohorît jucă în adîncul întunecat al privirii lui.

– Oh, da, este un tip bine, spuse doctorul Fletcher, cu un surîs diabolic. Din nou ochii lui se mutară pe ţesătura rochiei, care acum devenise aproape trans-

parentă. Veselia amară din privirea lui dispăru brusc şi o altă emoţie înflori, sălbatică şi indescifrabilă.

– Frumoasă rochie! spuse el.

Rachel nu era atît de naivă încît să creadă că i se făcuse un compliment şi se abţinu să rostească cuvîntul „mulţumesc" care îi veni pe buze.

Calul îşi continua drumul, copitele înfundîndu-i-se ici-colo în noroiul gros, respiraţia formînd mici nori chiar şi în condiţiile unei ploi torenţiale. Rachel se prefăcu interesată de luxurianta verdeaţă care sufoca marginea drumului.

Ajunseră din nou în Providence, dar trăsurica nu opri la nici una dintre căsuţele confortabile, frumos colorate, pe care le admirase Rachel mai devreme. Merseră mai departe şi în cele din urmă se opriră exact în faţa căsuţei unde ea îl întîlnise pe domnul Wilkes.

– Poţi să intri şi să te usuci, spuse doctorul Fletcher, sărind din trăsurică şi luînd cu el o geantă medicală, veche, de pe podea.

Rachel privi îngrijorată în direcţia Tent Town-ului. Era vag vizibil, datorită ploii torenţiale, şi puţin primitor. Îşi înfrînă instinctul care o îndemna să fugă de acest bărbat nesuferit, cît avea ocazia, şi să se ghemuiască în interiorul cortului său.

Doctorul Fletcher nu părea deosebit de îngrijorat, într-un fel sau altul. El se îndrepta deja pe mica potecă ce ducea la uşa căsuţei.

Rachel se strădui să reducă distanţa dintre ea şi acest om arogant, care o zăpăcea. Cînd ajunse să păşească în rînd cu el, îşi aminti de cărţile cu castele pe care le citise. El semăna cu una dintre acele structuri severe, respingătoare, rece, distantă şi înconjurată de un şanţ cu apă, la fel de real şi de netrecut ca şi cum ar fi fost numai apă şi crocodili. Se întrebă dacă el permisese cuiva – bărbat, femeie sau copil – să ajungă la

pereții înalți și groși ai fortăreței sale și să se aventureze în labirintul sufletului său.

Rachel își dădu seama că avea multă fantezie, dar nu-i păsa. Era afinitatea ei pentru lumea fantasticului care o făcea posibil de suportat pe cea reală.

Interiorul căsuței era curat și cald, dar ei nu-i păsa. Spectrul morții era prezent în această casă plăcută. Rachel îi simți prezența și își strînse mai tare haina doctorului în jurul trupului său.

Un bărbat subțire, extenuat, stătea lîngă focul care pîlpîia în vatră, cu umerii căzuți și cu trăsăturile feței ascunse în umbră. Buza de jos a lui Rachel tremură cînd își dădu seama că plînge; sunetul încet, aspru, spunea multe despre viața în taberele forestiere.

Doctorul Fletcher se mișcă tăcut prin cameră, dispărînd printr-o ușă și lăsîndu-l pe bărbatul distrus, singur cu Rachel. După numai un moment, un alt bărbat, înalt și cu o înfățișare plăcută, ieși din camera în care intrase doctorul Fletcher. Zîmbetul său era trist cînd o întîlni pe Rachel.

– Bună ziua, spuse el, îndreptîndu-se spre ea. El îi întinse mîna și ea constată că era puternică și aspră.

Observă gulerul folosit de preoți și fu nedumerită. Din experiența ei, preoții vorbeau mult și tare; dar rareori făceau munca adevărată. Și totuși pielea de pe mîinile lui contrazicea această idee. Acesta era un bărbat ce folosise de nenumărate ori toporul. Ochii blînzi îi zîmbiră lui Rachel, deși gura rămase tristă.

– Sînt preotul Hollister, spuse el. Și apoi, fără să aștepte numele lui Rachel, el părăsi încăperea, pentru a se întoarce un moment mai tîrziu cu o pătură călduroasă și cu o perie de păr.

Rachel își aminti de părul ei încîlcit, încă umed, și roși, dar acceptă lucrurile cu recunoștință și șopti un mulțumesc.

Bărbatul de lîngă foc plîngea şi, făcînd un vizibil efort, ieşi din casă, lăsînd uşa deschisă în urma lui. Părea să nu-i pese de ploaie, în timp ce Rachel îl privea mergînd repede pe alee şi aplecîndu-se la poartă.

Preotul Hollister îi explică cu blîndeţe cînd închise poarta:

– Copilul lui Sam s-a născut mort, spuse el, faţa lui fiind schimonosită de durerea devastatoare. Acum cîteva minute am pierdut-o şi pe soţia lui.

Rachel simţi că i se adună lacrimi în ochi.

– Oh, nu! exclamă, simţind pierderea acestei femei străine şi a copilului ei, de parcă i-ar fi cunoscut.

Urmă o scurtă tăcere, penibilă. Apoi Rachel se întoarse, atîrnă haina doctorului pe un cui de lemn lîngă foc şi se înfăşură în pătura de lînă pe care i-o oferise preotul Hollister. Stînd lîngă foc ea începu să-şi perie părul cu energie şi mişcările puternice îi erau determinate de mîhnire.

Păru că trecuse foarte mult timp pînă cînd doctorul Fletcher ieşi din camera morţii şi stătu aproape de ea, în faţa focului. Rachel văzu că umerii săi erau încordaţi sub cămaşa albă, udă, şi că ochii lui mari, mînioşi, erau acum trişti.

– Îmi pare rău, spuse ea.

Pentru o clipă, ea crezu că vede o fisură în imensul zid cu care se înconjurase; dar el păru că simte privirea ei cercetătoare şi se încordă. Nu era nici o emoţie în privirea pe care Griffin Fletcher i-o aruncă şi, deşi încerca să vorbească, nu-i ieşi nici un cuvînt de pe buze.

Un gînd groaznic o străbătu, făcîndu-i genunchii să-i tremure.

– A fost oare din cauză că a trebuit să pleci? Au murit din cauza mea?

Doctorul îşi permise o privire exasperată.

– Îţi exagerezi propria importanţă, domnişoară Mc-

Kinnon. Nu mai era nimic de făcut, fie că eram aici, fie că nu.

Rachel se simți prea jignită ca să răspundă, dar preotul Hollister scrîşni:

– Griffin!

O parte din tensiune păru că se scurge din trupul încordat al doctorului Fletcher, dar el nu spuse nimic. Lumina roşie şi portocalie a focului juca pe trăsăturile lui rigide, cînd el se întoarse spre foc.

Rachel trase adînc aer în piept şi îşi reveni.

– Cred că ar fi mai bine să plec acum. Nu vreau să stau în calea nimănui...

Simțea că acest bărbat nu ar fi putut s-o mai uimească mai mult decît o făcuse deja, dar el îi apucă mîna şi o trase mai aproape, atît de aproape, încît îi simți prin rochie şoldul suplu, musculos.

– Nu vrei să explorezi mai bine noua ta casă, Rachel? întrebă el cu o voce care mai înainte o speriase şi o înfuriase în acelaşi timp. Este un loc vacant acum, ştii? Un singur cuvînt pentru bunul tău prieten Jonas şi poți trăi şi tu în splendoare!

Neavînd nici o idee despre ce vorbea el, Rachel încercă să se retragă şi se găsi, fără speranță, sechestrată de strînsoarea lui. Inima începu să-i bată nebuneşte, simțindu-i pulsațiile pînă în gît. Dacă preotul Hollister nu ar fi întrerupt atît de brusc strînsoarea doctorului Fletcher, ea era sigură că ar fi leşinat.

– Griffin! interveni prietenul lui. Destul!

O clipă, cei doi bărbați se priviră unul pe altul, tensiunea, şi aşa intolerabilă, din încăpere luînd proporții alarmante.

Un sughiț de piîns mic, dureros, îi ieşi de pe buze lui Rachel şi ea se răsuci să fugă cît mai repede din această casă, în josul aleii.

Poarta rezistă loviturilor ei dezlănțuite. Se izbi în ea,

pe jumătate isteric, în dorința de a scăpa de ura tangibilă care pulsa în căsuța din spatele ei.

Dar o mînă puternică o strînse pe a ei, zădărnicindu-i intenția de a deschide încuietoarea ruginită a porții. Privi în ochii furtunoşi, acuzatori ai doctorului Griffin Fletcher.

Era ud pînă la piele. Ploaia îi curgea pe față, transformîndu-i părul de culoarea abanosului în cîrlionți. Prin cămaşa devenită acum transparentă, Rachel îi putea vedea părul închis la culoare ce îi acoperea pieptul şi senzațiile pe care i le trezi această privelişte fură mai terifiante decît orice i se întîmplase în această zi.

Era prea uluită pentru a se mişca sau pentru a putea vorbi. Încerca numai să privească țintă la el, emoții contradictorii luptîndu-se în interiorul ei, mai violente decît orice furtună pe care ar fi putut-o produce marea sau cerul.

Doctorul Fletcher nu părea să simtă ploaia; el stătu acolo pur şi simplu şi privi fața lui Rachel mult timp. Apoi, incredibil, el îşi puse mîinile pe umerii ei.

Îl doresc, se gîndi Rachel cu groază şi convingere. *Doamne, după cum m-a tratat, îl doresc.*

Cu disperare, ea ridică bărbia şi îi strigă prin ploaia care nu contenea:

– Mă duc acasă.

Fără un cuvînt, Griffin Fletcher îi dădu drumul.

Dorind mai mult decît orice să stea lîngă el, Rachel se întoarse pe călcîie şi plecă, coborînd pe panta acoperită cu iarbă în direcția Tent Town-ului. Se uită înapoi numai o singură dată, în mod involuntar. Cînd făcu asta, îl văzu stînd în capătul aleii, urmărind-o.

Fawn Nighthorse tremura în sinea sa cînd sosi ordinul, dar fu atentă să nu-şi divulge reticența. Dacă McKay şi-ar fi dat seama că este speriată, ar fi fost încîntat, şi nu voia cu nici un chip ca ticălosul să aibă

această satisfacție.

Îl urmă pe vizitiul şi omul de încredere al lui Jonas, ridicîndu-şi o dată sau de două ori fața spre ploaia care o spăla. Cu coada ochiului, văzu trăsurica şi calul doctorului Griffin Fletcher la poarta lui Fanny.

Timp de o secundă se gîndi să alerge la el. El ar fi apărat-o – ştia asta –, dar în final se hotărî să renunțe la ajutorul lui. Griffin avea şi aşa destule necazuri, iar Fawn avea motive mai profunde pentru a nu dori să atragă atenția asupra situației.

McKay adusese un cal şi Fawn săltă cu uşurință pe spatele lat al acestuia, strîngînd hățurile. Şaua lui McKay scîrțîi cînd se întoarse să-i zîmbească.

Fawn îi întoarse zîmbetul. *Ticălosul,* se gîndi ea.

Merseră rapid, evitînd drumul principal şi galopînd de-a lungul cărării ce trecea prin pădurea deasă spre partea de est a Tent Town-ului. După aproximativ cincisprezece minute, cei doi călăreți ieşiră printr-un luminiş de copaci cu frunze argintii şi tăiară drumul îngust.

Fawn îşi permise o privire înapoi, peste umăr, spre casa de piatră cenuşie, unde locuia Griffin Fletcher. Dacă ar fi îmboldit suficient de tare iapa şi ar fi călărit rapid, ar fi putut ajunge la uşa din față a lui Griffin, înainte ca McKay să o poată ajunge.

După o clipă, îşi reveni. Ce va fi mîine şi după asta? Nu se putea ascunde la nesfîrşit de Jonas, iar Griffin, extraordinarul nebun, nici nu va încerca.

Ploaia se mai potolise. Fawn regretă acest lucru. Chiar în acel moment, Fawn ar fi dorit să se deschidă cerul şi să-l înece pe Jonas Wilkes într-o ploaie torențială.

Probabil că ştie să înoate, se gîndi ea.

McKay călări pe o pantă abruptă şi Fawn îl privea cu teamă.

N-ar fi trebuit să-i spun preotului Hollister că l-am

văzut pe Jonas ducînd-o pe Frumoasa Fecioară, îşi spuse ea. *La naiba! Pun pariu că Field i-a spus lui Griffin, iar Griffin a năvălit acolo să-l salveze pe copilul lui Becky de la ruşine şi degradare!*

Fawn se încordă în şa şi se ridică în scări, ca să-şi dezmorţească picioarele. *Înainte ca ziua aceasta să se sfîrşească, probabil că am să-mi doresc să nu mă fi născut.*

McKay îi aruncă o privire peste umăr, ca şi cum ar fi putut citi gîndurile lui Fawn şi le-ar fi găsit deosebit de amuzante.

– Haide! Şeful are planuri cu tine.

– Ţi-am spus vreodată ce fac semenii mei cu şerpi ca tine, McKay? îi replică Fawn.

McKay păli.

– Ţine-ţi gura.

Fawn îşi ridică vocea, în timp ce caii începură să coboare în cealaltă parte a dealului.

– Mai întîi le lăsăm pe femeile bătrîne să te scalpeze...

McKay îşi îndemna armăsarul să o ia la galop, în timp ce rîsul lui Fawn îl urmări şi se întoarse înapoi, cu ecou.

În intimitatea cortului său, Rachel îşi scoase hainele ude şi se înveli într-o pătură. Lacrimile i se adunară în ochii care îi ardeau, dar ea nu le lăsa să curgă.

Stătea întinsă pe patul ei în timp ce un torent de senzaţii confuze o frămîntau. Întrucît furia o menţinea caldă, ea încercă să transforme totul într-o flacără, amintindu-şi despre lucrurile grosolane pe care doctorul Fletcher le spusese şi le făcuse.

Dar furia ei se domolea. În schimb, se trezi întrebîndu-se ce s-ar întîmpla dacă i s-ar oferi.

Acolo unde era vorba despre relaţiile dintre bărbaţi şi

femei, ea avea o concepție fermă despre elementele de bază, deşi nu avusese experiența lor. Tatăl ei îi repetase de mai multe ori că dacă se va culca cu un bărbat, va fi inițiată.

Rachel cunoscuse o fată în Oregon care fusese inițiată de băiatul unui proprietar de magazin. Wilma terminase prin a avea un abdomen foarte mare, mîncare bună şi un acoperiş solid deasupra capului.

Rachel se gîndi la posibilitatea de a fi inițiată, apoi îndepărtă acest gînd cu dezgust.

Fusese o zi confuză şi obositoare.

Mai întîi acea scenă nefericită cu domnul Wilkes în cortul pentru mîncare şi apoi întîlnirea cu el la căsuță. În plus, mai aflase că mama ei locuia în apropiere, se aventurase în imensa casă a domnului Wilkes pentru a bea un ceai şi a face o baie adevărată, de unde fusese smulsă cu forța de nesuferitul ăla de doctor Fletcher.

Se pare că lui îi făcea plăcere să-i arunce insulte voalate, poate chiar o ura. Dar de ce?

Lacrimile fierbinți din ochii ei violeți începură să-şi facă apariția şi să-i curgă încet pe obraji. *Nici eu nu-l plac*, şopti ea, ştiind însă că nu era aşa.

Rachel plînse, răsucindu-se în pătura subțire, pînă cînd în cele din urmă căzu într-un binecuvîntat somn odihnitor.

Griffin se opri la uşa cortului pe care i-o indicase Chang, trăgînd adînc aer în piept şi trecîndu-şi mîinile prin părul ud. Era nebun să meargă în apropierea fetei, avînd în vedere efectul pe care l-a avut asupra lui aproape din prima clipă în care a văzut-o.

Totuşi, el nu o putea lăsa în Tent Town; era prea vulnerabilă pentru Jonas acum. Iar Becky conta pe el să o pună în siguranță.

Griffin înjură. Rachel nu fusese chiar încîntată să fie

salvată din cuibul luxos al lui Jonas, din cîte îşi putuse el da seama. După cum se părea, ea îl plăcea pe ticălos.

– Rachel? spuse el încet.

Nu primi nici un răspuns şi îl cuprinse o teamă bruscă şi fără limite. Poate că Jonas o găsise din nou şi o luase înapoi? Poate că în acest moment îi mîngîia acei sîni minunaţi sau...

Griffin se opri în mijlocul cortului.

Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru impactul pe care-l avu la vederea ei adormită pe patul îngust, cu pătura subţire dată într-o parte. Curba unui şold suplu luci în lumina lămpii, în timp ce sînul ei stîng era complet descoperit. Lîngă sfîrcul roz, un semn ca un diamant apărea clar luminat.

Păru să treacă o veşnicie pînă cînd Griffin fu în stare să se mişte sau să respire. Niciodată pînă acum nu dorise o femeie aşa cum o dorea pe această fată certăreaţă, cu ochi violeţi.

Încerca să fie impersonal în această problemă, după toată experienţa lui nu putea fi nimic deosebit la acest mic trup plăcut care să-l surprindă.

Sînt doctor, îşi reaminti el.

Dar Rachel nu era pacientă.

Se întoarse, dar în interiorul lui se luptau diferite faţete ale naturii sale complexe. Partea din el care preţuia onoarea învinse în cele din urmă şi se aplecă acoperind cu blîndeţe sînul descoperit şi şoldul atrăgător.

Va fi altă dată; el ştia asta. Şi aştepta cu nerăbdare şi disperare în acelaşi timp.

5

Oprindu-se în fața uşii duble a salonului lui Jonas, Fawn trase adînc aer în piept. Poate că nu va fi atît de rău cum gîndise ea; poate că scenariile dramatice pe care şi le imaginase nici nu avuseseră loc.

Ea doar menționase, în treacăt, plecarea lui Rachel McKinnon, din Tent Town, în compania lui Jonas. Din cîte ştia, Field nici nu se ostenise să-i relateze conversația lui Griffin. Şi chiar dacă o făcuse, erau toate şansele ca Griffin să nu facă nici o legătură în mintea lui grăbită, că noua rezidentă de la Tent Town era copilul lui Becky McKinnon.

Dar dacă o făcuse... oh, Doamne, dacă o făcuse... Şi dacă, la mînie, îi spusese lui Jonas că avertismentul venise din partea lui Fawn...?

Fawn îşi lăsă capul să se odihnească pe cadrul din mahon lustruit al uşilor franțuzeşti. Nu era prima dată în viața ei plină de evenimente că se trezi dorindu-şi să nu se fi despărțit de semenii săi, că nu ar fi trebuit să stea cu Hollister şi să meargă la şcoală, şi că nu ar fi trebuit să încerce să-şi facă un loc al ei în lumea albilor.

Rîse încet cu reproş. Nu era nici un loc pentru ea în această lume, deşi putea să citească, să scrie şi să socotească la fel de bine ca oricare dintre ei. Ea era femeia lui Jonas Wilkes, şi nimic mai mult.

Fawn înălță capul. Bine. Era femeia lui Jonas şi numai una dintre cele multe. Dar nu avea nici un sens să stea acum să se văicărească; nu se mai putea întoarce la tribul ei, iar mîndria nu-i permitea să se înapoieze la spectacolele lui Jimson şi să fie privită ca o ciudățenie a naturii.

Cumva, va trebui să găsească o cale de a putea trăi între cele două lumi, între cea a indienilor şi lumea albilor. Dacă nu putea fi nici indiană nici albă, putea fi totuşi Fawn Nighthorse. Ea putea încă visa.

Tresări cînd uşile salonului să deschiseră brusc, iar teama ei se accentuă cînd văzu ochii lui Jonas.

– Ce amabil din partea ta să-mi accepți invitația în ultimul minut, domnişoară Nighthorse, spuse el.

Fawn îşi înfrînă un tremur. Jonas era un bărbat care arăta bine şi foarte priceput ca amant, totuşi gîndul atingerii mîinii lui o făcu să se cutremure.

– Am lăsat totul baltă şi m-am grăbit să vin, spuse ea manifestîndu-şi supunerea cu atîta sarcasm, cît îndrăznea să arate.

Un uşor zîmbet disprețuitor înflori pe buzele lui Jonas.

– Intră, zise el făcînd un galant gest cu mîna dreaptă. În mîna stîngă ținea un pahar cu coniac.

Fawn se strecură pe lîngă el în încăperea somptuoasă, aşa cum s-ar fi strecurat pe lîngă un urs sau un lup de munte. Tensiunea ei interioară era ca o coardă întinsă. Se întoarse şi-l privi în față, mîna ei dreaptă fiind încleştată de cea stîngă, iar fața parcă nemaiavînd sînge.

– Jonas, eu n-am vrut.

Albul impecabil al gulerului său parcă se răsfrînse pe fața lui, luîndu-i toată culoarea din obraji. Ochii lui erau ca flăcările aurii, iar încleştarea mîinii pe paharul de coniac fu vizibil mai puternică.

– Tu! se răsti el.

O infinită groază se aşternu pe faţa lui Fawn, ca o greutate, strivind-o. Toate suspiciunile ei erau reale acum; Field se dusese direct la Griffin cu vestea, iar *Griffin probabil că năvălise aici şi o luase pe Rachel* McKinnon înainte ca Jonas să-şi poată face manevrele lui de seducţie. Prea tîrziu ea înţelese că Griffin nu o trădase pe ea, ci ea singură făcuse acest lucru.

Se retrase un pas.

– Jonas, eu...

Dar Jonas traversă încăperea din cîţiva paşi şi coniacul de culoarea ambrei se clătină în pahar.

– Ar fi trebuit să ştiu, mormăi el pe un ton care era mult mai înspăimîntător decît un ţipăt.

– M-ai văzut plecînd cu Rachel şi te-ai dus drept la Griffin!

Capul lui Fawn se clătină înainte şi înapoi.

– N-nu, Jonas. I-am spus lui Field. Îmi pare rău.

Jonas se întoarse brusc din faţa ei şi o clipă ea speră o amînare.

Dar paharul de coniac zbură prin cameră şi se izbi de placa de marmură a şemineului, trimiţînd o ploaie măruntă de minuscule bucăţele de cristal. Focul se învolbură *cînd primi conţinutul sticlei şi îl consumă rapid.*

La fel cum avea să fie consumată şi Fawn.

Ochii lui Jonas erau şterşi, fără expresie cînd îşi întoarse privirea spre ea. O să fie rău.

– Scoate-ţi hainele, spuse el.

Fawn tremura cînd întinse mîna să-şi dezlege şireturile de piele de la ceafă, dar apoi o linişte ciudată se lăsă asupra ei, o detaşare care întotdeauna o scăpa în cele mai grele momente.

Rochia din piele de căprioară căzu la podea, dezvelind perfecţiunea de culoarea alunei a trupului lui Fawn Nighthorse.

Pentru un moment, Jonas păru înghețat în timp și în spațiu. Ea simți cum ochii lui îi alunecă pe trup, știa că lumina flăcării îi juca pe pielea de scorțișoară și încerca o veche și neschimbată magie, voind să trezească răspunsuri primitive din partea bărbatului din fața ei. Dar vraja fu curînd ruptă. Jonas o aruncă jos, brutal, pe covorul din blană de urs de la picioarele ei. Fu deasupra ei într-o singură clipă.

Alte dăți exista un anumit grad de gentilețe în dorința nesățioasă a lui Jonas; îi permisese să supraviețuiască pretinzînd că el era cel la care tîndea spiritul ei. Dar de data asta era diferit.

Dinții lui Jonas erau ascuțiți pe sfîrcurile ei, iar mîinile îi erau brutale acolo unde se aventurau. Fawn închise ochii și își pregăti trupul împotriva inevitabilei penetrări.

Nu se întîmplă. Membrul lui Jonas, atît de insistent cu cîteva secunde mai devreme, dispăru, odihnindu-se moale pe pielea răcoroasă, uscată, a șoldului ei. Și Fawn Nighthorse făcu a treia greșeală din ziua aceea.

– Luptătorul alb nu are o suliță pe care să o arunce, spuse ea. Instantaneu, regretă cuvintele nebunești, impulsive, dar era prea tîrziu.

Cu ambele mîini, Jonas îi apucă părul, îi suci capul în față și apoi îl trînti în jos, tare, de podea. Pumnul lui stîng, întotdeauna cel mai periculos, o izbi în mijlocul feței. Ea simți o durere ascuțită și simți gustul sîngelui în gură. Apoi urmă încă o lovitură și încă una. Durerea era îngrozitoare, o orbea. Dar Fawn Nighthorse nu îndrăzni să scoată un singur sunet, nici cînd cunoștința o părăsi.

Chiar înainte de a deschide ochii, Rachel simți că nu era singură în cort. Cineva era acolo, o privea.

O groază primitivă îi cuprinse gîtul, tăindu-i respirația, blocîndu-i orice sunet pe care l-ar fi scos. Instinctul îl spuse să stea liniștită.

Era exasperare în vocea care întrerupse tăcerea.

– Este în regulă, domnişoară McKinnon. Nu sînt aici să te distrug.

Nu se putea! Stoarsă de acea primă senzaţie instinctivă de teamă, Rachel întoarse capul, privind la bărbatul care stătea degajat pe pat, de cealaltă parte.

– Griffin Fletcher! tresări ea, amintindu-şi toate lucrurile secrete pe care şi le imaginase că le făcea cu el şi roşind, ca răspuns.

El nu păru să observe jena ei; se ridică pur şi simplu şi îi întoarse spatele musculos.

– Îmbracă-te. Nu mai poţi rămîne aici.

Ofensa izbucni în interiorul lui Rachel de parcă ar fi fost un foc într-o pădure, ce ardea copaci şi arbuşti.

– Poftim? se răsti ea, aşezîndu-se pe pat şi trăgînd pătura mai strîns în jurul ei.

– M-ai auzit, spuse Griffin Fletcher fără să se întoarcă. Pune-ţi hainele sau o fac eu pentru tine.

Neavînd nici un dubiu că el ar fi făcut asta, dacă trebuia, Rachel se dădu jos din pat împiedicîndu-se, încă învelită în pătură, şi-şi trase rochia nesuferită de lînă cafenie – singurul lucru uscat pe care îl avea – din coşul împletit.

Rochia era mototolită şi mirosea a mucegai, dar Rachel o îmbrăcă totuşi într-un timp record.

– Cine crezi că eşti? se răţoi ea, în timp ce îşi perie cu furie părul şi îl prinse cu ace. Tatăl meu o să afle despre asta, fii sigur! El este un om puternic şi nu va fi deloc încîntat cînd îi voi povesti cum m-ai hărţuit! Ei bine, el...

Tirada lui Rachel fu întreruptă de un rîs sonor. Culoarea i se întinse în obraji cînd doctorul Fletcher se întoarse, în cele din urmă, pentru a o privi drept în faţă.

– Ce o să facă? întrebă el, zîmbind.

– El o să... el... Rachel nu era chiar sigură ce va

face, aşa încît inventă ceva: O să te scalpeze de viu şi îţi va arunca măruntaiele la pescari!

Zîmbetul enervant se lărgi.

– Sînt îngrozit, domnişoară McKinnon, spuse el.

Rachel era acum dezumflată şi speriată.

– Dacă nu stau aici, atunci unde voi merge? întrebă ea, ridicînd bărbia şi făcînd un efort să întîlnească privirea întunecată, amuzată, a celui care o chinuia.

– Asta, draga mea, este o problemă a mamei tale, nu a mea. Şi nu vei afla niciodată cît de recunoscător sînt pentru acest simplu fapt.

Toate emoţiile conflictuale ale lui Rachel fură înlocuite de senzaţia de curiozitate în legătură cu mama sa. Pe de o parte, ea o ura pe această femeie, ar fi vrut să nu o vadă niciodată, să nu vorbească niciodată cu ea sau să-i audă vocea. Pe de alta, ea se întreba atîtea lucruri, îşi punea atîtea întrebări la care numai Rebecca McKinnon i-ar fi putut răspunde.

– O să mă duci la ea? întrebă ea cu indiferenţă aparentă.

– Cu plăcere şi uşurare, spuse doctorul Fletcher, executînd un fel de plecăciune batjocoritoare şi gesticulînd larg spre uşa cortului.

Rachel îl urmă afară cu demnitate.

Cu maniere de gentleman, doctorul Fletcher o ajută să se instaleze pe locul din trăsurică, ud de ploaie. Furtuna trecuse, poate numai temporar, avînd în vedere că, deasupra, cerul era încă înnorat.

Aerul era răcoros, dar oarecum copleşitor şi Rachel regretă şalul ei. După evenimentele jenante din cursul dimineţii, nu se putea prezenta pur şi simplu la uşa domnului Jonas Wilkes să-l ceară.

Doctorul Fletcher se urcă cu abilitate pe locul de lîngă ea şi luă hăţurile. După cîteva momente, calul obosit îi ducea în afara lui Tent Town pe drumul principal.

Încă o dată, trecură pe lîngă căsuțele de pe strada principală. Lămpile din dosul ferestrelor lustruite fuseseră stinse şi femei casnice, bine hrănite, se aventurau în curți pentru a-şi inspecta grădinile sau numai pentru a respira aerul proaspăt de după ploaie. Cîteva îi făcură semn cu mîna doctorului, care răspundea cu un zîmbet slab şi o aplecare a capului. Rachel putu simți priviri curioase care o urmăreau.

La capătul străzii, după ce trecură de biserica vopsită în alb, care era probabil domeniul lui Field Hollister, doctorul Fletcher părăsi strada intrînd pe o potecă lată ce ducea spre apă.

Rachel îi cercetă fața, dar nu văzu nimic care ar fi putut-o pregăti într-un fel.

Stabilimentul se înălța acolo semeț, în mijlocul unui amestec de pini, cedri şi ulmi tineri. Un semn strălucitor împodobit indica *Stabilimentul lui Becky* şi Rachel observă uşile rabatabile şi auzi muzica unui pian venind din interior.

– Un saloon, şopti ea, uimită.

Ceva asemănător cu compasiunea licări în ochii doctorului.

– Da, spuse el ezitînd. Apoi oftă din greu şi ironia dispăru din vocea lui cînd continuă:

– Rachel, mama ta este foarte bolnavă. Te rog să ții minte asta.

Rachel putu numai să aprobe din cap.

Cînd doctorul o ridică de pe locul ei şi îi oferi brațul, Rachel acceptă. Ea nu era obişnuită să se sprijine de cineva, realitățile crude ale vieții ei o privaseră de asta aproape de la început, dar acum ea simțea nevoia puterii fără margini a acestui bărbat.

Interiorul saloon-ului era cu mult mai împodobit decît tot ce văzuse Rachel pînă atunci. Avea o podea din lemn, în locul rumeguşului din celelalte stabilimente din

care uneori îşi recuperase tatăl bine dispus; iar pereţii erau împodobiţi cu ceva ce semăna a catifea roşie. Barul era sculptat în mod elaborat şi lustruit la maximum, iar pe peretele din spate era fixată o oglindă lungă, lucitoare.

Rachel se văzu reflectată în oglindă, împreună cu sticlele puse pe rafturi, şi tresări. Arăta ca un copil abandonat, pierdută într-o rochie de femeie, închisă pînă sus.

Tocmai cînd se gîndea ca s-a acomodat cu şocul acestor noutăţi, două femei intrară, rîzînd, prin uşa de mărgele din stînga locului unde se afla Rachel. Ambele aveau părul aranjat în bucle, prinse în vîrful capului, iar rochiile erau atît de sumare, încît busturile lor robuste ameninţau să dea pe-afară.

Rachel roşi pînă la rădăcina părului şi îşi întoarse ochii, cu disperare, spre faţa lui Griffin Fletcher. În privirea lui ea văzu simpatie şi amuzament, şi se încordă.

– Dansatoare, şopti ea.

– Cel puţin, răspunse doctorul sever, strîngînd-o mai tare de braţ şi împingînd-o spre o scară de lemn abruptă.

Adevărul tulburător îi trecu prin minte lui Rachel la jumătatea drumului între primul şi cel de-al doilea etaj. Ea îngheţă acolo unde se afla şi înghiţi nodul dureros care i se pusese în gît.

– Acest loc este... acest loc este...

– Bordel, spuse doctorul Fletcher sec. Însă ochii lui blînzi erau calmi acum, privind chipul ei.

Lacrimi de uimită confuzie se adunară în ochii cu gene dese ai lui Rachel. Timp de cîteva secunde, ea crezu că va leşina.

– Ar fi trebuit să-mi spui! şuieră ea.

Umerii impresionanţi ai lui Griffin Fletcher se mişcară într-un oftat.

– Cum? întrebă el în mod natural.

Rachel nu avu nici un răspuns pentru asta şi, deşi nu dorea nimic mai mult decît să se întoarcă şi să fugă, ea îi permise doctorului să o conducă sus pe scări într-un hol lung, şlab luminat.

El bătu încet la ultima uşă pe stînga, răsucind cu grijă clanţa, cînd o voce subţire ordonă:

– Intră!

Rachel ar fi rămas în spate, pe hol, dacă el nu ar fi tîrît-o înăuntru. După un lung moment, el îi dădu drumul şi traversă încăperea întunecoasă pentru a ajunge lîngă patul deranjat.

– Bună, Becky.

Rachel de-abia putu zări silueta subţire ce se odihnea sub mormanul de cearceafuri mototolite, dar ştiu că această persoană cu părul ciufulit şi cu faţa ca de ceară era mama sa. Se trase înapoi în faţa bolii, din faţa a tot ce descoperise în ultimele minute.

Vocea femeii cu chip de stafie era un hîrîit mînios, iar ochii i se opriră furioşi pe faţa doctorului.

– Ticălosule, Griffin, ai adus-o aici!

Doctorul părea să nu fie intimidat de ameninţarea ei.

– Şi eu ţin la tine, Becky. Şi da, ea este Rachel.

Cuvertura se mişcă cu un fîşîit, în timp ce femeia se ridică din poziţia întinsă în care se afla şi se răsti:

– Aprinde o lampă, pentru Dumnezeu! Acum ai făcut-o. Să ne uităm la ea.

Lampa era destul de nepotrivită pentru ziua mohorîtă de afară, dar era suficientă pentru ca ambele femei să se poată vedea.

Griffin Fletcher cercetă o dată faţa Rebeccăi, cu detaşat interes, şi apoi părăsi în linişte camera.

– Vino aici, spuse Rebecca, iar cuvintele ei erau o comandă şi în acelaşi timp o rugăminte.

Cu genunchii moi, Rachel se apropie de pat. În ciuda ravagiilor bolii, frumuseţea şi graţia pe care şi le amintea

erau încă prezente pe această față răvășită, în acești ochi violeți.

Un rîs brusc și deplasat izbucni din pieptul istovit, vlăguit, al Rebeccăi.

– Cred că asta este cea mai urîtă rochie pe care am văzut-o vreodată!

Rachel nu mai putea suporta, nu se putea necăji din cauza unor lucruri atît de pămînteşti, cum era rochia maronie din lînă. Se lăsă în genunchi lîngă pat şi strigă:

– De ce?

Rebecca oftă şi se relaxă pe pernele aşezate în spatele ei.

– De ce, ce anume? De ce am plecat? De ce trăiesc în acest loc? Am plecat pentru că nu eram fericită, Rachel.

Furia şi durerea lui Rachel aproape o sufocară, dar ea reuşi să spună:

– Asta te face fericită? Mai fericită decît să trăieşti cu tata şi cu mine?

– Nu, răspunse Rebecca cu o sinceritate dureroasă. Nu, dar cînd am constatat asta, era deja prea tîrziu. Nu te-aş părăsi, Rachel, dacă ar fi să o fac din nou.

– De ce ai făcut-o?

– *Pentru că nu eram sigură că va fi mîncare,* printre alte lucruri. Ştiam că tatăl tău îți va asigura strictul necesar, ştiam că el va avea grijă să urmezi şcoala. Şi ai făcut-o, nu-i aşa?

Rachel îşi ascunse faţa. Fusese mutată de la o şcoală mizerabilă la alta, dar fusese educată. Putea scrie frumos şi putea citi orice carte scrisă în limba engleză.

– Da, spuse ea după un timp.

Rebecca schimbă repede subiectul.

– Trebuie să pleci din Providence, Rachel. Şi pleacă acum.

– Unde să mă duc? întrebă Rachel şi fu surprinsă de raţionamentul întrebării, pentru că nu se simţea raţională.

– Oriunde. San Francisco, Denver, chiar New York. Rachel, pleacă pur şi simplu.

Încet, cu prudenţă, Rachel se ridică în picioare.

– Dacă eşti îngrijorată că ţi-aş putea deranja viaţa ta de aici...

Durerea umbri ochii de ametist.

– Viaţa mea nu mai contează, în schimb este importantă a ta. Am să-ţi dau banii pe care i-am economisit şi tu poţi începe undeva o viaţă nouă. Prietenii mei vor vinde afacerea cînd va fi cazul, îmi voi achita datoriile şi îţi vor trimite veniturile.

Rachel fu din nou înfricoşată şi mişcată.

– Nu aş putea, şopti ea.

– Dar va trebui, insistă mama ei. Rachel, acum eşti femeie, nu mai eşti o fetiţă. Este timpul să trăieşti o viaţă decentă, stabilă.

Rachel nu putea accepta lucrurile pe care le auzea.

– Eşti pe moarte, nu-i aşa? întrebă ea în cele din urmă.

Rebecca părea că suferă; începu să se zvîrcolească din cauza durerii pe care încercase pînă acum să o ascundă.

– Asta este ceea ce îmi spune Griffin şi nu se poate întîmpla prea repede, dacă ar fi după mine.

Lacrimile curgeau, neobservate, pe obrazul lui Rachel. Uitase resentimentul şi durerea, uită că această femeie conducea un bordel cunoscut. Rebecca era mama ei şi o iubea.

– Vino aici, copilă, spuse Rebecca, întinzîndu-se după mîinile lui Rachel şi trăgînd-o într-o îmbrăţişare.

Rachel îi permise să o ţină, iar cînd criza de plîns se termină, ea îşi şterse faţa, îşi aranjă rochia imposibilă şi

coborî pentru a-l căuta pe doctorul Fletcher.

Rebecca îşi pierdu simţitor puterile în timpul scurtei absenţe a lui Rachel, iar ea păru să primească resemnată declinul. Ochii ei se depărtară de faţa lui Rachel doar o singură dată, cînd îl auzi pe doctor că îşi deschide geanta medicală.

Clătină din cap cînd el scoase seringa şi o fiolă.

– Nu, Griffin. Vreau să simt fiecare moment... fiecare moment.

Griffin puse instrumentarul înapoi în geantă, fără să spună nimic şi se duse lîngă cea mai îndepărtată fereastră, unde rămase privind afară.

O ultimă licărire de lumină pătimaşă izbucni în ochii şterşi ai Rebeccăi, cînd o apucă strîns pe Rachel în braţe.

– Trebuie să pleci... promite-mi că ai să pleci. Există un bărbat, un om groaznic...

Rachel aprobă din cap, incapabilă să vorbească.

Cîteva minute mai tîrziu, Rebecca McKinnon muri.

6

Rachel era distrusă. Stătea, tremurînd, într-un colţ întunecos al camerei mamei sale, în timp ce doctorul Fletcher închise ochii ficşi ai mamei ei şi îi acoperi faţa cu un cearceaf.

O tăcere ciudată cuprinse camera un timp îndelungat; o rază de soare lumină o clipă podeaua goală, după care fu acoperită de un nor întunecat, îndepărtat.

– Îmi pare rău, murmură doctorul, în timp ce Rachel îşi uscă ochii şi ridică bărbia care îi tremura.

Dar Rachel auzea o altă voce, cea a mamei sale.

Există un bărbat, un om groaznic...

Îşi aminti felul furios, aproape duşmănos în care Rebecca îl primise pe doctorul Fletcher, lucrurile meschine pe care acesta le spusese şi le făcuse din primul moment în care ea însăşi îl întîlnise. Poate că bărbatul pe care mama îl menţionase în avertismentul ei era acesta.

Dar Rachel nu putea fi sigură; în ciuda aparenţelor, ea simţise că între cei doi existase un fel de afecţiune morocănoasă, lipsită de politeţe. Iar în acel moment, nu exista loc pentru altă emoţie, în afară de tristeţea fără margini, dureroasă, pe care o simţea. „Te-am pierdut de două ori", se văită ea în gînd, privind la forma subţire, care zăcea atît de liniştită sub cearceafuri.

Rachel se lupta cu gîndul că acum nu mai era nici o

speranță de care să se agațe, nici o șansă ca Rebecca să apară din nou în viața ei, gata să redevină mama ei. Într-un fel, se simți chiar mai deposedată decît se simțise la vîrsta de șapte ani și mai singură.

Griffin știa că moartea lui Becky era o ușurare pentru ea și totuși el o deplîngea. Îi va lipsi prietenia ei nemăsurată, sinceritatea ei dezarmantă, spiritul ei extraordinar. Și totuși el ar fi rîs cu glas tare dacă nu s-ar fi aflat fata aceea, doborîtă de durere, într-un colț. „La naiba, Becky, se gîndi el. Ai reușit pînă la urmă, nu-i așa? Tu ai plecat, Ezra este în munți, iar eu am rămas cu copilul!"

Griffin își permise un oftat greu. El revăzu faptele în minte și ajunse la același rezultat ca de fiecare dată: nu o putea lăsa pe Rachel acolo, la bordel; locuri ca acestea aveau darul de a-i ispiti pe cei dezorientați, de a-i acapara. Desigur nu putea fi nici lăsată și uitată la Tent Town; ar fi putut s-o predea el însuși lui Jonas decît s-o abandoneze aici.

– La naiba! spuse el, iar cuvintele îl uimiră atît pe el, cît și pe Rachel.

Fata veni brusc din umbra în care stătuse, ochii ei de ametist erau încețoșați de lacrimi strălucitoare, iar fața perfectă era palidă de revoltă. Durerea pe care o simțea era atît de tangibilă, încît Griffin fu de părere că s-ar putea contopi cu a lui.

– Cum îndrăznești să înjuri așa, aici, acum?

El dădu să-și ceară scuze, dar chiar înainte de a-și putea formula cuvintele, Rachel ridică mîna și îl pălmui cu putere. El se balansă puțin și privi mirat la fata furioasă, supărată.

Dar apoi, Griffin înțelese. El o trase pe fată în brațele sale și o ținu strîns, în timp ce ea plîngea cu sughițuri pe umărul lui.

Ceva dur și puternic începu să se topească în interiorul lui Griffin Fletcher. Aproape că o împinsese pe

Rachel departe de el, senzația devenind alarmant de familiară; dar dorința de a o proteja și consola învinse.

Jonas păşea în fața căminului din salonul său, fără să țină seama de cioburile de cristal care scîrțîiau sub talpa cizmelor sale. O bătuse prea rău pe indiană; vînătăile și tăieturile erau vizibile, iar somnul care o cuprinsese acum nu era deloc liniştit. Erau multe sughițuri în respirația ei, iar cînd se mişcă pe canapeaua de brocart, de pe buzele ei umflate ieşeau sunete guturale, speriate.

Tîrfa ar fi putut muri. Acest gînd îl izbi pe Jonas cu claritate; nu putea să scape de acest gînd, oricît de mult ar fi păşit încoace și încolo.

Se opri, odihnindu-şi coatele pe polița ornamentală din jurul căminului și îşi văzu chipul în oglinda de deasupra. Îşi întoarse privirea și se uită la femeia care gemea pe canapea.

Jonas era un bărbat cu o înfățişare aproape nelimitată, dar, dacă această fată murea, el urma fără îndoială să fie acuzat de crimă. Ar fi putut chiar să fie spînzurat.

Uşile salonului se întredeschiseră ezitant, iar Jonas privi și o văzu pe doamna Hammond care stătea acolo, cu fața ei rotundă plină de îngrijorare studiind fata.

– O să trimit după doctor, spuse ea după o lungă tăcere.

Jonas îşi feri ochii și se îndreptă spre dulapul cu băuturi din cealaltă parte a încăperii, de unde îşi luă o sticlă din care îşi turnă o generoasă porție de coniac.

– Cred că este o idee bună, spuse el.

În acest timp, doamna Hammond îşi înfipse privirea acuzatoare în spatele lui, ca și cum ar fi fost nişte gheare ascuțite.

– Eşti un monstru, Jonas Wilkes, suflă femeia, fără urmă de teamă în glas. Un monstru!

Jonas tresări uşor, dar nu se întoarse să dea ochii cu

femeia care îl crescuse. Hammond îl va ierta, aşa cum făcea întotdeauna.

– Asta este tot, spuse el cu autoritatea ştirbită.

Griffin păşi pe aleea lui Jonas cu geanta medicală balansîndu-i-se în mîna dreaptă. Îşi aminti de vizita sa anterioară, de dimineaţă, şi în ciuda ultimelor evenimente zîmbi. Animozitatea dintre el şi Jonas Wilkes data de mult timp.

Jonas deschise el însuşi la ciocănitura seacă din uşă şi comportamentul său era cel al unui prieten îngrijorat, dezorientat. Îl conduse pe Griffin prin holul mare în salon.

Chemarea lui se făcuse în pripă, prin scutierul McKay. Lui Griffin i se spusese numai că este solicitat de urgenţă la locuinţa domnului Wilkes.

Acum cînd privirea lui cercetă camera impresionantă şi reperă forma întinsă, inconştientă, a lui Fawn Nighthorse, un şuierat uimit îi ieşi de pe buze.

– Doamne sfinte, murmură el, atingînd-o uşor pe Fawn şi verificîndu-i pulsul în spatele urechii stîngi. Ce i-ai făcut?

Jonas ridică din umeri, în timp ce Griffin controla cu mîini dibace toracele fetei.

– Nu ţi-a spus McKay? A căzut de pe scări.

Griffin îşi reprimă furia oarbă în timp ce îi ridică una din pleoape şi apoi cealaltă. S-ar fi putut să existe *leziuni* interne, după cum era de asemenea necesar să-i facă unele cusături la buza inferioară.

– Ticălosule! şuieră el, fără să-l privească.

Jonas stătea acum la picioarele canapelei, vocea lui devenind iritată în tensiunea imensă ce domnea în încăpere.

– Indienii reprezintă o problemă de disciplină, doar ştii asta.

Griffin scoase o sticlă cu alcool din geantă şi începu să curețe rănile de pe fața bătută a lui Fawn.

– Ține-ți gura, fiu de cățea, şi dă-mi nişte apă caldă şi cîrpe curate.

Jonas nu se clinti de la picioarele canapelei.

– Hei, hei, Griffin, credeam că sîntem prieteni.

Doamna Hammond intră în cameră, ruşinată şi mîhnită, ducînd un vas cu apă fierbinte şi cîteva prosoape. Cursul conversației nu fu întrerupt de prezența ei.

– Prieteni, pe dracu', mormăi Griffin în timp ce făcea uz de prosoapele pe care le adusese doamna Hammond – era enervat cum ea îl scutea pe Jonas chiar şi de acest mic efort –, apoi cufundă un ac de oțel în acid şi introduse un fir de catgut. Fawn tresări cînd vîrful ascuțit al acului îi străpunse carnea, apoi se mişcă şi deschise ochii ei mari, căprui, atunci cînd el legă ultima cusătură.

O bucurie calmă cuprinse sufletul lui Griffin. Era într-adevăr un motiv de bucurie, constată el, să te entuziasmezi cînd un prieten îşi recapătă cunoştința; şi după trei decese şi moştenirea unei fete cu probleme, lovită de nenorocire, care se numea Rachel, Griffin era deosebit de mulțumit acum.

– Cum te simți? întrebă el cu blîndețe.

Fawn clătină din cap în față şi înapoi.

– Nu prea bine, Griffin. Şi te rog, fără lecții.

– Fără lecții, promise el.

Fawn zîmbi, iar efortul fu evident insuportabil.

– Ce mai faci, Griffin?

– Am să-ți arăt, răspunse el. Apoi se ridică în picioare cît era de înalt, se întoarse spre Jonas şi îl lovi cu toată durerea şi furia pe care le simțea în el.

Bubuitura pumnului care aterizează cu forță în plexul lui Jonas fu un sunet de satisfacție.

Jonas se încovoie de mijloc cu un icnet, iar doamna Hammond scoase un țipăt de parcă ar fi fost lovită eă

însăşi. Încet, Jonas se îndreptă. Era ură în ochii lui cînd privi trăsăturile încordate ale lui Griffin, umerii lui, pumnii pe jumătate încleştaţi.

Apoi, incredibil, el izbucni în rîs.

– Dacă vrei să mă baţi, să ştii că asta n-o să-ţi distrugă propriii demoni pe care îi ai, Griffin. Nimic nu poate face asta. Apropo, Rachel era o privelişte tulburătoare astăzi, nu-i aşa? Ar trebui să-i dau şi restul hainelor Athenei.

Sîngele pulsa în tîmplele lui Griffin, durerea sălbatică făcînd ca muşchii braţelor sale să se încordeze spasmodic. Numele Athenei căzu la picioarele lui ca un copac arzînd, flăcările acestuia întinzîndu-se să-i cuprindă cele mai adînci şi mai ascunse locuri ale minţii şi inimii. Un strigăt de furie oarbă, brutală, îi ieşi din gît şi se aruncă spre Jonas, orbit de disperare şi mînie.

Dar Jonas era pregătit. O lamă subţire, argintie, luci în mîna lui stîngă; degetele celeilalte mîini îi făcură semn cu calm.

– Haide, Griff. Vreau să ne lămurim odată pentru totdeauna.

Ţipătul lui Fawn răsună ca un ecou în cameră, iar cuvintele ei dezlînate, ajungeau la creierul lui Griffin ca un val călduţ.

– Nu, Griffin... te rog. Nu face asta...

Dar Griffin nu se putea abţine; părea că nu mai exista raţiune în tot universul. Tot ceea ce conta era ura, durerea, trădarea. El îl deposedă pe Jonas de armă dintr-o mişcare, văzu lucirea lamei de oţel cînd aceasta zbură prin aerul dens şi căzu fără zgomot pe covor.

Următoarele cîteva momente fură pierdute pentru totdeauna de Griffin Fletcher; cînd îşi reveni, Jonas era întins pe jos, ghemuit, scîncind, mîinile protejîndu-şi partea inferioară a abdomenului, în timp ce o şuviţă de sînge îi curgea din colţul gurii.

Fierea se răsucea în abdomenul lui Griffin şi îi ardea gîtul, dar nu simţea nici o remuşcare, nici o milă...

Doamna Hammond căzu în genunchi lîngă Jonas, trupul ei imens tremurînd de frică şi de furie. Întoarse o privire caustică spre Griffin şi îi şuieră:

– Nu eşti mai bun ca el, Griffin Fletcher!

Griffin se întoarse, apucă cu o mînă mînerul de metal al genţii medicale, iar pe Fawn cu ochii măriţi în cealaltă, şi ieşi.

– Nu poţi să-l laşi aşa! strigă doamna Hammond.

Griffin închise cu o lovitură de picior uşa din faţă, drept răspuns.

Rachel nu putu suporta să rămînă în camera mamei sale după ce veni antreprenorul de la pompe funebre, aşa că se strecură pe scările de lemn în saloon-ul liniştit acum şi apoi afară. Ploaia revenise, dar dar sub formă de burniţă uşoară, rece; iar Rachel îi binecuvîntă atingerea răcoroasă pe faţa ei încinsă.

Doctorul Fletcher îi ordonase să rămînă în interiorul clădirii pînă la întoarcerea lui, atunci cînd fusese chemat de urgenţă. După opinia lui Rachel, ăsta era un motiv bun pentru a pleca.

Tent Town prezenta prea puţină atracţie, iar ea nu avea prieteni la care să se ducă, aşa încît se plimbă în jurul gardului ce înconjura stabilimentul mamei sale şi în josul unei poteci tăiate prin pădurea deasă.

Sunetul şi mirosul de mare ajunseseră la ea cu mult înainte de a coti după ultimul deal şi a se afla pe malul stîncos al lui Puget Sound. Fluxul creştea şi părea furios cînd izbea malul şi lovea în bolovanii maronii, mari, la care putea ajunge.

Pe întinsul apei apărură sute de buşteni, legaţi între ei cu frînghii. Rachel îşi întoarse capul spre muntele care se înălţa în nord, vrînd ca tatăl ei să afle că are

nevoie de el în acest moment, ca să vină acasă.

În mintea ei îl vedea lucrînd în adîncurile încețoşate ale pădurii. De multe ori el se lega lejer de trunchiul unui copac, urcîndu-se cel puțin zece picioare pe o parte a acestuia pentru a face cu un sfredel două găuri; una direct în miezul trunchiului şi cealaltă la un unghi oarecare. După ce făcea asta, cobora, pentru a urca apoi din nou ducînd cu el, în cleşti de metal, cîțiva cărbuni încinşi. Cu grijă, apăsa cărbunii în cavitatea din dreapta, pentru a arde acolo, în timp ce perforația oblică asigura ventilația.

Curînd, uriaşul copac cădea, cutremurînd pămîntul în momentul în care îl atingea.

Rachel îl văzuse de multe ori pe tatăl său lucrînd. Îşi ținea respirația cînd el introducea cu abilitate cărbunii sau cînd tăia lemnul tresărea cînd se dezlega şi sărea de pe trunchiul trădător al copacului.

Pericolul morții nu-i trecuse niciodată prin minte, aşa cum se întîmplă în această zi, în care avuseseră loc trei decese.

Privind fără să vadă valul care venea, se întoarse la gîndurile ei. Ce va face ea dacă el ar fi omorît? Unde ar merge?

Rachel se aplecă, luă de jos o piatră netedă, verde-cenuşie, şi o aruncă în val.

Bătea un vînt rece, care îi apăsa pe piele detestata rochie de lînă aspră, maronie.

Mama ei insistase atît de mult ca ea să piece din Providence, să înceapă o viață nouă în alt loc. Acum, văzînd marea, ştiu că nu o va face, că nu putea pleca.

Rachel se întoarse; printre vîrfurile copacilor putu vedea un colț al acoperişului de carton gudronat al saloon-ului. Avea ceva bani şi o clădire în perfectă stare. Se îndoia că mama ei ar fi putut economisi mai mult.

Nu, nu va părăsi Providence. Cu banii moşteniți va

transforma bordelul într-o respectabilă casă de închiriat şi un cămin. În mod sigur această avere va înfrîna curioasa dorinţă de pribegie a tatălui său; ar putea rămîne aici pentru totdeauna, ducînd o viaţă liniştită, fericită.

Rachel ar avea prieteni, ar putea merge la biserică, şi-ar putea cumpăra cărţile şi hainele după care tînjea. Cu timpul, ar fi putut deveni un membru acceptat al comunităţii. „S-ar putea chiar să mă mărit", se gîndi ea şi se îmbujoră de plăcere cînd chipul doctorului Griffin Fletcher îi invadă mintea.

„Nu cu el!" îşi spuse în gînd. Totuşi, imaginea lui se cuibări în sufletul ei rănit.

Chiar atunci auzi pocnetul unui bici şi zgomotul unor roţi pe drumul care despărţea pădurea, de pe proprietatea mamei sale, de plajă.

Griffin Fletcher stătea nemişcat acolo unde poteca se întîlnea cu linia malului, privind-o cu ochi obosiţi, hăituiţi. Pielea lui era palidă sub bronzul puternic şi un muşchi se încordă pe maxilarul lui, apoi se relaxă.

Rachel simţi o dorinţă devastatoare, contradictorie, să alerge la el, să-l ţină în braţe şi să-l aline ca pe un copil.

El rupse vraja cu o declaraţie caustică:

– Este timpul să pleci!

Rachel îl privi.

– De-abia aştept să aflu unde intenţionaţi să mă mai duceţi de data asta, doctore!

Remarca avu un ciudat efect asupra lui; o parte din tristeţe se scurse din ochii lui şi un început de surîs îi înflori în colţul buzelor. Ceva puternic şi demult ştiut se transmise între el şi Rachel, ceva care reuşi să şteargă toate întîmplările neplăcute din acea zi.

În cele din urmă el întinse mîna.

– Ştii, Rachel, în ziua în care mama m-a arătat tatălui meu, nu cred că i-a spus: „Hai să-l botezăm Doctor!"

Numele meu este Griffin.

Rachel se abținea cu încăpățînare să comenteze în vreun fel. Deodată, avu impresia că mîna lui întinsă impunea mai mult o comandă decît o invitație.

– Eşti nesuferit şi imposibil! murmură ea. Unde mă duci acum?

El ridică din sprînceană, cu mîna încă întinsă, iar în glasul lui se simțea o oarecare notă de ironie.

– Mîncarea este bună, iar prin acoperiş nu plouă, aşa că ce-ți pasă?

– Îmi pasă, doctore Fletcher!

– Griffin, o corectă el.

– Bine. Griffin.

El se relaxă.

– Vei petrece cîteva zile în locuința mea, sub protecția strictă a prietenei şi menajerei mele Molly Brady.

Curioasă, ştiind că orice argumentare ar fi fost o risipă de energie, Rachel îl însoți la locuința lui. Era o construcție imensă, tăiată în stîncă. Surprinsă, văzu merii încărcați cu flori ca din mătase roz. De la ferestre lumina lămpilor îți ura bun venit.

Dar Rachel nu percepu astfel situația. Cine altcineva decît o soție devotată ar fi putut să aprindă aceste lămpi la timp de înserare?

Simți o reținere cînd Griffin Fletcher o ajută să coboare din trăsurică, observînd cum abandona atît vehiculul, cît şi căluțul obosit în grija unui băiat robust. Nu o dată îi trecuse prin minte că el ar fi putut fi însurat şi găsi această posibilitate ca fiind neplăcută.

– Nu pot să-mi imaginez cum de nu am văzut această casă, întrucît trebuie să fi trecut de vreo două ori pe lîngă ea, spuse pe un ton crispat, privind înapoi la drumul familiar ce ducea la locuința lui Jonas Wilkes.

Ochii întunecați ai lui Griffin, calmi cu un moment mai devreme, deveniră dintr-o dată amenințători şi distanți.

– Locuința lui Jonas este destul de impunătoare, spuse el deschizînd o poartă de metal în zidul de piatră şi aproape împingînd-o pe Rachel prin ea. Ochii tăi erau probabil prea fascinați de acea cărămidă, marmură şi ornamente, pentru a mai putea vedea şi altceva.

Era ceva dureros în felul cum vorbea, dar Rachel nu putea identifica exact. Trupul ei deveni dintr-o dată încordat, ca şi cum ar fi fost expus direct la vîntul rece al serii, iar vocea îi tremura cînd vorbi:

– Cred că ar trebui să mă întorc la cortul meu.

Griffin rîse, dar nu era nici urmă de umor în timbrul lui şi nici căldură.

– Vorbeşti de parcă ai avea posibilitate de alegere, domnişoară McKinnon. Dar crede-mă că nu ai.

Rachel era prea obişnuită cu supunerea pentru a se opune voinței acestui bărbat morocănos, dar reuşi să spună pe un ton neutru:

– Mă îndoiesc că soția ta va fi încîntată să primească un musafir neaşteptat.

El privi repede în altă parte, dar Rachel văzu totuşi crisparea de pe fața lui.

– Nu am soție, spuse el scurt, în timp ce urca treptele de piatră ce duceau pe verandă.

În timp ce el deschise uşa din față şi o împinse înăuntru, Rachel se întrebă de ce o parte din ea respingea acea latură tiranică a personalității lui, iar o altă parte din ea se bucura că el nu avea soție?

Interiorul casei lui Griffin Fletcher era la fel de plăcut şi de atrăgător cum era şi exteriorul. Era un loc curat, spațios, bine mobilat, cu tavane înalte şi podele din lemn, lustruite.

Rachel simți o atmosferă primitoare în această casă, chiar dacă adăpostea un stăpîn taciturn.

Griffin o smulse din gîndurile ei visătoare, trîntind pe o masă geanta medicală şi strigînd:

– Molly!

O femeie subțire, deosebit de drăguță, cu părul de culoarea scorțișoarei și cu ochi verzi, veseli, scînteietori, apăru în pragul ușii. Probabil că avea aproape de patruzeci de ani, se gîndi Rachel, dar, indiferent de vîrstă, în mod sigur că nu ar fi îmbătrînit.

– Sfinții să fie binecuvîntați, Griffin Fletcher, spuse ea pe un ton melodios. Ai adus acasă încă una!

Rachel se trezi că o plăcea foarte mult pe Molly Brady.

7

Jonas încercă să se ridice de pe perne, dar nu reuşi. Durerea din josul abdomenului era accentuată de fiecare mişcare, iar transpiraţia i se adunase broboane pe frunte şi pe buza superioară.

Totul îl durea.

Privii cu ochii umflaţi spre ferestrele dormitorului, văzu întunericul des şi îşi auzi numele în noapte. Răsuflarea îi ardea în plămîni şi îi sufoca gîtul: *Griffin*.

Mînia îi mai potoli puţin durerea cînd îşi aminti bătaia pe care o primise şi înjură răguşit.

Brusc, uşa cea mai apropiată de patul lui se deschise larg şi flacăra unei lămpi cu ulei lumină camera. McKay! Jonas era revoltat de mirosul acestui om.

– Ai nevoie de whisky sau de altceva, şefu'?

Jonas închise ochii, înghiţi şi spuse:

– Adu doctorul.

Se auzi un zgomot de metal lovind uşor lemnul. Întoarse capul şi văzu puşca lui McKay sprijinită de tocul uşii. Jonas rîse în sinea lui: nebunul stătea de pază pe coridor.

McKay aduse lampa în încăpere şi o aşeză pe noptiera de lîngă patul lui Jonas.

– Dar, şefule, el este cel care a făcut asta...

Durerea devenea insuportabilă.

– Fă cum îți spun. Adu doctorul.

McKay se grăbi să iasă, în timp ce Jonas făcu uriaşul efort de a se întinde şi de a-şi recupera ceasul de buzunar aflat pe noptieră.

Deschise cutia, apăsă un mic buton şi auzi melodia ciudată, plăcută, care invadă camera. Văzu că era aproape ora zece.

Jonas aşteptă, amintindu-şi de mama sa cît de emoționată era şi ce speranțe îşi pusese în el cînd îi făcuse cadou acest ceas. „Îmi pare rău, mamă", se gîndi el cu un umor trist.

Auzi sunetul îndepărtat, înfundat, al orologiului mare din holul de la intrare, dar, după asta, pierdu noțiunea timpului.

Durerea îl cuprinse în valuri, lăsîndu-i o senzație de greață care îi reveni în momentul în care încercă să se ridice.

În cele din urmă, o umbră înaltă apăru în pragul uşii deschise. Fără să vorbească, Griffin scoase o seringă din geantă şi o umplu dintr-o sticluță.

– Ştii ceva, Griffin? Eşti un om onorabil, spuse el, fără admirație.

– Sînt un nebun, răspunse Griffin sec, injectînd conținutul în brațul drept al lui Jonas.

– Într-adevăr, spuse Jonas.

Griffin puse seringa şi sticluța înapoi în geantă.

– Umflătura se va retrage în două-trei zile, spuse el. Între timp, activitatea ta romantică va fi limitată.

– Dar cu fața mea sfărîmată cum rămîne?

– Asta este numai temporar, din păcate.

Jonas rîse în timp ce durerea începea să cedeze puțin.

– Este păcat că tu şi cu mine sîntem duşmani.

Griffin ridică din sprînceană şi închise geanta medi-

cală cu o mişcare dură.

– Fără sentimentalisme, Jonas. Răbdarea mea are o limită.

Jonas se simţi evident mal bine şi se instală în poziţie şezîndă.

– Limită? Nu ştiam că ai răbdare să stabileşti limite. Nu vor exista disensiuni permanente?

Griffin zîmbi.

– Numai dacă o vei agresa din nou pe Fawn. Sau pe Rachel.

Jonas ignoră remarca.

– De ce ai venit aici, după ce s-a întîmplat?

Griffin stătea în dreptul uşii, gata să plece.

– A trebuit, iar tu ştii asta.

– Rămîi. Serveşte o băutură.

– De ce? Ai pus otravă în coniac?

Jonas se încruntă.

– Îţi propun un armistiţiu, Griffin. Am fost prea mult timp unul contra celuilalt. Eu, sincer...

– Niciodată nu ai făcut un lucru cinstit în viaţa ta, îl întrerupse Griffin, care în mod clar era nemulţumit. De fapt ce vrei, Jonas?

– Pe Rachel McKinnon.

Faţa lui Griffin se încordă în lumina tremurîndă.

– Te omor mai întîi.

Jonas oftă, relaxîndu-se pe pernele moi.

– Oh, nu-mi place să mă gîndesc atît de departe. În afară de asta, cred că o iubesc.

– Da, bineînţeles, Jonas. Cunoscînd-o numai de o zi, eşti deja gata să-i juri credinţă şi devoţiune veşnică.

Jonas rîse.

– Nu crezi că oamenii se pot îndrăgosti atît de repede? Sau cumva nici tu nu eşti imun la farmecul ei?

De data asta fu Griffin cel care rîse. Era un rîs aspru, răguşit.

– Este un copil, Jonas, un copil.

– Are şaptesprezece ani. Cu treisprezece ani mai tînără decît tine şi decît mine.

– Exact.

– Dar este femeie, Griffin.

– Asta este o părere.

Jonas ştia că slăbiciunea lui constituia pe moment un avantaj şi insistă:

– Este o femeie frumoasă, Griffin. Poate chiar mai frumoasă decît Athena.

Griffin îşi lăsă capul în piept şi închise ochii.

Ciudat cum acest nume are încă o putere atît de mare asupra acestui bărbat, se gîndi Jonas. Îl privi de parcă ar fi fost mort.

– Ei bine, Griffin? insistă Jonas. Este mai frumoasă decît Athena?

Griffin privi spre el şi pe faţă i se vedea chinul.

– Da, spuse el şi plecă.

Jonas împinse păturile, se dădu jos din pat şi se împletici prin cameră pînă la birou. Acolo deschise o sticlă de whisky, o duse la gură şi bău pînă cînd şi ultimele rămăşiţe ale durerii nu mai contau.

Rachel era întinsă între cearceafurile şi păturile unui pat adevărat, după ce se îndestulase cu mîncarea bine gătită de Molly Brady. O ploaie măruntă bătea în acoperişul solid, iar ei îi era cald în cămaşa de noapte, împrumutată.

Nu îşi permisese să se gîndească la cele întîmplate în cursul zilei; nu suporta să-şi amintească, dar îşi îngădulse să revadă seara ce trecuse.

Luaseră cina, nu în sufrageria imensă, cu multe ferestre, a doctorului Fletcher, ci în bucătăria mare, luminoasă, în jurul unei mese rotunde din stejar.

Fusese multă mîncare, toată cu un gust apetisant,

care o făcuse să-şi dea seama cît de flămîndă era.

Erau prezenţi Molly Brady, Billy, fiul lui Molly, o namilă de om, dar cu o gîndire înceată, doctorul Fletcher şi ea. Revăzînd scena, Rachel ştia că va ţine minte această atmosferă de familie liniştită, normală.

Molly era o femeie spirituală, directă, oricînd gata să rîdă, şi Rachel o plăcu, deşi se întreba dacă relaţia ei cu Griffin Fletcher nu depăşea mai mult decît statutul de menajeră.

Rachel oftă şi trase cearceafurile pînă sub bărbie. Se întreba în care dintre dormitoare se afla Fawn Nighthorse, indiana pe care o cunoscuse în acea dimineaţă – o veşnicie de atunci – în Tent Town.

Toată seara a fost agitaţie în jurul lui Fawn; Molly căra tăvi cu mîncare în camera ei, iar doctorul Fletcher o vizita des.

Rachel nu ştia dacă Fawn era bolnavă sau dacă se rănise cumva. Nu îndrăznea să întrebe.

Acum, singură într-un dormitor micuţ, liniştit, ea simţi o oarecare invidie, urmată de un profund sentiment de singurătate.

Iar doctorul Fletcher – Griffin – era plecat. Se simţea absenţa lui în imensa casă, ca şi cum, fără el, aceasta ar fi încetat să existe.

Apoi, în depărtare, o uşă se închise. Atmosfera casei se însufleţi. Rachel închise ochii şi adormi.

Griffin se trezi cu greu în zori. O altă zi. Doamne, uneori dorea ca timpul să se oprească în loc, ca el să-şi poată aduna gîndurile.

Aruncă într-o parte o pătură şifonată şi se mişcă, goi, pe podeaua rece a dormitorului. La lavoar, îşi turnă dintr-o cană apă călduţă şi se spălă. După asta, se rase, îşi puse îmbrăcămintea obişnuită, adică un pantalon

negru şi o cămaşă albă, şi îşi perie părul.

Deşi avea o mulţime de alte lucruri în cap, gîndurile lui se întorceau mereu spre Rachel care dormea în camera de vizavi. O dorinţă bruscă, devastatoare, luă naştere în el, consumîndu-l, dînd la o parte toate bunele intenţii.

Era liber acum, îşi aminti el. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie atras de ea.

Împrospătat şi deosebit de nerăbdător, se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

Trase adînc aer în piept, încercînd să găsească motive de teamă, dar nu găsi decît unul, şi anume faptul că iubea din nou.

Încercînd să se liniştească se întoarse de la fereastră şi părăsi dormitorul.

Pe coridor se opri, atras de uşa închisă a lui Rachel. După cîteva secunde, reuşi să se stăpînească şi porni mai departe pentru a deschide uşa camerei în care se odihnea Fawn.

Dar ea plecase, iar camera era aranjată şi neschimbată, ca şi cum ea nu ar fi fost niciodată acolo.

Deşi era exasperat şi amuzat, nu fu surprins. Chiar şi cînd era copil, Fawn avea probleme să nu rămînă într-un singur loc mai mult de două ore.

Coborî scara, străbătu casa tăcută şi intră în bucătărie.

Acolo, patru lămpi ajutau zorile care se luptau să apară, în timp ce Molly stătea în faţa unei sobe de gătit imense şi amesteca ceva într-un ceaun de fontă.

Zîmbetul ei era prudent, iar o şuviţă de păr arămiu, umed de la abur, îi căzuse pe frunte. O dădu într-o parte cu dosul mîinii.

– Dar cu fata McKinnon cum rămîne? întrebă ea fără altă introducere.

Griffin îşi înclină capul uşor şi rîse.

– Şi bună dimineaţa şi ţie, Molly Brady.

Molly îi răspunse bine dispusă şi puse într-un castron de ceramică o porţie de terci de ovăz, în timp ce Griffin îşi turnă cafea.

– Este dragoste, nu-i aşa? insistă Molly. Doamne sfinte, mă gîndesc ce pot face ochii ăia colorați în violet cu sufletul unui bărbat!

Griffin se aşeză la masa rotundă şi îşi puse zahăr peste cerealele care i le aşezase Molly în faţă.

– Este doar un copil, se răsti el, vorbind atît pentru el, cît şi pentru Molly.

Rîsul ei era plăcut.

– Aşa copil...

– Are numai şaptesprezece ani, spuse Griffin, fiind deodată foarte interesat de cana cu smîntînă de pe masă.

– Da, aprobă Molly veselă. Iar la vîrsta ei eram deja măritată şi mamă pentru William al meu.

Griffin ignoră remarca şi mîncă în linişte.

Dar Molly nu renunţă.

– Sărăcuţa, arăta atît de pierdută şi de dezorientată aseară! Presupun că nu te-ai mai deranjat să-i explici anumite lucruri, Griffin Fletcher.

Griffin se aşeză să-şi termine cafeaua.

– Tatăl ei îi poate explica. Am de gînd să-l găsesc astăzi.

Molly se încruntă.

– Da? Dar este de mers o zi întreagă dus şi întors. Ce se întîmplă dacă este nevoie de tine aici?

Griffin ridică din umeri cu o indiferenţă pe care nu o simţea. Nu trebuia să plece, ştia asta, mai ales că era sigur că Field ar fi mers în locul lui. Dar avea nevoie să călărească, avea nevoie de singurătate, de timp.

– Am să mă întorc cît de curînd posibil. Pînă atunci, o ții pe Rachel în casă sau în apropiere. Jonas este la pat și are dureri în niște locuri cruciale, dar asta nu înseamnă că nu este în stare să încerce ceva.

Cu dibăcie, înainte de a putea refuza, Molly îi umplu din nou cana cu cafea.

– Griffin, cuteză ea cu blîndă precauție. Știu că tu și Becky McKinnon ați fost prieteni apropiați. Știu că i-ai promis să o ții pe Rachel în siguranță, departe de atingerea lui Jonas. Dar dacă Rachel este atrasă de el? Indiferent cum este, totuși arată bine și este bogat. Aceste calități fac o combinație atrăgătoare pentru o fată care a fost săracă toată viața.

Griffin împinse cana într-o parte, pătînd fața de masă albă și se ridică pentru a-și lua haina și pălăria din cuiul de lîngă ușă.

– Jonas ar distruge-o, spuse el.

Îndreptîndu-și umerii, Molly îi întinse geanta neagră.

– Poate că o iubește, spuse ea cu îndoială, ochii ei verzi fiind îngîndurați.

– Dragoste? Cuvîntul era amar în gura lui Griffin. El deschise ușa și fu mulțumit de aerul rece.

– Jonas nu poate cunoaște ce este dragostea.

Molly ripostă cu o dîrzenie tipic irlandeză:

– Iar tu, Griffin Fletcher, te pricepi de minune să arunci cu pietre.

Griffin ieși, trîntind cu putere ușa în urma lui, în semn de răspuns.

Cînd Rachel se trezi, fu mirată să constate că nu simțea nimic. Nici durere după mama sa, nici furie împotriva lui Griffin, nici singurătate. Părea că în sufletul ei era un mare gol.

Casa imensă era rece și liniștită, iar ea își croi drum

prin ea pînă la bucătărie.

Molly Brady era acolo, cu zîmbetul ei sincer şi cu ochii precauţi, întrebători.

– Hai, aşază-te aici şi ia o îmbucătură, o invită ea pe un ton cald.

Rachel îi zîmbi cînd primi terciul de ovăz, mulţumi şi se aşeză să mănînce. Lîna ieftină a rochiei îi zgîria şoldurile goale şi îi irita sînii, dar ei nu-i păsa. Nimic nu mai conta, absolut nimic.

Molly îi aşeză o pălărie de pai, cu borul lung, pe vîrful capului.

– Rachel?

Ea privi în sus, reuşind un început de zîmbet.

– Da?

– Bun venit.

Lacrimile se adunară în ochii lui Rachel, ceea ce era ciudat, întrucît nu avea nici un sentiment.

Molly probabil că văzuse ceva pe faţa ei, întrucît se apropie cu rapiditate. Îi luă pălăria de pe cap şi se aşeză într-un scaun lîngă ea.

– Cred că eşti o fată care ai nevoie să vorbeşti cu cineva, Rachel McKinnon.

– Este foarte ciudat, recunoscu Rachel, împingînd la o parte micul dejun mîncat pe jumătate. S-au întîmplat atîtea lucruri şi totuşi nu simt nimic.

– O să simţi, o asigură Molly, în timp ce una din mîinile ei mici, roşii, se aşeza pe încheietura mîinii lui Rachel.

Rachel suspină şi îşi feri ochii.

– Ce fel de om este doctorul Fletcher? întrebă ea.

Menajera oftă.

– Este un om bun, un om puternic, responsabil.

– Dar este arogant şi distant!

Deodată, emoţiile o prinseră pe Rachel pe negîndite.

– Doamnă Molly, eu îmi vedeam de treburile mele. M-am dus la locuința domnului Wilkes, pentru că m-a invitat să fac o baie...

Un amuzament blînd licări în ochii verzi ai lui Molly.

– Da?

– S-a întîmplat să cad în noroi, iar domnul Wilkes m-a invitat să fac o baie! În orice caz, Griffin – doctorul Fletcher – a venit ca o furtună şi m-a smuls de acolo, iar de atunci îmi dă întruna ordine şi mă insultă.

Molly se aşează pe scaunul ei şi îşi încrucişă mîinile pe piept.

– Tactul nu a fost niciodată una din calităţile lui Griffin. El este un om direct.

– Ce drept are el să-mi spună mie unde să stau şi unde nu, să mă aducă aici?

– Nici unul, presupun. Dar doctorul şi mama ta au fost buni prieteni, Rachel. Iar el i-a promis că te va proteja.

– De cine? întrebă Rachel, cu o voce ascuţită din cauza frustrării.

– De domnul Jonas Wilkes, răspunse Molly neutru. Exista o licărire misterioasă în ochii ei, o amintire întunecată.

Rachel auzi din nou cuvintele mamei sale:

„Există un bărbat, un om groaznic."

Se referise ea mai curînd la domnul Wilkes decît la doctorul Fletcher? Totul era prea confuz.

– De ce ar vrea domnul Wilkes să-mi facă rău?

Molly îşi coborî vocea şi spuse:

– Noi nu ştim că va face asta, Rachel. Din ceea ce înţeleg, el te place, iar ăsta este un lucru periculos.

Rachel oftă. Oare au înnebunit cu toţii? Ce ar putea să vrea un bărbat cu bogăţia şi puterea lui de la o fată de tăietor de lemne?

– Doctorul Fletcher îl urăşte, şi cred că şi mama l-a urît.

Molly aprobă.

– Da. Presupunerea mea este că Becky s-a gîndit că Jonas îşi va lua revanşa asupra ei pentru nişte certuri din trecut, dacă te atacă pe tine. În ceea ce îl priveşte pe Griffin, el are motive serioase pentru ceea ce simte, deşi aş vrea să le fi uitat.

– Ce certuri au existat între mama şi domnul Wilkes?

O pată de soare luci pe masă, iar trăsăturile lui Molly erau ascunse de strălucirea acesteia.

– Jonas Wilkes este unul dintre cei mai puternici şi mai influenţi oameni din Washington Territory, Rachel. Iar el nu a putut niciodată să o controleze pe mama ta, aşa cum face cu mulţi oameni. Ea nu se temea de el, pînă nu ai venit tu.

Rachel tăcu un timp, mintea ei fiind preocupată să înregistreze această informaţie ciudată, dar, în cele din urmă, vorbi din nou:

– Din cauza asta îl urăşte pe doctorul Fletcher, pentru că nu-l poate controla?

– Sînt sigură că asta este numai o parte a problemei, aprobă Molly, în timp ce lumina soarelui scădea, iar trăsăturile ei deveneau din nou vizibile.

– Dar există ceva mult mai profund între cei doi şi totul a început cu mult înainte ca Jonas să moştenească averea.

Ceva în comportamentul lui Molly o făcu pe Rachel să-şi aleagă cu grijă cuvintele:

– Este ceva în legătură cu durerea sufletească a doctorului Fletcher, nu-i aşa?

Molly deveni deodată preocupată. Se ridică de pe scaun, îşi aranjă şorţul imaculat, şi îşi legă o basma galbenă peste părul lucios. Pălăria de pai zăcea, uitată, pe un dulap lateral.

– Deja am spus prea multe şi mai am de lucru în grădină. Tu trebuie să te odihneşti şi dacă vrei să citeşti, sînt sute de cărţi în biroul doctorului.

Rachel primi cu bucurie oferta de a se cufunda în lectura unui roman sau a unui volum de poezie.

Gînduri şi sentimente o încercau în timp ce străbătea din nou casa, spre camera închisă despre care ea presupunea că ar fi biroul lui Griffin. Molly ştia în mod clar mult mai multe decît voia să spună, iar Rachel era frustrată de tăcerea ei.

8

Rachel se opri în uşa biroului, încîntată. Molly Brady nu exagerase; erau acolo sute, poate chiar mii, de cărţi. Erau îngrămădite pe rafturi, pe scaune şi mese, aranjate într-un morman înalt pe biroul masiv ce ocupa centrul camerei.

Şi totuşi locul avea un aer de ordine austeră. Paravanul de alamă al şemineului strălucea, cele două scaune din piele neagră, ce erau puse în faţa căminului, miroseau a săpun, iar instrumentele chirurgicale, aranjate într-un dulap cu geam din sticlă, luceau.

Fără să ezite prea mult timp, Rachel intră în cameră, se apropie de un perete căptuşit cu cărţi şi îşi trecu degetele peste coperte din piele. Multe titluri erau imprimate cu auriu.

Desigur, erau şi cărţi de medicină, groase, tratate de anatomie, dar erau şi clasici, şi texte despre botanică, astronomie, filozofie şi politică. Intercalate printre aceste volume, se aflau şi romane de aventuri, şi chiar comedii. Acestea, fără excepţie, erau semnate *Louisa G. Fletcher*, cu un scris de mînă înflorit.

Rachel reţinu acest nume în mintea ei, întrebîndu-se cine putea fi. Va trebui să rămînă cu această curiozitate, întrucît nu avea intenţia să-l întrebe pe Griffin cine era

Louisa, iar Molly probabil că nu i-ar fi spus, dacă ştia.

Resemnată, ea se instală într-unul din scaunele din faţa şemineului şi deschise un roman franţuzesc. Dimineaţa trecu într-o dulce şi paşnică indolenţă; timp de cîteva ore, cel puţin, Rachel McKinnon reuşi să dea uitării realităţile triste ale vieţii ei. În toată această pauză binevenită, rochia ei urîtă se transforma într-o rochie de mătase, sărăcia se transforma într-o bogăţie opulentă, iar singurătatea îi fu alungată de adoraţia unor bărbaţi cutezători.

Ochii lui Rachel erau înceţoşaţi de visuri, iar obrajii erau îmbujoraţi de cutezanţa aventurilor eroinei sale, cînd îşi dădu seama că nu era singură în birou. Ridicîndu-şi privirea întîlni faţa blîndă a preotului Hollister.

– Iartă-mă, spuse el, ochii lui fiind luminaţi de un amuzament blînd. Se pare că am întrerupt ceva foarte interesant.

Stînjenită, Rachel închise cartea, ţinînd semn cu un deget, şi zîmbi.

– Vă rog, spuse ea. Aşezaţi-vă.

Preotul se aşeză pe scaunul de lîngă ea, cu aerul unui musafir frecvent şi binevenit. Ea ştiu, instinctiv, că acest om era cel mai bun, cu excepţia lui Molly Brady, prieten al lui Griffin Fletcher.

Tăcerea deveni stînjenitoare şi Rachel o rupse în mod deliberat:

– Mă tem că doctorul Fletcher este plecat, spuse ea, preluînd în mod inconştient limbajul graţios, educat al domnişoarei despre care tocmai citise.

El păru oarecum jenat.

– De fapt, domnişoară McKinnon, am venit să te văd pe dumneata.

Ochii mari, albaştri, erau precauţi, iar vocea avea un ton blînd.

Rachel ar fi vrut să întindă mîna şi să-l apuce pe

bărbatul din fața ei de gulerul sutanei. În loc de asta, ea întrebă:

– De ce?

Acum părea el tensionat. Văzînd că era stăpînit de o mulțime de emoții conflictuale care îl măcinau, Rachel fu uimită cînd el se ridică şi se întoarse cu spatele la ea.

– Domnişoară McKinnon, pur şi simplu nu există un mod delicat de a rosti această frază. Este extrem de important să părăseşti Providence cît mai curînd posibil.

Oftă, examină tavanul o clipă, apoi continuă:

– Domnişoară McKinnon...

Rachel fu dintr-o dată conştientă de rochia ei demodată, de faimoasa ei mamă şi de nepotrivita ei prezență în casa doctorului Fletcher. Un nod dureros i se puse în gît, iar abdomenul i se strînse.

– Rachel, spuse ea. Te rog, spune-mi Rachel.

Preotul se aşeză din nou jos, ochii lui fiind acum mai curînd triști decît înflăcărați.

– Rachel, acceptă el. Numele meu este Winfield, deşi Griffin mi l-a prescurtat de mult în „Field".

Rachel aprobă uşor.

– „Field", repetă ea testînd numele, simțind în el putere şi onoare. Eu nu sînt la fel ca mama, dacă ăsta este motivul pentru care vrei ca eu să plec, spuse ea.

Compasiunea se aşternu pe chipul lui ca o ninsoare lină, iar vocea conținea o blîndă dojană:

– Rachel, mama ta a fost admirabilă în multe privințe. Deşi nu am fost de acord cu... vocația ei... eu am considerat-o totuşi un prieten de valoare.

Rachel îşi plecă ochii pentru o clipă, apoi se forță să şi-i îndrepte spre Field.

– Ştii, eu nu mă simt binevenită aici. Constat că şi alții ar dori să plec cît mai repede.

Mîna lui Field i-o cuprinse pe a ei.

– Te rog să nu te simți ocolită.

Deodată, sări din nou în picioare, parcurgînd agitat spațiul din fața șemineului. Poate că nu ar fi trebuit să vin aici, poate că nu ar fi trebuit să spun ceva...

Rachel îl întrerupse:

– Field, ce voiai să-mi spui de fapt?

Bărbatul înalt se opri și privi în jos spre Rachel, părînd sincer îngrijorat:

– L-ai întîlnit pe domnul Wilkes, conchise el. Și, bineînțeles, ai făcut cunoștință cu Griffin. Rachel, pentru numele lui Dumnezeu, nu te lăsa prinsă între cei doi!

Mirarea lui Rachel era egalată numai de confuzia ei.

– Între cei doi? spuse ea ca un ecou.

Field umbla din nou de colo-colo.

– Am reușit să declanșez un dezastru, pot vedea asta! murmură el, clătinîndu-și capul cu o mișcare comică, care o făcu pe Rachel să surîdă.

– Mă faci să mă consider un premiu irezistibil, Field! Vrei să spui că Jonas și Griffin ar putea ajunge să se bată din cauza mea?

Hollister păru să se relaxeze puțin, văzînd amuzamentul exploziv al lui Rachel, care îi îmbujoră pomeții obrajilor. Se așeză din nou, iar cînd întîlni privirea oarecum încețoșată a lui Rachel, fața lui deveni serioasă.

– S-ar putea să fie mai tragic decît asta, Rachel. Jonas Wilkes te vrea, ăsta este un fapt stabilit. Iar intuiția mea îmi spune că Griffin te consideră la fel de atrăgătoare.

Rachel privi rochia lălîie și pantofii scorojiți, izbucnind într-un hohot de rîs necontrolat.

Field oftă și căzu înapoi în scaun, așteptînd, în mod evident, încetarea rîsului. Cînd acesta se domoli, el se răsti:

– Crede-mă, Rachel, dacă ai ști cît de șubredă este

pacea între cei doi bărbați, nu ai mai râde.

Rachel deveni serioasă, sesizînd sinceritatea lui, dar în sinea ei continua să rîdă.

– Părinte Hollister... Field... de fapt cred...

– Ar fi mai bine să te gîndeşti! o întrerupse Field. Eşti o tînără femeie foarte drăguță. Nici lui Jonas, nici iui Griffin nu le lipseşte calitatea de a vedea acest lucru.

Rachel era sigură că niciodată nu mai auzise ceva atît de absurd, dar romantismul ideii era prea plăcut pentru a-l da deoparte. Ea îl savură timp îndelungat.

Cînd vorbi din nou, vocea ei era fermă:

– Nu intenționez să plec din Providence. Mama mi-a lăsat ceva bani şi clădirea ei, şi am intenția să mă folosesc din plin de amîndouă.

Field deschise gura, iar chipul îi deveni alb precum gulerul preoțesc.

Rachel îşi reprimă cu greutate o altă explozie nestăpînită de rîs. Cu excepția unei mici strîmbături în colțul gurii, fața ei rămase serioasă.

– Ți-am făcut o impresie neplăcută, continuă ea, împrumutînd din nou din limbajul personajeior despre care tocmai citise. Nu am intenția să urmez vocația mamei mele... am de gînd să înființez o casă pentru închiriat. Tatăl meu şi cu mine vom locui acolo şi îmi imaginez, că la fel şi multe alte femei din Tent Town.

Cu un efort demn de admirat, Field Hollister îşi reveni.

– Înțeleg, spuse el, apoi îşi drese glasul şi roşi.

Era un om drăguț şi Rachel voia să-l asigure de sinceritatea ei.

– Field, te rog să nu-ți faci griji din cauza domnului Wilkes şi a doctorului Fletcher. Uită-te la mine. Sînt fiică de tăietor de lemne. Nu am rochii frumoase, nici educație, nici o față frumoasă. Ce-ar putea să vadă la mine

aceşti bărbaţi?

Field Hollister privi în gol, cu gîndurile la o mare distanţă. În cele din urmă, se ridică, revenind la realitate.

– Dumnezeu să-i salveze pe cei nevinovaţi, murmură el.

Rachel deschise cartea pe care o ţinea în mînă şi urmări cu degetul inscripţia de pe prima pagină.

– Field, cine este Louisa G. Fletcher? îndrăzni ea să întrebe.

El oftă.

– A fost mama lui Griffin, răspunse el, neatent.

O mare uşurare străbătu inima lui Rachel.

– Cum era ea?

Field zîmbi, amintindu-şi.

– Era frumoasă, practică şi, la fel ca fiul ei, nu era înclinată spre conversaţii sterile.

Apoi, după ce o salută politicos, plecă.

Rachel deschise cartea şi citi acelaşi paragraf de trei ori la rînd. Cuvintele bîntuiră prin mintea ei, apoi se evaporară ca fumul.

Tulburată, închise cartea şi o puse cu ciudă deoparte. Deodată viaţa ei devenise mai interesantă.

Soarele de amiază strălucea pe cer cînd Griffin ajunse în tabăra de bază a lui Jonas. Cîţiva oameni intrau şi ieşeau din baracă, dar majoritatea, ştia, era la muncă.

Griffin se încordă cînd descălecă şi îşi legă calul de stîlpul din faţa bucătăriei. Amintirea persista. Mirosul de smoală, strigătul, căderea unui arbore gigant, trupul strivit al tatălui său transportat în tabără, toate acestea îi reveneau în minte, ori de cîte ori venea aici.

Jack Swenson, bucătarul, apăru în uşa barăcii, ţinînd într-o mînă un vas mare şi învîrtind un amestec în ea cu

cealaltă mînă.

– Ce te aduce aici sus, doctore? Nu este nici un accident astăzi.

Griffin îşi permise o privire rapidă în cratiţa lui Swenson. Regretă imediat acest lucru.

– Înţeleg că aveţi aici un om pe nume McKinnon – un tăietor.

Swenson înjură cu dispreţ şi scuipă în noroi.

– McKinnon nu mai este tăietor, doctore. Începînd de azi-dimineaţă el dă ordine.

Acest lucru îl făcu pe Griffin să se simtă descumpănit. De ce oare să-l angajeze Jonas ca tăietor şi apoi să-l promoveze după numai o zi?

– Unde este?

– Nu-mi pot imagina ce vrei de la el, comentă Swenson, privindu-l pe Griffin cu un dispreţ făţiş. Nu este bolnav.

Griffin oftă, îşi scoase pălăria şi îşi trecu mîneca udă de transpiraţie peste frunte. Bătrînul poate că nu-l iertase că alesese să urmeze medicina, în loc să fie interesat de domeniul forestier al tatălui său. Poate că într-un fel nici el însuşi nu se iertase.

– Unde este McKinnon? insistă el.

Obrazul nebărbierit al lui Swenson se mişcă puţin.

– Nu l-am văzut.

Griffin trase o înjurătură în barbă.

Faţa nebărbierită a lui Swenson se lumină de un zîmbet.

– Poate că totuşi ai ceva din bătrînul Fletch, băiete. Unii dintre noi se întrebau dacă într-adevăr erai aşa cum afirma mama ta.

Griffin închise ochii şi numără în gînd. Cînd se calmă, vorbi pe un ton măsurat, cu grijă:

– Ţine-ţi gura, Swenson, dacă nu cumva vrei să te

trezeşti cu mîncarea aia în cap.

Bătrînul împinse cratiţa şi lingura de lemn în braţele unui ajutor deja speriat şi traversă veranda fluierînd.

– Crezi că poţi să te iei de bătrînul Swenson, micuţule Fletcher?

Griffin îşi roti ochii.

– Ştii foarte bine că pot, ticălos bătrîn!

Swenson păşi cu atenţie pe treptele bucătăriei, în soarele strălucitor.

– Atunci suflecă-ţi mînecile alea de pînză şi fă o încercare!

– Oh, la naiba, mormăi Griffin.

– Ţi-e frică de mine, micuţule Fletch?

Un chicotit se auzi din mijlocul micului grup de băieţi care se adunase atraşi de discuţie.

Griffin îşi scoase butonii de la manşetele cămăşii. Apoi, intrînd în joc, îşi suflecă mînecile. *Te uiţi, tată?* se gîndi el. *După toţi anii ăştia, tot nu pot să pun piciorul pe muntele ăsta fără ca amintirile să nu mă îndemne să dovedesc că sînt fiul tău.*

– O.K., Swenson, spuse el cu voce tare. Cine este martorul tău de data asta?

Ca şi cînd ar fi aşteptat un semnal, unul dintre oamenii veniţi recent, păşi în faţă. Ceilalţi mai văzuseră scena şi înainte, dar reuşiră să-şi păstreze nişte feţe serioase.

Individul era cu un cap mai înalt decît Griffin, cu un piept musculos şi cu o expresie de onoare jignită în ochi.

Griffin aproape rîse cu glas tare.

– Tu preiei bătăile bătrînului, ziiele astea?

Soarele străluci în părul roşu al pădurarului. El privi feţele celorlalţi bărbaţi cu vizibilă neîncredere.

– Bineînţeles că n-am să stau cu mîinile în sîn să văd cum îl bate un bărbat ce are jumătate din vîrsta lui!

afirmă el cu curaj.

Griffin îi făcu semn cu degetele de la ambele mîini.

– Bine, vino, Greenhorn[1]. Swen n-o să fie liniştit pînă cînd nu se întîmplă ce trebuie.

Tipul arăta jenat şi mai mult decît jignit.

– Cui îi spui tu *Greenhorn?*

– Ţie, răspunse Griffin zîmbind.

Spre deliciul celorlalţi, Greenhorn avansa amenin-ţător. Primul lui pumn îl nimeri pe Griffin în stomac, luîndu-i respiraţia. Era depăşit, dar asta făcea parte din regula jocului.

Cea de a doua lovitură era la fel de evidentă ca sosirea unui tren şi Griffin se feri într-o parte. Se opuse luptînd, lăsînd spectacolul să continue un timp; Dumnezeu ştia că viaţa în tabără era monotonă şi că oamenii aveau nevoie de distracţie.

Diversiunea fusese o greşeală. Pumnul drept al lui Greenhorn nimeri osatura maxilarului lui Griffin, transmiţîndu-i o durere explozivă în cap, de-a lungul cefei şi în omoplaţi. Mintea lui se goli de toate şi începu dansul mortal.

Deodată, Griffin Fletcher nu mai era bărbat, ci băiat. Nu se mai afla într-o tabără forestieră, ci pe unul dintre vapoarele pe care tatăl său avea o misiune, navigînd între San Francisco şi Seattle.

Acolo, pe puntea alunecoasă, La Ferrier îl stimula, învăţîndu-l tehnici aducătoare de moarte, dojenindu-l pînă cînd trupul şi spiritul lui deveneau o forţă. Iar picioarele încălţate cu cizme deveneau arme mai teribile decît ar fi putut deveni mîinile.

Cînd Griffin îşi reveni, victima plăcerii lui Swenson

---

1. Coarne verzi

pentru diversiune zăcea la pămînt, o parte a capului lucind de sînge închegat. Numai mişcarea enormului său piept indica faptul că era încă în viaţă.

Griffin se clătină puţin şi o găleată cu apă rece ca gheaţa îi fu aruncată pe faţă, alungîndu-i ultimele rămăşiţe de confuzie. Cel care ţinea găieata avea ochi tineri, dar barba şi părul îi erau cărunte.

– Ticălosule, gîfîi el, unde ai învăţat să te lupţi ca un francez?

Griffin nu putu răspunde. În schimb, privi din nou la ceea ce îi făcuse nevinovatul apărător al lui Swenson şi, împiedicîndu-se, se îndreptă spre vagonul cu unelte. Acolo, vomă în convulsii mult timp după ce stomacul lui era golit.

Bărbosul îl privi tot timpul. Cînd termină, îi întinse lui Griffin o găleată cu apă, turnîndu-i în mîini. Griffin îşi umplu gura, scuipă, iar restul de apă şi-l turnă peste capul care îi zvîcnea. Vocea lui era răguşită cînd vorbi:

– Mulţumesc.

Ochii albaştri îl priveau atent, dar nu cu viclenie. I se întinse o mînă aspră.

– Numele meu este McKinnon.

Rîsul lui Griffin îi arse gîtul. Începu ca un chicotit chinuit şi crescu pînă cînd ajunse un hohot de rîs.

– Fletcher, reuşi el să spună după un timp. Griffin Fletcher.

Era întuneric afară şi lui Rachel nu-i plăcea felul în care Molly Brady părăsea mereu masa pentru a se duce la fereastra bucătăriei şi a privi pe furiş spre grajd. Pe cine urmărea ea? Pe doctorul Fletcher? Sau poate pe indiana care dispăruse, pe Fawn Nighthorse?

Dispariţia acesteia fusese o decepţie pentru Rachel; dorise să o cunoască şi să-i pună întrebări despre o mulţime de lucruri.

– Sfinții să fie binecuvîntați! țipă Molly dintr-o dată, speriindu-i atît pe Rachel, cît şi pe băiatul tăcut, cu ochi inexpresivi, care mînca la masă lîngă ea.

Uşa bucătăriei se deschise şi doctorul Fletcher apăru. Rachel rămase şocată de starea jalnică a feței lui umflate şi rănite, încît i se făcu rău.

Doctorul Fletcher nici nu se uită în direcția ei, iar ea încercă să înțeleagă motivele pentru care era atît de îndurerată, cînd tatăl său intră pe uşă.

– Tată! țipă ea, aruncîndu-se în brațele lui puternice, primitoare.

Ezra McKinnon zîmbi fiicei sale cu o tandrețe amuzată.

– Ei, asta zic şi eu primire, spuse el.

Abia atunci îşi aminti Rachel. Simți cum îi dispare culoarea din obraji şi în ochi i se adună lacrimi.

Ezra o ținu strîns.

– Este în ordine, micuțo, spuse el. Ştiu că mama ta s-a dus.

Rachel îşi permise plînsul dezlănțuit de care avea atîta nevoie. Cînd şocul trecu, ea era atît de slăbită, încît de-abia se putea ține pe picioare.

Ezra o instală pe un scaun la masa de stejar şi se aşează şi el alături. Pentru prima oară observă că erau singuri în încăperea spațioasă.

– O să lăsăm locul ăsta în urma noastră, promise Ezra, cu o voce încărcată de emoție. N-are nici un rost să rămînem.

Rachel înghiți cu greu, întrebîndu-se cum va reacționa tatăl ei la ceea ce avea ea de gînd să facă. Cu curaj, îi explică faptul că Rebecca îi lăsase o moştenire, că acum puteau avea o locuință şi că nu mai era necesar să se mute mereu din oraş în oraş.

Fu uimită de patima imprimată pe fața tatălui ei, cînd îi auzi cuvintele:

– N-o să facem deloc aşa, fetiţo! După cele ce mi-a povestit astăzi Griffin Fletcher, n-aş rămîne aici pentru nimic în lume.

Dezamăgirea şi frustrarea o făcură pe Rachel să înţepenească în scaun.

– Ce anume ţi-a spus, de ţi s-a părut atît de groaznic, tată?

– Nu contează ce mi-a spus. De îndată ce Becky va fi îngropată cum se cuvine şi ne vom reculege la mormîntul ei, plecăm. Şi cu asta gata, Rachel.

Şi aşa a fost, se gîndi Rachel, cu inima grea.

9

Curierul solid, îmbrăcat în pantaloni groşi şi în cămaşă de flanel, uzată, stătea nerăbdător lîngă şemineul din salon.

Jonas, înfăşurat într-un halat de brocard, turnă coniac întîi pentru el şi apoi pentru vizitator.

– Ei bine, Peterson? întrebă el aspru. Ce mai este?

Ochii lui Peterson se roteau în toate părţile, admirînd grandoarea ce-l înconjura, în timp ce mărul lui Adam îi urca şi îi cobora în gîtul lui gros.

– Swenson zicea că o să vrei să ştii că McKinnon a plecat. Şi asta începînd chiar de azi.

Jonas înregistră calm informaţia.

– Din întîmplare, după o lungă discuţie cu Griffin Fletcher?

Un zîmbet iritat se întinse pe faţa, de altfel ştearsă, a lui Peterson.

– L-ai văzut vreodată pe Fletcher bătîndu-se, şefule?

Un chicotit amar îi scăpă lui Jonas. Durerea ascuţită, ce nu ceda, din organele lui genitale, era un răspuns clar la această întrebare pentru el, nu şi pentru Peterson.

– Deci, Griffin a fost acolo. Pe cine a mai zdrobit de data asta?

Peterson învîrti pălăria fără formă în palmele sale masive.

– Pe roşcatul ăla de fierar care s-a angajat luna trecută – Dobson.

Jonas clătină din cap. Ironia acestui fapt era extraordinară. Oare Griffin va face mîine o nouă plimbare în munţi pentru a repara ce stricase azi?

– Omul este bine?

Peterson aprobă din cap, punîndu-şi pălăria într-o parte pentru a accepta băutura oferită.

– Swenson a trebuit să-i lege falca şi nu poate mînca, dar altfel este bine.

Jonas luă o înghiţitură din băutura sa.

– Nimeni nu ar putea mînca mîncarea lui Swenson! Dar McKinnon a spus de ce nu mai vrea să rămînă?

– Nu a dat nici o explicaţie. A spus numai că vrea să primească banii care i se cuvin şi a plecat cu doctorul.

– Înţeleg, murmură Jonas. Apoi se lăsă să cadă în scaunul său preferat, strîmbîndu-se simţind durerea dintre picioare.

– Termină-ţi coniacul şi şterge-o de aici, Peterson. Şi spune-i lui Swenson că îi mulţumesc.

Doamna Hammond intră în momentul în care Peterson plecă. Ea îşi fixă privirea nemulţumită asupra lui Jonas şi întrebă:

– Ce faci aici jos? Nu eşti într-o stare...

Jonas închise ochii.

– Unde este McKay? întrebă el aspru.

– Probabil sub cea mai apropiată stîncă, răspunse femeia.

Jonas zîmbi şi deschise din nou ochii.

– Atunci, răstoarn-o. Vreau să-l văd acum.

Revolta calmă ce juca pe faţa doamnei Hammond îl distră. Pentru a milioana oară Jonas se întreba oare

de ce rămînea ea aici, an după an, cînd dezaproba aproape tot ce făcea el?

– Dacă îți închipui un singur minut că poți trimite o femeie la ora asta...

Jonas rîse. O femeie! Vor trece zile pînă cînd se va putea gîndi la acest lucru.

– Fii liniştită, doamnă Hammond. Mulțumită lui Griffin Fletcher, această dulce perspectivă este exclusă. În seara asta nu ai motive de revoltă morală.

Bombănind, doamna Hammond părăsi încăperea.

Jonas nu avea nici o îndoială că McKay va apărea curînd. Îşi umplu paharul din sticla ce se găsea pe masa de lîngă scaun şi se gîndi.

Deci Griffin s-a dus la McKinnon şi l-a avertizat că fiica lui este în mare pericol de a-şi pierde inocența datorită groaznicului Jonas Wilkes. Înjură răguşit, iar sunetul avu ecou în camera mare.

Închise ochii şi se gîndi la Rachel. Ar trebui să-l lase pe McKinnon să o ducă departe, dar numai gîndul absenței ei îl umplu de un goi cutremurător, insuportabil.

Doamne sfinte, ce făcuse din el? Ce vrajă avea asupra lui de reuşise să-l facă să vrea lucruri pe care jurase că nu le va face?

Jonas deschise ochii pentru a-l vedea pe McKay care stătea în pragul uşii urmărindu-l.

– Despre ce este vorba, şefule?

Cu calm Jonas dădu ordinul.

Ezra McKinnon stătea pe veranda casei doctorului privind la cerul presărat cu stele şi gîndindu-se la propria suferință. Cum putea Becky să fie moartă?

El se sprijini de stîlpul verandei, căutînd un reazem. Ce prost fusese să se lase copleşit de această a doua pierdere a ei! Ce motiv avea s-o jelească? Ea aproape îl

ucisese părăsindu-l în acel mod, părăsindu-l pe el şi pe propriul ei copii.

Un sughiţ de piîns răguşit îi ieşi din gît, avînd ecou în noapte. Îşi reprimă alte valuri de plîns care voiau să-i urmeze primului.

O băutură ar fi tocmai potrivită. Da, o băutură şi o femeie.

Îndreptîndu-şi umerii, McKinnon sări peste balustrada verandei, înconjură casa, traversă curtea luminată de lună şi intră în grajd. Acolo, înşeuă un cal pe care-l închiriase la tabăra forestieră.

În lumina slabă din grajd, urmări cu degetul însemnul Wilkes şi scuipă. „Peste cadavrul meu, ticălosule!" rosti el adresîndu-se în gînd prinţului cherestelei, care-şi închipuia că se putea folosi de fiica unui om cumsecade, ca şi cum ar fi fost un gunoi.

Simţul familiar funcţiona ca de obicei. Becky s-a descurcat bine, se gîndi el cînd părăsi saloon-ul două ore mai tîrziu. Îşi aminti de ideea lui Rachel de a transforma acest loc într-o casă de închiriat şi chicoti.

McKinnon încălecă calul şi călări urmînd drumul întunecat. După această noapte petrecută în casa lui Griffin Fletcher, el şi Rachel îşi vor lua un cuvios rămas-bun de la Becky şi vor pleca din apropierea lui Wilkes. Auzise că era de lucru mai în nord, în Canada.

Călăreţii îl înconjurară deodată, deşi nici un sunet nu-l avertizase de apropierea lor. Erau şase şi se apropiaseră foarte mult de el, avînd feţele acoperite. McKinnon blestemă pămîntul umed care amortizase zgomotul copitelor de cai.

Rachel se trezi cu lacrimi pe faţă.

Această zi va avea prea multe despărţiri: un rămas-bun mamei sale, altul visurilor ei de a avea o locuinţă

adevărată şi altul de Griffin Fletcher. Ideea de revoltă îi apăru în minte, ca un fulger.

Să zicem că ar refuza să piece? Ce s-ar întîmpla atunci?

Soarele dimineţii străluci în fereastra camerei de oaspeţi, iar Rachel. Era neputincioasă în faţa autorităţii lui, în conformitate cu legile, atît de morale, cît şi civile. În cele din urmă această autoritate se va transmite unui soţ încă necunoscut, care o va acapara complet. Ea nu va putea niciodată să ia decizii de una singură şi această idee o umplu de mînie.

Pentru prima dată Rachel înţelese de ce fugise mama ei.

Trase adînc aer în piept, aruncă pătura într-o parte şi se dădu jos din pat. Cel puţin acum existau banii, iar ea nu avea intenţia să plece fără ei, indiferent ce s-ar fi întîmplat. Şi mai tîrziu vor fi mai mulţi, după ce se va vinde saloon-ul. Viaţa va fi mai uşoară. Îşi va cumpăra cîteva cărţi, o nouă garderobă şi poate – poate – va găsi un bărbat care să-i acorde măcar puţină libertate.

Se auzi o uşoară bătaie în uşa dormitorului tocmai cînd Rachel terminase cu îmbrăcatul şi îşi peria părul.

– Intră, spuse ea cu resemnare.

Imaginea feţei şi a umerilor lui Molly se reflectară în oglinda ei.

O teamă fără motiv îi cuprinse inima lui Rachel.

– Molly... ce este?

Puţină culoare reveni în obrajii neobişnuit de palizi ai lui Molly.

– Rachel, l-ai văzut pe tatăl tău azi-dimineaţă?

În încăpere se lăsă o tăcere palpabilă. Incapabilă să vorbească, Rachel clătină din cap.

Molly făcu un efort uriaş să-şi ascundă dezamăgirea.

– Ei bine, sînt sigură că nu sînt motive de îngrijorare.

Doctorul şi Billy au plecat să-l caute.

Rachel puse deoparte peria de păr pe care i-o dăduse Molly şi se lăsă ameţită pe pat.

Molly se aşeză lîngă ea şi-i luă mîna.

– Nu-ţi face griji. N-ar fi plecat fără tine. Şi este puţin probabil că şi-a schimbat hotărîrea şi s-a dus din nou în munţi.

În ciuda dorinţei ei de independenţă la care se gîndise mai devreme, Rachel era acum speriată. Ea îşi iubea tatăl, indiferent de divergenţele dintre ei.

– Eu... eu am crezut că a petrecut noaptea aici...

Vocea lui Molly era reconfortantă.

– Toţi am crezut asta, Rachel. Dar adevărul este că nu a dormit în patul lui, iar calul a dispărut şi el.

Rachel înghiţi cu greu.

– M-a părăsit! Ştiu că m-a părăsit.

Molly îşi strecură un braţ peste umerii lui Rachel, dar nu spuse nimic.

Pierdută în rochia ei de lînă maronie şi în propriile emoţii confuze, Rachel participa la înmormîntarea mamei sale. Erau mulţi oameni care veniseră să asiste, ascultînd cu tristeţe cuvintele blînde, pline de compasiune ale preotului Field Hollister, dar Ezra McKinnon nu se afla printre ei.

Cînd toate cuvintele fură rostite, Molly şi doctorul Fletcher o luară pe Rachel şi o îndepărtară, trecînd pe lîngă mormîntul proaspăt.

Ar trebui să plîng, se gîndi Rachel cu patimă. Întrebîndu-se de ce nu putea da drumul lacrimilor care îi pulsau în ochi şi îi zbuciumau pieptul, ea îşi întoarse capul, privi înapoi şi văzu coşciugul simplu, din pin, care tocmai era coborît în groapă.

Un ţipăt sfîşie aerul, iar genunchii lui Rachel tremu-

rară, apoi se înmuiară. Doctorul Fletcher o luă în brațe, cînd ea își dădu seama că țipătul fusese al ei și se cufundă cu totul în ceața neagră care o înconjura.

Griffin ședea în scaunul lui din spatele biroului, cu o mînă încleștată pe paharul de băutură pe care și-o turnase și suferea.

Ce se întîmpla cu el? De ce nu-și putea separa emoțiile lui de ale ei?

– Griffin?

Se uită în sus și îl văzu pe Field în pragul ușii, studiindu-l.

– L-au găsit pe McKinnon? întrebă el cu o voce joasă, răgușită.

Privirea lui Filed se opri asupra porției duble de whisky din paharul lui Griffin, în timp ce dădu la o parte trei cărți de pe scaun și se așeză.

– Nici o urmă. Iar tu nu poți să-ți permiți să-ți îneci grijile în băutură, amice, spuse el cu blîndețe.

Griffin luă în mod intenționat o nouă înghițitură, dîndu-și capul pe spate, în timp ce băutura îi ardea gîtlejul și îi încălzea stomacul.

– Ceva nu este în regulă, Field. McKinnon nu ar fi dispărut pur și simplu, nu fără fiica lui.

Field oftă.

– Nu e posibil ca el să nu mai vrea să aibă responsabilitatea?

Griffin își goli paharul dintr-o înghițitură.

– Nu, ia naiba, nu este posibil. O iubea foarte mult.

Urmă o scurtă tăcere, tensionată. Field o întrerupse brusc:

– Nu este ceea ce te gîndești, Griffin. Dacă McKinnon ar fi mort, cineva i-ar fi găsit corpul, sau cel puțin calul. Griffin privi spre prietenul lui. Jonas este cu mult mai deștept, Field.

Field Hollister nu era prieten cu Jonas, dar izbi cu pumnul în biroul lui Griffin şi ţipă:

– Toate necazurile din lumea asta nu încep şi se sfîrşesc cu Jonas Wilkes, Griffin! Eşti obsedat de acest om!

– L-a ucis pe McKinnon!

– Griffin, încearcă să fii rezonabil. Nu ar fi putut. Datorită ţie, nu a părăsit casa de două zile.

Griffin se pregătea să apuce din nou sticla cu băutură, dar apoi se răzgîndi. Şi aşa avea probleme să întîlnească privirea fixă a prietenuiui său.

– Deci, ai aflat?

– Bineînţeles că am aflat; doamna Hammond a dorit în mod expres acest lucru. Şi ştiu şi despre bătaia cu tăietorul de lemne.

Griffin ignoră referirea la incidentul din tabăra forestieră a lui Jonas din ziua precedentă şi se răsti:

– Ţi-a spus doamna Hammond şi ce i-a făcut Jonas Wilkes lui Fawn Nighthorse?

Culorile dispărură de pe faţa lui Field, iar mărul lui Adam începu să i se mişte în sus şi în jos.

– Credeam că asta îţi va alunga îndreptăţita indignare, amice.

Acum Field era în picioare, cu mîinile sprijinite de marginea biroului lui Griffin.

– Povesteşte-mi!

– Crede-mă, Field, nu vrei să afli. Am adus-o aici, dar probabil că nu era atît de rănită cum am crezut, întrucît a plecat.

– A plecat? Dar unde...

Griffin ridică din umeri cu o indiferenţă pe care nu o simţea.

– Cine ştie?

Field se întoarse repede, dar Griffin îi văzu tristeţea

în felul cum îşi ţinea umerii. Camera se întunecă cînd un nor trecu pe deasupra, apoi se lumină din nou.

Field îşi reveni şi se întoarse la scaun.

– Şi acum ce ai de gînd, Griffin? Ce o să faci în legătură cu Rachel?

O durere ascuţită îi cuprinse ceafa lui Griffin, pulsîndu-i pînă în tîmple.

– Nu am avut timp să mă gîndesc la asta, spuse el, evitînd din nou privirea lui Field. Ea nu este acum într-o stare în care să poată pleca.

– Prostii. Spune-i lui Molly să-i împacheteze lucrurile şi am s-o conduc eu însumi pînă la Seattle şi o să o instalez acolo.

– Seattle? gîfîi Griffin. De ce n-o pui pe pragul uşii lui Jonas şi să termini odată?

Field oftă frustrat.

– Încep să mă întreb dacă nu cumva eşti şi tu la fel de obsedat de ea ca şi el.

Griffin se simţi dintr-o dată neliniştit. Se ridică din scaun şi se duse în faţa şemineului, cu spatele la prietenul său.

– Nu pot să-l las s-o atingă, Field, nu pot!

– Atunci ascultă de glasul raţiunii, Griffin! Lasă-mă s-o duc acolo unde va fi în siguranţă!

Apucîndu-se de placa de marmură de deasupra şemineului, Griffin îşi aplecă capul.

– Peste cîteva zile, Field. Are nevoie de timp.

Vocea lui Field era profundă, insinuantă:

– Ea are nevoie, Griffin? Sau tu?

Cuvintele lui Field pătrunseră în mintea lui Griffin ca nişte lovituri. Încercă să răspundă, dar nu reuşi.

Dintr-o dată, Field fu lîngă el, cercetîndu-i faţa şi văzînd – după cum se temea Griffin – toate emoţiile care ar fi trebuit să fie ascunse.

– Doamne sfinte, Griffin, este adevărat, nu-i aşa? Tu însuţi o doreşti!

Griffin închise ochii şi înghiţi.

– Da, şopti el după un lung, lung timp.

Vocea lui Field era blîndă.

– Fii atent, prietene! Fii foarte, foarte atent!

Griffin dădu drumul plăcii şemineului şi îşi îndreptă umerii care îl dureau.

– Voi fi.

– Şi să fii sigur că nu te foloseşti de ea. Ştii la fel de bine ca şi mine că orice îşi doreşte Jonas obţine.

Griffin privi în altă parte.

– Asta este altceva.

Una din mîinile lui Field se odihni pe umărul lui Griffin.

– Dacă îţi pasă de Rachel, ai două alternative. Îi poţi cere să se căsătorească cu tine sau îi poţi cere să o ia de la capăt în alt oraş. Dar ia această decizie cu chibzuinţă, Griffin, şi ia-o repede.

Griffin aprobă din cap, apoi auzi cum Field se întoarce şi plecă. Decizia fusese deja luată. Cînd Rachel va fi suficient de înzdrăvenită să poată călători, o va duce el însuşi la Seattle şi îi va cumpăra un bilet la primul vapor pe care-l va găsi.

Sîmbătă dimineaţa Molly Brady îl găsi în faţa uşii pe un Jonas suficient de refăcut după disputa nefericită cu Griffin şi într-o bună dispoziţie. Pe el îl amuza privirea de revoltă întipărită pe faţa ei.

– Bună ziua, spuse el, atingîndu-şi borul pălăriei.

Îmbujorată de furie, Molly încercă să închidă uşa din nou, dar aceasta era blocată de cizma lui Jonas.

– Vreau s-o văd pe Rachel, spuse el sec, chiar acum.

Bărbia lui Molly se ridică şi era clar că avea de gînd să-i reziste cu toată puterea. Cel puţin ea nu încerca să-l convingă că Griffin se afla prin apropiere.

– N-am să te las în preajma ei, Jonas Wilkes. Sărăcuţa de ea are şi aşa destule necazuri!

Jonas rezistă dorinţei de a-şi încleşta mîna în jurul gîtului neted al lui Molly şi spuse, continuînd să zîmbească:

– Acum, Molly...

Chiar în acel moment se auzi vocea fermă, care îi surprinse atît de Jonas, cît şi pe Molly.

– Este în ordine, spuse Rachel. Lasă-l pe domnul Wilkes să intre.

Jonas îşi reveni mai repede decît Molly din uimire. O împinse uşor într-o parte, intră în holul mare şi se apropie de Rachel.

Ce privelişte încîntătoare oferea, chiar şi în acea îngrozitoare rochie de lînă! Din nou, Jonas rezistă violentei sale dorinţe pentru ea.

– Îmi pare rău pentru mama ta, spuse el uşor.

Lacrimi apărură în ochii ei curajoşi, violeţi.

– Mulţumesc.

Jonas era tulburat de această privelişte şi dintr-o dată simţi o altfel de dorinţă pentru această femeie, un imbold de a o proteja şi de a o face să zîmbească din nou.

– Rachel, vino cu mine la o plimbare cu trăsura. Ai nevoie de aer proaspăt.

Un început de zîmbet apăru pe faţa ei palidă.

– Asta ar fi minunat, domnule Wilkes!

– Numele meu este Jonas, o corectă el zîmbind.

O îmbujorare trandafirie apăru pe obrajii ei.

– Jonas, repetă ea timid.

– Stai o clipă! izbucni Molly, care, în sfîrşit, îşi recăpătase glasul. Nu o duci nicăieri, Jonas Wilkes!

Era un avertisment în privirea pe care el o îndreptă spre Molly, oricît de plăcută voia el să pară.

– Promit să mă comport ca un gentleman, doamnă Brady. Şi cred că tu şi doctorul aţi ţinut-o pe Rachel prizonieră destul timp.

Ochii verzi ai lui Molly se întoarseră disperaţi spre Rachel.

– Nu te duce, Rachel, te rog...

Revolta lui Rachel era evidentă. Îşi ridică bărbia şi întîlni privirea lui Molly.

– Pot să am grijă de mine şi singură, Molly Brady! Şi intenţionez să fac o plimbare cu trăsura.

Molly se supuse, palidă de furie.

– Doctorului n-o să-i placă asta, o avertiză ea.

Rachel luă braţul pe care i-l oferea Jonas, dar ochii ei erau încă fixaţi pe faţa lui Molly.

– Poate că nu-i va plăcea, spuse ea.

Apoi îi permise lui Jonas să o conducă în afara casei şi în josul aleei. Dar la poartă Rachel ezită şi murmură:

– Poate totuşi n-ar trebui să merg. Au fost atît de drăguţi cu mine şi...

Jonas fu grijuliu să nu insiste în avantajul său; era prea proaspăt şi mult prea valoros.

– Atunci, poate altă dată? întrebă el neutru, pregătit să piece, dacă era necesar.

Cuvintele au fost exact cele potrivite. Un zîmbet îndrăzneţ îi flutură pe buzele moi, senzuale ale lui Rachel, iar în ochi îi juca o luminiţă magică.

– Nu, Jonas. Dacă mai stau în casă, voi muri.

El îşi aplecă capul într-o parte.

– Cred că ai dreptate, puştoaico.

Faţa lui Rachel se învioră.

– Ai promis să te comporţi ca un gentleman, îi reaminti ea.

– Şi aşa voi face, spuse el, ajutînd-o pe Rachel să se

urce în trăsură, deşi o mare bucurie îi încleştase inima. Nu sînt monstrul care crede Griffin că sînt, Rachel.

Ea îl privi cu ochi mari, uimiți.

– De ce crede asta, Jonas?

El se instală pe scaun lîngă ea şi îşi scoase pălăria.

– Adevărul este, Rachel, că niciodată nu ne-am înțeles prea bine. Eu îl admir pe Griffin, de fapt, este un bărbat sclipitor, dar pur şi simplu nu mă agreează.

Compasiunea de pe fața ei aproape îl făcu să rîdă de victoria obținută; va trebui să se mai gîndească şi la alte lucruri drăguțe despre Griffin Fletcher. Totuşi, trebuia să fie atent să nu se mişte prea repede şi să o sperie. Ar fi putut să zboare ca o pasăre şi să dispară pentru totdeauna.

10

Abia după ce trăsura se puse în mişcare, îi veniră în minte lui Rachel cuvintele preotului Field Hollister: „Jonas Wilkes te doreşte. Asta este clar." Paralel cu avertismentul preotului auzi şi ecoul cuvintelor lui Molly: „Din cîte îmi dau eu seama, el te place."

Rachel îşi întoarse faţa spre Jonas şi îi zîmbi. Dar dacă Field şi Molly aveau dreptate? Şi ce ar fi atît de îngrozitor în asta?

Deodată îi apăru în minte, fără nici o legătură, imaginea lui Griffin Fletcher. Împotriva voinţei, inima ei îl dorea. Chiar dacă sarcasmul lui morocănos îi repugna, totuşi o atrăgea puterea lui arogantă.

Se mişcă neliniştită pe scaunul trăsurii şi privi pe fereastră.

Jonas Wilkes vorbi blînd:

– Ce este, Rachel? Te-ai răzgîndit?

Ea îşi aminti de Griffin Fletcher stînd în faţa cortului din Tent Town, cu cămaşa udă de ploaie, lipită de piept. Obrajii i se împurpurară cînd întîlni ochii lui Jonas.

– Este vorba de tatăl meu, domnule Wilkes. A plecat fără mine şi asta este foarte ciudat.

Faţa angelică se întristă cu îngrijorată simpatie.

– Poate că are ceva important de rezolvat şi inten-

ționează să se întoarcă.

Rachel își plecă ochii.

– Nu, șopti ea, îndurerată. Nu, nu se mai întoarce.

Cînd mîna lui Jonas îi atinse bărbia și i-o ridică, Rachel nu opuse rezistență.

– Ce te face să fii atît de sigură de asta? întrebă el blînd.

Gura lui Rachel se închise, apoi se deschise din nou.

– Știu că nu ar fi plecat fără să-mi spună. Era foarte hotărît să piece, deși îl rugasem să rămînă aici și să locuim în casa mamei.

Surprins, Jonas ridică puțin din sprînceană.

– Deci dorești să rămîi în Providence?

Rachel aprobă, deși auzi un avertisment în vocea neutră:

– Și să trăiești într-un bordel?

Rachel suspectă că reacția acestui bărbat la un răspuns afirmativ ar fi într-adevăr interesant, dar nu se putu hotărî să-i ofere unui.

– Intenționam să transform stabilimentul într-o casă de închiriat, spuse ea.

– Intenționai? Ți-ai schimbat planurile?

Posomorîtă, Rachel aprobă din nou din cap.

– Da. Doctorul Fletcher și Molly sînt foarte nerăbdători să mă vadă plecată și de altfel, nu ar mai fi același lucru fără tatăl meu. De îndată ce voi putea recupera banii pe care mi i-a lăsat mama și voi aranja ca afacerea ei să fie vîndută, voi pleca la Seattle.

Ochii lui Jonas se întunecară într-o nuanță de topaz, iar zîmbetul lui apăru ciudat de fix.

– Și ce vei face în Seattle, Rachel?

– Mă gîndesc să găsesc o slujbă, domnule Wilkes. Și să aflu ceva despre tatăl meu, bineînțeles.

Ochii de topaz alunecară blînd peste rochia modestă

a lui Rachel, iar conversația luă o direcție complet neașteptată.

– Unde este rochia aceea frumoasă, de culoarea levănțică, pe care o purtai cînd ai părăsit casa mea?

Rachel, îmbujorîndu-se la amintirea invaziei furtunoase a lui Griffin în locuința lui Jonas, fu din nou umilită să-și amintească reacția nemulțumită pe care o avusese față de frumoasa rochie.

– Eu... eu cred că este încă în Tent Town, răspunse ea. Era udă, iar doctorul Fletcher nu mi-a dat posibilitatea să mă întorc acolo și...

În timp ce observă nemulțumirea voalată din ochii lui Jonas și brusca încordare a maxilarului său, Rachel regretă frumusețea moale a acelei rochii.

– Arătai extrem de drăguță în ea! remarcă Jonas, după o tăcere îndelungată, jenantă. Dar ochii lui priveau acum în depărtare, ca și cum ar fi văzut o scenă dureroasă, tragică.

Rachel simțea nevoia să spună ceva care să-l aducă înapoi.

– Dacă ne-am putea opri la Tent Town, aș putea lua rochia să o spăl și să o returnez.

Rezerva din ochii lui Jonas dispăru și el îi zîmbi.

– Bineînțeles că ne vom opri. Dar nu este nevoie să returnezi rochia, Rachel. Arăta cu mult mai bine pe tine, decît ar putea să arate vreodată pe mine.

Un hohot de rîs tonic explodă din pieptul lui Rachel, combinat cu prima bucurie adevărată pe care o simțea după mult, mult timp. Minunata rochie va fi a ei!

– Mulțumesc.

– Mai sînt și alte rochii, Rachel. Vrei să le iei și pe acelea?

Rachel nu era conștientă de faptul că ochii ei de orhidee se măriră la auzul acestei perspective.

– N-aş putea...

– Bineînţeles că poţi. Şi mi-ai face şi un mare serviciu. Rochiile îmi ocupă mult spaţiu şi, în plus, pentru mine este... o dureroasă amintire.

Rachel era încîntată, deşi o vagă întrebare chinuitoare pulsa undeva în mintea ei. Cui aparţinuseră rochiile?

– O amintire dureroasă? întrebă ea ca un ecou.

Jonas oftă.

– Da. Dar ar fi o plăcere să te văd pe tine purtînd acele haine splendide.

– Într-adevăr? şopti ea fericită.

– Oh, da. Spune că le vei lua, Rachel.

Simţindu-se dornică să le aibă, bucuroasă şi nerăbdătoare, Rachel aprobă din cap.

Şi aşa se întîmplă că se întoarse la casa lui Griffin Fletcher, după două ore, în posesia a numeroase lăzi pline de rochii, lenjerie de satin, cămăşi de noapte cu dantele, delicate bluze de mătase şi fuste.

Vizitiul lui Jonas, McKay, cără fiecare ladă prin faţa lui Molly Brady în sus pe scări, spre camera pe care i-o indicase Rachel.

Ea strălucea de bucurie şi uitase deja rezistenţa pe care o opusese Molly în legătură cu plimbarea ei cu trăsura, împreună cu Jonas.

– Oh, Molly, am primit lucruri atît de frumoase! Aşteaptă numai să le vezi!

Ochii lui Molly se întunecară într-o nuanţă de smarald rău-prevestitoare.

– Doamne păzeşte! oftă ea, ridicîndu-şi mîinile într-un gest disperat.

Rachel era pe scări, ţinîndu-se de balustradă, ca nu cumva să-şi ia zborul.

– Mîine va fi un picnic, după slujba de la biserică...

– Este? Şi ce legătură are asta cu tine, Rachel McKinnon?

Molly Brady îşi puse mîinile pe şoldurile înguste.

– Oh, totul! strigă Rachel, zîmbind menajerei lui Griffin Fletcher. O să mă distrez grozav acolo! Doamna Hammond va pregăti un coş pentru noi; va fi pui fript şi prăjitură cu ciocolată şi...

– Şi necazuri, spuse Molly Brady, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta, fluturîndu-şi furioasă fustele, spre bucătărie. Mai multe necazuri decît ai văzut în scurta ta viaţă, domnişoară Rachel McKinnon!

Rachel ridică din umeri, apoi îşi continuă drumul în sus pe scări, spre hol. Va purta o bluză albă, de mătase, şi o fustă de satln, neagră...

Extenuat, Griffin se lăsă să cadă în scaun la biroul său şi se aplecă să-şi umple un pahar cu whisky. Ei bine, o văzuse pe Fawn; cel puţin, nu avea motive de îngrijorare în legătură cu ea, o vreme. Acum se afla în stabilimentul lui Becky şi, sub atenta îngrijire a bucătăresei de culoare, Mamie, se va reface rapid.

Griffin îşi puse picioarele, încălţate cu cizme, pe suprafaţa biroului, încercînd să şi le relaxeze, după lungul drum parcurs. Închise ochii şi revăzu metodic cazurile din acea zi.

– Griffin? se auzi vocea lui Molly din pragul uşii.

El deschise ochii obosiţi, forţîndu-i să se concentreze asupra menajerei sale.

– Bună, Molly, o salută el prietenos.

Ea îşi frîngea mîinile, iar ochii îi scînteiau. Ambele erau semn rău.

– Ce mai este? oftă Griffin.

– Este vorba de... Rachel.

Griffin simţi dintr-o dată nevoia de mai mult whisky.

– Da?

Molly se strecură în cameră, ca şi cum s-ar fi apropiat de un butoi cu dinamită.

– Am încercat s-o opresc, Griffin, jur că am încercat.

Griffin închise din nou ochii şi se stăpîni.

– Zii mai departe! se răsti el, după un lung moment, încordat.

Cuvintele ieşiră în explozie, ca gloanţele unui pistol tip *Gatling*.

– Jonas Wilkes a luat-o la o plimbare cu trăsura şi s-a întors cu lăzi întregi de haine. Din cîte mi-a spus ea, mîine o să o ducă la un picnic la biserică.

Griffin primi veştile cu calm, de dragul lui Molly. În mod evident, ea nu era prea încîntată de noutăţile pe care trebuia să i le dea.

– Este aici acum? întrebă el cu voce obosită.

– Da, este sus, îşi încearcă noile haine.

Griffin îi ceru calm:

– Trimite-o aici imediat. Şi Molly?

– Da?

– Dacă o auzi ţipînd, vino imediat şi aruncă-mi apă rece pe faţă.

Molly rîse amuzată, iar fustele ei foşniră cînd se întoarse să plece.

Griffin îşi umplu din nou paharul şi se duse lîngă o fereastră să aştepte.

Întunericul de afară păru să-i cuprindă sufletul. *O plimbare cu trăsura, cîteva rochii, un picnic, de fapt ce-i păsa lui?*

Dar ceva se încrîncena în el. *Nu din nou*, se gîndi el. *Nu din nou.*

Ea îi rosti numele încet, cu grijă:

– Doctore Fletcher?

Griffin se forţă să se întoarcă încet; trecu un moment

pînă cînd mintea lui să absoarbă ceea ce vedea. Cînd realiză acest lucru, fu ca şi cum tocmai ar fi primit zece din cei mai zdraveni pumni ai tăietorului de lemne Greenhorn.

Furia pulsă în capul lui Griffin şi un junghi i se răsuci în stomacul încordat cînd privi croiala atît de familiară a rochiei de tafta roz. Un cuvînt sălbatic îi răbufni din gît şi ieşi şuierat pe buze.

Faţa frumoasă a lui Rachel păli şi ea se dădu un pas înapoi. Numai confuzia din ochii ei îl opri să nu traverseze camera şi să-i rupă rochia de pe trup.

– Jonas ţi-a dat asta? şuieră el, cuvintele fiind în acelaşi timp şi o întrebare şi o acuzaţie.

Cu ochii strălucitori, Rachel aprobă repede din cap.

– Nu-mi închipuiam că are importanţă, hainele se stricau oricum. El spunea că sînt o dureroasă amintire...

– Da. Cred că da. Scoate-o!

Bărbia mică se ridică.

– Nu! Este rochia mea şi am s-o port, pentru că îmi face plăcere!

Griffin închise ochii ca să n-o vadă şi trase adînc aer în piept.

O nălucă blondă, care rîdea, îmbrăcată în rochia de tafta roz, îi apăru în minte. „Nu fi prost, Griffin!" auzi el o voce îndepărtată, muzicală şi stăruitor de vie în memorie. „Numai pe tine te iubesc... numai pe tine te iubesc".

– *Tîrfă!* gîfîi Griffin, vorbind nu spre Rachel, ci către vrăjitoarea care rîdea în viziunea lui.

Urmă un ţipăt, iar un pumn mic, mînios, făcu contact cu faţa lui, apoi începu să-i lovească pieptul. Înăbuşindu-se de furie contra unei fantome, Griffin deschise ochii, îi apucă mîinile mici ale lui Rachel cu o mînă şi rezistă atacului.

Ea îl privi, cu ochi întunecați de furie și umilință.

– Te urăsc! gîfîi ea.

– Nu spune asta! Era o rugăminte, dar în același timp și un ordin.

Rachel se luptă, dar el o ținu strîns.

– Mi-ai spus tîrfă! șopti ea, fără să-i vină să creadă.

– Nu, spuse el închizînd ochii.

– Mincinosule, te-am auzit!

El deschise ochii și se căzni să și-i țintească pe fața ei chinuită.

– Ceea ce ai auzit nu are nici o legătură cu tine, spuse el.

Tot ceea ce era sensibil în interiorul lui îl îmboldea să o îndepărteze și să scape de periculoasa ei apropiere magică, dar nu putea. O trase aproape, simțind apăsarea dulce, moale a sînilor ei pe pieptul lui, promisiunea cutremurătoare a abdomenului și a șoldurilor ei. Apucîndu-i capul cu ambele mîini, el se aplecă și o sărută.

Ea rezistă numai puțin, apoi simți cum ceva puternic se revărsa din trupul ei într-al lui. Buzele ei moi și cercetătoare se pliau sub ale lui. El îi dădu drumul atît de brusc, încît ea se împletici puțin, după care se echilibră.

– Așa ai reușit să-l cucerești pe Jonas? întrebă el pe o voce intenționat dură.

Lacrimile îi luciră pe genele dese, negre și începură să se prelingă pe fața mîndră, sfidătoare.

– Griffin Fletcher, ticălosule! Ești un om de nimic, îngrozitor...

Griffin zîmbi pieziș.

– Nu uita și arogant... completă el.

Ea se retrase cu pumnii încleștați.

– Te urăsc! Te disprețuiesc! Sper să arzi în focul iadului!

Griffin își puse mîinile în șolduri, își lăsă privirea să

se plimbe peste ea, cu deliberată insolență.

– Dacă te mai văd purtînd rochia asta, domnișoară McKinnon, spuse el, ți-o rup de pe trup. Este clar?

Groaza îi umplu ochii violeți. Rachel se întoarse să fugă, dar se ciocni de Field Hollister.

Acesta o ținu să nu cadă, apucînd-o de umerii care tremurau.

– Rachel... ce s-a întîmplat? Ochii lui îi cercetară fața și apoi se uită la Griffin. Tu! i se adresă el cu voce spartă.

Griffin execută o plecăciune politicoasă, batjocoritoare. Apoi, pentru a accentua gestul, se îndreptă spre birou, își mai turnă whisky și rosti un toast răutăcios:

– În sănătatea fiicei lui Becky McKinnon.

Rachel scoase un țipăt; era un sunet chinuit, care îl umplu pe Griffin de o teamă sălbatică, fără margini. Ar fi vrut să spună că-i pare rău, dar pentru un motiv oarecare, nu putea. O privi cînd ea se întoarse, fiind ținută cu blîndețe de Field.

– Eu sînt fiica lui Becky McKinnon, spuse ea cu voce demnă, răgușită. Și poți să iei asta cum dorești.

Cu aceste cuvinte, Rachel îl ocoli pe Field și fugi. Griffin închise din nou ochii cînd auzi zgomotul pașilor ei pe scări.

Tonul lui Field era vulcanic, începînd de la un sunet încet și amplificîndu-se treptat pînă ajunse tunet.

– Ai înnebunit, Griffin?

El deschise din nou ochii, oftînd.

– Poate.

– Cere-ți scuze.

Dar Griffin clătină din cap.

– Nu. Este mai bine ca ea să mă urască. Asta ar ușura lucrurile.

Field era revoltat.

– Poate pentru tine! mormăi el. Dar pentru ea? Griffin, nu merită un astfel de tratament şi ştii asta!

– Pune-o să-ţi arate toate rochiile pe care i le-a dat Jonas. Rochiile Athenei!

Maxilarul lui Hollister tresări pe faţa împietrită a lui Field cînd spuse:

– Asta a fost de mult. Ea nu are de unde să ştie.

Griffin se îndreptă spre dulapul în care îşi ţinea medicamentele şi instrumentele medicale, deschizînd uşa de sticlă. Apoi, metodic, începu să le rearanjeze, deşi erau în perfectă ordine.

Rachel nu ştia că poate suporta atîta durere şi totuşi să continue să trăiască. Se aşeză pe marginea patului din camera de oaspeţi, cu lacrimile arzîndu-i faţa şi cu răsuflarea gîtuită de sughiţuri scurte.

„Tîrfă", îi spusese el. „Pentru fiica lui Becky McKinnon".

Furia i se ridică în gît şi simţi, pentru prima oară în viaţă, ura pentru ea însăşi, pentru mama ei şi mai mult decît orice, pentru doctorul Griffin Fletcher.

Se auzi un ciocănit slab în uşa încuiată.

– Pleacă, spuse Rachel pe un ton plat.

– Nu am de gînd să fac asta, răspunse Molly pe un ton vioi. Şi, oricum, am o cheie de rezervă dacă va fi nevoie.

Picioarele îi tremurau lui Rachel cînd se ridică şi se duse să deschidă uşa.

Înfăţişarea blîndă a lui Molly era reconfortantă.

– Nu ţie îţi era destinată furia lui, Rachel.

Doar menţionarea sălbaticei tirade a lui Griffin şi o şi făcu să-şi amintească cu durere ofensa.

– Atunci cui? se răsti ea.

– Nu este important şi în orice caz nu sînt eu cea

care trebuie să discut despre aceasta. Am încercat să te avertizez, Rachel, dar nu m-ai ascultat. Dumnezeu ştie ce se va mai întîmpla acum.

– Am să-ţi spun eu ce se va întîmpla! replică Rachel. Am să-mi împachetez lucrurile şi am să părăsesc această casă!

– Mi-ai ignorat primul avertisment, Rachel. Acum, încearcă să-l asculţi pe al doilea. Nu pleca.

Frustrarea făcu să-i curgă sîngele mai repede prin vene.

– Desigur, nu te aştepţi să mai rămîn acum!

Molly îşi arcui o sprînceană.

– Şi unde vrei să te duci? întrebă ea cu o extraordinară logică. La ora asta nu sînt vapoare, iar dacă te vei adresa lui Jonas Wilkes, rezultatele vor fi tragice.

Mai era şi Tent Town. Iar celălalt, era la saloon.

Exasperată, Rachel privi rochiile care se îngrămădeau în jurul ei prin toată încăperea. Pentru prima oară în viaţă, îşi dădu seama ce povară puteau reprezenta nişte lucruri de valoare.

– Ei bine? insistă Molly.

– Nu ştiu, minţi ea.

Dar, cîteva ore mai tîrziu, cînd în sfîrşit casa era cufundată în tăcere, Rachel adună atîtea lucruri cîte putea căra şi se strecură în noaptea răcoroasă, primitoare.

Întrucît doamna Hammond se dusese devreme la culcare, Jonas veni personal să răspundă la uşă. Trăsăturile feţei lui Griffin Fletcher îl puseră imediat în gardă, dar ziua fusese plină de satisfacţii şi acest triumf îl încurajă.

– Bună, Griffin, spuse el amabil.

Griffin trecu pe lîngă el şi se opri, încruntat, părînd să

întunece cu furia lui pragul uşii.

– Unde este, Jonas?

Jonas zîmbi cu prudenţă.

– Unde este cine? întrebă el.

Brusc, mîinile lui Griffin apucară reverele hainei lui Jonas. Un muşchi se mişcă pe maxilarul lui Griffin, apoi se relaxă. Încet, dădu drumul strînsorii şi se trase înapoi.

Rîsul lui Jonas era periculos, iar el ştia asta. Deşi era involuntar, puteai desluşi în el ura şi dorinţa lui Jonas de a-l vedea pe Griffin Fletcher îngenuncheat.

– Rachel! exclamă el. Crezi că Rachel este ascunsă în patul meu, nu-i aşa, Griffin?

Chinul din ochii întunecaţi ai lui Griffin era o sursă de imensă satisfacţie.

– Dacă este, te ucid.

– În cazul ăsta pot să-mi trag următoarea răsuflare fără griji. Nu este aici.

Privirea furtunoasă a lui Griffin se îndreptă spre scara strălucitoare de marmură, apoi cîteva secunde mai tîrziu porni valvîrtej urcînd cîte trei trepte odată.

Jonas apucă stîlpul de la baza scărilor şi îngînă o rugăciune de mulţumire. Apoi rîse şi strigă cu satisfacţie:

– Te faci de rîs Griffin – din nou!

Deasupra capului, auzi uşi trîntite, sau deschise cu piciorul. Sunetele îi aduseră în memorie amintiri dulci-amare.

– N-o s-o găseşti pe Rachel aici, zise Jonas cu uşurare. Şi asta dintr-un noroc chior, după cum par lucrurile.

Apoi Griffin coborî. Nu se arătă ruşinat.

– Jonas, dacă ai cumva idee unde ar putea fi, mai bine mi-ai spune. Acum.

Jonas cunoştea judecata duşmanului său; oricît de formidabilă era, avea totuşi un soi de nobilă naivitate. Griffin va lua în considerare posibilitatea numai pentru

scurt timp, după care, o va respinge.

Acționînd din instinct, Jonas îi oferi cu glas tare următoarea informație utilă:

– Cred că ar putea fi la saloon-ul lui Becky.

În ochii lui Griffin se văzu clar neîncrederea şi dubiul care eliminară această posibilitate. Lui Jonas îi veni greu să-şi ascundă satisfacția în clipa în care spuse cordial:

– Noapte bună. Dar după ce închise şi încuie uşa, izbucni într-un hohot de rîs nestăpînit.

11

Rachel stătea întinsă, încordată şi fără să poată dormi, în patul care fusese pînă recent al mamei sale. Camera era încuiată şi de mînerul uşii era proptit un scaun, dar teama îngrozitoare încă persista în mintea ei.

Era tîrziu, dar muzica şi rîsetele de jos nu dădeau semne de încetare. Rîsete feminine, seducătoare şi cizme grele se auzeau din hol, iar arcurile patului din camera alăturată scîrţîiau încontinuu.

Rachel se simţea nenorocită. De fapt, dacă nu i-ar fi fost teamă de întîlnirea cu vreun beţivan cu chef de amor prin hoi sau pe scări, s-ar fi strecurat înapoi la casa lui Griffin Fletcher şi şi-ar fi cerut orice scuze ar fi fost necesare.

Amintindu-şi, roşi puternic în întuneric. De ce oare sărutul lui era încă atît de proaspăt şi de clar în mintea sa, în timp ce cruzimea lui sălbatică dispărea? De ce oare trupul ei era atît de atras de al lui, chiar dacă spiritul său mîndru se răzvrătea?

Rachel îşi permise să-şi imagineze cum mîinile lui îi atingeau sînii şi pîntecul, structura lui puternică presînd-o pe a ei. O dorinţă disperată, dureroasă se născu.

Dacă Griffin Fletcher ar fi fost acolo cu ea în camera întunecoasă, bîntuită de stafii, ea s-ar fi predat de bună-

voie, mai mult, chiar ar fi dorit acest lucru. Presupunînd că şi el ar fi dorit-o.

Se răsuci, lovind cu furie în perna umplută cu puf de gîscă. Să-l ia naiba! La naiba cu acuzaţiile şi insultele lui!

El şi-a exprimat destul de clar opiniile despre ea, iar dorinţa pe care o sesizase la el provenea din acele idei false, nu dintr-un sentiment valoros, uman.

Lacrimile alunecară în jos pe obrajii ei cînd închise ochii, îngropată în pat, cu dorinţa ca picnicul de a doua zi să-i alunge toate gîndurile negre. În cele din urmă adormi.

Bordelul nu mai păru atît de ameninţător în lumina puternică a dimineţii. Tăietorii de lemne se pare că plecaseră, muzica pianului amuţise, iar „fetele" dormeau în spatele uşilor închise.

Rachel se spălă, îmbrăcă, aşa cum plănuise, bluza albă de mătase şi fusta neagră de satin şi luă cîţiva piepteni speciali cu care-şi prinse părul. Fredona cînd intră în mica bucătărie aflată ascunsă undeva în spatele primului etaj.

Privi la uşă şi zîmbi. Şi cînd te gîndeşti că noaptea trecută se ghemuise acolo, cerînd cu umilinţă permisiunea în propria clădire!

Blînda negresă, Mamie, intră tocmai cînd Rachel îşi turna o cană de cafea.

– Ce frumos arăţi, domnişoară Rachel!

Rachel zîmbi. Niciodată nu fusese atît de mulţumită de felul cum arăta sau de persoana care era.

– Mulţumesc, spuse ea.

Mamie începu să adune oale şi cratiţe, făcînd un zgomot mare, care *înveseli* însorita bucătărie. Curînd ouăle sfîrîiau în tigaia de fontă, iar pîinea se prăjea în cuptor. Rachel se simţi înfometată. Mînca cu atîta reţinere şi demnitate, cît putea fi ea în stare atunci cînd Fawn Nighthorse, indiana pe care şi-o amintea de la

Tent Town, intră cu paşi tîrşîiţi, înfăşurată într-o cămaşă de noapte imensă şi privi mirată, cu gura deschisă, la cel mai proaspăt rezident de la *Beck's Place*.

– Bună dimineaţa! ciripi Rachel încîntată.

Fawn privi pe furiş la ea, îngustîndu-şi ochii ei mari, căprui, apoi deschizîndu-i din nou mari.

– Rachel? şopti ea în cele din urmă.

Rachel aprobă din cap, apoi chicoti de neîncrederea ce apăruse pe faţa umflată a lui Fawn.

Aceasta se strecură pe primul scaun liber şi căzu în el, clătinîndu-şi capul. Părul ei negru îi luci pe umeri; îi ajungea pînă pe sîni şi-i depăşea coatele.

– Griffin ştie că eşti aici? întrebă ea.

Rachel se înfurie.

– Nu. Şi nu este treaba lui!

Fawn îşi îndreptă o privire recunoscătoare în direcţia lui Mamie, în timp ce femeia enormă, devenită deodată nerăbdătoare, îi puse în faţă o cană cu cafea fierbinte. Cînd ochii ei îi întîlniră pe cei ai lui Rachel, erau încărcaţi de avertisment.

– Dacă Griffin te găseşte aici, o să facă mare tărăboi!

Acest gînd îi stîrni o revolta teribilă lui Rachel.

Dar Fawn întinse o mînă subţire, maronie, înainte ca ea să poată protesta.

– Nici măcar să nu spui asta, ştiu la ce te gîndeşti. Dar dacă cineva ar îndrăzni, atunci Griffin ar fi acela. Ar fi mai bine să nu testezi teoria, Rachel.

Deşi Rachel zîmbi cu neclintită încredere, certitudinea din tonul lui Fawn îşi atinse ţinta. Înainte de a putea formula un răspuns, uşa bucătăriei se deschise brusc şi Jonas Wilkes apăru, splendid îmbrăcat într-un costum de comandă, de culoare gri.

Cînd ochii lui aurii întîlniră privirea castanie, întunecată a lui Fawn. O explozie intangibilă, fără sunet, păru să zguduie încăperea. Dar privirea acuzatoare a lui Jo-

nas alunecă spre fața lui Rachel şi deveni, brusc, amabilă.

– Deci presupunerea mea a fost corectă, puştoaico. Te ascundeai aici. Eşti gata?

Rachel era atît de nerăbdătoare să evadeze din atmosfera ostilă din acea bucătărie, încît se sculă în picioare fără să răspundă, aproape vărsînd cana pe jumătate plină cu cafea. Degetele mari ale picioarelor o dureau în pantofii de catifea moale, pe care îi găsise între lucrurile mamei.

Fawn se ridică încet, ochii ei fiind ațintiți asupra feței grave a lui Jonas.

– Un minunt, Jonas....

El privi cu dezinteres politicos trupul lui Fawn acoperit cu cămaşa din flanel.

– Îmi pare bine să văd că te refaci atît de rapid, domnişoară Nighthorse, spuse el. Apoi, încruntîndu-se, atinse şirul des de cusături de pe buza ei inferioară. Sper că progresul va continua.

Fawn păli – Rachel ar fi putut să jure acest lucru – sub netezimea de scorțişoară a pielii. Apoi ea căzu înapoi pe scaun.

Jonas aprobă din cap, cu un aer superior, ca şi cum ar fi confirmat ceva ce ar fi spus femeia indiană.

Rachel era derutată de toată situația, sesizînd că avea înțelesuri la fel de profunde ca Puget Sound, dar cînd Jonas îi oferi brațul şi îi zîmbi, ea înlătură neîncredere pe care o simțea şi îl însoți afară din bucătărie, în lumina clară a dimineții.

– Cum ai ghicit că sînt aici? întrebă ea, cînd se instală în scaunul trăsurii.

El ridică din umeri.

– Nimeni nu poate rămîne mult timp în aceeaşi casă cu Griffin Fletcher, puştoaico. Ştii, este odios.

– Ştiu, spuse ea cu regret. Purtam una dintre rochiile

acelea minunate pe care mi le-ai dat – una din tafta roz – şi pur şi simplu a explodat.

Un moment, Jonas păru că va izbucni în rîs, dar apoi o privire precaută îi apăru pe faţă.

– Şi ce a spus?

Chiar şi amintirea acestui fapt o făcu pe Rachel să roşească profund.

– El a... sugerat că aş urma meseria mamei mele, spuse ea, omiţînd însă partea cu sărutul flămînd.

Jonas clătină din cap, cu un început de tristeţe.

– Nu te necăji din cauza asta, Rachel. Griffin vede pe majoritatea femeilor în acest mod.

Rachel încă se gîndea la această informaţie, cînd trăsura lui Jonas opri în faţa bisericii albe. Caii, unii singuri, alţii înhămaţi la trăsuri şi căruţe, erau priponiţi de gardul din ţăruşi, în timp ce femeile şi bărbaţii stăteau în grupuri mici şi discutau cu voce joasă.

Rachel observă imediat – şi cu evidentă nemulţumire – faptul că doamnele stilate ale comunităţii se separaseră de femeile îmbrăcate în stambă. Priviri furişe se îndreptau în direcţia ei din partea categoriei privilegiate; din partea celorlalte erau priviri directe.

Rachel ridică bărbia şi zîmbi victorios bărbatului spilcuit al cărui braţ îl ţinea.

Interiorul bisericii era rustic, dar strălucea de curăţenie. Exista o orgă, iar pe băncile tăiate din lemn de pin erau cărţi religioase, legate în piele.

Jonas o conduse pe Rachel pe un loc lîngă uşă şi se aşeză şi el alături. Cu un surîs răutăcios şi afectuos în acelaşi timp, el îi şopti:

– Dacă este una din zilele lui în care se predică focul iadului şi damanţiunea, putem să fugim repede.

Rachel zîmbi, percepînd imaginea pe care sugestia lui i-o crea în minte, dar era nerăbdătoare să asculte predica lui Field Hollister, ştiind instinctiv că această

experiență va fi memorabilă.

O femeie mai în vîrstă, voinică, începu să acționeze clapele orgii și în timp ce enoriașii intrau de-a valma în biserică atît cei care stăteau în corturi, cît și cei care locuiau în case solide, continuau să se holbeze la Rachel.

Dar cînd o privire amenințătoare apăru în trăsăturile lui Jonas, examinarea fu întreruptă brusc.

Vocea pătimașă, deși cam falsă, a organistei se înalță într-un imn sobru și congregația de enoriași se alătură cu timiditate. Unii cunoșteau cuvintele, alții răsfoiau repede în cărțile cu imnuri.

Field Hollister se ridică în clipa cînd ultimele note se stinseră, privind calm, magnific în costumul lui uzat și gulerul imaculat. Ochii lui trecură peste adunare, oprindu-se numai pentru scurt timp pe fața lui Jonas, dar cu confuză nedumerire și asupra celei a lui Rachel.

Fu o ușoară ezitare în vocea lui cînd își îndreptă atenția în altă parte și începu predica frumoasă și sensibilă pe care Rachel o aștepta.

Ea fu mișcată de cuvintele lui blînde, captivante, dar în același timp fu ușurată cînd slujba se încheie. Ochii lui Field se opriseră de cîteva ori pe fața ei în timpul slujbei și de fiecare dată ea văzuse o privire dojenitoare în adîncurile azurii.

Acum, spre marea ei jenă, Field stătea în pragul ușii bisericii, salutîndu-și enoriașii pe măsură ce plecau.

Rachel ar fi dat orice să poată trece pe lîngă el neobservată, dar asta era imposibil.

Jonas se oprise într-o parte a naosului pentru o conversație cu un bărbat impozant, cu părul cărunt, iar toți ceilalți care se rugaseră, plecaseră.

– Unde ai fost? întrebă Field direct, într-o șoaptă dură. Griffin este pe jumătate nebun de îngrijorare!

– Griffin este mai mult decît pe jumătate nebun, re-

plică Rachel, disperată să întrerupă confruntarea.

Privirea lui Field se opri asupra lui Jonas şi luci de furie, iar vocea îi era foarte joasă.

– Rachel, tu nu ai... nu ai...

Rachel roşi atît de tare, încît o duru.

– Bineînţeles că nu! şuieră ea.

Preotul, ferindu-şi ochii pentru un moment, răsuflă uşurat.

– Iartă-mă, dar te-am căutat peste tot...

– Cu excepţia saloon-ului mamei mele, îl întrerupse Rachel nerăbdătoare şi sigură pe sine.

Field îi atinse braţul cu blîndeţe.

– Tu eşti bine, asta este cel mai important lucru. Mă bucur...

– Oh, ce este? întrebă Jonas brusc.

Ceva teribil luci în ochii lui Field.

– Ţi-a plăcut predica mea, Jonas? întrebă el. Dacă aş fi ştiut că te vei afla aici, aş fi ales cu totul alt text.

Zîmbetul lui Jonas păru fix.

– A fost bine, părinte. Acum, dacă vrei să ne scuzi...

Field se încruntă şi se îndepărtă, în timp ce strînsoarea lui Jonas pe braţul lui Rachel, dureroasă o clipă mai înainte, slăbi acum cînd o conduse cu graţie afară.

Pregătirile pentru picnic erau deja în toi pe terenul spaţios, cu iarbă, din spatele bisericii, iar căsuţa mică pe care Rachel o cunoştea era parohia.

Copiii stăteau liniştiţi, reţinuţi, deoarece sărbătoreau ziua „sabatului", în timp ce doamne bine îmbrăcate, avînd pe cap bonete cu boruri largi, întindeau feţe de masă colorate pe pămîntul cald şi moale. Bărbaţii fumau şi stăteau în grupuri mici, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o invazie violentă. Populaţia săracă, zdrenţuită, din Tent Town, se aduna la o distanţă adecvată.

Dincolo de gard, copii flămînzi priveau cum doamnele scoteau din coşurile lor pui fripţi, şuncă, plăcintă

şi prăjituri, iar pe feţele lor mici se aşternea spectrul sărăciei.

Rachel ştia, chiar în timp ce îşi aranja fusta bătoasă, de satin pentru a se aşeza pe pătura care o întinsese Jonas pentru ea, că nu va avea poftă de mîncare.

Vocea lui Jonas îi întrerupse brusc gîndurile:

– Ce este, Rachel?

Ea îşi plecă capul, pretextînd un mare interes pentru faldurile fustei.

– Copiii aceia de acolo! şopti ea poticnindu-se, cunoscînd prea bine golul chinuitor pe care ei îl îndurau, un goi care avea prea puţin legătură cu mîncarea. Noi avem atît de mult, iar ei nu au nimic.

Jonas care şedea întins pe pătură, cu capul sprijinit pe o mînă, se întinse şi îi apucă bărbia cu cealaltă mînă.

– Să presupunem că remediem această situaţie, puştoaico. După aceea o să te bucuri de această zi?

Dezorientată şi plină de speranţă, ea aprobă din cap.

Jonas se ridică în picioare şi merse de la o pătură colorată la alta, vorbind pe tonuri îmbietoare cu ocupanţii. Aproape ca prin farmec, darurile începură să treacă dintr-o parte a societăţii în cealaltă.

Matroane îmbujorate cărau generoase porţii din mîncarea lor unor destinatari uluiţi şi oarecum suspicioşi, şi deşi cele două grupuri nu au fuzionat complet, s-au apropiat foarte mult.

Pasul lui Rachel era uşor cînd ea cedă aproape întregul pui, fript de doamna Hammond, împreună cu o plăcintă cu cireşe şi jumătate din prăjitura de ciocolată.

Field Hollister o observă pe cînd se întorcea să se alăture lui Jonas care era amuzat.

– Este adevărat ceea ce văd? întrebă el, zîmbind.

Rachel ridică din umeri.

– A fost ideea lui Jonas, Field.

Acesta privi sceptic.

– Cred că ai un efect remarcabil asupra lui Jonas Wilkes al nostru, draga mea.

Rachel rîse cu căldură şi îşi scutură capul, dar cuvintele pe care intenţiona să le spună muriră subit pe buzele ei. Griffin Fletcher se îndrepta spre ea, faţa fiindu-i palidă şi încordată de furie.

Sperînd să găsească un apărător, ea se uită rugător spre Field. Însă braţele sale erau încrucişate, iar ochii blînzi păreau să spună:

– Ţi-am spus că aşa va fi.

Rachel se întoarse, disperată, după ajutorul lui Jonas.

Pătura, unde acesta fusese întins, cu numai cîteva clipe în urmă, era goală. Jonas nu se vedea nicăieri.

Rachel se trase mai aproape de Field, speriată şi conştientă de liniştea care se lăsase peste locul de desfăşurare a picnicului.

– Să nu îndrăzneşti să faci o scenă aici! şuieră ea cu curaj, pe cînd Griffin se opri la aproximativ două picioare depărtare.

Griffin întinse mîna şi o apucă pe Rachel într-o strînsoare lipsită de durere, dar din care nu avea scăpare. Vocea lui era joasă:

– Destul de corect, spuse el. Pot să-mi permit să sugerez o mică discuţie lîngă salcia aceea?

Rachel, urmărindu-i privirea, fu de părere că arborele propus era destul de departe, aşa situat cum era la capătul îndepărtat al unui lac înconjurat de muşchi.

– Bine...

– Ori aşa, ori un scandal pe care acest oraş o să-l ţină minte, spuse el rezonabil, un zîmbet fals înflorindu-i pe buze.

Rachel încercă să pară calmă, în timp ce doctorul Fletcher aproape o tîrî prin iarba înaltă, pe malul lacului şi în spatele ramurilor salciei.

Acolo, el îi apucă dintr-o dată umerii cu putere şi o

împinse înapoi, astfel încît ea simțea coaja aspră a copacului prin bluză subțire.

– Unde naiba ai fost? o apostrofă el.

Racher era îngrozită, dar făcu tot posibilul să nu arate asta. Îi întîlni ochii şi îi răspunse cu scîntei şi dintr-ai săi.

– Nu trebuie să-ți dau ție socoteală pentru orice!

Pe moment, o urmă de zîmbet răutăcios persistă pe buzele iui.

– Nu. Nu, Rachel, probabil că nu. Poate faptul că eşti aici cu Jonas explică totul.

Rachel era revoltată.

– Eşti la fel de rău ca Field! Am petrecut noaptea în camera mamei mele!

Amuzamentul disprețuitor din ochii lui Griffin Fletcher era atît de expresiv, încît nu era nevoie s-o acuze cu glas tare.

Rachel se simți din nou jignită. Îşi ridică fusta neagră pentru a da la iveală pantofii de catifea pe care îi luase din dulapul mamei.

– Priveşte! se rugă ea, prosteşte, disprețuindu-se pentru disperata dorință de a-şi dovedi nevinovăția. Ăştia sînt pantofii mamei mele...

Jonas tocmai ocolea malul lacului şi se apropia cu viteză. Griffin îl urmări cum avansa.

– Se pare că ți se potrivesc perfect pantofii lui Becky, spuse el.

Rachel, clătinîndu-se sub impactul jignitor al cuvintelor lui, aproape căzu cînd Griffin îi dădu drumul şi se îndepărtă.

Jonas şi Griffin se întîlniră la mijlocul cărării care înconjura micul lac, dar dacă vorbeau între ei, schimbul de cuvinte nu putea ajunge la urechile lui Rachel.

Ziua era compromisă. Cînd Griffin îl ocoli pe Jonas şi schimbă cîteva cuvinte, însoțite de gesturi sălbatice, cu

Field Hollister, a cărui față era roşie, Rachel se răsuci orbeşte pentru a fugi.

Malul alunecos al lacului se mişcă sub picioarele ei. Chiar înainte să cadă, Rachel auzi o voce răguşită, repezită, strigînd numele doctorului Fletcher. Sunetul muri în momentul în care apa stătută, puțin adîncă a lacului, îi trecu peste cap.

Rachel se lupta, scuipînd, să se ridice în picioare. Bluza ei de mătase şi cămaşa subțire erau ude şi lipite de piele, iar în păr îi atîrnau frunze ude. Expresia extaziată de pe fața lui Jonas Wilkes o făcu să se uite în jos. Sînii, sfîrcurile, chiar şi micul semn din naştere, toate erau vizibile, ca şi cum ar fi fost complet goală.

Tremurînd de frig şi de ruşine, Rachel se acoperi cu mîinile şi stătu acolo, încăpățînată, pînă cînd Jonas rîse uşor şi îi întoarse spatele.

– Aşteaptă aici, spuse el, vocea lui tremurînd de amuzament reținut şi de încă ceva nedefinit. Mă duc să aduc o pătură.

Cînd Jonas se întoarse şi plecă, Rachel să căzni să iasă din apă şi stătea cu fruntea sprijinită de scoarța aspră a şalciei. Dezolată, sughițuri de piîns o cuprinseră. Griffin o atacase din nou, cu o cruzime fără sens. Iar acum căzuse în lacul ăsta scîrbos şi îşi stricase cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată.

Nu-l auzise cînd se apropiase, iar cuvintele lui o uimiră:

– Rachel, îmi pare rău.

Ea se întoarse, simțindu-se prinsă, cu brațele încă acoperindu-şi sînii, şi privi direct în ochii întunecați, familiari.

Griffin rîse tandru cînd îi culese o frunză din păr.

– Eşti atît de frumoasă! spuse el. Chiar cu frunze în păr. Haide, o să facem o plimbare cu carul.

Buzele lui Rachel se mişcară, dar nu ieşi nici un

cuvînt. Brațul lui era puternic în jurul umerilor ei firavi.

– Haide, grăbește-te. Este nevoie de mine sus în munți și dacă Jonas ajunge aici înainte de a pleca, vom avea o ceartă serioasă.

Năucită, Rachel îi permise lui Griffin să o conducă printre ferigi uriașe, printre tufe încîlcite de zmeură și arbuști de alun. În spatele acestora se afla un luminiș însorit, în care doi cai, o căruță și un vizitiu nerăbdător așteptau.

Nu era corect să-l părăsească pe Jonas astfel, fără măcar să-i ofere o explicație, dar Rachel nu putu rezista.

Se aflau deja de o bucată de vreme pe drumul care ducea la tabăra forestieră, înainte ca Rachel să-și găsească glasul. Înfășurată într-o pătură urît mirositoare, ea se aplecă spre bărbatul din fața ei.

– De ce m-ai adus? întrebă ea, sperînd că vizitiul care ședea în stînga ei să nu audă.

Griffin privi în jos spre ea, zîmbi și îi culse o altă frunză din păr.

– Nu puteam să te las acolo, spiriduşule. Fie te înecai, fie te-ai fi distrus, înainte ca ziua să se termine.

Ea își ridică o sprînceană.

– Bineînțeles, acum sînt în siguranță.

El rîse, ridică din umeri și privi în altă parte.

Rachel clătină din cap și privi în jos, la pantofii ei stricați, sperînd cu ardoare ca soarele să poată pătrunde prin pătură aceea și să-i usuce bluza, înainte de a ajunge la tabăra forestieră.

12

Timpul, combinat cu strălucirea soarelui de vară, făcură posibil ca Rachel să-şi poată arunca pătura în spatele căruţei, fără teama de a dezvălui în faţa tuturor şarmul ei feminin. Era în jurul orei patru, după cum presupuse ea, cînd căruţa ajunse în tabără; ar fi putut să-l întrebe pe doctor cît era ceasul, dar considerase că era mai înţelept să păstreze tăcerea. Cuvintele păreau să ameninţe pacea tentantă, prudentă, pe care abia o stabiliseră.

Tabăra era la fel ca multe altele pe care Rachel le văzuse: o mulţime de bărăci, bătute de vînturi, vagoane şi corturi. În centru se afla bucătăria, iar un fum subţire, cenuşiu ieşea din coşul de tablă.

O grimasă aproape imperceptibilă îi încleştă maxilarul lui Griffin Fletcher în momentul în care vizitiul puse frîna şi opri. În mod clar, Griffin ura acest loc şi Rachel chiar se gîndea la asta în clipa în care opreau. La fel ca majoritatea, şi această tabără era extrem de izolată.

Doctorul sări voios din căruţă şi întinse mîna să o ajute pe Rachel. Un fior o trecu în momentul în care mîinile lui îi apucară talia. Cînd ochii lor se întîlniră, ea văzu clar un avertisment în adîncurile tulburi ale privirii lui şi roşi.

Griffin o lăsă jos, lîngă căruță, şi îşi luă trusa medicală.

– Stai aproape de mine! comandă el pe un ton hotărît. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre baraca bucătăriei.

Rachel zăbovi numai un moment – mîndria ei cerea măcar atîta lucru –, după care se grăbi să-l ajungă din urmă. Privirile aprinse, admirative, care proveneau de la cîțiva bărbați care mai erau încă în tabără, explicau cererea lui.

Interiorul barăcii era slab luminat şi mirosea a grăsime rîncedă, cherosan şi transpirație. Un bărbat bătrîn era întins pe masa lungă, butucănos cioplită, din mijlocul încăperii.

– Ce s-a întîmplat? se răsti Griffin, trîntindu-şi geanta jos cu o bufnitură.

– Am durerea asta groaznică aici în burtă, micule Fletch. Este de parcă aş muri.

Răspunsul lui Griffin fu un chicotit răguşit. Mîinile lui începură să-i pipăie mijlocul bătrînului, ceea ce-l făcu pe acesta să țipe.

Rachel se întoarse cu spatele şi stătu țeapănă lîngă geamul slinos, privind afară. Nu erau mulți muncitori în tabără, fiind duminică, numai cei care reparau uneltele sau îngrijeau caii.

Bătrînul gemea.

– Încetează cu apăsatul şi împinsul ăsta, înainte de a mă omorî de tot!

Rachel închise ochii.

– Taci! îi comandă Griffin.

– Care-i necazul cu mine, doctore?

În aceste cuvinte exista o notă de plîngere imploratoare.

– Eşti un ticălos bătrîn lacom, ăsta este necazul cu tine. Ai mîncat prea mult din puturoasa ta de mîncare.

– Nu am o ruptură de apendice?

– Apendicul tău este în ordine.

Cînd Rachel se întoarse de la fereastră, bătrînul şedea, privind extrem de dezamăgit. Apoi ochii lui îi văzură pantofii, după care străbătură distanţa pînă la faţa ei şi pe chip îi apăru o sinceră apreciere.

– La naiba, suflă el. Ai ceva în sac care să-mi ia din spinare vreo douăzeci sau treizeci de ani, doctore?

Ochii lui Griffin îi aţintiseră faţa lui Rachel cu un amuzament care era aproape tandru.

– Ea este Rachel McKinnon, Jack. Rachel, el este Jack Swenson, cel mai mizerabil bucătar din tot Pacificul de nord-vest.

Numele lui Rachel îl determină pe bătrîn să facă o pauză.

– McKinnon, ai spus? Vreo legătură cu Ezra?

– Este fiica lui, spuse Griffin şi ceva din comportamentul lui o făcu pe Rachel să se înfioare.

Era o privire precaută în ochii lui Swenson şi ei trecură repede peste Rachel.

– Oh. Ei bine, nu l-am văzut pe McKinnon pe aici.

Griffin se sprijini de o altă masă şi îşi încrucişă braţele.

– Nimeni nu te întreabă dacă l-ai văzut, sublinie el.

O surdă alarmă tremură în abdomenul lui Rachel, deşi nu putu spune de ce. Era mai mult legat de reţinerea calmă a lui Griffin, decît de remarcile bătrînului. Înainte de a putea spune ceva, ochii întunecaţi o făcură să tacă.

– Este cineva aici care este într-adevăr bolnav? îl întrebă Griffin pe bătrîn, cu o ameninţare răguşită.

Swenson privi suficient de sigur pe el, apoi răspunse la întrebare:

– Dobson nu se simte bine. Este vorba de roşcatul cu care te-ai încăierat data trecută.

Ochii lui Rachel se opriră asupra feței lui Griffin şi văzu cu uimire cum expresia lui se încordează, după care deveni complet de nepătruns.

– Unde este? se răsti Griffin.

Swenson dădu indicații asupra direcției şi Griffin porni la drum atît de rapid, încît Rachel aproape trebui să fugă pentru a se ține după el.

Casa respectivă era o construcție neterminată, compusă din patru pereți şi o podea acoperită de rumeguş. Individul, Dobson, era întins pe un pat în colțul cel mai îndepărtat, unde nu îl putea ajunge lumina soarelui prin ochiul de geam acoperit de praf.

Părul roşu, nepieptănat al lui Dobson îi era transpirat, pe frunte avea cusături negre, urîte, iar pielea îi era palidă. Mîinile îi erau rănite, iar o cîrpă murdară îi ținea legat toracele.

Griffin aruncă o privire periculoasă înapoi, spre Swenson.

– De ce nu ai trimis după mine?

Swenson ridică din umeri, privi din nou spre Rachel şi ieşi.

Rachel simți cum o cuprinde mila în timp ce îl privea pe bărbatul pe jumătate mort.

– Tu ai făcut asta? şopti ea înfricoşată.

Griffin era deja aplecat asupra bărbatului, examinîndu-l cu mîini dibace, desfăcîndu-i bandajul şi privind cusăturile urîte de deasupra ochilor lui Dobson.

– Du-te înapoi la bucătărie şi adu-mi nişte apă fierbinte! comandă el.

Prea şocată ca să comenteze, Rachel se întoarse şi ieşi împleticindu-se. Se întoarse cîteva minute mai tîrziu cu un vas plin cu apă fierbinte şi cu singura cîrpă curată pe care Swenson o putuse găsi.

Griffin luă lucrurile şi începu să curețe rănile omului cu o blîndețe care contrazicea ceea ce făcuse.

– Dacă porți un jupon, spuse el fără să privească spre ea, îmi trebuie.

După ce se uită spre ușa deschisă și spre geam, Rachel căută sub fustă și își scoase articolul solicitat.

Fără nici un cuvînt de mulțumire, Griffin rupse în fîșii taftaua splendidă, brodată de mînă, și începu să bandajeze din nou coastele lui Dobson. După ce termină, examină cusăturile grosolane și blestemă.

– Ce este? îndrăzni Rachel să șoptească.

– Mătase, se răsti ea. Idioții ăia au folosit mătase.

Rachel înghiți, simțindu-se vinovată, ca și cum ea însăși ar fi pus acele fire pe carnea lui Dobson.

– A fost un lucru greșit? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce Griffin își luă trusa medicală, scoase o sticiuță maronie și începu să tamponeze pe carnea vie.

– Da, a fost greșit, spuse el cu nerăbdare, atent la ceea ce făcea. Mătasea nu este igienică.

Fără să vrea, Rachel își atinse țesătura moale, delicios de plăcută a bluzei ei mototolite.

– Cred că mătasea este minunată, spuse ea.

În cele din urmă Griffin îi aruncă o privire scurtă, surprinzător de blîndă.

– Pentru îmbrăcăminte, este bună. Dar pentru răni este nevoie de catgut, spiridușule.

De pe patul îngust, bărbatul începu să geamă cu voce joasă, așa cum face un animal rănit.

– Eu cred că trebuie să merg afară, murmură Rachel, simțind că i se face rău.

– Du-te, spuse Griffin scurt, toată atenția lui fiind îndreptată asupra pacientului. Numai să nu o iei din loc!

„Să nu o iei din loc!" Comanda o făcu pe Rachel să roșească puternic. Îi vorbise de parcă ar fi fost copil, dar nu avea rost să-i atragă atenția, căci ar fi devenit mai nesuferit și mai imposibil decît de obicei.

Soarele se îndrepta imperceptibil spre vest cînd Ra-

chel cercetă cerul albastru. Oare cît era ceasul? Cinci, poate şase? Dacă nu plecau, curînd se va întuneca.

Se sprijini de peretele murdar şi inspiră mirosul familiar al pinilor care înconjurau tabăra. O jumătatea de duzină de bărbaţi erau împrăştiaţi, alţii jucau cărţi aşezaţi pe trunchiuri de arbori.

Rachel deliberă cu grijă înainte de a se apropia de ei şi a-i întreba direct:

– A văzut vreunul dintre voi, zilele astea, un bărbat pe nume McKinnon?

Urmă o tăcere enervantă. Cîţiva bărbaţi o măsurară cu priviri neruşinate.

– Cine întreabă? răspunse un bărbat mai în vîrstă, cu umeri masivi şi braţe groase, cu nişte muşchi care se reliefau prin flanelul uzat al cămăşii.

Rachel ridică bărbia.

– Sînt fiica lui.

Un tip blond se ridică leneş în picioare.

– Ce-ai zice să mergem undeva, în particular, şi să vorbim despre asta, păpuşico?

Bărbatul solid, care vorbise primul, îl potoli:

– Nu ai învăţat nimic din ce i s-a întîmplat lui Dobson, Wilbur?

Wilbur se aşeză fără chef.

– Eşti femeia lui Fletcher? întrebă el, scuipînd cuvintele de parcă ar fi avut gust sărat.

Căldura îi îmbujoră faţa, dar ea îşi ţinu firea.

– Da, minţi, inspirînd încredere. Şi ar fi bine să fii politicos cu mine.

Wilbur păli şi îşi îndreptă atenţia spre cărţile pe care le ţinea în mînă.

Cu mare demnitate, Rachel se întoarse şi se îndreptă în direcţia bucătăriei. *„Femeia lui Fletcher."* Ăsta era un gînd interesant. La bucătărie, Swenson o servi cu cafea rîncedă şi îi povesti o mulţime de întîmplări palpi-

tante din viața taberei forestiere. Lucrase în păduri de aproape patruzeci de ani, pretindea el, întîi pentru Marele Mike Fletcher, iar apoi pentru Jonas Wilkes.

Interesul lui Rachel se intensifică cînd auzi menționat numele de familie al lui Griffin.

– Marele Mike era tatăl doctorului?

Swenson aprobă din cap şi dispreţul jucă pe faţa lui.

– El era un gentleman, nu un dandy ca fiul asta al lui. Avea vapoare şi ducea cu ele cheresteaua de pe muntele ăsta. Aproape i s-a frînt inima cînd propriul fiu s-a întors împotriva lui.

– S-a întors împotriva lui? întrebă Rachel cu precauție.

– Micul Fletch a plecat în Scoția. Nu voia să aibă de-a face cu afacerile forestiere ale bătrînului Mike.

Swenson îşi clătină cu tristeţe capul cărunt.

– Dar nu a fost prea demn să folosească banii pe care Mike i-a trimis ca să plătească pentru educația lui fantezistă. Cînd băiatul s-a întors era atît de mîndru că devenise doctor, încît nu putea fi deranjat ca să ia în mînă un ferăstrău.

Rachel înregistră informația fără să-şi dea în vileag interesul deosebit.

– Eu credeam că muntele a aparținut întotdeauna domnului Wilkes, rosti ea, după o lungă pauză.

Swenson se încălzi povestind despre acest subiect. Era la fel de bîrfitor şi pătimaş ca o femeie bătrînă.

– Nu, dom'le. Wilkes – Jonas Wilkes Jr. vreau să spun – a făcut bani în comerțul cu China. Unii spun că a cam făcut contrabandă. Şi-a construit casa aia mare şi şi-a adus nevasta şi copilul de la San Francisco.

– Atunci, cum... vru Rachel să întrebe, apoi se abținu. Nu ar trebui ca afacerea cu cheresteaua să-i aparțină lui Griffin – doctorului Fletcher?

Bătrînul roşi.

– Griffin nu voia afacerea. El şi tatăl lui au avut o ceartă pe cinste, chiar aici în această tabără. Bătrînul Fletch aproape că l-a omorît în bătaie pe băiat, dar el tot nu voia să se ocupe de această afacere. Fletch a plecat furios în pădure să-i ajute pe oamenii lui să taie lemn, iar Griffin a plecat după el.

Tristeţea mai domoli îmbujorarea de pe faţa lui Swenson.

– Mike a fost omorît în acea zi şi unii spun că băiatul lui este de vină, deoarece i-a zăpăcit mintea. Cînd testamentul a fost citit – mama lui Griffin murise încă de pe timpul cînd el era la studii –, acesta spunea că băiatul nu va moşteni nimic altceva decît casa şi acţiunile de la navigaţie, în cazul în care nu lăsa deoparte aiureala cu medicina, ca să lucreze în munţi, ca un adevărat bărbat.

Rachel închise ochii, fiindu-i milă atît pentru Griffin, cît şi pentru bătrînul dominator, care fusese tatăl lui. Avu grijă să nu vorbească, ca să nu întrerupă vorbăria pătimaşă a lui Swenson.

În final, bătrînul îi răspunse la o întrebare nepusă de ea, dar care o rodea de multă vreme.

– Acţiunile de la afacerea cu cherestea au trecut la Jonas Wilkes, acesta fiind fiul singurei surori a doamnei Fletcher.

Rachel înţelegea acum duşmănia pe care Jonas şi Griffin o nutreau unul faţă de celălalt. Era incredibil şi totuşi adevărat: cei doi bărbaţi erau veri primari, fiii a două surori.

Swenson privi apreciativ cum fiica lui McKinnon ieşi din bucătărie şi trecu cu demnitate pe lîngă *şobolanii* pădurilor care jucau pocherul de duminică. Poate că ar fi trebuit să menţioneze şi despre femeie, dar *asta nu ar* fi părut delicat din partea lui.

În afară de asta, bătrînul Swen nu era prost. El cu-

noştea la fel de bine ca oricine temperamentul violent al Micului Fletch. Nu avea sens să-l mai întărîte şi cu asta, nu dom'le.

Ochii lui o urmăriră pe Rachel pînă cînd dispăru, iar el spera ca ea să nu insiste prea mult în a-l căuta şi a-l vedea pe tatăl ei.

Rachel se opri un moment în uşa barăcii, cu mîinile sprijinite de cadru, privindu-l pe Griffin Fletcher. Stătea pe un pat vizavi de Dobson şi îşi ţinea capul între mîini. Părea că poartă o imensă greutate pe umeri.

Ea îl înţelegea mai bine acum, deşi erau încă multe lucruri care o nedumereau. Ura lui puternică pentru Jonas Wilkes nu mai era atît de misterioasă, chiar dacă era nedreaptă.

Jonas fusese amabil – chiar foarte amabil – cu ea, iar ea îl plăcea. Şi-l imagina căutînd-o şi simţi o puternică ruşine că fusese atît de prost crescută să plece.

– Dacă nu plecăm curînd, va fi prea întuneric să călătorim, spuse ea pe un ton aspru, cauzat de propria vinovăţie.

Griffin se ridică, îşi întinse braţele deasupra capului şi căscă.

– Mă tem că vom petrece noaptea aici, anunţă el, cu resemnare.

Mîinile lui Rachel se încleştară pe tocul uşii.

– Ce?

Zîmbetul lui Griffin era şters.

– Îmi pare rău, spiriduşule. Nu am ce face. Omul ăsta are febră şi cred că are şi o comoţie.

Furia bruscă a lui Rachel o făcu să izbucnească:

– Asta mulţumită ţie!

El ignoră remarca şi se apropie de ea încet.

– Jonas se poate descurca o noapte fără tine, nu-i aşa?

Palma lui Rachel se ridică, gata să facă un dur contact cu fața lui Griffin, dar el îi apucă încheietura mîinii şi opri atacul. O tăcere lungă, încordată, se aşternu în încăperea prăfuită.

Strînsoarea lui Griffin slăbi, dar degetul lui mare mîngîie pielea fină de pe partea interioară a încheieturii, transmiţîndu-i fiori în tot corpul.

– Şi unde o să dorm eu? şopti ea în cele din urmă, cu răsuflarea oprită în gît.

Braţul liber al lui Griffin îi înconjură talia şi o aduse cu blîndeţe aproape de liniile subţiri, dure ale pieptului, şoldurilor şi coapselor lui. Deodată, totul în Rachel cerea să se unească cu acest bărbat, să devină o parte de nedespărţit.

Ea gemu cînd buzele lui îi atinseră tîmplele, pielea fină, ce pulsa, din spatele urechilor, de pe gît. Geamătul lui uşor, hîrîitor, îi întărîtă tot trupul, făcînd-o să dorească să i se ofere într-o tăcută renunţare.

Dar deodată el o îndepărtă. Ea simţi o pierdere cutremurătoare prin mişcarea lui bruscă, decisă.

– Griffin...

Degetul lui arătător se opri tandru pe vîrful nasului ei.

– Nu acum, spiriduş. Mai tîrziu, mă tem... dar nu acum.

Rachel simţi atîta dorinţă, încît schimbă subiectul, numai pentru a se putea abţine de a-i cerşi dragostea, atingerea.

– Ştiu acum de ce nu ai încredere în Jonas, anunţă ea cu o voce tremurată.

Griffin îşi ridică o sprînceană.

– Zău? întrebă el, cu un interes potolit, în timp ce mîinile lui se mişcau pe talia ei odihnindu-se acolo.

– Spune-mi, spiriduş, de ce nu am eu încredere în Jonas?

Rachel înghiţi un nod, în timp ce mîinile lui se ridicară

spre spațiul de sub brațe, unde se rotunjeau sînii.

– S-Swen mi-a povestit despre tes-testament...

Griffin rîse, în timp ce ochii lui negri indicau faptul că ştia ce îi făcea şi că îi plăcea acest lucru.

– Testamentul! Oh, da, Marea Pierdere a Imperiului Cherestelei. În ceea ce mă priveşte, Jonas poate să-l păstreze.

Sub palmele lui, sfîrcurile o dureau pe Rachel.

– Dar... dacă nu este asta... atunci ce...

– Acțiunile nu erau importante pentru mine, Rachel. Dar Jonas a luat ceva ce era.

Rachel se trase înapoi, departe de atingerea lui şi îşi ridică bărbia.

– O femeie? întrebă ea, întîlnindu-i ochii.

Dar Griffin se întorsese şi nu mai scoase nici un cuvînt mult timp după ce părăsiră baraca.

Seara părea că nu se mai termina.

Mai întîi a fost mîncarea groaznică lui Swenson care trebuia mîncată. În tot timpul mesei, tipul blond, Wilbur, şi alți cîțiva, se uitară pe furiş în direcția lui Rachel, fiind în mod evident invidioşi pe Griffin.

Tensiunea pe care Rachel o văzuse mai devreme pe fața lui Griffin dispăruse; el mînca şi asculta cu interes subiectul principal al discuției – statul.

Washington Territory dorea să se alăture uniunii şi să-şi ia locul ce i se cuvenea în schema de lucruri, deşi erau unii care susțineau că statul urma să aducă mai multe necazuri decît merita.

Sperînd la o pauză în inspecția enervantă a persoanei sale, Rachel se strecură de la masă şi începu să-l ajute pe Swenson la spălat vase.

În cele din urmă, Griffin se sculă de la masă, îi făcu semn lui Rachel cu o privire curtenitoare şi o împinse afară, în noaptea de vară caldă, parfumată.

Ce se va întîmpla acum? se întrebă ea.

Nimic nu se întîmplă. Griffin o lăsă pe Rachel la uşa unui cort, îi atinse uşor buzele cu ale sale şi se îndreptă spre baraca în care se afla pacientul său, Dobson.

Simţindu-se epuizată şi respinsă brutal, Rachel intră în cort. Locul fusese aranjat puţin, iar o lampă lumina lîngă salteaua cu paie şi păturile, aşezate direct pe podea.

Rachel se dezbrăcă în cămăşuţă şi pantalonaşi, regretînd un timp frumosul jupon pierdut, asta pentru a se reţine de a jeli alte lucruri, şi se întinse pe patul improvizat, pentru a trece în lumea viselor. Prin spărturile acoperişului, Rachel putu vedea stele argintii scînteind pe cerul întunecat. Suflă în lampa de ulei şi rămase întinsă, nemişcată pe salteaua veche şi stratul de paie, privind în sus.

Simţi o scurtă alarmă cînd, o oră mai tîrziu, uşa se deschise puţin. Silueta care acoperea intrarea era binecuvîntat de familiară.

Vocea lui Griffin era joasă, iar cuvintele alese cu grijă.

– Dacă ai de gînd să spui nu, Rachel, spune acum.

Ea rămase tăcută.

– Eşti trează? întrebă el.

Rachel rîse uşor.

– Foarte trează, răspunse ea.

13

Rachel îi era recunoscătoare întunericului că îi ascundea obrajii îmbujorați, că sunetele scoase de broaşte şi insecte acopereau pe cele produse de respirația ei întretăiată. Ascultă, cu capul între mîini, cum se dezbracă Griffin.

Paiele de sub ea foşniră, în timp ce el se întinse lîngă ea, total invizibil în întuneric.

Blînd, cu grijă, buzele lui le acaparară pe ale ei. Cercetau, gustau, muşcau. Rachel gemu la această nouă plăcere. Ea se mişcă pentru a-şi retrage mîinile de sub cap şi a-şi înfăşura degetele în părul lui, dar una din mîinile lui se închise pe încheietura ei, imobilizînd-o.

În tot acest timp, buzele lui se mişcară în jos, pe bărbie, pe ceafă, spre locul ce pulsa în spatele urechii. Trase de cămăşuța delicată pînă cînd unul din sînii care zvîcneau simți atingerea răcoroasă a aerului de noapte.

Degetul mare al lui Griffin mîngîie sfîrcul dezgolit pînă cînd acesta deveni tare, un vîrf care pulsa. Cînd buzele lui îl cuprinseră, Rachel gemu de plăcere. Şi mîna lui îi ţinea în continuare încheietura.

El îi dezgoli şi celălalt sîn, îl frămîntă brutal şi apoi începu să-l sugă.

Rachel se zvîrcoli de dorinţă primitivă, chinuitoare,

pentru el. În mod cert, el o va lua curînd...

Dar aveau să urmeze şi alte plăceri. El dădu drumul încheieturi ei pentru a-şi scoate pantalonii şi a-i arunca într-o parte. Mîna lui mîngîie locul secret, mătăsos şi apoi degetele îl desfăcură.

Rachel îşi arcui spatele şi gemu într-un spasm de plăcere, în timp ce gura lui trimitea flăcări fierbinţi de dorinţe în întregul ei corp.

În timp ce mîinile lui presau interiorul genunchilor ei, o serie de explozii cutremurătoare, neauzite, se petrecură în trupul ei. Ea ţipă de plăcere, se eliberă, după care rămase perfect liniştită. În mod incredibil, Griffin chicoti.

– Asta probabil că o să le dea motiv de bîrfă, cîtva timp, o tachină el.

Lui Rachel nu-i păsa dacă muncitorii forestieri auziseră ţipătul ei. În acest moment, nu-i păsa de nimic altceva decît de încheierea ritualului minunat, pe care să-l ducă pînă la naturalul său final.

Înţelegînd, Griffin se aplecă peste ea şi o pătrunse cu blîndeţe. Fu doar o uşoară, o scurtă durere înainte ca extazul pulsatoriu să înceapă din nou. Acesta crescu cu fiecare mişcare a trupurilor lor, cu fiecare geamăt, pînă cînd amîndoi se pierdură într-o furtună scînteietoare de completă uşurare.

Ea era adormită.

Griffin ascultă răsuflarea ei uşoară şi se urî că se folosise de ea. Fusese atît de sigur că nu era virgină, atît de sigur.

Dar ea fusese, iar această informaţie îl făcu să se simtă ca un hoţ. Nu avea nici un drept să o dorească, nu avea nimic substanţial să-i ofere.

O rază de lună argintie îi lumina faţa şi Griffin respiră adînc, dureros. Ce-ar putea să-i ofere el? Fidelitate, în

mod sigur – gîndul de a putea veni la ea ori de cîte ori dorea, excludea dorința de a se adresa şi altor femei – o casă confortabilă, bani, plăcere. În mod cert plăcere.

Dar ea merita mai mult, mult mai mult. Merita dragoste, iar Griffin Fletcher nu mai avea acest sentiment nobil, strălucitor, pe care să-l ofere. El era incapabil de aşa ceva.

Tocmai cînd reafirma o decizie luată mai devreme, dureroasă, de a o trimite cît mai departe de Providence, Griffin simți din nou dorința flămîndă pentru ea. Cînd întinse mîna, ea se trezi şi veni spre el dornică şi somnoroasă şi caldă.

Naşterea unei noi zile nu prezenta nici un interes pentru Jonas Wilkes; nervii lui era încă încordați, după noaptea lungă, care se scursese cu deosebită încetineală, şi vederea îi era încă tulbure datorită lipsei de somn.

Unde era Rachel? Întrebarea îl frămînta la fel de sfredelitor aşa cum se întîmplase în tot cursul nopții de tortură. El însuşi cercetase saloon-ul şi Tent Town-ul, în timp ce oamenii lui îi interogaseră pe Field şi pe Molly şi chiar pe bucătarul chinez, Chang.

Oriunde fusese, era însoțită de Griffin. Pentru a mia oară de la dispariția lui Rachel de la picnic, Jonas închise ochii şi se lăsă din nou cuprins de acea teamă chinuitoare.

Doamna Hammond îl surprinse cînd apăru brusc lîngă el şi îi puse în față o tavă cu ouă şi cîrnați.

– Doamne, nu ai închis ochii nici un pic, nu-i aşa?

Jonas împinse farfuria într-o parte.

– Îl omor. Dacă s-a atins de ea, îl omor.

Fosta doică şi actuala menajeră a lui Jonas îşi permise să se aşeze la masa mare, lustruită.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

El scoase un trabuc din buzunarul interior al hainei şi începu să-l mestece. Lumina chibritului era caldă pe faţa lui.

– Vorbesc, doamnă Hammond, despre Griffin Fletcher.

– Şi despre Rachel, completă femeia.

Dintr-o dată, mintea tulbure a lui Jonas descoperi ceva ce omisese înainte. Exact cînd Rachel căzuse atît de caraghios în lacul din apropierea parohiei, cineva strigase numele lui Griffin.

Desigur. Muntele. Griffin fusese chemat în munţi şi o luase pe Rachel cu el. Iar Jonas fusese atît de distrat, încît răspunsul evident îi scăpase.

Poate că ea a mers chiar de bunăvoie.

Furia îl cuprinse, alungîndu-i ultimele rămăşiţe de oboseală. Se ridică atît de fulgerător, încît scaunul se răsturnă cu zgomot, iar el părăsi casa.

McKay tocmai venea călare, pe faţa lui străvezie observîndu-se o mare oboseală.

– Eu şi Wilson am stat de pază toată noaptea, şefule. Nu este nimeni la locuinţa lui Fletcher, în afară de Molly Brady şi de fiul ei.

– Bine, ia-i pe Wilson, pe Riley şi pe cine mai găseşti! comandă Jonas răspicat. Ştiu unde sînt. Cînd Griffin va coborî din munţi, noi o să-l aşteptăm să... schimbăm cîteva vorbe cu el.

McKay se mişcă în şa, cu oarecare nelinişte.

– Dar cu fata ce se întîmplă? murmură el.

Jonas simţi o durere la auzul menţionării ei, dar nu era dornic să-şi dezvăluie ceea ce simţea în faţa unui ticălos cum era McKay. Îşi păstră faţa într-un control perfect.

– Nu vreau ca ea să fie rănită, sub nici un motiv. Cel care se va atinge de ea, va avea spinarea ruptă de biciul meu. S-a înţeles?

McKay aprobă, arătînd chiar mai neliniştit.

– Nu sînt sigur că este o idee prea bună să ne încurcăm cu Fletcher.

– Dar ce părere ai despre păstrarea slujbei? îi replică Jonas. Asta este o idee bună?

– Am să vă aduc calul, răspunse McKay, legîndu-şi propriul cal la grajdurile de lemn din spatele casei.

Cu calm, Jonas privi în sus spre cerul albastru, fără nori. Era o zi bună pentru plătit datorii, vechi sau noi.

Imaginea lui Rachel, zbătîndu-se în braţele lui Griffin, îi apăru fără nici o legătură în minte. Îndepărtă imaginea; era mai bine să se gîndească la bătaia pe care o luase din cauza lui Fawn Nightorse. Era mai puţin dureros.

Cînd Rachel se trezi, Griffin nu era lîngă ea. Timp de o fracţiune de secundă, fu cuprinsă de panică. Se aşeză pe patul de paie, gata să înceapă să plîngă.

Dobson. În mod sigur Griffin plecase la baraca lui Dobson, ca să-l îngrijească.

Rachel se strecură în hainele ei şi îşi netezi părul cît de bine putu. Amintiri ale nopţii trecute făceau să-i ardă obrajii. *Rachel McKinnon,* se auzi o voce tunătoare în interiorul ei. *Ai fost iniţiată.*

Zîmbi în sinea ei şi deschise uşor uşa subţire a cortului. Tabăra era, practic, pustie. Din înălţimea munţilor, Rachel putu auzi scrîşnetul ferăstraielor, strigătele lucrătorilor, bocănitul boilor.

După o scurtă vizită în pădure, Rachel scoase apă din fîntîna de lîngă bucătărie şi se spălă pe faţă de mai multe ori.

– 'neaţa, domnişoară, se auzi vocea lui Swenson de pe verandă. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Ignorînd privirea dezmăţată din ochii bătrînului, Rachel fu de acord că într-adevăr era o zi frumoasă.

Griffin era în baracă, dar situaţia de acolo se îmbu-

nătățise considerabil. Cînd intră, Rachel văzu că Dobson era nu numai treaz, dar chiar rîdea de o poveste pe care i-o spunea Griffin.

Ea se simți jenată. Oare se amuzau de capitularea ei neruşinată şi se distrau aşa de bine?

Griffin se ridică de pe patul pe care stătuse şi se întoarse spre ea zîmbind. În ciuda zîmbetului, ochii lui aveau aceeaşi privire încordată, tristă, pe care o văzuse cînd sosiseră.

Rănită, Rachel îşi plecă ochii şi îşi împreună mîinile.

– Plecăm curînd? întrebă ea, încercînd să-şi potolească tremurul vocii.

Degetul arătător al lui Griffin îi ridică bărbia.

– Înainte de asta, poți să mai înghiți una din mîncărurile lui Swenson? întrebă el cu blîndețe.

Atingerea lui şi aprobarea reconfortantă pe care o văzu în ochii lui o făcură să se simtă mai bine.

– Pot, dacă poți şi tu, spuse ea scurt.

Cîteva minute mai tîrziu, Rachel şi Griffin şedeau față în față la masa lui Swenson şi schimbau priviri amuzate în timp ce mîncau cu greutate fiertura de ovăz apoasă.

Mai tîrziu, Griffin comandă doi cai din tabără, îi înhămă la şareta care îi adusese în munți şi o ridică curtenitor pe Rachel în scaunul trăsurii.

Călătoria fu lungă şi obositoare, chiar şi la lumina zilei. Cam la jumătatea drumului, ei avură o privelişte superbă spre canalul lui Puget Sound, spre pinii care se intercalau cu plantațiile de bumbac, cedri înalți, brazi şi chiar oraşul Providence.

– Priveşte! şopti Rachel, se vede biserica lui Field.

Griffin se uita în aceeaşi direcție, dar expresia lui deveni deodată concentrată.

– Ai văzut? întrebă el după o pauză care nu prevestea nimic bun.

Rachel privi atent spre biserică şi văzu o scînteiere de lumină argintie.

– O oglindă? întrebă ea.

Griffin puse maneta pentru frînă şi sări pe pămînt fără să răspundă. Rapid, el deshămă caii.

– Ce faci? întrebă Rachel, mirarea ei transformîndu-se rapid în nelinişte.

– Ştii să călăreşti? se răsti Griffin, legănîndu-se pe spatele gol al unuia dintre caii care pînă atunci trăsese trăsura.

– Bănuiesc că va trebui să pot, răspunse Rachel, care nu fusese în viaţa ei pe spinarea unui cal.

Apucînd de coama celuilalt cal, Griffin îl dirijă în apropierea lui Rachel.

– Urcă-te, spuse el.

De pe trăsurica unde era, Rachel se lăsă pe spinarea calului, întinzîndu-şi fusta pînă la limite aproape indecente.

– Ce...

Dar Griffin îşi îndemnase deja calul prin tufişurile dese care acoperau muntele. Rachel îl urmă, fără prea mult entuziasm.

Coborîrea fu înceată, dificilă. Mergeau de cel puţin o jumătate de oră, cînd supărarea lui Rachel o făcu să strige:

– Griffin Fletcher dacă nu-mi spui ce se întîmplă...

El se întoarse şi îi zîmbi.

– Este o poveste lungă şi încurcată, domnişoară McKinnon. Pe scurt, pot să-ţi spun că Field a folosit o dată acelaşi şiretlic pentru a mă avertiza că tatăl meu era în drum spre munte cu un bici în mînă şi cu o privire cruntă.

Rachel strîmbă din nas.

– N-ar fi putut spune toate astea cu o oglindă! spuse ea cu dispreţ.

– Nici nu a reuşit. Tata m-a prins şi m-a bătut măr. Abia după aceea, Field mi-a explicat semnalul.

Rachel izbucni în rîs, un hohot sănătos, delicios.

– Ce anume ai făcut, că a fost atît de îngrozitor?

Griffin zîmbi din nou.

– Am scris o compunere pentru şcoală, despre cum draga mea bunică a venit de la ţară, a primit o slujbă ca fată în casă şi a stricat căsnicia stăpînului.

Rachel rîse din nou.

– Chiar aşa a făcut?

– Da, dar nu trebuia să spun asta, răspunse Griffin, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre panta înclinată din faţa lor.

Ei văzură sclipirea oglinzii încă de două ori înainte de a atinge poalele muntelui şi merseră călare încet prin pădurea ce înconjura curtea bisericii lui Field Hollister.

El le ieşi în întîmpinare, în timp ce caii se opriseră să bea apă din lac. Faţa lui era roşie de agitaţie şi de uşurare.

– Ai făcut numai încurcături, Griffin... explodă el.

Griffin rîse în timp ce îşi aruncă un picior peste gîtul calului şi alunecă pe pămînt.

– Linişteşte-te, Field. Am primit mesajul tău. De data asta.

În ciuda aparenţelor, Field izbucni şi el în rîs.

În interiorul parohiei, prietenul lui Griffin îi indică politicos lui Rachel o cameră în care ea se putea odihni. În momentul în care uşa se închise în urma ei, Griffin îşi încrucişă braţele şi se sprijini de peretele balustradei.

– Unde aşteptau ei, Field?

Acesta clătină din cap şi arăta spre micul salon din partea din faţă a casei.

– Probabil la baza muntelui, răspunse el. Băiatul lui Molly mi-a adus o notă în această dimineaţă. Aşa cum

scria acolo, oamenii lui Jonas au fost postați în jurul casei tale toată noaptea. Acest lucru m-a intrigat, așa încît am mers călare pînă la locuința lui Jonas și tocmai s-a nimerit să observ că își asambla o mică armă. Restul l-am ghicit.

– Probabil că mi-ai salvat pielea, spuse Griffin, chiar dacă amintiri ale minunatei nopți care trecuse îi invadau mintea. Se întoarse cu spatele, pretinzînd un mare interes pentru șemineul de cărămidă în perfectă stare, într-un efort de a ascunde faptele întîmplate să-i strălucească pe față.

Dar nu a reușit destul de repede acest lucru.

– La naiba, Griffin, șuieră Field, înconjurîndu-l pe Griffin pentru a se afla în fața lui. Ai făcut-o, nu-i așa? Ai compromis-o pe fata asta!

Ruşinea pe care Griffin o simțea, era deja mai presus decît orice i-ar fi spus Field.

– Nu credeam că este virgină! se răsti el.

Răspunsul lui Field era răguşit de revoltă.

– Idiotule, idiot încăpățînat. Voiai numai să-i faci în necaz lui Jonas!

Griffin ridică din umeri, ferindu-și cu grijă ochii de privirea prietenului său.

– Și am reușit, spuse el, cu o ușurință pe care nu o simțea.

Rachel stătea, înghețată, în mijlocul bucătăriei minuscule, curate, a lui Field Hollister. „Ai compromis-o pe fata asta. Ai vrut să-i faci în necaz lui Jonas". Cuvintele aveau un ecou crud în mintea ei, dar nu atît de crud ca răspunsul lui Griffin.

„Și am reușit".

După ceea ce îi păru o veșnicie, Rachel fu din nou capabilă să se miște. Purtîndu-și în tăcere revolta și durerea, ea se strecură pe ușa din dos a casei lui Field

şi alergă pînă ajunse la bucătăria saloon-ului. În timpul fugii, ea observase că vaporul *Statehood* se afla în port.

– Mamie! strigă ea, sprijinindu-se, tremurînd şi extenuată, de uşa bucătăriei. Mamie, unde eşti?

Buna femeie năvăli în fugă din altă cameră, faţa ei rotundă fiind mirată şi îngrijorată.

– Doamne, Rachel, în numele Cerului ce...?

Răsuflarea lui Rachel era întretăiată, gîfîită.

– Eu... este un vapor în port... am nevoie de banii mei...

– Ei bine, Doamne...

Rachel se învîrtea prin bucătărie, cu lacrimi grele care îi curgeau pe obraji.

– Te rog, Mamie, nu este timp... nu este timp...

Ea alergă în sus pe scări, ignorînd privirile întrebătoare ale unor fete care dansau şi ale celor cîtorva băutori. În camera mamei sale, găsi un geamantan potrivit şi începu se înghesuie în el hainele pe care le adunase de la casa lui Griffin. Vocea calmă o străbătu ca o sabie de foc.

– Nu trebuie să te grăbeşti aşa, Rachel. Vaporul nu pleacă peste o oră.

Încet, o cămăşuţă de muselină albastră se mototoli în mîinile ei. Rachel se întoarse şi dădu ochii cu Griffin Fletcher. Simpla privire spre el o făcu să simtă din nou o durere fără margini, devastatoare.

– Tu... începu ea. Tu...

Dar vocea îi cedă. Pur şi simplu nu existau cuvinte suficient de usturătoare. Făcu un efort şi îi întoarse spatele, continuînd mecanic împachetarea hainelor.

– O să am grijă ca lăzile pe care le-ai lăsat la locuinţa mea să fie îmbarcate la timp, spuse el.

Apoi, se întoarse şi plecă.

Rachel se aşeză pe o bancă capitonată cu catifea roşie, îşi acoperi faţa cu mîinile şi plînse, pînă cînd nu-i

mai rămase nici o lacrimă.

Cînd vaporul ieşi din portul Providence, Rachel McKinnon se afla la bord. Se ţinea cu ambele mîini de bară, memorînd portul, căsuţele de cărămidă şi cimitirul din vîrful dealului verde, de unde se vedea întregul Tent Town.

– La revedere, spuse ea încet.

Mamie Jenkins nu credea că văzuse mai multă tristeţe pe faţa unui om, aşa cum vedea pe cea a lui Griffin Fletcher. Arăta de parcă ar fi fost doborît, şezînd acolo la masa lui Becky şi pretinzînd că bea cafeaua pe care ea i-o puse în faţă.

Doamne, se gîndi ea, *o iubeşte pe fata asta.*

– De ce nu te duci după ea, în loc să stai aici ca un prost? izbucni Mamie, mişcîndu-şi agitată mîinile mari, muncite, peste şorţul alb, amintindu-şi agitaţia de pe faţa lui Rachel atunci cînd îi dăduse banii pe care i-i lăsase Becky.

Griffin îşi clătină capul, dar ochii lui îi întîlniră pe ai lui Mamie.

– Este mai bine să o las să plece, Mamie. Crede-mă.

– Catîr, mormăi Mamie în timp ce începu să aleagă nişte cartofi. Catîr încăpăţînat, afurisit!

– Mulţumesc.

Mamie începu să cureţe cartofii, cu mişcări furioase.

– De cîte ori îţi închipui, Griffin Fletcher, că dragostea va veni la tine?

El luă o sorbitură din cafea şi făcu o figură care nu se potrivea cu nonşalanţa pe care încerca să o afişeze.

– Dacă am noroc, nu mi se va mai întîmpla niciodată, spuse el. Apoi bău restul de cafea şi plecă.

Afară era întuneric. Lui Billy Brady nu-i plăcea întunericul; era prea plin de lucruri neprietenoase. Aşa cum oraşul era plin de oameni neprietenoşi.

Era recunoscător pentru lumina care strălucea în geamul salonului lui Field Hollister. Dacă nu era asta, i-ar fi fost frică să bată la uşă.

Field răspunse repede, atît de repede încît Billy se întrebă dacă nu cumva Dumnezeu îi spunea dinainte lucrurile care urmau să se întîmple. El avea chiar haina pe mînă şi nu spuse decît un singur cuvînt:

– Griffin?

Billy aprobă.

– Mama spune să vii repede, pentru că noi nu putem să-l potolim.

– Nimeni nu poate, spuse Field, oftînd aşa cum mama lui Billy ofta cînd nu-i creştea pîinea. Totuşi, porni la drum pentru a încerca.

14

Nimic nu avea importanță pentru Rachel – nici puntea lui *Statehood,* netedă sub picioarele ei, nici balustrada vopsită în alb, de care se sprijinea, nici țărmurile încărcate de vegetație luxuriantă.

Vaporul făcu două opriri: una la Kingston, alta la Bainbridge Island. Rachel nu dădu nici o atenție porturilor şi nici oamenilor care coborau sau se îmbarcau.

În schimb, îşi fixă privirea spre pantele înzăpezite, de necucerit, ale Muntelui Rainier. Acesta se înalța ca un bastion în partea de est, pantele sale fiind străbătute de umbre de purpură sidefie, iar culmile erau de culoarea roşie-portocalie a soarelui care apunea. În lumea lui Rachel nimic altceva în afară de aceste piscuri semețe acoperite de nori nu părea să fie mai mare şi mai profund decît durerea şi ruşinea pe care le simțea.

Lumina ametitoare a soarelui de după-amiază tîrzie se întretăia cu primele umbre ale asfințitului, atunci cînd vasul intră în Golful Elliott şi înaintă cu siguranță spre Seattle.

O parte din atracția lui Rachel pentru acest oraş al adolescenței sale ieşi la iveală. În cele din urmă, îşi îndreptă privirea asupra Muntelui Rainier şi permise ochilor ei aprinşi, care o dureau, să se concentreze asupra

oraşului care avea să fie de acum înainte căminul ei.

Cu excepţia unei zone limitate de-a lungul malului apei, Seattle era un oraş construit pe coline. Clădirile cu structuri de lemn, intercalate ici şi colo cu structuri din cărămidă, erau atîrnate în peisaj ca nişte copii neastîmpăraţi care se jucau de-a regele dealurilor. În partea de vest a ţărmului, corturile şi barăcile, care adăposteau bordelurile şi saloon-urile din Skid Road, stăteau precar pe pămînt, aproape arogante în hotărîrea de a exista ca o componentă a oraşului Seattle. Vocile răguşite ale clienţilor şi ale angajaţilor sunau cu ecou, trecînd peste depozitele cenuşii şi peste debarcader, pe deasupra apei.

Rachel închise ochii pentru un moment, împotriva numeroaselor amintiri de pe vremea cînd se aventurase acolo, pe Skid Road, să-l găsească pe tatăl ei şi să-l aducă acasă. Era oare acum acolo, bînd whisky şi amuzîndu-i pe lucrători cu poveştile lui?

Rachel respiră adînc, simţind mirosul de sare şi cherosen, apoi deschise ochii cu hotărîre. Mai întîi o va vizita pe domnişoara Cunningham ca să-şi asigure o cameră în pensiunea acesteia, dacă va fi posibil. Va mînca, oricît de respingătoare i se părea această perspectivă şi va ascunde sulul gros cu bancnote pe care Mamie i-l dăduse la Providence.

După aceea, îşi va aduna restul de forţe pe care le mai avea la dispoziţie şi va face o incursiune în impunătorul Skid Road.

Chiar dacă tatăl ei nu se afla acum acolo, erau totuşi şanse ca vreun om din acele stabilimente renumite să fi avut un schimb de vorbe cu el.

În timp ce *Statehood* se apropia tot mai mult de debarcader, iar membrii echipajului vorbeau cu voce tare, Rachel se înarmă pentru viaţa nouă care o aştepta aici.

Alţi pasageri erau întîmpinaţi de familii fericite, unii cu

trăsuri, iar Rachel simți o adîncă şi ascuțită senzație de singurătate, în timp ce îşi croia drum spre debarcader. Cufărul ei era greu, iar pantofii vechi, închişi cu nasturi, îi strîngeau picioarele sub tivul costumului de călătorie din material cenuşiu.

Nu pentru prima dată, ea se întrebă în legătură cu femeia, probabil o prietenă a lui Jonas, care purtase înainte această îmbrăcăminte.

Acolo unde pămîntul se întîlnea cu cheiul de lemn care scîrțîia, o indiană teribil de urîtă se oferi să-i citească viitorul lui Rachel. Ea clătină din cap şi cu un zîmbet de regret, îşi continuă drumul, traversă strada lată, din scînduri, şi avansă spre deal, spre zona modestă de locuințe unde domnişoara Flora Cunningham închiria camere.

Uitase forfota zgomotoasă pe care o avea oraşul Seattle, cu şuieratul sirenelor fabricilor de cherestea şi al vapoarelor din port, cu clinchetul clopoțeilor de la tramvaiele trase de cai, cu destrăbălarea din Skid Road.

Lăsînd la o parte toate visurile dulci pe care şi le făcuse privind traiul în acest oraş, Rachel tînjea după ritmul liniştit, după hoinăreala din Providence. Acolo, ferăstraiele de la moara lui Jonas Wilkes erau numai un zumzăit îndepărtat, iar sirenele vapoarelor care treceau pe canal păreau o obsedantă melodie.

Rachel îşi ridică bărbia şi continuă urcarea, dorind ca durerea din inimă să-i amorțească, aşa cum se întîmplase şi cu durerea din picioare.

Ea fusese motiv de batjocură la Providence, îşi aminti ea cu severitate. Fiica unui tăietor de lemne îndrăznind să flirteze cu unii ca Jonas Wilkes şi Griffin Fletcher. Ce motiv de distracție răutăcioasă probabil că a furnizat, nu numai celor doi bărbați de vază, dar şi femeilor care beau cafea în saloane frumoase şi cultivau trandafiri în grădini cu gard.

Lacrimi ardeau ochii lui Rachel. „Proasto!" se dispreţui pe sine, cu o înverşunare pe care nu ar fi putut-o avea pentru o altă fiinţă. „Acum ştii de ce tata te-a avertizat să nu te culci cu un bărbat, acum ştii! Vei fi mînjită de ceea ce ai făcut pentru tot restul vieţii; nici un bărbat de treabă nu te va mai vrea".

Dar sub contururile perfecte ale costumului de călătorie, Rachel simţi pe sîni atingerea uşoară a mîinii lui Griffin Fletcher, extazul buzelor lui peste sfîrcurile ei tari. Fantoma pasiunii lui, încă împletită cu a ei, o sfredeli în mijlocul trupului.

Firma pictată de mînă, ce atîrna în cireşul din curtea Florei Cunningham, o aduse pe Rachel la lucruri mai pămînteşti. *Camere de închiriat*, scria. *F. Cunningham, Proprietar.*

Rachel deschise *poarta albă de lemn şi merse* cu hotărîre pe aleea mărginită de pini, spre uşa de la intrare. Erau crini gravaţi pe geamul ferestei ovale de la uşa din faţă şi Rachel admiră din nou desenul complicat, în timp ce aştepta.

Domnişoara Cunningham, o femeie mică, nervoasă, cu un smoc de păr castaniu şi ochi albaştri, vioi, deschise personal uşa.

– Oh, domnişoară Rachel McKinnon! ciripi ea, privind apreciativ toaleta îmbunătăţită a fetei, cufărul şi geanta cu mărgele.

„Ea se gîndeşte acum ce am făcut", îşi închipui Rachel cu o urmă de umor. *„Şi ar muri dacă ar şti".*

– Am venit să închiriez o cameră, spuse ea cu voce tare.

Domnişoara Cunningham arăta ca o pitulice zburlită, care priveşte pe furiş în afara cuibului. Apoi, deodată, o umbră aproape comică de dezamăgire trecu peste faţa îngustă, avidă.

– Eşti singură? Unde este tatăl tău?

Rachel era obosită, mîhnită şi mai mult decît puţin iritată la auzul numelui lui Ezra McKinnon.

– Tatăl meu şi cu mine ne-am despărţit, spuse ea sec. Dar am bani şi intenţionez să-mi găsesc o slujbă cît mai curînd posibil.

Domnişoara bătrînă cercetă din nou îmbrăcămintea scumpă a lui Rachel şi se trase înapoi pentru a-i face loc să intre.

Locuinţa pe care i-o oferi ea lui Rachel consta dintr-un cotlon întunecat, construit în grabă, sub scară. Avea un pat îngust, care arăta jalnic, un suport de lemn, pe care era aşezat un set de toaletă pentru spălat, dar care era crăpat, şi o serie de cuiere aliniate pe partea interioară a uşii, care să servească drept şifonier.

Alarma din ochii domnişoarei Cunningham era o sursă de amuzament ascuns pentru Rachel. *„Se gîndeşte că sînt prea importantă acum, în hainele mele frumoase, pentru o astfel de cameră".*

– Asta este singura cameră pe care o ai? întrebă ea cu voce tare, ştiind foarte bine că întreprinzătoarea doamnă i-ar fi oferit cea mai bună cameră din casă dacă ar fi avut-o disponibilă.

Neliniştită, femeia aprobă din cap.

– Tot etajul superior a fost luat de un singur domn, căpitanul Douglas Frazier, al vasului *China Drifter*.

Rachel îşi întipări pe faţă o expresie de adîncă nemulţumire, deşi în realitate puţin o interesa căpitanul Frazier sau vaporul lui. Ea îşi dorea cu ardoare să-şi poată scoate pantofii, să-şi spele faţa şi să se prăbuşească timp de o oră sau două pe acel pat neprimitor, întins sub scară.

– Sper ca el să fie liniştit şi manierat, spuse ea, întrucît ceva în interiorul ei cerea ca el să fie opusul.

Domnişoara Cunningham aprobă din nou din cap; de data asta, mişcarea era aproape pătimaş de sinceră.

– Oh, dar este un gentleman, nici o îndoială în

această privință. Şi, bineînțeles, de îndată ce *Drifter* va ridica ancora, vei putea să-ți alegi orice cameră de la etaj pe care o vei dori.

Rachel oferi cea mai mică bancnotă, drept plată pentru următoarele două săptămîni, pentru masă şi casă, şi din nou fu amuzată de surprinderea proprietăresei sale.

– Nu pot să schimb asta! exclamă domnişoara Cunningham, mîinile ei subțiri răsucindu-se, în dorința de a apuca banii.

– Atunci desigur că nu te va deranja dacă am să-ți plătesc mîine, după ce mă duc la bancă? întrebă Rachel, cu aerul unui om care a condus multe tranzacții importante.

O să fii o proastă, auzi o voce în mintea ei, *dacă nu vei putea găsi de lucru şi se vor cheltui toți banii. Atunci n-o să mai poți să te porți ca şi cum ai fi mai mult decît o simplă fată a unui tăietor de lemne.*

După o adîncă deliberare, domnişoara Cunningham fu de acord să i se plătească dimineață şi scoase o cheie mare, din alamă, lăsînd-o pe Rachel să se instaleze. Dar ea nu se instală, cel puțin nu imediat. De îndată ce uşa se închise în urma ei, Rachel îşi aruncă pantofii, gîndindu-se că, primul lucru pe care îl va face, va fi să-şi cumpere o nouă pereche de pantofi, şi începu să scotocească prin mica încăpere pentru a găsi un loc potrivit în care să-şi poată ascunde banii.

După o intensă căutare, alese o scobitură deschisă în cadrul peretelui din spatele patului. Orice hoț experimentat l-ar fi găsit în cîteva minute, ridicînd cuvertura matlasată, decolorată şi privind sub pat, dar Rachel era prea obosită şi necăjită pentru a acorda mai mult efort acestei acțiuni.

Picioarele îi erau umflate şi o dureau, acum că le eliberase din îngrozitoarea strînsoare a pantofilor şi se îndoia că va fi în stare să reuşească să meargă pînă la Skid Road, în această seară.

Îşi scoase boneta, costumul de călătorie la care ţinea, bluza moale şi se spălă în ligheanul cu apă clocită, care o aştepta. Apoi, îmbrăcată numai în pantalonaşi şi o cămăşuţă de muselină, se întinse pe pat şi închise ochii. Imediat, faţa lui Griffin Fletcher umplu golul întunecat din spatele pleoapelor sale.

Rachel deschise ochii hotărîtă să nu se gîndească la el şi la felul cum se folosise de ea, pînă cînd se simţi suficient de puternică pentru a face faţă emoţiilor contradictorii.

Oh, dar era obosită, îngrozitor de obosită! Curînd ochii i se închiseră. Cu încăpăţînare, ea privi la tavanul cojit de deasupra capului şi aşteptă.

Curînd adormi şi o cuprinseră visele. Se afla din nou pe acel pat din paie, sus în munţii care priveau spre Providence, iar Griffin Fletcher făcea dragoste cu ea.

Cînd zgomotul bocancilor ce urcau scările deasupra capului ei o trezi brusc, micuţa cameră din casa Florei Cunningham era complet întunecată. Totuşi, Rachel îşi şterse lacrimile de pe faţă şi îşi impuse să fie puternică.

S-ar fi ascuns acolo, singură şi distrusă, ca o fiinţă rănită care jeleşte în cuibul său, dacă domnişoara Cunningham nu ar fi zgîriat la uşa ei şi i-ar fi ciripit voios că se răceşte cina.

Deşi era tristă, Rachel era flămîndă. Ştia că va avea nevoie de forţă în orele, zilele şi săptămînile ce urmau, că va trebui să fie în deplinătatea puterilor ca să-şi găsească de lucru, să-l caute pe tatăl ei – sau cel puţin să afle ceva despre el – şi să adune rămăşiţele speranţelor ei.

Căpitanul Douglas Frazier se ridică de pe scaunul de la masa din sufragerie, cu deosebită eleganţă, atunci cînd nimfa marină intră în încăpere. Ea purta o rochie drăguţă, din stambă imprimată, avînd pe chip un zîmbet curajos, uşor ameţit. Părul lucios era bine periat şi împletit într-o singură coadă groasă, care îi atîrna pe

umărul drept.

El nu văzuse niciodată, în toți anii pe uscat şi pe mare, o femeie mai încîntătoare decît aceasta. Şi dacă ea îşi purta inima zdrobită ca pe un drapel, ei bine, erau lucruri care puteau fi făcute pentru a îndrepta situația.

– Ce faci? întrebă el cu o voce care spera să fie sigură pe ea. Eu sînt căpitanul Douglas Frazier.

Ochii ei trişti îl priviră cu sinceritate, dar căpitanul nu era neliniştit din această cauză. La cei treizeci şi şapte de ani, el era un bărbat atrăgător, cu un păr castaniu, des, o mustață la modă şi ochi albaştri care rîdeau chiar şi cînd gura nu făcea acelaşi lucru.

– Aceasta este domnişoara Rachel McKinnon, sporovăi Flora Cunningham, pe un ton matern, amabil.

Douglas dădu din cap politicos.

– Domnişoara McKinnon.

Fata roşi şi se aşeză pe scaunul care i se indicase.

– Căpitane Fraizer, confirmă ea, după care îşi îndreptă atenția spre castronul cu mîncare de stridii din care ieşeau aburi.

Cu inima sfărîmată sau nu, după părerea lui Douglas Frazier, ea avea apetitul unui ajutor de marinar. Se întrebă, în timp ce se lăsă să cadă înapoi în scaun, cine fusese ticălosul care îi sfărîmase atît de tare sufletul, încît să dea naştere la acele umbre triste, sălbatice din ochii ei.

Douglas se gîndi că o va duce pe domnişoara Rachel McKinnon la cel mai bun restaurant pe care acest oraş de frontieră îl putea oferi şi asta cît mai curînd. După aceea, vor merge la un spectacol la Operă.

Da. Puțină distracție s-ar putea să o mai aline şi să o facă maleabilă pentru scopul pe care îl avea în minte.

Rachel îl plăcea pe căpitanul Frazier destul de mult, deşi nu avea nici o dorință de a-l cunoaşte mai bine. Nu se oferi să dea nici o informație despre ea, în cursul

cinei, deşi el încercase cu diferite întrebări abile, bine mascate.

Neînfricat, bărbatul prezentabil începu să povestească întîmplări din viaţa lui pe mare şi în porturi străine. El vorbi despre China cea îndepărtată şi mistică, despre locuitorii din Hawaii, care se îmbrăcau în penele multicolore ale păsărilor exotice, atunci cînd aveau sărbători.

În ciuda tristeţii şi a supărării ei, precum şi a gîndului persistent că probabil nu-l va revedea niciodată pe tatăl ei, oricît de mult l-ar fi căutat, Rachel era captivată. Cuvintele căpitanului Frazier curgeau vioi şi plăcut; era ca şi cum ar fi văzut cu propriii ochi acei frumoşi oameni din Hawaii, cu pielea arămie, acoperiţi de haine din pene de păsări măiastre.

– Desigur sînt oraşe frumoase acolo, spuse ea vrăjită, în timp ce-şi mai punea în castron o porţie de mîncare.

– Mai curînd sate, rosti suav căpitanul. Dar, din păcate, într-o zi acestea vor deveni oraşe. Insularii vor deveni străini în propria ţară, aşa cum s-a întîmplat şi aici cu pieile roşii.

Rachel se gîndi la spirituala, frumoasa Fawn Nighthorse şi simţi o durere.

– Sper că nu, gemu ea.

– Este inevitabil, draga mea, răspunse căpitanul sec.

Rachel presupuse că el avea dreptate, iar convingerea o întristă şi mai mult. Ea îi compătimea pe cei care trăiau între două lumi, fără să se acomodeze nici uneia.

Jonas şi oamenii lui aşteptară peste două ore la poalele muntelui. Cineva, cumva, îl prevenise pe Griffin, asta era evident.

Furia lui Jonas era nemăsurată, dar o păstra pentru el. Nu era nevoie ca oamenii lui să afle acest lucru.

– Ce crezi, şefule? întrebă McKay, prinzînd capătul şeii cu ambele mîini şi aplecîndu-se în faţă pentru a studia expresia feţei lui Jonas, bine mascată.

– Cred că va trebui să rezolvăm această chestiune cu doctorul Fletcher cu altă ocazie, spuse el, ascunzîndu-şi furia. Poate după ce se va întuneca.

McKay zîmbi cu zîmbetul lui prostesc, ticălos.

Îi place să facă astfel de lucruri pe întuneric, se gîndi Jonas, cu un uşor dezgust. Griffin se va aştepta la asta; represaliile vor fi învăiuite în haina nopţii.

Îşi ridică o mînă pentru a semnaliza retragerea şi zîmbi pentru sine. Nu trebuie să prezici prea multe.

McKay îşi mînă calul să păşească lîngă armăsarul arab al lui Jonas, în timp ce ceilalţi bărbaţii îi urmau.

– Nu putem pune mîna pe el dacă stă ascuns în casa aia, nu-i aşa?

– Ăsta este avantajul de a avea de-a face cu un bărbat ca Griffin Fletcher, McKay, răspunse Jonas. Este prea mîndru şi prea încăpăţînat, ca să stea ascuns undeva. Nu, el va ieşi direct la lumină, de îndată ce va fi sigur că nu îl prindem cu fata.

McKay meditä un timp.

– O să-l omorîm? întrebă el în cele din urmă.

Jonas privi spre cer impacientat şi aruncă o privire furioasă în direcţia lui McKay.

– Pe naiba, nu am intenţia să-l omor.

– De ce nu?

– Pentru că vreau să rămînă în viaţă, McKay, dintr-o serie de motive. Este singurul doctor pe multe mile în jur, pe de o parte, şi este vărul meu, pe de altă parte. Vreau ca el să vadă pîntecul lui Rachel, purtînd copiii mei. Vreau ca el să se tîrască.

McKay era în mod evident dezamăgit, dar spre uşurarea lui Jonas, încetă să mai vorbească.

O imagine apăru brusc şi clar în mintea tulburată a

lui Jonas. Rachel împovărată de un copil. Copilul lui!

Imaginea nu avea nici o legătură cu răzbunarea împotriva lui Griffin; nu, asta ar fi numai o minoră plăcere, comparativ cu aceea de a o vedea pe Rachel gravidă cu copilul lui, de a-i preda lui dulcea ei moliciune ori de cîte ori ar fi vrut el. Şi asta s-ar întîmpla des.

Jonas zîmbi. Cu tristă certitudine, el admise în sine că se îndrăgostise.

După asta, planurile lui vor fi mai uşor de conceput.

Field Hollister se aştepta să găsească o totală distrugere atunci cînd intră în biroul lui Griffin, şi nu fu decepţionat.

Biroul greu de stejar fusese răsturnat, sertarele atîrnau ca nişte membre stinghere. Cărţile erau împrăştiate pe podea, draperiile grele, de catifea, fuseseră smulse de pe bare şi erau aruncate în toate direcţiile.

În mijlocul acestui dezastru se afla Griffin Fletcher.

Field îl mai văzuse pe prietenul său şi în alte situaţii de furie, atunci cînd murise Louisa Fletcher, după trădarea Athenei, dar nici una nu rivaliza cu cea de acum.

– Dă-mi sticla, Griff, spuse el pe un ton neutru.

Griffin zîmbi, ridică sticla la gură şi bău copios.

Field oftă, întîlni privirea lui Molly Brady şi îi făcu semn cu capul să piece din încăpere.

Ea aruncă o privire buimacă în direcţia lui Griffin şi făcu ceea ce i se comandase. Mut de frică, Billy se luă după ea şi închise uşa biroului în urma lui.

Field ştia că nu avea sens să încerce să discute cu prietenul său acum; era prea tîrziu pentru asta. Erau puţine de făcut în plus decît să aştepte pînă ce va trece furtuna. El îngenuchie şi începu să adune cărţile împrăştiate.

Vocea lui Griffin era răguşită, profundă:

– Ştii ce eşti, Field? Eşti un cîrpaci.

Field nu se uită în sus.

– Zău?

Urmă o lungă pauză.

– Ştii de cînd o cunosc pe Rachel, Field? De şase zile.

Field examină îmbrăcămintea ruptă a unui volum de filozofie greacă.

– Dumnezeu a făcut lumea în şase zile, Griffin. Evident, multe se pot realiza în această perioadă de timp.

Rîsul lui Griffin se auzi ca raşpelul rupt.

– Se potriveşte, nu eşti de părere, că e nevoie de aceeaşi durată de timp pentru a o distruge din nou?

Field adună cu grijă volumele lui Chaucer, Shakespeare şi Ben Johnson.

– Totul o să fie în ordine, Griffin, spuse el încet.

Griffin mîrîi şi aruncă sticla de-a curmezişul camerei. Aceasta se sparse de uşa biroului, scăldînd-o cu un strat de acool.

Field ignoră violenţa gestului.

– Ăsta este un început, spuse el.

15

Domnişoara Cunningham era categoric nemulţumită de cererea lui Rachel de a i se aduce în cameră apă fierbinte şi o cadă, dar se supuse, după ce o informă însă pe chiriaşa ei că astfel de favoruri presupuneau costuri suplimentare şi nu erau acceptate mai mult de o dată pe săptămînă.

În timp ce Rachel îşi cufundă trupul obosit în apă, după ce bătrîna doamnă plecă, iar ea încuiase uşa din nou, nu putu să nu-şi amintească o altă baie, cu o altă ocazie, într-o casă cu mult mai mare.

Cît o speriase Griffin în acea zi, stînd în pragul uşii ca un nor de furtună, comandîndu-i să se îmbrace.

Simţea o durere în piept şi privi spre uşa solidă a camerei ei de sub scară. Dacă ar apărea în prag acum şi i-ar spune că totul a fost o groaznică greşeală, că el a făcut acele lucruri minunate cu ea în acea noapte, în tabăra de la munte, pentru că o iubeşte, s-ar simţi descătuşată de toată amărăciunea.

Rachel se cufundă mai bine în apa fierbinte şi se certă pe sine pe un ton aspru:

– Bleago!

Apoi, stimulată de furia împotriva ei, îşi frecă trupul pînă cînd acesta deveni roşu şi strălucitor. Părul, prins în

vîrful capului cu piepteni şi ace luate de pe masa de toaletă a mamei sale chiar înainte de plecarea din Providence, va trebui spălat seara. Nu era timp acum să stea să-l usuce cu prosopul.

Rapid, se ridică din apă şi se întinse după prosopul alb, scorbit, pe care domnişoara Cunningham i-l înmînase cu atîta reticenţă.

Mai întîi va trebui să-şi depună suma mare de bani la bancă, oprindu-şi suficient pentru a-şi cumpăra pantofi noi; poate chiar îşi va cumpăra o pereche de pantofi din piele de ied... cu tocuri lucioase. Bineînţeles că îi va plăti şi domnişoarei Cunningham.

În momentul cînd se uită printre rochii, în căutarea uneia potrivite, cu care să se îmbrace şi să meargă să-şi caute o slujbă, îşi aminti de lăzile cu celelalte lucruri lăsate în locuinţa lui Griffin Fletcher. El promisese că le va îmbarca pe vas înainte de plecare. O făcuse oare?

Într-o clipă, Rachel ştiu că se ţinuse de promisiune. Cu excepţia escapadelor romantice, el era un om de cuvînt. Se va interesa despre cufere la hangarul de lîngă chei, unde erau depozitate bagajele.

În speranţa că preţioasele haine nu se pierduseră, Rachel îmbrăcă lenjerie curată, apoi o fustă simplă, de culoare albastru-închis şi o bluză din mătase, de culoarea azurului. Îşi împleti părul, prinzîndu-l bine cu ace într-o coroniţă. Apoi, după o ultimă examinare în faţa oglinzii, pe care şi-o procurase de la domnişoara Cunningham în această dimineaţă, ieşi pe uşă.

Cînd îşi făcu apariţia, căpitanul Frazier stătea la masa din sufragerie, citind un exemplar mototolit din *Seattle Times*. Ei nu-i scăpă privirea de speculaţie politicoasă din ochii iui, atunci cînd el îi zîmbi.

– Bună dimineaţa, domnişoară McKinnon, spuse el.

Optimistă ca de obicei, la perspectiva posibilităţilor unei noi zile, Rachel făcu o uşoară reverenţă şi zîmbi.

Era o combinație pe care o exersase de multe ori în secret, dar niciodată nu avusese ocazia să o execute în public.

Căpitanul Frazier părea încîntat.

– Spune-mi că n-o să te umileşti, intrînd în lumea celor care lucrează zilnic, Rachel!

Ea îi permise folosirea improprie a prenumelui ei, făcîndu-se că nu observă, şi se aşeză la locul ei, unde ouă şi pîine prăjită o aşteptau.

– Trebuie să lucrez, căpitane Frazier, spuse ea calm. Nu am de ales.

– Prostuțo! spuse el, un zîmbet licărindu-i în ochi. Ar trebui să ai un soț. Un soț bogat.

Rachel simți din nou, brusc, teribila singurătate pe care o suportase în timpul nopții care nu se mai sfîrşea. Pofta de mîncare îi dispăru şi se ridică de pe scaun, micul dejun rămînînd neatins. Îşi luă geanta şi boneta de pe scrin şi se grăbi spre uşă.

Dar mîna puternică, arsă de soare, a căpitanului Frazier o opri în hoi.

– Rachel, iartă-mă. Nu am vrut să te supăr.

Vocea îi tremură, deşi ea ar fi vrut să fie sigură. Dar tot ceea ce putea face fu să întîlnească ochii albaştri ca marea ai căpitanului.

– Nu m-ai supărat...

– Prostii! Te-am necăjit făcînd acea remarcă lipsită de tact în legătură cu nevoia de a avea un soț. A fost un comportament oribil din partea mea şi îmi cer scuze.

Rachel îşi ridică bărbia şi schiță un zîmbet uşor.

– Insişti pur şi simplu să-ți iei toată răspunderea pentru lipsa mea de maniere, nu-i aşa? N-ar fi trebuit să mă enervez; a fost o prostie. Acum, dacă nu te superi, am multe lucruri de rezolvat.

Căpitanul Frazier îi oferi brațul.

– Permite-mi atunci.

Rachel îşi ridică o sprînceană şi se retrase puţin.

– Ce anume să-ţi permit? întrebă ea.

Căpitanul rîse cu poftă.

– Oh, Rachel. Tocmai cînd am ajuns la concluzia că în mod cert ai fost educată în vreo prestigioasă şcoală din est, tu îmi pui o astfel de întrebare.

Rachel îl privi cu mirare.

– Îţi baţi joc de mine?

Douglas Frazier se stăpîni admirabil.

– Oh, nu, draga mea, niciodată asta. Dar spune-mi, dacă eşti într-adevăr fiica unui tăietor de lemne, aşa cum a mărturisit domnişoara Cunningham, cum de ai un vocabular atît de ales?

Orgoliul pătimaş al lui Rachel o înfrînă puţin.

– În primul rînd căpitane, nu este nimic rău în a fi fiica unui tăietor de lemne! În al doilea rînd, vorbesc bine pentru că citesc mult.

– Înţeleg, spuse căpitanul pe un ton neutru, veselia dansîndu-i în ochi. Am fost nesuferit. Din nou, te rog să mă ierţi.

Rachel era exasperată şi ruşinată de izbucnirea ei.

– Acum chiar trebuie să plec...

– La fel cum trebuie să fac şi eu.

Căpitanul Frazier execută o uşoară plecăciune politicoasă.

– Trăsura mea este acum aici, Rachel. Lasă-mă să te duc pînă în lumea comerţului şi a distracţiilor.

Rachel rîse, dar în acelaşi timp se întrebă dacă el o testa, dacă voia să vadă dacă ea înţelegea sau nu cuvinte sofisticate cum era „comerţul".

Nu ar trebui să-i permită să o ducă cu trăsura lui; nu era corect. Dar pantofii o strîngeau atît de tare, chiar şi numai stînd acolo în hoi. Gîndul de a coborî dealul, încălţată astfel, o hotărî.

– Aş vrea foarte mult să merg cu trăsura dumitale,

căpitane, spuse ea mîndră.

Chicotitul lui fu un sunet profund, bogat, iar ochii albaştri clipiră cînd îi oferi cavalereşte braţul.

– Atunci să plecăm, spuse el.

– Asta înseamnă că plecăm chiar acum? întrebă Rachel acceptînd braţul oferit.

Chicotitul lui deveni un rîs cald.

– Bineînţeles că da, spuse el.

Dimineaţa era senină, iar cireşul domnişoarei Cunningham era un nor de flori roz, transparente. În depărtare, golful Elliott strălucea ca un uriaş safir învelit în argint şi aur.

Trăsura căpitanului Frazier, probabil închiriată, oferea de asemenea o splendidă privelişte. Strălucea în lumina soarelui şi era trasă de patru cai negri ca tăciunele. Starea de spirit a lui Rachel se înviora pe măsură ce minunata trăsură sălta pe străzile din Seattle, spre chei şi ea îşi permise să se bucure, ştiind că noaptea îi va aduce emoţii mai puţin plăcute.

În această dimineaţă activitatea zgomotoasă a oraşului părea veselă. De altfel, ea mergea să-şi cumpere pantofi noi şi poate o carte să citească.

Dar în ordinea priorităţilor de rezolvat, chiar înainte de a deschide un cont la bancă, era de a afla dacă cuferele ei erau depozitate sau nu la biroul portului.

Erau. Rachel fu încîntată şi uşurată, dar simţi şi o urmă de tristeţe care o chinuise toată noaptea. Ea îndepărtă imaginea lui Griffin Fletcher cărînd acele cufere pe vasul *Statehood* şi îi zîmbi căpitanului Frazier, care se oferise ca vizitiul lui să-i transporte cuferele pînă la locuinţa Cunningham.

Ea îi mulţumi.

Brusc, căpitanul Frazier îi luă ambele mîini într-ale sale.

– Acum o să te simţi bine?

Rachel aprobă din cap, gîndindu-se cu plăcere la banii din geantă, la pantofii din piele fină pe care îi va cumpăra, la slujba pe care o va găsi în mod cert.

– Bine, spuse căpitanul cu blîndețe. Apoi se întoarse și se îndepărtă, mergînd de-a lungul apei.

Rachel găsi pantofii pe care și-i dorise într-un magazin din Front Street și și-i cumpără bucuroasă. Parcă erau mîini moi care îi mîngîiau picioarele în timp ce mergea pe trotuarele de scînduri, convinsă că astăzi va fi o zi bună. Pentru că părea de bun augur, Rachel depuse aproape toți banii la *Comerce Bank*. Gîndul la incidentul neplăcut cu căpitanul Frazier, din holul casei, o făcu să zîmbească.

De la bancă, ea merse la un magazin general, bine aprovizionat, unde cumpără o carte, un săpun parfumat și o cutie cu ace de păr. În ultimul minut adăugă la celelalte lucruri, hîrtie de scris, un toc și cerneală. Poate, după o decentă perioadă de timp, îi va scrie lui Jonas, îi va mulțumi pentru bunătatea de a-i fi dăruit așa haine frumoase și se va scuza că părăsise picnicul fără nici o explicație. Îi va scrie și lui Molly, decise ea, pentru că Molly era de fapt un prieten.

Căutarea unei slujbe, așa cum avea să constate, era mai puțin plăcută decît expediția de cumpărături pe care o făcuse. De fapt, se dovedi foarte descurajantă.

În aceeași bancă în care fusese un depunător atît de binevenit, ea fusese sec respinsă, pentru că nu știa să scrie la mașină. La fabrica de saltele i se spusese că era prea delicată pentru o astfel de muncă. Într-o ceainărie, unde era un anunț că se caută o fată care să servească la mese, proprietarul insinuă că era nevoie de o tînără obișnuită pentru a le menține mulțumite pe clientele sale.

La ora prînzului, Rachel se simțea oarecum descurajată. Se părea că nu știa să facă nimic de valoare și,

deşi era educată, nu se putea lăuda cu o şcolarizare superioară clasei a opta. Învăţase literele într-un loc, cifrele în altul, iar cînd o ladă de cărţi vechi, mucegăite, ajunsese temporar în posesia ei, prin amabilitatea unui învăţător cumsecade, ea pusese literele la un loc pînă cînd luară naştere cuvinte. Înţelegînd sensul unora, ea descifră şi definiţiile celorlalte.

Dar nu ştia ceva anume.

Rachel ştătea în mijlocul străzii, aproape plîngînd, gîndindu-se că fusese necugetat din partea ei să-şi închipuie că o anumită slujbă o va aştepta pe ea.

– Rachel?

Ea privi în sus şi văzu, cu satisfacţie, faţa zîmbitoare, îngrijorată a căpitanului Frazier.

– Douglas! strigă ea, atît de bucuroasă să-l vadă, încît uită că el nu-i dăduse permisiunea de a-l striga pe numele mic.

El îi luă braţul şi o trase din şuvoiul de trecători într-un restaurant curat, în timp ce se aşezau la o masă acoperită cu o faţă de masă înflorată.

– Mi-a fost frică că îmi vei spune „căpitane" tot restul vieţii. Spune-mi, oare cuta asta de pe frunte înseamnă că nu ai găsit de lucru?

Rachel dădu din cap necăjită.

– Se pare că am încercat pretutindeni. Fie vor să ştiu să bat la maşină, sau vor să fiu mai mare şi mai puternică. La o ceainărie de pe Marion Street, mi-au cerut să fiu mai urîtă.

Era compasiune în rîsul lui Douglas, iar una din mîini se întinse să-i apuce ambele palme şi să-i potolească mişcarea nervoasă a degetelor.

– Ce fel de muncă ai vrea să faci, Rachel?

Se servi cafeaua şi Rachel îşi adăugă cu generozitate zahăr şi frişcă.

– Orice.

Douglas îşi ridică o sprînceană arămie.

– Desigur, nu orice.

Obrajii lui Rachel se îmbujorară.

– Ei bine, răspunse ea, orice ce nu este greşit.

Din nou ochii albaştri zîmbiră spre ea.

– Multe lucruri ar fi greşite pentru tine, Rachel, pur şi simplu pentru că sînt josnice. Tu te-ai născut să fii stăpîna unei case frumoase şi mama copiilor unui bărbat important.

Acum, era rîndul lui Rachel să rîdă. Dar în mintea ei, ea îl văzu pe Jonas Wilkes întins pe o pătură la un picnic, zîmbindu-i. Această amintire o trezi la realitate.

– Sînt, aşa cum ai spus în dimineaţa asta, fiica unui tăietor de lemne.

Exista o notă serioasă în ochii lui zîmbitori, dezmințind veselia lor.

– Mulţi bărbaţi bogaţi ar fi fericiţi să te ia de soţie, Rachel, şi aş putea aranja să cunoşti pe cineva.

Cuvintele erau vag ameninţătoare.

– Nu m-aş putea căsători cu un bărbat pe care nu-l iubesc, spuse ea lamentîndu-se, după o lungă pauză.

Un muşchi se încordă imperceptibil în maxilarul lui Douglas.

– Dragoste, spuse el, rostind cu dispreţ cuvîntul. Asta este ceva despre care citeşti în cărţi proaste. Lumea este un loc dur, Rachel.

Într-adevăr, lumea era un loc dur, practic. Rachel rareori constatase să fie altfel decît dură şi practică. Dar dragostea exista în afara coperţilor cărţilor, ea descoperise acest lucru într-un mod complet nefericit.

Oftă, amintindu-şi deodată de acea fată din Oregon care făcuse dragoste cu fiul patronului şi intrase în bucluc. Doamne sfinte, oare copilul lui Griffin Fletcher creştea chiar acum în burta ei? Dacă era aşa, viaţa lui Rachel va trece de la „dură şi practică" la una teribil de

nenorocită şi încă curînd. Ea nu va fi la fel de norocoasă ca acea mireasă rotofeie din Oregon...

– Rachel? Vocea lui Douglas o aduse brusc la realitate. Arătai atît de palidă. La ce te gîndeai?

Rachel trebui să facă un efort pentru a-şi ascunde lacrimile de panică.

– Sînt în ordine, Douglas. Doar puţin descurajată, asta este tot. *Şi poate puţin însărcinată*, continuă în gînd.

El se întinse şi îi atinse cu blîndeţe faţa.

– Dacă asta înseamnă atît de mult pentru tine, am să vorbesc cu cîţiva prieteni de ai mei. Cunosc cîţiva negustori.

Speranţa o cuprinse pe Rachel, dar fu urmată curînd de jenă.

– Asta ar fi greşit, şopti ea.

– Greşit? Pentru un prieten să-şi ajute un prieten? De ce ar fi greşit?

– Îţi voi fi îndatorată, spuse ea.

Douglas rîse.

– Da, draga mea. Îmi vei fi. Şi voi insista ca să mă laşi să te invit astă-seară la cină şi să te însoţesc la Operă.

Ochii lui Rachel se făcură mari.

– La Operă? Şi ce vom vedea?

Douglas o privi cu amuzament blînd.

– În acest oraş, cine ştie? Poate un urs dresat sau un tăietor de lemne care să cînte la ferăstrău.

După o pauză de o secundă, Rachel îşi dădu seama că o tachina şi rîse.

– Trebuie să-ţi spun, domnule, că Seattle a fost martorul unor spectacole chiar mai ciudate.

Douglas ridică ceaşca de cafea în chip de salut englezesc.

– Nu am nici o îndoială în această privinţă, draga

mea, aprobă el. Apoi chemă un chelner şi comandă prînzul.

Imediat după ce mîncară, *se duseră să-l viziteze pe un negustor pe care* Douglas îl cunoştea. Rachel fu prezentată şi apoi lăsată să examineze panglici şi bucăţi de material colorate, în timp ce bărbaţii se retraseră într-o încăpere din spate.

Cinci minute mai tîrziu, Rachel avea o slujbă. Urma să servească în chip de „vînzătoare pentru mărunţişuri", adică să vîndă aţă, nasturi şi alte furnituri de croitorie clientelei feminine.

Ar fi trebuit să fie mai fericită decît era, dar ea suspecta faptul că Douglas făcuse uz de forţă pentru ca negustorul să o angajeze. Acest gînd îi lăsă un gust amar, dar nu-şi putea permite să refuze slujba, aşa încît o acceptă cu graţie.

Domnul Turnbull, care avea nişte obraji moi şi o cărare pe mijlocul capului, o instrui să se prezinte la lucru a doua zi de dimineaţă, la ora opt.

Întorcîndu-se la domnişoara Cunningham, în liniştea reconfortantă a camerei ei, Rachel se luptă cu presimţirile rele şi scoase hîrtie şi toc de scris.

Dragă Molly, începu ea, cu scrisul ei mărunt, rotund. *Astăzi am găsit o slujbă...*

Scrisoarea era destul de voluminoasă atunci cînd o semnă şi o introduse cu grijă într-un plic albastru. Ea nu mai scrisese o scrisoare pînă acum şi pe moment ideea de a se despărţi de ea îi părea neplăcută.

Pînă la urmă, în speranţa că va exista şi un răspuns cîndva, o adresă simplu *Doamna Molly Brady, Providence, Washington Territory* şi o puse în geantă. Seara, cînd se va duce la Skid Road să-l caute pe tatăl ei, se va opri la biroul portuar ca să se asigure că mesajul ei se va afla la bord atunci cînd *Statehood* va ridica ancora.

Rachel era deja la jumătatea dealului cînd îşi aminti

că promisese să ia cina cu căpitanul şi privi nehotărîtă casa domnişoarei Cunningham, apoi spre port.

În final, ea alesese portul Skid Road. Pînă cînd va înţelege dispariţia bruscă şi surprinzătoare a tatălui ei, o parte din fiinţa ei nu-şi va putea găsi liniştea. Desigur Douglas va înţelege cînd îi va explica.

Statehood era în port, felinarele de pe punte aruncînd o lumină aurie în apele întunecate de amurg ale portului, cu zbaturile mari liniştite în timp ce se odihnea. Căpitanul, un bărbat dur, de vîrstă mijlocie, cu ochi vicleni ca ai tatălui ei, încerca, cu haina descheiată şi pălăria, fleşcăită de îndelungată folosinţă, aruncată pe un colţ al biroului.

Rachel îi dădu scrisoarea, îi plăti taxa pentru transport şi se întoarse să plece. Mai era de cercetat Skid Road şi începuse să se întunece.

Ca şi cum şi-ar fi amintit, se întoarse din uşă.

– Căpitane, se aventură ea timid. Mă întreb dacă cunoşti după nume pe mulţi dintre pasagerii dumitale.

Marinarul zîmbi.

– Nu pe toţi, altfel l-aş şti cu siguranţă pe al tău. Şi ştiu că ai fost pe vas ieri.

Încurajată de atitudinea lui prietenoasă, Rachel îl descrise pe Ezra McKinnon şi îl întrebă dacă îşi amintea de o astfel de persoană.

Spre dezamăgirea, dar nu şi spre surprinderea ei, căpitanul nu-şi aminti nici numele, nici bărbatul în sine. El promise să fie atent şi să transmită orice frîntură de informaţie va afla.

Rachel îi mulţumi şi se îndreptă cu hotărîre spre Skid Road. De-a lungul cheiului sumbru, şobolanii alergau printre picioare, iar butoaiele de whisky şi lăzile goale arătau ca nişte spectre. În depărtare se auzea muzică şi rîsete.

Tocurile de la noii pantofi ai lui Rachel scoteau un

sunet singuratic pe trotuarul care mărginea drumul şi o dată sau de două ori cîte un marinar sau muncitor se opri să o privească. Ea merse mai repede, ţinîndu-se departe de umbra magaziilor care mărgineau ţărmul.

Primul saloon se afla într-o baracă ai cărei pereţi erau ridicaţi atît de inegal, încît lumina apărea în dungi aurii. Dedesubt, sub podeaua cu rumeguş, se afla marea. Mirosul de alge putrezite şi raci morţi se amesteca cu cel de whisky ieftin, cu cel de transpiraţie şi cu genul de parfum care se vindea în borcane mari.

Fu nevoie de tot curajul pentru ca Rachel să se hotărască să deschidă uşile rabatabile şi să intre.

16

Rumegușul de pe podea era umezit de apa care trecea pe dedesubt şi era pătat de scuipați de tutun. Rachel se gîndi la noii ei pantofi frumoşi şi scoase un geamăt interior.

Apoi oftă şi îşi aminti că tatăl ei trebuia găsit. Dacă era obosit să fie împovărat de o fiică care a crescut, atunci era în ordine, pentru că acum ea avea o viață independentă de a lui şi desigur nu era dornică să fie tîrîtă în alt oraş forestier.

Totuşi, Rachel dorea o despărțire decentă şi cinstită, precum şi o explicație. După toți anii de devoțiune şi grijă pătimaşă, părea într-adevăr ciudat din partea lui să o părăsească fără un cuvînt.

O singură privire rapidă îi spuse lui Rachel că nu-l va găsi pe Ezra McKinnon în acest loc, dar aicl erau oameni care poate ştiau unde lucrează el acum.

Rachel tocmai se pregătea să abordeze un grup de muncitori, cînd o mînă subțire, cam murdară, îi apucă brațul. Ea se opri, apoi se întoarse şi văzu o femeie blondă, rotofeie, care stătea lîngă ea, purtînd o rochie galbenă, înzorzonată, şi avînd o privire neprietenoasă.

– Drăguțo, începu femeia, mîngîindu-şi buclele false, țepene, dacă ai un bărbat aici, n-ar fi prea isteț din par-

tea ta să dai ochii cu el în public. Bărbații au o mîndrie meschină cînd este vorba despre lucruri de acest fel.

Rachel își ridică bărbia.

– Sînt aici să întreb despre un bărbat pe nume Ezra McKinnon. Îl cunoşti?

Pleoapele vopsite ale blondei se lăsară în jos.

– Şi ce dacă îl ştiu?

Pe Rachel o cuprinse exasperarea, la care se adăugă şi mirosul şi zgomotul din acest loc.

– Este tatăl meu, spuse ea crispat. Şi este foarte important să îl găsesc.

Prostituata îşi studie unghiile inegale şi mîinile aspre.

– Ezra nu a mai fost pe Skid Road de cînd l-a angajat Jonas Wilkes să meargă în Providence. Dacă ar fi venit, aş fi ştiut. El obişnuia să-mi spună: „Candice, dragă, tu eşti prea bună pentru un loc ca ăsta. Ar trebui să fii independentă".

Rachel făcu un uriaş efort să nu holbeze ochii. Gîndul că tatăl ei se culcase cu această femeie dezgustătoare pe cine ştie ce pat mizerabil, o făcu să-i fie greață, dar își reveni curînd. Desigur nu era loc de critică, în special după acea noapte magică, unică, cu Griffin Fletcher.

– Nu mă interesează planurile tale privind cariera, spuse ea cu răceală. Mă interesează numai tata. Dacă îl vezi sau auzi despre el, trimite-mi vorbă la domnişoara Flora Cunningham, pe Cedar Street.

Candice îşi clătină capul şi îi aruncă o privire iritată spre hainele frumoase, costisitoare ale lui Rachel. Întrebarea era atît de clară între ele, încît nu trebuia să fie rostită cu voce tare. „De ce ar face-o?"

Rachel nu era în elementul ei în această atmosferă, iar curajul îi scădea rapid. Din nou, ea îşi ridică bărbia.

– Am să-ți plătesc zece dolari dacă mă contactezi, spuse ea, ca răspuns la întrebarea tacită.

Apoi se întoarse, cu tăcută demnitate şi ieşi în binecuvenita răcoare a nopţii.

Nu avea nici un sens să mai caute şi în alte saloon-uri în această seară; Rachel ştiu instinctiv că Candice spusese adevărul. În afară de asta, simţea privirile curioase, admirative, ale bărbaţilor din acest saloon. Dacă ar mai fi rămas, ar fi fost inevitabil ca unul sau mai mulţi dintre ei să o abordeze şi a-i descuraja nu ar fi fost o treabă prea uşoară.

Rachel porni înapoi, de-a lungul malului, evitînd umbrele care se vedeau în întuneric. Fusese nebună să se aventureze singură pe Skid Road şi mai ales noaptea, dar chiar în timp ce făcea această constatare, ştiu că va reveni.

Griffin Fletcher se trezi în propriul pat, cu capul greu, care îi pulsa puternic, şi cu o durere în abdomen. Molly era acolo, privind la el cu dezaprobare aspră în ochi.

– Este timpul să te scoli, Griffin Fletcher. A trecut o zi întreagă.

Griffin gemu.

– Ce zi este astăzi?

Molly se aplecă pentru a aşeza o tavă încărcată cu mîncare.

– Este miercuri, răspunse ea. Luna mai, 29, anul 1880.

Griffin rosti un cuvînt dur şi se luptă să se aşeze.

– Doamne! se răsti el. Ştiu în ce an sîntem!

– Ştii? îi replică Molly. Asta este ceva. Numai mila lui Dumnezeu a făcut ca nimeni să nu aibă nevoie de tine, Griffin Fletcher.

El se uită la micul dejun pe care ea îl aranjase pe tavă – ouă prăjite, cartofi, cîrnaţi de porc – şi privi din nou în altă parte. Chiar privirea mînioasă pe bună drep-

tate a menajerei sale era de preferat decît să vadă mîncarea.

– Poate că eu nu sînt atît de necesar pentru acest oraş, aşa cum tu şi cu mine am vrea să credem, Molly.

Ea se ridică în toată înălţimea.

– Poate că nu, spuse scurt. Şi apoi, într-un foşnet de fuste de satin şi revoltă, ea ieşi din dormitorul lui Griffin, trîntind uşa cu o forţă care îi vibră în capul lui încetoşat, dureros.

Mirosul de cafea îl făcu să rişte o altă privire în direcţia tăvii. Se întinse spre cana cu cafea aburindă, pe care o bău cu înghiţituri încete, în timp ce trecea în revistă dizgraţia în care căzuse.

Rachel plecase! Acceptă cu tărie această realitate, deşi simţea încă urme de durere în conştiinţa sa. Numai de nu ar fi rănit-o atît de tare şi s-o lase să plece crezînd că s-a folosit de ea fără s-o iubească.

Pentru că a fost dragoste, o dragoste aşa cum Griffin Fletcher nu a mai simţit pînă acum. Aproape din primul moment în care a văzut-o ghemuită în cada de baie a lui Jonas, simţise acest lucru, dar numai acum putea înceta să dezmintă această emoţie şi să o privească în faţă.

Va suferi tot restul vieţii din cauza acestei credinţe distrugătoare. Dar ar fi crud din partea lui să o aducă înapoi, aşa cum ar fi vrut să facă, în apropierea pasiunii distrugătoare a lui Jonas.

Griffin îşi termină cafeaua, împinse cana la o parte şi sări din pat. Ca întotdeauna trebuia să facă ture.

Se îmbrăcă rapid şi se opri un moment la fereastra din dormitor. Cerul era întunecat cu promisiune de ploaie, iar aerul era apăsător, chiar cu fereastra închisă. Muntele lui Jonas se înălţa spre cer, arătînd ameninţător în lumina întunecată.

Scuturîndu-se de o senzaţie neplăcută, Griffin părăsi

dormitorul şi merse pe scara din dos spre bucătărie. Acolo, acceptă haina, pălăria şi trusa medicală din partea lui Molly şi ieşi.

În grajd îşi găsi calul înşăuat şi aşteptînd. El duse armăsarul afară şi sări cu uşurinţă în spatele acestuia.

– Billy? strigă, cu jumătate de glas, vrînd să mulţumească băiatului care ghicise că el va vrea să călărească azi, în loc să meargă cu trăsurica. Hei, Billy.

Nu veni nici un răspuns. Griffin înălţă din umeri şi îşi ridică gulerul împotriva ploii mărunte a dimineţii. Băiatul era probabil undeva în pădure, practicînd jocurile lui ciudate şi singuratice pe care mintea lui limitată i le sugera.

Tăcerea pădurii îl atrăgea şi pe Griffin în această dimineaţă, dar din motive mai puternice. Putea să economisească timp alegînd cărarea îngustă care o străbătea, evitînd drumul principal şi era puţin probabil că va întîlni pe cineva acum. Avea nevoie de o scurtă singurătate pentru a-i reveni starea sufletească cu care erau obişnuiţi pacienţii săi.

Calul lui Griffin necheză neliniştit cînd se apropiară de locul dosnic pe care Billy îi plăcea să-l exploreze şi se apropie de cele două stînci uriaşe din spatele acestuia.

Griffin zîmbi amintindu-şi că băiatul vedea soldaţi în acele stînci uriaşe şi credea că ei păzesc cărarea. În schimb, aşa cum erau aşezate de fiecare parte a cărării, îngreunau foarte mult trecerea chiar şi a unui singur om călare.

Bărbaţii săriră asupra lui imediat ce trecu de cele două stînci, într-o mică poieniţă, fără soare. El înjură cînd întîlni pămîntul umed, acoperit de frunze.

Ameţit, Griffin se ridică în genunchi. Chiar în acest moment, un vîrf de cizmă îl izbi cu putere într-o parte a capului.

Lovitura îi întunecă vederea, iar impactul răsună cu

ecou în capul lui. Se ridică din nou de la pămînt, conştient că ploaia îi curgea pe gît.

Oare cîţi erau? Nu putea vedea clar, dar din înghesuiala de umbre presupuse că erau şase sau şapte adunaţi în jurul lui.

– Fiţi atenţi la picioarele lui! comandă o voce rece, calmă.

Griffin se încovoia, încercînd să se ridice. O cizmă îl izbi în coaste şi îl aduse din nou în genunchi. Scuipă o înjurătură, simţind gustul sîngelui în gură.

– Asta este ce i-ai făcut lui McKinnon, Jonas? întrebă el răguşit.

Mîini îi apucară braţele lui Griffin şi îl obligară să stea în poziţie de drepţi. O ceaţă deasă, cenuşie, îl învălui, iar comenzile pe care le transmise picioarelor sale nu avură nici un rezultat. Simţi, mai curînd decît văzu, apropierea lui Jonas, dar văzu strălucirea întunecată a patului unei puşti.

– Bună dimineaţa, Griffin, spuse Jonas cu amabilitate.

Durerea insuportabiiă din cap şi din torace, făcu imposibil un răspuns din partea lui pentru moment. Nu reuşi mai mult decît un mormăit revoltat. Undeva, în spatele lui, calul se agita, iar haranşamentul scîrţîia.

– Puneţi-l pe picioare! şuieră Jonas.

Griffin încercă să se lupte, în timp ce atacatorii îl trăgeau în sus, dar efortul era fără speranţă. Se lupta să scape de voma care îi ardea gîtul.

Furia lui Jonas se abătu asupra lui ca un perete invizibil, urmat imediat de un pumn. Dar el nu mai simţea acum durere. Rîse, iar cuvintele îi ieşiră ca o şoaptă uşoară:

– Jonas, ticăiosule. Ai ajuns prea tîrziu, ai ajuns al naibii de tîrziu.

– Dați-i drumul! comandă Jonas de undeva din neant.

Genunchii lui Jonas se îndoiră, în timp ce brațele lui Griffin îi fură eliberate. Vederea îi reveni parțial în timp ce aluneca la pământ şi simți o furie teribilă cînd Jonas îl apucă de păr şi îi smuci capul înapoi. Jonas se aplecă pentru ai zîmbi lui Griffin.

– O s-o găsesc, Griffin, îți promit asta. Seattle nu este suficient de mare ca să se poată ascunde. Dar Rachel este un alt subiect, pentru altă zi. Această mică scenă a fost ca plată pentru bătaia pe care mi-ai dat-o tu săptămîna trecută.

Griffin vîntură o mînă ca de plumb, dureroasă, pentru a îndepărta mîna lui Jonas din părul său. Înjurătura pe care o murmură se pierdu în zgomotul ploii.

Jonas stătea acum drept, zîmbind cu satisfacție.

– Şi acum, dragul meu prieten, trebuie să-ți țin o mică predică. Ce semeni, asta vei culege.

Un moment mai tîrziu, vîrful cizmei lui Jonas îl izbi pe Griffin în partea de jos a pîntecului. Durerea fu ca o explozie în organele genitale şi se răspîndi în fiecare fibră a ființei sale. Semiconştient, căzu în noroi.

Cînd oamenii cei răi plecară, Billy se furişă din ascunzătoarea lui aflată în copacii cei stufoşi şi se tîrî spre trupul nemişcat al doctorului Fletcher. Îngenunchind, el îşi şterse lacrimile de pe față şi şopti:

– Doctore? Griffin gemu, mişcîndu-se pe pămîntul ud.

Billy îşi scoase haina, o mototoli şi o puse încet, cu mîini tremurînde, sub capul lui Griffin, în chip de pernă. Nu ştia ce să facă altceva.

– Calul, murmură el, ploaia se amesteca cu sîngele care îi lucea în părul negru şi care îi curgea pe față.

Billy privi în jur căutînd cu disperare armăsarul. Cînd

fluieră, animalul ieşi dintre tufişuri; hăţurile îi atîrnau în noroi. Billy se mişcă cu grijă spre cal, rostind cuvinte blînde, pe măsură ce mergea.

Tempest se cabră, tremurînd, apoi se linişti cu un uşor nechezat.

– Încet, băiete, suflă Billy. Încet. Oamenii răi au plecat.

Cînd Billy se întoarse, îl văzu pe Griffin ridicîndu-se în mîini şi în genunchi, după care căzu din nou.

Era şocat de ceea ce vedea, speriat de propria neputinţă şi teamă.

– Am să merg să o aduc pe mama sau pe Field, se văicări el. Pot să-l aduc pe Field...

Griffin îşi clătină capul sîngerînd, ud de ploaie, şi încercă din nou să se ridice.

– Nu. Ajută-mă să mă ridic.

Băiatul ascultă, simţind durerea doctorului în propriul său trup, atunci cînd îl puse pe picioare.

Griffin îşi ridică faţa în ploaie, căută pînă găsi cornul din şaua lui Tempest şi se ţinu de el. După un moment, se forţă să suporte durerea crescîndă din piept suficient cît să apuce unul din hăţuri cu mîna dreaptă. Cu mişcări rapide, dureroase, îşi legă mîna dreaptă de cornul şeii.

– Condu-l spre casă, Billy.

Fu un proces agonizant să meargă împiedicîndu-se alături de Tempest, înapoi spre casă. Dar Molly era acolo, sensibilă şi calmă, ploaia lipindu-i părul arămiu de frunte şi pe ceafă.

– Doamne sfinte, răsuflă ea. Ce s-a întîmplat?

– Jonas, şopti Griffin, tresărind, cînd Molly îi dezlegă mîna şi se aşeză sub braţul lui drept.

Din cauza dimensiunii lui Griffin, Molly, chiar cu ajutorul fiului ei, nu îl putu duce mai departe de birou. La insistenţa lui Field, camera era încă răvăşită, cu mobila răsturnată şi cu draperiile smulse.

În timp ce Molly tremura sub greutatea de plumb a lui Griffin, Billy aranjă canapeaua. Apoi, împreună, tîrîră povara spre ea.

După ce-l depozitară acolo şi îl acoperi cu primul lucru care îi veni la îndemînă – o draperie – Molly preluă cu fermitate comanda.

– Fugi şi adu-l pe Field Hollister, Billy. Nu te opri să-l cauţi pînă cînd nu-l găseşti.

Înlăcrimat, Billy porni să execute cererea, aruncînd cîte o privire furişă înapoi spre forma nemişcată întinsă pe canapeaua de piele.

Molly merse la dulapul unde erau ţinute materialele şi instrumentele. Rămăsese neatins de furia doctorului şi nu din întîmplare, se gîndi ea.

De pe rafturi Molly luă o sticlă cu alcool, cîrpe curate, bandaj, tifon. Le puse cu grijă pe toate pe un colţ al biroului lui Griffin şi se grăbi spre bucătărie după apă fierbinte.

Abia după ce îngrijise rănile doctorului Fletcher, Molly Brady îşi îngădui să plîngă.

Rachel începu prima ei zi de lucru cu mult entuziasm, deşi se simţea nepricepută şi neîndemînatică.

Pînă la amiază, ea vînduse numai o lungime de panglică din satin şi un carton de nasturi perlaţi. Indiferent cît de prietenoasă era, clientele păreau să fie ofensate de prezenţa ei, întrebînd cu insistenţă despre cineva care se numea Săraca Marie.

Mai mult decît o singură dată în cursul dimineţii, Rachel ridicase privirea spre golful întunecat, ploios, regretînd fuga pripită din Providence. Visul ei de a transforma saloon-ul mamei sale într-o casă de închiriat, respectabilă, încă o rîcîia undeva într-un colţişor al inimii sale.

În timp ce îşi bea singură ceaiul de la ora prînzului,

în spatele tejghelei cu mărfuri, Rachel îndrăzni să se imagineze cumpărînd un bilet pe vasul *Statehood* pentru a se întoarce în micul oraş de pe Hood Canal.

Desigur, nu putea, *nu* acum. Avea nevoie de timp să se vindece, să-şi redobîndească mîndria. Pînă cînd nu va face asta, nu se putea aştepta să dea ochii cu Griffin Fletcher şi în acelaşi timp să-şi păstreze demnitatea.

Deodată, în timp ce mesteca fără chef un sandvici cu salată, şterpelit din bucătăria domnişoarei Cunningham de dimineaţă, Jonas Wilkes îi apăru în minte. Rachel se simţi din nou extrem de vinovată de modul cum îl părăsise la picnic. Cum se va putea oare scuza, cînd şi dacă o să-l mai vadă vreodată?

„Îmi pare rău", se imagină ea spunîndu-i. „Nu am vrut să te părăsesc astfel, dar vezi, *trebuia să merg sus în* munţi şi să-mi pierd virginitatea".

Rachel voia să fie tare, dar în loc de asta, ochii i se umplură de lacrimi.

Îşi aminti întîmplarea din noaptea trecută. Excursia în Skid Road rămăsese fără roade, în plus şi periculoasă. Cum se grăbea de-a lungul malului, auzise zgomot în urma ei şi era deja mută de frică cînd o trăsură elegantă opri lîngă ea scîrţîind şi dinăuntru se văzu faţa lividă de furie a căpitanului Douglas Frazier.

El strigase la ea în stradă, strigase la ea în trăsură şi în curtea doamnei Cunningham. Şi încă era furios pe ea la micul dejun.

Asta nu este perioada mea cea mai bună, se gîndi Rachel.

Jonas simţi un ciudat sentiment de insatisfacţie în timp ce călărea pe proprietatea lui, însoţit de suita sa, într-un singur şir, cu caii nechezînd în ploaie.

Cuvintele lui Griffin Fletcher răsunau ca un ecou în mintea lui. „Ai întîrziat. Ai întîrziat prea mult."

Dacă era adevărat? Dacă Rachel nu a rămas în Seattle, după ce a luat în pripă vaporul despre care Fawn i-a povestit în cele din urmă în dimineața asta? Dacă s-a suit pe alt vas, ea va fi pierdută pentru el, poate pentru totdeauna.

Jonas se încordă în şa, dar simți satisfacția şi bucuria de a-l fi pus pe Griffin în genunchi.

Descălecînd la grajdul său, Jonas consideră elementul timp cu o logică rece. Astăzi, va începe căutarea.

Păşind spre casă, Jonas permise gîndurilor sale să se mute asupra lui Griffin. Două zile – poate trei – şi va fi la fel de zdravăn ca întotdeauna. Ăsta era un motiv în plus, în ceea ce-l privea pe Jonas, să acționeze cît mai rapid.

17

Griffin scoase un sunet strangulat, asemănător unui scîncet, în timp ce Field îl apucase de sub brațe și îl *ridică într-o poziție aproape șezîndă.*

– Ține-l acolo, răsuflă Molly, pe cînd tăia haina plină de noroi și cămașa înmuiată de sînge. Apoi, aruncînd hainele într-o parte, spălă ușor toracele lui Griffin, care era umflat și îngrozitor de vătămat; și începu să-l lege strîns cu fîșii de pînză rupte dintr-un cearceaf.

Field privi cu admirație mîinile ei dibace, capabile. Ea învățase mult, asta era clar, ajutîndu-l pe Griffin în munca lui, cînd pacienții erau aduși la ușa lui, grav răniți.

– Molly, ești o infirmieră extraordinară, remarcă el, pe cînd ea termină treaba și îi făcu semn lui Field să-l așeze din nou pe prietenul lui.

Molly nu răspunse, iar ochii ei îi cercetau fața lui Griffin cu o privire blîndă, îndurerată, dîndu-i la o parte părul pe care se întărise sîngele. Buzele ei formau o rugăminte tăcută.

Nu muri.

– Nu va muri, Molly, spuse Field cu voce tare.

Pe canapea, Griffin se zbuciuma într-o tulburare greu de suportat. Molly se întinse să-i atingă fața, iar cînd făcu asta întreaga lui făptură contorsionată se liniști sub

mîna ei. Ochii ei erau ca smaraldele şlefuite, strălucind în soare, atunci cînd îi ridică bărbia.

– Cred că o să fie o noapte lungă. Ar fi bine să faci un foc, Field Hollister, în timp ce eu pregătesc ceaiul.

Bucuros că trebuie să facă ceva practic, Field traversă încăperea şi puse ziare mototolite în şemineu. Apoi, îngenunchind, luă surcele dintr-un coş de alamă de alături şi le dispuse în jurul acestora, în formă de evantai. După ce făcu acest aranjament, aprinse un chibrit.

Cînd flăcările începură să se înalţe, Field puse un buştean de pin în mijlocul lor, închise ochii şi se rugă cu devotament ca Griffin să nu moară.

În spatele lui, Griffin gemu, delirînd, şi scoase un ţipăt. Tunete, destul de rare pe Puget Sound, se auziră în cerul întunecat şi Field privi în direcţia lor, cînd se întoarse din dreptul focului abia aprins.

– Sper să nu spui nu, murmură el.

Chiar în clipa asta, Molly intră cu o tavă. Field îndreptă o masă mică şi două scaune şi se aşezară, amîndoi, faţă în faţă.

Ochii lui Molly erau ciudat de distanţi atunci cînd turnă ceai pentru Field şi apoi pentru ea însăşi. Cînd mîinile ei fură din nou libere, ea scoase din buzunarul şorţului un plic albastru-deschis şi îl puse pe masă.

– Am primit o scrisoare de la Rachel, spuse ea pe un ton care sugera groaza.

– Ce spune? întrebă Field pe un ton indiferent, nefiind prea interesat. Molly clătină din cap, iar lumina focului juca pe trăsăturile feţei sale.

– Nu am apucat să o citesc; tot ce ştiu este că cineva i-a dat-o lui Billy atunci cînd te căuta.

Field îşi feri ochii de la scrisul curat, copilăresc şi oarecum plin de speranţe, de pe faţa plicului albastru.

– Ea a plecat, Molly, a plecat şi totuşi nu s-a terminat.

Din nou privirea lui Molly era fixată pe ceva îndepărtat, foarte îndepărtat, iar capul ei era înclinat într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat un sunet pe care numai urechile ei puteau să-l audă.

– Nu, aprobă ea din nou. Nu, Field, nu s-a terminat.

Neliniştit, Field sorbi ceaiul pe care Molly i-l oferise şi privi la dezordinea din biroul lui Griffin. *Ce privelişte ridicolă probabil că oferim,* se gîndi el. *Doi paznici care beau ceai printre diverse mărunţişuri. Iar războiul abia începe.*

Sus pe cer, două fronturi de aer se ciocniră cu un zgomot puternic, cu ecou. Field ascultă cu calm, ochii lui fiind aţintiţi pe tavanul acoperit de umbre. *Complet, cu focuri de tun,* remarcă el în gînd.

Pentru Rachel, după-amiaza nu fu mai bună decît dimineaţa; dimpotrivă, era chiar mai rău. Vitrinele prăvăliei erau spălate de ploaie, iar atmosfera din interior era sumbră.

Puţin înainte de a închide magazinul, doamna Turnbull năvăli înăuntru. Pe chip i se citea revolta, iar fustele ei voluminoase, din poplin, erau ude şi murare de noroi la tiv. Ochii ei mici erau ca două mărgele negre, care străluceau în corpolenţa păstoasă a feţei sale atunci cînd aruncă o privire suspicioasă în direcţia lui Rachel, după care se repezi în camera din spate, unde soţul ei aduna chitanţele de încasări.

Rachel oftă. Femeia nu arăta mai fericită decît arătase cu o oră în urmă cînd venise în magazin cu scopul expres de a fi prezentată noii angajate care luase locul Sărmanei Maria.

În camera din spate, vocile soţilor Turnbull se ridicau şi coborau, iar o frază rostită ocazional se auzi cu claritate la un moment dat.

– Nu-mi pasă ce spune căpitanul. Întotdeauna ai

avut un ochi atent pentru fete drăguțe... Ce ar *putea* ști ea despre afaceri?

Era adevărat. Rachel închise ochii și apucă marginea tejghelei.

Nu fu deci nici o surpriză cînd domnul Turnbull ieși, murmură cît de rău îi părea că nu mai putea lucra pentru el și îi plăti pentru ziua lucrată.

Afară, vîntul o izbi cu dinți de gheață, chiar prin haina de lînă, de culoare albastru-închis. Disperarea îi încleștа gîtul, oprindu-se în dosul ochilor. Ea nu ar fi observat trăsura dacă căpitanul Frazier nu ar fi coborît și nu i-ar fi apucat brațul, în timp ce ea trecea.

– Viața unei vînzătoare nu este chiar ceea ce ai visat? întrebă el pe un ton surprinzător de blînd, cînd, cîteva momente mai tîrziu, ea se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui.

Rachel nu îndrăznea să vorbească; dacă o făcea, ar fi izbucnit în plîns. Își fixă ochii pe acoperitoarea de piele a trăsurii și își dori să nu fi părăsit niciodată Providence.

Netulburat, Douglas Frazier îi îndesă o batistă curată în mîini.

– Nu este nici o rușine să plîngi, Rachel. Se spune că asta *curăță sufletul.*

Totuși, ea nu vorbea. Cuvintele nu puteau cuprinde toată nenorocirea pe care o simțea; odată ce ar fi făcut cea mai mică încercare, ar fi ieșit în torente.

Cu grație, Douglas își mută făptura voluminoasă de pe partea lui de trăsură, pe partea ei. Brațul lui alunecă în jurul umerilor ei, fratern, în timp ce vocea lui era caldă, aproape tandră.

– Rachel, Rachel, murmură el. Săraca, mica și curajoasa Rachel. Cînd o să-ți dai seama că poți obține totul, absolut totul dacă vei vrea să întinzi mîna!

Totul! Dar nu pe Griffin Fletcher, care personifica

această condiție devastatoare.

– Cît de mult greşeşti, şopti ea. Şi apoi, aşa cum se temea, calmul ei se destrămă. Ea îi permise lui Douglas Frezier să-i lipească capul de umărul lui şi să o țină strîns, în timp ce ea plîngea.

Era un mister, fata asta. Douglas Frazier simți atît furie, cît şi tandrețe în timp ce o strîngea lîngă el, văzînd-o distrusă datorită pierderii unei slujbe mizerabile într-o prăvălie obişnuită.

Rachel era îmbrăcată *ca o doamnă* şi în mod categoric vorbea ca atare. Şi totuşi hoinărea în locuri ca Skid Road – după ce se întuneca – şi în plus, fără escortă.

Era oare o vagaboandă?

Douglas îi luă batista din mîinile încleştate şi începu el însuşi să tamponeze lacrimile care curgeau fără încetare pe fața ei. Dacă era cumva o tîrfă, atunci era una adorabilă, chiar şi cînd plîngea.

Da, Ramirez o s-o vrea precis. Ochii de ametist şi invitația dulce a trupului ei vor face să se încheie afacerea.

Roțile trăsurii izbeau strada podită cu scînduri, iar lacrimile lui Rachel se opriră puțin. Era oare virgină, se întrebă el? În mod cert, era.

Ramirez dorea o virgină.

În sinea lui, Jonas blestema ploaia, în timp ce mergea, fără pălărie, de-a lungul malului, flancat de McKay şi de unul dintre ceilalți oameni ai lui. În față se aflau barăcile şi corturile din Skid Road.

Jonas nu se aştepta să o găsească pe Rachel acolo. Dar puține lucruri se puteau întîmpla în Seattle, fără să se afle în aceste zone de proastă reputație; orice informație vitală se putea obține cu prețul unei băuturi.

În mod instinctiv, Jonas alese saloon-ul în care îl cunoscuse şi îl angajase pe McKinnon, cam cu o săptă-

mînă în urmă, deşi părea că a trecut un secol de atunci. Îl putea considera ca punct de plecare în căutarea lui. Ştiu, atunci cînd o văzu pe tîrfa cu care McKinnon se afla la masă în acea primă noapte, că elementul capricios al norocului se afla de partea lui.

Era atît de uşor, încît Jonas fu aproape dezamăgit; în timp ce era disperat să o găsească pe Rachel, el ar fi acceptat orice pericol. Nu fu prea încîntat să afle că o tînără cu ochi violeţi, care pretindea că eate fata lui McKinnon, venise în saloon singură, chiar noaptea trecută, punînd întrebări.

– Ştiu şi unde locuieşte, se oferi tîrfa, cu un zîmbet viclean.

Jonas era plictisit, uşurat şi şocat se afle că Rachel spera să-l găsească pe tatăl ei.

– Unde? se răsti el.

– Cît valorează asta? contabiliză prostituata.

Căţea, se gîndi Jonas, dar scoase portofelul şi îi dădu o bancnotă impresionantă.

– Spune-mi!

Ea smulse banii din mîna lui cu o lăcomie care, combinată cu mirosul urît pe care îl degaja, îi făcu greaţă.

– Stă la Cunningham, pe Cedar Street.

Jonas se întoarse brusc, aproape izbindu-se de McKay şi de celălalt bărbat care se afla chiar lîngă uşa saloon-ului.

– Adu-mi o trăsură! comandă el pe un ton care îi făcu să-şi încordeze maxilarele. Amîndoi, se repeziră să execute comanda.

Degetele dolofane, lacome, se aşezară pe mîneca lui Jonas.

– Aş putea să-ţi ofer puţină distracţie, în timp ce aştepţi, spuse prostituata.

Eliberîndu-şi braţul, Jonas îşi cercetă cu repulsie materialul hainei.

– Mai bine mănînc tocană de alge, spuse el. Apoi ieşi, preferînd să aştepte în burniţa deasă.

Prostituata ţipă un cuvînt obscen în urma lui şi continuă cu invective asupra bărbaţilor filfizoni care nu ştiau să aprecieze o adevărată femeie, atunci cînd întîlnesc una.

Jonas suportă monologul cu o răbdare ce nu îl caracteriza. Exista o singură femeie pe care o dorea; şi aceea era *adevărată* ,adevărată ca ploaia care îi curgea pe păr şi i se prelingea pe gît, udîndu-i gulerul.

McKay şi aghiotantul său reveniră în timp record cu un cal închiriat şi o trăsurică şi fură extrem de încîntaţi cînd Jonas îi concedie să-şi petreacă seara unde vor crede de cuviinţă.

Aproape se călcară pe picioare înghesuindu-se să intre mai repede în saloon-ul urît mirositor.

Cînd Jonas se urcă în trăsurică şi apucă hăţurile, zîmbea insinuant. Poate că prostituata îşi va etala totuşi astă-seară farmecele.

Cedar Street era uşor de găsit şi la fel şi casa Cunningham. Era însemnat cu o firmă distinctă, care atîrna de o creangă a unui cireş înflorit.

Jonas opri trăsurica în spatele unei caleşti la fel de impresionante ca aceea pe care o lăsase în urmă, în Providence. Prezenţa unui astfel de vehicul îl tulbură, deşi nu ar fi putut spune de ce; dar senzaţia fu numai de moment şi o uită de îndată ce îşi abandonă calul şi trăsurica şi merse în pas vioi pe trotuarul din lemn de pin.

Răsuci brusc soneria şi îşi duse mîinile la spate, întrebîndu-se oare cît va putea rezista să aştepte.

Dar norocul din acea zi se menţinu. Cînd uşa se deschise, Rachel în persoană se afla acolo, holbîndu-se la el cu ochi roşii, umflaţi de plîns.

Mîinile lui Jonas ardeau de dorinţa de a o simţi, dar

ştiu că era mai bine să nu-şi trădeze adevărata profunzime a pasiunii sale, înainte de momentul propice. Vocea lui era dezarmant de liniştită şi chiar puţin răutăcioasă.

– Bună, puştoaico. Picnicul a fost grozav; ar fi trebuit să rămîi.

Rachel se blocă şi o ruşine vinovată îi întuneca ochii de culoarea lavandei, adîncind şi mai mult cearcănele de sub ei. Apoi, în mod incredibil, ea începu să plîngă uşor şi-şi aruncă braţele în jurul gîtului lui Jonas.

Dacă a existat vreun dubiu că ea îl ţinea captiv, acest lucru a fost înlăturat într-o secundă. Emoţiile ardeau cu putere în fiinţa lui Jonas în clipa cînd o trase mai aproape de el şi o ţinu strîns.

Ea se depărtă de el şi îl trase în casă cu ambele mîini.

Bărbia ei tremura în lumina estompată din hoi.

– Oh, Jonas, şopti ea. O să mă ierţi că te-am părăsit astfel? A fost nesăbuit...

Jonas îi cuprinse bărbia în mîna care spera că fie mai sigură decît vocea.

– Eşti iertată. Şi de ce plîngi acum?

Răspunsul veni într-o surprinzătoare avalanşă de cuvinte şi sughiţuri. Găsise o slujbă şi o pierduse în aceeaşi zi. Era disperată că nu-l găsea pe tatăl ei şi nu era sigură dacă ar fi trebuit să vină la Seattle.

Jonas ascultă, privirea lui blîndă plimbîndu-se pe faţa ei palidă, dar ceva în interiorul lui clocotea. La baza nefericirii ei se afla Griffin Fletcher; purta amprenta lui pe faţa şi pe tot trupul ei încîntător.

Dacă Griffin nu a posedat-o, asta nu a fost pentru că ea nu l-ar fi dorit.

Intenţionat, Jonas îşi menţinu tonul calm, neautoritar, cînd vorbi:

– Spală-ţi faţa, puştoaico, şi schimbă-ţi rochia. O să

cinăm la *Seattle Hotel* şi vom face planuri pentru mîine.

Nesiguranţa de pe faţa ei era enervantă.

– Hotel?

În mod deliberat, Jonas zîmbi.

– La restaurant, puştoaico, nu în apartamentul nupţial.

Un zîmbet înflori în ochi şi aduse o urmă de culoare în obrajii ei palizi.

– Voi fi gata în cîteva minute. Între timp, te rog să intri să faci cunoştinţă cu domnişoara Cunnigham şi cu căpitanul Frazier.

Căpitanul Frazier? Numele îl izbi pe Jonas cu o lovitură ameţitoare, îndepărtîndu-i toate gîndurile legate de Griffin Fletcher. *Doamne sfinte,* se gîndi el, în timp ce zîmbetul îi dispăru de pe faţă. *Nu se poate.*

Dar se putea. În salonul domnişoarei Cunningham, cu trupul lui masiv tolănit în faţa unui foc ce ardea în şemineu, se afla însuşi Douglas Frazier.

Jonas ar fi vrut să o ascundă pe Rachel în spatele lui, să-i comande să fugă.

– Douglas, spuse el în loc de asta, cu un salut cordial.

Ochii albaştri ca marea luciră cînd îl recunoscu şi parodia unui zîmbet juca sub mustaţa familiară.

– Jonas? exclamă căpitanul surprins, ridicîndu-se de pe scaunul fragil de lîngă şemineu.

Rachel renunţă la o prezentare care evident nu era necesară, privind uimită.

– Vă cunoaşteţi?

– Oh, într-adevăr, zîmbi căpitanul.

Jonas o împinse uşor, grăbind-o.

– Schimbă-te, o să întîrziem.

De data asta Rachel se conformă, lăsîndu-i pe Douglas Frazier şi pe Jonas Wilkes să rezolve o confruntare primitivă, fără cuvinte.

Jonas înghiţi fierea care simţi că îi urcă în gît şi lăsă

ticăitul ritmic al ceasului să-l poarte prin tăcerea încăperii.

În cele din urmă Frazier vorbi:

– Deci, tu eşti ticălosul insensibil care a zdrobit inima bietei fete, spuse el destul de amabil.

Cuvintele confirmară suspiciunea lui Jonas în legătură cu Rachel şi cu Griffin, dar avu grijă să nu lasă să-i scape inevitabila reacţie.

– Este a mea, Frazier. Intenţionez să mă căsătoresc cu ea.

Frazier îşi ridică o sprînceană arămie.

– Zău? întrebă el sceptic. Asta mă surprinde, Jonas, cunoscînd ilustra ta istorie.

Jonas închise ochii. De ce oare nu văzuse că *China Drifter* este ancorat în golf, printre celelalte vapoare? El înghiţi din nou şi întîlni privirea fixă a lui Frazier.

– Şi eu o cunosc pe a ta, Douglas. Te previn! Să nu-ţi vină vreo ideie.

Frazier rîse, deşi exista o anumită precauţie în purtarea lui.

– Ea va aduce dublu faţă de preţul uzual, spuse el.

Vocea lui Jonas era un gîfîit răguşit, aspru.

– Cît?

Căpitanul păru să delibereze.

– Ei bine, depinde, avînd în vedere că tratez cu tine.

– Pe ce?

– Pe faptul că este sau nu virgină. Oamenii mei vor respinge orice ofertă ai face, în cazul în care este.

Jonas se cutremură în sinea lui, dar ştia că părea la fel de calm şi detaşat ca şi Fraizer. Sau cel puţin spera să pară. Minciuna – şi el se rugă să fie minciună – îi veni de la sine pe buze.

– Poate ai mai mult noroc data viitoare, Fraizer. Ea nu este atît de inocentă pe cît pare.

Frazier îl privi atent.

– Nu te cred, Wilkes. În orice caz, asta este ceva ce oamenii mei pot aproba sau dezaproba destul de uşor.

Jonas simţi că i se face rău.

– Cît? întrebă el din nou.

Căpitanul menţionă o sumă uriaşă.

– O să primeşti cecul meu mîine dimineaţă, răspunse Jonas tocmai în momentul în care Rachel năvăli în cameră, proaspătă ca o adiere.

– Este o afacere?

Fraizer zîmbi amabil.

– Este o afacere.

Jonas apucă braţul lui Rachel şi o scoase atît de brusc din acea casă, încît ea se împiedică lîngă el, abia fiind în stare să ţină pasul cu el.

– Ce ai cumpărat de la căpitanul Frazier? întrebă ea cu ochii mari de mirare, cînd Jonas o ajută să urce în trăsurica ce îl aştepta, urcîndu-se apoi şi el.

Zîmbetul lui era de parcă ar fi fost ţintuit pe faţa lui.

– Ceva ce doresc foarte mult. Şi acum, ce ai dori să mănînci la cină?

În ciuda evenimentelor sumbre din acea zi, precum şi a senzaţiei ciudate că avea să i se întîmple ceva groaznic, Rachel se distră bine. Era adevărat că nu prea se atinsese de cina grozavă compusă din peşte proaspăt, mazăre şi orez, dar îi plăcu foarte mult noua experienţă de a urmări o trupă de teatru ambulant, care prezenta producţia cu *Hamlet* la *Frye Opera House.*

O dată sau de două ori în timpul spectacolului, Rachel simţi ochii lui Jonas care o urmăreau şi se întoarse să-l privească. Era însă întuneric şi expresia lui nu se putea distinge clar, deşi unghiul în care-şi ţinea capul îi comfirmă că într-adevăr o privea.

Cînd piesa se sfîrşi, iar luminile se aprinseră, ochii lui aurii erau îndreptaţi în altă direcţie. El o îndrumă

aproape brutal spre centrul rîndului de scaune, prin holul îmbrăcat în pluş, unde alţi spectatori comentau calitatea spectacolului care tocmai se încheiase.

Afară, furtuna începuse să cedeze, îndreptîndu-se spre vest.

Cînd ajunseră la trăsurică, Jonas o apucă pe Rachel de talie şi o împinse fără menajamente pe locul ei. Apoi, privind-o cu înflăcărare, cu mîinile pe şolduri, cu părul strălucind de picăturile de ploaie, el spuse:

– Vei sta la hotelul meu astă-seară.

Rachel simţi că nu are aer.

– Cum?

Jonas ocoli trăsurica şi se urcă lîngă ea, luînd hăţurile şi, îndemnînd calul cu hotărîre, spuse:

– Ai auzit ce-am spus.

Rachel se încordă şi îşi încrucişă braţele sub haina de lînă. Avu o senzaţie de ireal, iar pieptul o durea.

– Jonas Wilkes, să nu îndrăzneşti să mă duci la hotel.

Faţa lui era întunecată şi hotărîtă în lumina slabă a felinarelor cu cherosen. Curînd, ei ajunseră în faţa unei clădiri obişnuite, cu două etaje.

– Am să ţip! ameninţă Rachel.

Maxilarul lui Jonas se încleştă în timp ce punea frîna la trăsurică.

– Dacă faci asta, Rachel McKinnon, o să primeşti o bătaie la fund, chiar aici pe stradă!

18

Rachel ştia că Jonas nu glumea, dar ea nu avea de gînd să-l urmeze resemnată în hotelul acela, ca o tîrfă neghioabă. Ridică mîna să-l pălmuiască, dar el îi apucă încheietura într-o strînsoare care îi era torturant de familiară. „Griffin", tînjea partea din ea care îşi amintea de strîngerea blîndă, pasionată a mîinilor lui ce se bucuraseră de vulnerabilitatea totală a sînilor ei goi...

Ce rost avea să se gîndească acum la asta? Roşi, temîndu-se că Jonas va citi aceste amintiri în ochii ei.

Păru că el aproape reuşi acest lucru.

– Nu te vei întoarce în casa aia, o informă el furios. Nici acum, nici altă dată. Am să-ţi aduc lucrurile mîine.

Rachel privi ţintă la el, uluită. Numai cu cîteva minute înainte, crezuse că el este prietenul ei.

– Eşti nebun! şuieră ea în cele din urmă.

El îi eliberă mîna cu o mişcare abruptă, ochii aurii strălucindu-i.

– Pînă cînd *China Drifter* nu ridică ancora, Rachel, nu te las să-mi scapi din ochi. Acum, ar trebui să accepţi asta, pentru că nu este nimic altceva de făcut!

– Pot să ţip! îi aminti Rachel pe un ton răguşit. Durerea din plămîni era tot mai puternică, capul îi era greu şi îi venea tot mai greu să-i pese de altceva decît că voia

să doarmă.

Jonas oftă cu exasperare.

– Femei care țipă nu este o noutate în Skid Road, Rachel. Ei bine, vii cu mine sau nu?

– N-aş crede.

Umerii lui se mişcară uşor.

– Bine. Poate că ar trebui să-l las pe Frazier să te vîndă unuia dintre prietenii lui străini, bogați.

Rachel rămase cu gura căscată; o groază de gheață o izbi în abdomen şi i se urcă în gît. Nu putea scoate nici un cuvînt.

Dar Jonas continuă cu indiferență:

– Ai putea sfîrşi ca întreținută la o curte din China. Dacă asta nu te atrage, atunci poate la nişte *ranchos* îndepărtate din Mexic, Brazilia, Argentina...

Rachel era amețită. Complimentele căpitanului Frazier, atît de plăcute cînd fuseseră rostite, aveau acum un aspect sumbru. „Mulți bărbați bogați ar fi fericiți să te ia de soție, Rachel, şi aş putea aranja să întîlneşi cîțiva".

Dar era o proastă, se decise ea. În mod sigur Douglas nu ar face aşa ceva. Rachel îşi împreună mîinile în poală, încercînd să şi le încălzească, deşi erau înfăşurate în căldura moale a hainei.

– Nu sînt sigură că intențiile tale sînt mai nevinovate, Jonas Wilkes, spuse ea.

Deodată, Jonas izbucni în rîs. Trăsăturile dure, hotărîte ale feței lui se înmuiară puțin.

– Puştoaico, ca să fiu pe deplin sincer, nu este nimic ce mi-aş dori mai mult decît să te duc în camera mea şi să te cunosc fără ruşine.

El privi în altă parte un moment, apoi din nou spre ea. O oarecare emoție chinuită îi luci pentru scurt timp în ochi.

– Cînd te voi lua, Rachel – şi te voi lua –, tu vei fi pregătită.

Rachel era scandalizată de cuvintele lui directe.

– Eşti îngrozitor!

El rîse din nou şi sări din trăsurică, înconjurînd-o şi oprindu-se de partea cealaltă, privind spre Rachel.

– Haide, Rachel, draga mea, spuse el, sociabil.

Rachel tremură, cu ochii ei fixaţi pe un felinar din apropiere, şi refuză să se mişte. Se gîndi să ţipe după ajutor, dar apoi se răzgîndi. Gîtul o durea, nu avea aer în plămîni şi nici unul dintre bărbaţii care treceau nu părea, nici pe departe, că ar putea să-i vină în ajutor.

Vocea lui Jonas era indiferentă, uşor amuzată:

– Ai două secunde, puştoaico. Şi ţine minte, dacă iei o hotărîre greşită, s-ar putea să zaci pe perne timp de o lună.

Ea se foi pe scaunul trăsurii.

– Îmi promiţi că nu... să nu...

Jonas ridică mîna, în semn de jurămînt solemn.

– Promit, puştoaico.

Deşi părea incredibil, Rachel îl crezu.

– Bine atunci, spuse ea.

Jonas îi cuprinse talia cu mîinile şi o coborî. Ea tremura de frică şi frustrare, dar şi de muşcătura vîntului rece al nopţii. Jonas îşi puse un braţ protector, de stăpîn, pe talia ei şi o conduse spre holul auster al hotelului. Singurul funcţionar ce putu fi văzut era un tînăr subţire, cu faţa studioasă, care îl salută pe Jonas cu un zîmbet servil.

– Domnule Wilkes!

Rachel se simţi de parcă ar fi devenit brusc invizibilă. Funcţionarul părea că nici nu o văzuse.

Jonas zîmbi cuceritor.

– Bună seara, Herbert. Cum mai merg lucrurile la universitate?

Herbert jubilă.

– Minunat, domnule. Extraordinar.

– Bine. Camera este disponibilă, sper.

– Întotdeauna, domnule Wilkes, răspunse funcționarul, întinzîndu-i o cheie din alamă.

– Bine, repetă Jonas. Şi apoi se îndreptă, trăgînd-o pe Rachel după el, de-a curmezişul unui hoi bine întreținut, spre nişte scări abrupte din lemn.

– De ce ar ține o cameră numai pentru tine? întrebă Rachel, avînd o senzație de neîncredere în timp ce Jonas descuie uşa solidă şi o împinse spre interior.

El zîmbi.

– Asta este simplu, puştoaico. Îmi aparține.

– Camera?

– Hotelul.

Rachel roşi. A avea încredere în Jonas afară, într-o trăsurică, era diferit de a avea încredere, în el în pragul uşii camerei sale. De ce nu încercase totuşi să țipe sau chiar să fugă?

– De ce faci asta? Ai fost prietenos cu mine numai ca să mă poți atrage aici?

Jonas o reduse la tăcere, punîndu-i degetul arătător pe buze.

– Sst. Te-am adus aici pentru că nu vreau să pleci ca pasager forțat pe vasul *Drifter*. Nu am intenția să fac dragoste cu tine, cel puțin nu acum.

Rachel era foarte obosită şi se simțea rău. Era oare posibil să se înşele atît de mult în privința căpitanului Frazier? El părea să fie un gentleman.

Dar Jonas Wilkes? Era el oare ticălosul pe care îl considerau Molly şi Griffin – sau era un salvator?

Cu regret, Rachel examină posibilitatea ca el să întruchipeze ambele variante.

Interiorul încăperii era alarmant de întunecos pînă cînd Jonas aprinse cu un chibrit cîteva lămpi cu cherosen. Lumina blîndă o făcu pe Rachel să dea drumul cadrului de lemn al uşii şi să păşească înăuntru.

Nu era o cameră elegantă; la fel ca holul, era mobilată atît de simplu, încît părea aproape spartană. Exista un dulap a cărui uşă era întredeschisă şi Rachel putu vedea mîneci de haine şi cămăşi, pantaloni şi o parte a unei valize de piele. Într-un colţ, sub ferestre, se afla un birou; în alt colţ se afla o mică masă rotundă flancată de scaune cu spătare drepte.

Patul era gigantic, iar tăblia de la capul acestuia era sculptată complicat dintr-un lemn de culoare închisă. Rachel îşi mută privirea de la el şi întîlni ochii lui Jonas care o fixau.

El îşi scosese haina udă şi stătea lîngă un birou lustruit, cu o carafă într-o mînă şi un pahar în cealaltă.

– Eşti incredibil de frumoasă! spuse el.

Involuntar, ochii lui Rachel se mutară din nou spre pat.

– Te rog, Jonas, du-mă înapoi la domnişoara Cunningham, acum.

– Nu.

– Dacă nu vrei, am să fac un tărăboi atît de mare, încît reputaţia ta va fi stricată pentru totdeauna.

Jonas rîse uşor şi ridică paharul într-un fel de salut de tachinare.

– Eşti musafira mea. Reputaţia mea este deja terminată, aşa că nu mai ai ce compromite.

Rachel simţi că începe să o doară capul şi era total epuizată. Un uşor sughiţ îi scăpă de pe buze şi avu ecou în camera plină de umbre. Simţindu-se slăbită, ea se îndreptă spre pat şi se aşeză cu toată greutatea pe marginea acestuia.

Nu putea să-l vadă pe Jonas, dar auzi clinchetul paharului şi apoi zgomotul tocurilor lui de cizmă pe podeaua goală.

Cînd privi în sus printr-o perdea de lacrimi, ea văzu că el stătea în faţa ei întinzîndu-i paharul de cristal.

– Asta o să te ajute să dormi, spuse el, cu o voce reconfortant de blîndă.

Tremurînd, Rachel luă paharul.

– Ai promis...

El se aşeză pe vine în faţa ei, privind-o drept în ochi.

– Ştiu, iubito, spuse el. Şi am să-mi ţin promisiunea. Tu te culci în pat şi eu am să dorm pe podea.

Cuvintele blînde, măsurate ale lui Jonas avură un efect magic asupra lui Rachel şi ea bău conţinutul aromat, cald, al paharului. După aceea nu-şi mai aduse aminte de nimic.

Griffin se mişcă şi imediat simţi o durere ascuţită şi făcu o inventariere mentală a situaţiei lui anatomice. Coaste rupte – patru, fu el de părere – şi posibil o fractură. În afară de asta, totul era în ordine.

– Griffin?

Field era undeva în spatele lui, după sunetul vocii.

– La naiba, vino aici ca să te pot vedea.

Faţa prietenului său apăru deasupra lui. Ear încordată şi îngrozitor de obosită.

– Cum te simţi?

– Ca dracu', replică Griffin, într-o şoaptă morocănoasă. Adu-mi o seringă din dulap şi morfină.

Field îl privi cu reticenţă.

– Crezi că este înţelept, Griffin, adică mă gîndesc că nu ar trebui...

Griffin trase o înjurătură.

– La naiba, Field. Eu sînt doctorul aici, mai ţii minte...?

Totuşi Field ezită.

– Asta o să-ţi oprească durerea?

Griffin rîse şi asta îl duru.

– Nu, nu va opri durerea. Dar o să mă facă atît de fericit, încît n-o să-mi mai pese.

Field aduse cele cerute.

– Şi acum?

– Acum o să-mi injectezi chestia asta în braţ.

Field păli, privind seringa şi sticluţa din palmă.

Deodată, fie binecuvîntată, Molly îşi făcu intrarea, cu părul ciufulit şi ochii umflaţi de nesomn.

– Dă-mi astea! se răsti ea nerăbdătoare. Field se conformă, cu uşurare.

Griffin zîmbi cînd o privi pe Molly cum umple seringa şi o ridică în lumina neclară a zorilor. Ea pompă o dată pentru a forţa eventualele bule de aer să iasă, apoi tamponă braţul cu alcool şi injectă medicamentul.

Cîteva minute mai tîrziu, drogul începu să-şi facă efectul. Durerea teribilă se transformă într-o senzaţie de pulsare liniştită.

Dar ceva nu era în regulă; Griffin avu neplăcuta senzaţie de a fi în afara lui însuşi, iar controlul lui, deşi ferm, îi scăpă.

Nu mai folosise morfină pînă acum şi cînd putérea totală a acesteia îl cuprinse, el se jură că nu o va mai folosi niciodată. Simţi cum totul în el se prăbuşeşte. Dumnezeu ştie ce ar putea face şi spune în următoarele ore.

Un timp, el dormi sau crezu că doarme. Momentele se derulau cu repeziciune: cînd era întins pe canapeaua din birou, cînd se afla sus, în munţi, în pădure, privind cum bradul uriaş cădea şi îl strivea pe tatăl său.

Athena era lîngă el; apoi trăsăturile ei se dizolvau şi se asamblau din nou în chipul lui Rachel.

Strigăte îl străbăteau, ca ecouri într-o peşteră adîncă. Se întrebă dacă acestea rămîneau în fiinţa sa, acolo unde îşi aveau locul.

Rachel se trezi, goală şi alarmată, în patul enorm. Spre marea ei uşurare, Jonas nu dormea lîngă ea, ci pe podea, aşa cum promisese.

Gînduri de evadare îi jucară în minte; dar chiar în clipa în care le revăzu, Rachel ştiu că era imposibil. Învelit într-o cuvertură pufoasă, Jonas era întins chiar în faţa uşii. Dacă el o ţinea acolo pentru el, sau departe de căpitanul Frazier, asta era de ghicit.

O fereastră era deschisă, lăsînd să intre o boare de aer proaspăt spălat de ploaie, dar Rachel nu avea intenţia să coboare două etaje în aleea de dedesubt.

Era ciudat, se gîndi ea, cît de apatică şi îndurerată se simţea. Cît de resemnată. Trase cearceafurile pînă sub bărbie şi se întoarse pe o parte.

Abia atunci simţi durerea sfîşietoare din partea inferioară a plămînului drept. Cu o încetineală chinuită, ea se rostogoli înapoi, rămase întinsă, dar durerea nu cedă.

Camera era prea caldă şi apoi, aproape imediat, prea rece. Strănută, iar mişcarea involuntară o/duru atît de tare, încît gemu. Jonas veni lîngă pat, fără cămaşă, ameţit şi îngrijorat. Vocea lui se auzea cînd de aproape, cînd de departe.

– Rachel... ce este...odihna... am să găsesc un doctor... numai stai liniştită.

Urmă întuneric şi apoi lumină, căldură şi frig, un moment şi apoi veşnicia. Era o lume a contrariilor.

Rachel auzi vocea lui Jonas din nou şi apoi una pe care nu o recunoscu.

– Ploaia... , spunea vocea străină. Stare de colaps... tensiune prea mare... pleurezie...

Era întuneric. Ea aluneca pe un deal neted, de gheaţă. Numai cunoaşterea faptului că veşnicia se căsca sub ea, o făcu pe Rachel să se apuce şi să se ţină de pantele prăpastiei, cu ultimele resturi ale puterii sale.

Jonas era disperat. După ce doctorul plecase, el se plimbă agitat prin spaţiul mic al camerei de hotel. Răsu-

flarea lui Rachel era gîfîită, iar fața și mîinile erau fierbinți la atingere. Ai fi putut muri.

Oare dacă o lasă singură numai cît să se ducă cu cecul bancar la Frazier, ea va muri?

O groază teribilă îl cuprinse pe Jonas la acest gînd și se opri în mijlocul camerei pentru a lua o decizie. Trebuia să piece; orice s-ar întîmpla, trebuia să meargă la Frazier pentru a reglementa înțelegerea. Dacă nu făcea asta, viața lui Rachel n-ar mai fi valorat, chiar dacă supraviețuia.

Jonas deschise ușa care ducea în hol și strigă:

– Herbert!

Ca răspuns se auziră pași pe scară, dar forma care năvăli în cameră nu era cea a funcționarului de noapte. În locul lui, o femeie solidă, cu privire îngrijorată, își făcu apariția, părul ei cărunt atîrnîndu-i în smocuri pe frunte.

– Herbert al meu este la colegiu diminețile, domnule Wilkes! sporăvăi ea.

Jonas închise ochii suficient timp pentru a se gîndi cu nostalgie la prezența calmă, reconfortantă a doamnei Hammond. Apoi, el înmînă femeii cheia de la cameră și se răsti la ea:

– Stai în camera asta pînă cînd mă întorc. Încuie ușa și nu lași pe nimeni înăuntru. Înțelegi? Pe nimeni.

Mama lui Herbert privea agitată.

– Dar de unde să știu cînd sînteți dumneavoastră? întrebă ea scîncind.

Jonas trecuse deja de ea, spre scară și balustradă.

– Mai este o cheie jos, o să o folosesc pe aceea.

Holul era goi. Jonas trecu în viteză prin el și ieși în căldura zilei de vară. Privi o dată în direcția golfului și fu aproape orbit de strălucirea argintie a luminii soarelui care dansa pe apa de safir.

În încăperile măreție ale băncii sale, Jonas comandă

răstit să i se pregătească un cec. Suma îl impresionă atît de tare pe funcționar, încît se instală confuzia.

Jonas țipă pînă cînd ceilalți șefi veniră în fugă, dar el țipa în continuare pînă cînd președintele ieși din biroul lui pentru a asista el însuși la rezolvarea acestei operațiuni. Întîrzierea era intolerabilă.

În cele din urmă, cînd Jonas nu mai putu suporta nesfîrșita verificare și reverificare, socoteli și scăderi, el se îndreptă spre ieșire, adresîndu-se peste umăr președintelui:

– Să fie gata în cinci minute!

Biroul de telegraf era alături și Jonas fu în dilemă numai un moment înainte de a intra și a dicta două telegrame, ambele cu destinația Providence.

Prima avea un mesaj scurt.

Cea de a doua, care îl costă pe Jonas un preț special, cel al mîndriei, avea mesajul puțin mai lung.

GRIFFIN. *CHINA DRIFTER* ÎN PORT. GRĂBEȘTE-TE.
J.W.

Cecul fu gata cînd Jonas reveni ca o furtună înapoi la bancă. El smulse hîrtia din mîinile bancherului și se repezi din nou afară.

Neliniștit, își dădu seama că nu are trăsură, dar încercă să se liniștească. Erau destui cai de-a lungul străzii și Jonas își alese un armăsar. Ignorînd strigătele revoltate ale proprietarului acestuia, el îndemnă cu cizmele animalul într-o nebunească cursă.

Ajungînd la casa domnișoarei Cunningham, cîteva minute mai tîrziu, legă calul de gard și porni în goană pe alee. Fără răsuflare, sună la ușă.

Aceasta se deschise imediat și căpitanul Frazier își făcu apariția, arătînd aproape ca un gentleman cu haina elegantă și cu zîmbetul amabil.

Sprijinindu-se cu un braț de cadrul ușii, Jonas ex-

trase cecul din buzunarul hainei cu mîna liberă şi îl ţinu în aer.

– Pe cuvîntul tău?

Întrebarea era aproape răguşită.

Frazier luă cecul şi îl examină cu o privire rapidă, lacomă.

– Ai cuvîntul meu, acceptă el, după lung timp.

Jonas se răsuci, merse şovind în josul aleei străjuite de pini şi se aruncă în şa.

Drumul în josul dealului păru interminabil, iar Jonas avu timp suficient să regrete multe lucruri. Ar fi putut să fie mai amabil cu Rachel seara trecută, în loc să o momească aşa cum făcuse, în loc să o lase să se întrebe dacă va profita sau nu de ea, în ciuda promisiunii lui. Şi ar fi putut alege o ocazie mai bună să-l bată atît de rău pe Griffin Fletcher.

Jonas aproape se lovi de un tramvai, iar clopoţelul acestuia sperie calul împrumutat, făcîndu-l să dea înapoi. El stăpîni totuşi calul şi încercă să-l îndemne la galop, dar calul era prea încet. *Aşa că data viitoare să furi un cal de curse,* se gîndi el.

În apropierea hotelului pe care Jonas îl deţinea, aproape se ciocni de o altă trăsură. Cîteva minute mai tîrziu, el abandonă calul înspumat acolo de unde îl luase şi alergă spre clădirea lui.

Jonas era la jumătatea scărilor din hotel, cînd ajunseră la el ţipetele disperate ale femeii. Un moment, panica îl făcu să se lipească de peretele scărilor şi o litanie tăcută de furie şi de frică îi bîzîi în minte.

Se îndepărtă de perete, se prinse de balustradă şi intră pe coridor.

Uşa de la camera lui era larg deschisă, iar ţipetele mamei lui Herbert se auzeau acum mai clar.

Doamne, se rugă el. *Nu lăsa ca ea să fi murit. Te rog, n-o lăsa să moară.*

În cadrul uşii, Jonas îngheţă. Patul era gol.

– Unde este? întrebă Jonas, fără să-şi dea seama dacă întrebarea era şoptită sau răstită.

Femeia care bolborosea se ridică încet de pe podeaua camerei lui Jonas. Avea o rană pe frunte, iar mîneca rochiei era ruptă şi dădea la iveală un umăr durduliu.

Jonas avu nevoie de un uriaş efort de stăpînire să nu o smucească în sus, apoi să o trîntească cu putere la podea. Închise ochii, se sprijini cu greutate de cadrul uşii şi şuieră:

– Ce s-a întîmplat?

19

Era înăbuşitor. Insuportabil de cald.

Rachel deschise ochii. O chinezoaică era aplecată asupra ei. O lingură de lemn îi apăsa uşor buzele.

– Bea! o îndemnă femeia.

Doamne Dumnezeule, este adevărat tot ce mi-a spus Jonas, se gîndi Rachel înnebunită. *Douglas m-a adus în China!* Gemu, întorcînd capul de la femeia care stătea alături.

– Te rog bea, îi ceru femeia. Te întăreşte.

Rachel nu voia să fie puternică. Voia să moară.

Dar femeia era insistentă.

– Bea.

Rachel bău şi simţi gustul nefamiliar al unei supe cu gust de plante. Cum de se afla ea în China? Călătoria lua mult timp chiar şi cu cel mai rapid vapor şi părea că numai seara trecută Jonas o luase la cină şi apoi o dusese să vadă un spectacol, după care a forţat-o să-şi petreacă noaptea în camera lui de hotel.

Dar ea fusese foarte bolnavă. Poate că voiajul pe mare avusese loc în timp ce ea ducea acea luptă ciudată pe stîncile întunecate ale spiritului ei. Poate că a dormit luni de zile! Vag, îşi aminti o senzaţie de mişcare.

Nu, asta fusese o mişcare zdruncinată, cu clinchete.

Vapoarele se mişcau însă lin pe apă, dacă nu cumva era furtună pe mare.

Ea acceptă încă o porţie din acea zeamă.

– Unde sînt?

– Seattle, veni răspunsul.

Seattle. Dacă Rachel ar fi avut putere, ar fi scos un strigăt de bucurie. Un somn reconfortant o cuprinse şi ea i se abandonă total, permiţîndu-i să o poarte pe aripile sale. De data asta, nu va mai fi nici o bătălie în întuneric.

Molly Brady stătea liniştită în sanctuarul răcoros al magazinului, cu coşul de cumpărături pe braţ. Ochii ei erau luminaţi de o teamă intuitivă, misterioasă, în timp ce examina mesajul împăturit.

Neliniştită, ea deschise telegrama şi o citi, deşi era adresată doctorului Fletcher.

GRIFFIN. CHINA DRIFTER ÎN PORT. GRĂBEŞTE-TE.
J.W.

Molly înţepeni. *J.W.* Jonas Wilkes, bineînţeles. Impertinenţa acestui om care îl chema pe Griffin, cînd nimeni nu ştia mai bine decît el însuşi cît de dificil, chiar periculos, ar fi fost pentru acesta să pornească la drum.

După ce ieşi din magazin, în lumina soarelui de dimineaţă, Molly citi din nou mesajul, nedumerită. De ce l-ar interesa pe Griffin prezenţa unui anumit vapor?

Deasupra, pe cerul azuriu, pescăruşii îşi strigau cu perseverenţă nemulţumirea. Dar Molly îi ignoră, traversînd drumul încet, pe gînduri.

China Drifter. Oare de ce acest nume îi dădea furnicături în stomac?

Hoinări prin Tent Town, auzind numai pe jumătate saluturile prietenoase ale femeilor care profitau de vremea caldă pentru a-şi spăla hainele şi aşternuturile.

Molly zîmbea distrat şi din cînd în cînd spunea un

„bună dimineața" fără adresă precisă. Ea însăşi locuise odată în Tent Town şi nu voia să creadă ceilalți că ea se considera acum superioară, pentru că lucra pentru doctor.

În pădurea care separa Tent Town-ul de casa Fletcher, Molly se opri pe cărare pentru a cugeta adînc.

Principala sursă de venit a lui Griffin provenea din acțiunile pe care le deținea în jumătate de duzină de vapoare. Numai cerul ştia că ar fi murit de foame dacă s-ar fi limitat la ceea ce cîştiga ca doctor.

Molly oftă. Oare *China Drifter* era unul dintre aceste vapoare? Dacă era, atunci de ce oare tocmai Jonas Wilkes, dintre toți oamenii, s-ar fi deranjat să-i telegrafieze lui Griffin că vasul se afla în port? Desigur, vapoarele pe care le avea veneau şi plecau în permanență, aducînd diferite mărfuri la Seattle şi plecînd cu inevitabila cherestea.

Stomacul lui Molly se strînse. Era o cursă. Jonas încerca să-l ademenească pe Griffin la Seattle, unde ar fi putut fi victima unor accidente de orice fel.

O briză ademenitoare, cu miros de mare, şoptea în vîrfurile de copaci şi Molly auzi lătratul unui cîine. Griffin se refăcea acum – efectele delirante ale morfinei trecuseră –, dar era încă dificil şi dureros pentru el să se mişte. Dacă mesajul ciudat îl atrăgea spre un nebunesc voiaj la Seattle, rezultatele ar fi putut fi dezastruoase.

Molly ar fi vrut să mototolească telegrama într-un ghemotoc pe care să-l arunce în pădure, unde ar fi zăcut uitat, pînă cînd ar fi devenit o parte a pămîntului acoperit de muşchi, dar ştia că nu putea face asta. Era o chestiune de integritate, iar Molly avea chiar mai mult decît era necesar.

Îndreptîndu-şi umerii, îşi ridică fustele cu o mînă şi se îndreptă spre casă.

Reacția lui Griffin față de telegramă fu exact aşa cum

se temuse ea că va fi. El păli cînd o citi, iar un mușchi începu să-i joace pe maxilar.

– Frazier, şopti el, iar tonul lui dădu o nuanță urîtă acestui cuvînt.

Molly stătea alături, frîngîndu-şi mîinile, în timp ce Griffin mototoli hîrtia şi o aruncă cu furie în perete.

– Griffin, este o cursă, nu vezi că este o cursă?

Mîna dreaptă a lui Griffin era albă de forța cu care apucă plapuma care îl acoperea.

– Ieşi de aici, Molly, dacă nu vrei să mă vezi cum mă îmbrac.

Molly se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, deşi se opri în hol. Zgomotul pe care-l făcea Griffin luptîndu-se să se îmbrace era aproape insuportabil; se auzeau gemete înfundate şi înjurături cînd deschise uşile dulapului în care cotrobăi pentru a-şi căuta hainele.

– Molly! strigă el după cîteva minute.

Molly se grăbi înapoi în camera, unde îl găsi pe stăpînul ei ținîndu-se, alb la față de durere, de marginea biroului său. Reuşise cumva să-şi pună pantalonii şi cizmele, dar cămaşa îi atîrna descheiată, dînd la iveală bandajele albe care îi țineau coastele la locul lor.

– Încheie-mi afurisita asta de cămaşă! se răsti el, dînd drumul biroului pentru a se întoarce cu fața spre ea.

Molly ştiu că era mai bine să nu-şi dezvăluie mila pe care o simțea. Încheindu-i nasturii, cu mîini rapide şi eficiente, ea murmură:

– Pentru numele cerului, Griffin, cum îți închipui că vei putea face acest voiaj? Nu poți să-ți închei nici nasturii de la propria cămaşă! Nu pleacă nici un vapor decît peste cîteva ore, iar tu în mod cert nu eşti în stare să călăreşti un cal!

Ochii întunecați scoaseră scîntei cînd Molly îndrăzni să-l înfrunte.

– Jonas are un motiv serios să-mi trimită această

telegramă, Molly. Dacă este ceea ce cred eu, atunci trebuie să mă duc.

– De cînd eşti în cîrdăşie cu Jonas Wilkes?

– De cînd *China Drifter* a ancorat în Seattle, raportă Griffin îndreptîndu-se spre uşa dormitorului şi de-a lungul coridorului spre capătul scărilor.

Molly avu grijă să se abţină de a-l apuca de braţ.

– Ce poate fi atît de important ca să rişti atîta?

– Rachel, spuse el. Ajunse la capătul scărilor, unde se ţinu de stîlpul de lemn, ca să nu cadă. Nu era pic ce culoare pe faţa lui, iar Molly putu vedea efortul pe care-l făcea pentru a se ţine pe picioare.

– Vrei să fii puţin raţional? ţipă ea, cu teamă şi afecţiune. Asta o să te omoare!

Privirea din ochii lui era teribilă şi absolut necruţătoare.

– Prefer să mor, gîfîi el, decît să-l văd pe Douglas Frazier cum o predă pe Rachel unuia dintre ticăloşii cu care face el afaceri!

Molly rămase cu gura căscată, neputînd scoate nici un sunet.

Între timp Griffin se chinuia să se tîrască prin casă, în direcţia bucătăriei.

Acolo, Molly reuşi să scoată cîteva cuvinte şoptite:

– El vinde oameni?

– Mai ales femei, răspunse Griffin, în timp ce scotea dintr-un dulap din bucătărie rezerva de bani pe care îi ţinea acolo.

– Nimeni nu a putut încă să dovedească acest lucru, dar tinere fete au dispărut în mod surprinzător, atunci cînd Frazier se afla prin apropiere. Este şmecher, probabil că le atrage cu şarmul lui.

– Şi *apoi*?

Ochii lui Griffin scînteiau de furie, în timp ce-şi îndesa banii în buzunarul pantalonilor.

– Şi apoi se trezesc proprietatea personală a unor desfrînaţi bogaţi din Santiago sau Hong Kong, sau Mexico City.

Molly simţi că i se face rău. Atinse cu blîndeţe mîneca lui Griffin, în timp ce el deschidea uşa din spate.

– Dumnezeu să te apere, Griffin Fletcher, şopti ea.

El o sărută uşor pe frunte, îi strînse umerii într-un soi de tristă încurajare şi se întoarse pentru a coborî treptele, mergînd împleticit spre grajd.

Molly privi de la fereastră cînd el ieşi, cîteva secunde mai tîrziu, împreună cu Billy şi cu calul Tempest. Împreună, schimbînd cuvinte pe care ea nu le putea auzi, Billy şi Griffin înhămară calul la trăsurică.

Molly închise ochii, simţind cum lacrimi fierbinţi i se adunau în gene. Rugăciunea din inima ei era una fierbinte.

– Ce s-a întîmplat? repetă Jonas, pierzîndu-şi răbdarea.

Mama lui Herbert încă scîncea în timp ce îşi frîngea mîinile.

– Ei aveau cheia... am crezut că eşti tu... unul dintre ei m-a lovit...

Răsuflînd adînc, Jonas vorbi pe un ton potolit:

– Cîţi erau şi cum arătau?

Faţa femeii era distrusă, iar tăietura de pe frunte sîngera uşor.

– Erau patru, domnule Wilkes. Mari, bărbaţi soiizi cu feţe arse de soare. Au năvălit aici şi au luat fata, iar eu mi-am zis: „Nu poţi face nimic altceva decît să ţipi". Aşa că am ţipat, dar unul dintre ei s-a întors şi m-a lovit!

Furia pulsa în venele lui Jonas şi îi ardea gîtul. A fost păcălit. Frazier şi-a luat onorariul şi a luat-o şi pe Rachel. La ora asta, probabil că era deja înapoi la bordul lui

Drifter, rîzînd de el.

Iar Rachel era bolnavă, atît de bolnavă.

Jonas nu putea suporta să se *gîndească* la urmări; dacă făcea acest lucru, ar aluneca pe panta unei panici puternice, fără rost. Nu trebuia să se gîndească.

Se întoarse şi privi uşa opusă camerei sale. Ferestrele acestei camere dădeau spre stradă şi spre o bună parte din golf.

El se furişă de-a lungul holului şi încercă uşa. Era închisă. Jonas se trase înapoi un pas, ridică cizma stîngă şi lovi. Încuietoarea uşii cedă cu zgomot puternic, iar uşa se deschise scîrţîind din balamale.

La fereastră, dădu draperiile într-o parte şi cercetă apele liniştite, strălucitoare ale portului. Incredibil, dar *China Drifter* era ancorată, pînzele ei atîrnînd în aerul cald, nemişcat. Un rîs răguşit, vesel, ieşi din gîtul lui Jonas; ea era la adăpost!

Dar erau remorchere care puteau fi închiriate, îşi aminti el. *Drifter* ar fi putut fi trasă în afara golfului, în strîmtoarea de la Juan De Fuca. În spatele acesteia se afla oceanul, unde ar fi fost foarte uşor să prindă vînt. Odată ce Frazier ajungea la linia de coastă, nu mai era nici o speranţă să poată fi prins.

Calm, Jonas părăsi hotelul şi se îndreptă spre Skid Road.

Întunecat de durere şi uneori numai pe jumătate conştient, Griffin călători în viteză spre Kingston. Acolo îşi abandonă trăsurica şi calul, şi îl convinse pe proprietarul unei bărci de pescuit somoni să-l ducă în sud, spre Seattle.

Preţul acestei călătorii fu scump şi nu ştia ce anume mirosea mai rău: resturile a mii de peşti sau căpitanul însuşi.

Nu avea importanță acest lucru. Griffin stătea lîngă balustradă în apropiere de proră, încercînd să-şi înăbuşe durerea, simțind o deosebită recunoştință pentru mişcarea şilențioasă a vasului.

Era întuneric cînd vasul intră în portul Elliott, dar lumina de la felinarele cu cherosen de-a lungul lui Front Strett arunca pete de aur peste apă. Încercînd să străpungă cu privirea întunericul, Griffin crezu că distinge forma familiară a lui *Merrimaker,* un vas în care deținea majoritatea acțiunilor.

– Te rog, spuse el în şoaptă, adresîndu-se unor forțe superioare care ar fi vrut să-l asculte. Apoi, cînd vaporaşul pescăresc trase la chei, Griffin îşi luă rămas-bun de la căpitan şi păşi peste bord în docul întunecat.

Cînd paşii lui luară contact cu suprafața dură a cheiului, o durere sfîşietoare îi trecu prin testicule şi îi explodă în zona coastelor. Griffin se clătină, îşi reveni şi porni spre linia țărmului.

În spatele lui, vasul pescăresc se retrăgea deja în golf.

Pentru a nu se mai gîndi la durerea lui, Griffin îşi concentră atenția asupra zgomotului scos de tocurile cizmelor sale, a valului care izbea stîlpii de sub chei, a mirosului familar de păcură, rumeguş şi cherosen.

Ajungînd la trotuarul de lemn care mărginea cheiul, Griffin se întoarse spre lumini şi luă direcția spre Skid Road. Rîsul strident al unei prostituate răsună cu ecou peste pacea întunecată.

El se gîndi la rîsul cald al lui Rachel şi grăbi pasul.

Chinezoaica încerca să o hrănească din nou. Rachel putea simți lingura care încerca să-i deschidă buzele. Iar ea voia atît de mult să doarmă.

Un bărbat vorbi aspru, într-un dialect repezit, iar Ra-

chel deschise ochii cînd el îi luă capul de pe pernă. La vederea feței lui, ea rămase cu gura deschisă, iar femeia profită de această ocazie pentru a-i introduce lingura în gură.

Rachel aproape se înecă cu supă, apoi murmură:

– Chang?

Bucătarul de la Tent Town nu se uită la ea; în schimb, o dojeni pe femeia care stătea pe cealaltă parte a patului lui Rachel. Sărmana creatură tremura în mod vizibil, şi dispăru după o perdea de mărgele cîntătoare.

Chang oftă, iar ochii lui erau fixați într-un punct deasupra capului lui Rachel.

– Domnişoara în rău necaz, spuse el.

Deşi Rachel începea să prindă puteri cu fiecare moment ce trecea, era încă foarte slăbită.

– Chang, trebuie să mă ajuți. Dacă îl găseşti pe domnul Wilkes...

Fața subțire a lui Chang se încruntă.

– Nu găseşte Wilkes! scuipă el. El, spuse Chang, pleacă, nu vine înapoi!

Lacrimi de disperare se adunară în ochii lui Rachel.

– A fost greşeala mea că ți-ai pierdut slujba, nu-i aşa? Este pentru că noi doi am avut cearta aia în sala de mese din cort.

Chinezul păru surprins de cuvintele ei, dar nu răspunse.

Rachel îi căută brațul şi i-l găsi.

– Oh, Chang. Te implor, nu-l lăsa pe căpitanul Frazier să mă vîndă, te rog. O să ajung în străini şi sclavă.

Chang ridică din umeri, dar era o licărire de tristețe în ochii lui, o tristețe care spunea că înțelegea prea bine ce înseamnă să fii străin şi sclav.

– Dacă Chang spune, căpitanul bate, poate omoară.

– Nu! Domnul Wilkes vă va apăra pe tine şi pe soția

ta! Ştiu că aşa va face.

Chinezul chibzui. După un lung timp, el întrebă:

– Domnişoara este femeia lui Wilkes?

Un nod se opri în gîtul lui Rachel, dar nu îi blocă minciuna disperată.

– Da.

Din nou Chang chibzui. El încă se gîndea, cînd Rachel alunecă iar în faldurile întunecate, de catifea, ale somnului.

La capătul lui Skid Road, Griffin se opri. Jonas era acolo, undeva, era sigur de asta. Dar unde? I-ar fi luat o noapte întreagă să caute în fiecare saloon, iar Griffin nu avea la dispoziţie atîta timp.

Luă un chibrit şi un trabuc din buzunarul interior al hainei, aprinse chibritul pe talpa cizmei, aprinse trabucul şi inhală adînc fumul.

O prostituată trecu legănîndu-se, privi înapoi şi se opri.

– Bună, frumosule, spuse ea mieros cu faţa în umbră. Pari cam singur.

Griffin avu grijă să nu lase lumina felinarului să-i lumineze faţa tumefiată; nu ar fi fost indicat să o sperie pe biata fată înainte de a obţine de la ea ceea ce voia să afle.

– Sînt aici cu afaceri, spuse el pe un ton sec.

– Ei bine, la fel şi eu, chicoti fata. Cu ce te-ar putea ajuta Chloe, scumpete?

Griffin scoase o bancnotă din buzunarul pantalonului şi, fără să se deranjeze să se uite la ea, i-o întinse.

– Am cîteva întrebări pentru tine, Chloe. Dar, pentru astă-seară, cam asta ar fi totul.

Chloe îi smulse bancnota dintre degete.

– Lui Chloe îi plac banii obţinuţi uşor, frumosule. Dă-i

drumul cu întrebările.

– Ştii cumva dacă *China Drifter* mai este în port?

Din nou, Chloe chicoti.

– Este în golf, scumpete. Nu mi-ar plăcea să o văd ridicînd ancora; sînt în echipaj cîţiva băieţi pe cinste, care ştiu să se distreze.

– Îmi închipui că ştiu, remară Griffin pe un ton neutru. Am o altă întrebare: cunoşti un bărbat pe nume Jonas Wilkes?

– Doamne sfinte, iubitel, toată lumea din Skid Road îl cunoaşte pe Jonas Wilkes.

– L-ai văzut astă-seară?

– Este la *Shanghai*, cumpără whisky pentru cei cu care stă de vorbă.

– Mulţumesc, spuse Griffin, în timp ce se răsucea şi pornea spre *Shanghai Card Palace*.

Vocea lui Chloe se auzi strident în noapte:

– Hei, scumpete, nu este nevoie să te grăbeşti aşa...

– Altă dată! strigă Griffin peste umăr.

Cinci minute mai tîrziu, îl găsi pe Jonas exact acolo unde spusese Chloe că îl va găsi, încercînd să se îmbete.

La vederea lui Griffin, sări în picioare. Era o tensiune extraordinară pe faţa lui, în mişcarea umerilor, în gesturile nervoase ale mîinilor sale.

– Era timpul să ajungi aici! strigă el.

Griffin oftă.

– Unde putem vorbi?

Jonas trînti pe masă o bancnotă consistentă şi îi lăsă pe noii săi prieteni să continue să bea.

– Afară. La naiba, arăţi rău.

Griffin se strîmbă răutăcios.

– Da. Am fost călcat de un tren.

Cu maniere elaborate, Jonas îi ţinu lui Griffin uşa

rabatabilă ca să poată trece.

– Mare ruşine, Griff. De obicei arătai bine, sau cel puţin prezentabil.

Griffin împinse cealaltă uşă şi o ţinu cu încăpăţînare.

– După tine, Jonas. Sînt superstiţios.

– Superstiţios? se încruntă Jonas.

Griffin aprobă din cap.

– De obicei este semn rău să-ţi întorc spatele.

Rîsul lui Jonas era aspru şi gutural.

– Aşa este, spuse el. Aşa este.

Apoi ieşi din saloon în aerul cald al nopţii, cu spatele la vărul său.

20

Mergînd de-a lungul malului, nici unul din ei nu vorbi pînă cînd Skid Road nu rămase mult în spatele lor.

– A pus mîna pe ea, Griffin, spuse Jonas în cele din urmă, pe o voce care conținea o notă plîngăreață, superstițioasă. Frazier a pus mîna pe Rachel.

Griffin era uluit de calmul pe care îl simțea. Chiar şi durerea neîncetată din testicule şi din coaste slăbea, ca şi cum aceasta ar fi fost ridicată la un alt nivel al minții sale, pentru a se ocupa mai tîrziu de ea.

– Ai mers la poliție?

Jonas se sprijinea acum de balustrada de lemn, privind spre umbrele fantomatice ale vapoarelor ancorate în golf.

– Bineînțeles că am fost! se răsti el.

– Şi?

– Şi s-au dus pe *Drifter.* Rachel nu era acolo.

Griffin scoase o înjurătură.

– Jonas, eşti sigur că este la Frazier? De unde ştii că nu a plecat pe cont propriu?

Urmă o tăcere de gheață pînă cînd Jonas povesti. Cînd făcu asta, Griffin abia se abținu să nu-şi ducă mîinile la gîtul lui şi să-l strîngă pînă cînd va ieşi toată viața din el.

– Am venit în oraş să o găsesc pe Rachel. Ea locuia la o casă de închiriat pe Cedar şi pe cine crezi că-mi prezintă? Pe chiriaşul vecin – căpitanul Frazier. Am ştiut ce are în gînd imediat, iar cînd i-am oferit un preţ, el a acceptat. Ca un idiot, am ţinut-o pe Rachel toată noaptea în camera mea de hotel. Ar fi trebuit să ştiu ce se va întîmpla.

Gura lui Griffin era uscată, iar muşchii din mînă îl dureau din cauza încordării.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu am făcut dragoste cu ea, dacă asta vrei să întrebi. Dar dimineaţă, în timp ce eu îi plăteam lui Frazier, oamenii lui au dat buzna în camera mea şi au răpit-o. Doamne, Griffin, dacă aş fi dus-o înapoi la Providence...

– Ei bine, nu ai dus-o.

Într-un spasm de disperare furioasă, Jonas îşi încleştă pumnii şi izbi cu ei în balustrada de lemn.

– Griffin, asta nu este tot.

Griffin oftă, stăpînindu-se.

– Oh, Doamne!

– Ea este bolnavă. Cred că a fost ploaia sau întîmplările prin care ce a trecut, nu ştiu. Am găsit un doctor şi acesta a spus că este pleurezie. Cînd m-am întors, nu mai era.

– Ai lăsat-o singură? Cuvintele îi erau şoptite.

Jonas clătină capul.

– Bineînţeles că nu. Am găsit o femeie care să stea cu ea cît sînt plecat. Ca să nu mai vorbim că gorilele lui Frazier nu au avut nici o problemă să treacă peste ea. Griffin, ce ne facem?

Griffin îşi acordă cîteva momente pentru a pune ordine în gîndurile şi sentimentele sale încîlcite. Toate se rezumau la un singur fapt îngrozitor: dacă nu o găsea pe Rachel înainte ca Frazier să facă o mişcare, oricare ar fi

fost, viața ei nu ar mai fi valorat nimic, chiar dacă supraviețuia pleureziei.

– Adună cîțiva oameni, Jonas, și asigură-te că nimeni nu coboară sau urcă pe *Drifter,* fără ca tu să știi. Dacă oamenii tăi nu sînt prin preajmă, cred că pot convinge echipajul de pe *Merrimaker* să mă ajute.

– Dar tu ce faci?

– Încerc să aflu unde își ține Frazier ascunse femeile. Dacă nu este la bordul lui *Drifter,* atunci trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Bănuiala mea este că va încerca să iasă din Pacific înainte de ivirea zorilor.

Întunecat, Jonas dădu din cap.

– Este viclean, Griffin. Probabil că știe că urmărim *Drifter.*

– Așa este.

– Crezi că plănuiește să folosească un alt vapor? Ar putea naviga, în timp ce noi ne pierdem timpul să-l urmărim pe *Drifter.*

Griffin clătină din cap.

– Este un potlogar, Jonas. Nu pot să-mi închipui un alt căpitan care ar fi de acord să bea cu el, cu atît mai puțin să coopereze cu el într-un astfel de plan. Totuși, fii atent la orice pare să fie ieșit din comun.

Cei doi bărbați se despărțiră, Jonas rămînînd unde se afla, pentru a supraveghea *China Drifter,* în timp ce Griffin se mișca rapid înapoi spre Skid Road.

Îi luă mai mult de o oră să-l găsească pe căpitanul lui *Merrimaker,* dar Griffin reuși. Stînd lîngă o colibă murdară din spatele saloon-ului *Widowmaker,* el strigă:

– Lindsay, ieși de acolo!

Se auzi zgomot de haine adunate în grabă.

– Cine dracu' este acolo? țipă Malachi Lindsay, căpitanul fregatei *Merrimaker.*

– Griffin. Mișcă-ți fundul încoace!

Ușa rahitică a colibei se întredeschise și un bărbat

musculos, de vîrstă mijlocie, îşi făcu apariţia în crăpătura uşii.

– La naiba, spuse el într-un salut grosolan. Tu?! Cine dracu' te crezi că eşti, ca să poţi smulge un bărbat din plăcerile lui, după ce a fost două luni pe mare?

În întunericul din spatele formei pe jumătate îmbrăcate a lui Malachi, o femeie rosti ceva obscen.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse Griffin sec.

Malachi înjură în timp ce-şi încheia cămaşa.

– Să te ia naiba, micuţule Fletch, asta de aici era cea mai bună tipă din acest stabiliment. Orice ar fi, trebuie să fie ceva serios.

Griffin însuşi fu uimit de sinceritatea crudă a răspunsului său.

– Frazier a pus mîna pe femeia pe care o iubesc, zise el, aprinzînd un chibrit de peretele rabatabil al colibei şi aprinzîndu-şi un alt trabuc.

În lumina flăcării, faţa lui Malachi arăta fiecare minut al vieţii dure pe care o dusese.

– Cum, ticălosul ăla, despre care ştiam că şeriful din San Mateo Conty *i-a* ridicat dreptul de a profesa acum doi ani, cînd a încercat s-o vîndă pe fiica unui bancher din San Francisco unui chinez bogat?

Griffin trase adînc din trabuc.

– N-ai văzut cumva dacă *Drifter* se pregăteşte să ridice ancora? Ochii tăi sînt experţi, Malachi.

Bătrînul lup de mare se burzului.

– Văd că încă eşti bun de gură, aşa cum erai şi înainte! Bătrînul Mike ar fi trebuit să-ţi tăbăcească mai mult pielea şi să te dezveţe de asta.

– Ai văzut vaporul sau nu? se răsti Griffin.

– La naiba, da, am văzut vaporul! tună Malachi. Mi-am închipuit că are un nou căpitan, era şi cazul. Ce-ai zice să-l găsim pe Frazier şi să-i facem nişte crestături, aşa cum sînt pe mobila din salonul unei fete bătrîne?

Griffin oftă.

– Haide, vii odată? Nu-mi pot pierde toată noaptea aici!

Imun la țipetele stridente și obiecțiile oarecum colorate ale prostituatei pe care o angajase, Malachi Lindsay își aranjă hainele; își înfundă șapca veche, ponosită, pe cap și îl urmă pe Griffin pe aleea murdară spre Skid Road.

Peste nici douăzeci de minunte, marinarii de pe *Merrimaker*, răspîndiți care încotro, se adunau pe chei, pe jumătate beți și pregătiți să-i înfrunte pe colegii lor de pe *China Drifter*.

Malachi începea să se încălzească la această perspectivă.

– Ce-ai zice să ne urcăm numai pe *Drifter* și să așteptăm?

Jonas păru să agreeze ideea, dar Griffin cercetă deja dealurile întunecate ale orașului Seattle.

– Vreau să mă asigur că el nu intenționează să o ducă pe uscat, spre Tacoma sau în altă direcție. Malachi, tu îl cunoști pe Frazier. Unde își ascundea el „marfa" cînd lucra la San Francisco?

Malachi, uluit pentru un moment, își frecă barba țepoasă cu mîna uriașă, musculoasă.

– Probabil în cartierul chinezesc.

– Bine, spuse Griffin, întorcîndu-se să plece. Să sperăm că ticălosul este consecvent.

Douglas Frazier se simțea neliniștit și începea să se întrebe dacă o tînără temperamentală, oricît de încîntătoare, merită riscurile pe care și le asumase.

Trăsura scîrțîi și trosni în timp ce se îndreptă pe drumurile noroioase spre cartierul chinezesc. Frazier tînjea după o punte mișcătoare a *unui vapor*.

Cu maxilarul încleștat de enervare, el își aminti de

noaptea cînd o găsise pe Rachel vagabondînd pe Skid Road, complet singură. Asta l-a neliniştit; tinerele de treabă evită astfel de locuri.

Douglas închise ochii, întrebîndu-se: *Era într-adevăr virgină, sau Wilkes a spus adevărul? Dacă era neatinsă, Ramirez va şti în cîteva minute de intimitate cu ea. Iar el nu va plăti preţul convenit decît dacă era sigur că afacerea era pe placul lui.*

Douglas oftă. Chang Su ar putea fi convinsă să o examineze pe Rachel pentru a stabili adevărata stare de lucruri.

Trăsura se opri, iar Douglas coborî, recunoscător pentru răcoarea aerului nocturn. Dar îndoielile îl urmăreau ca nişte duhăi care se pregăteau să-l apuce de picioare.

Rachel îşi petrecuse noaptea în patul lui Jonas Wilkes. Spre satisfacţia oamenilor pe care îi trimisese să o ia, ea fusese complet dezbrăcată.

Douglas Frazier înjură. Poate că ar fi trebuit să ia cecul lui Wilkes şi să onoreze afacerea. Poate că ar fi fost mai avantajat. De altfel, nimfa cu ochi violeţi era de o inocenţă discutabilă şi mai era şi bolnavă. Poate că nici nu va supravieţui călătoriei.

Ciocăni scurt la uşa unei căsuţe. Mirosul de peşte stricat şi de măruntaie îi înţepa nările; se întrebă cum puteau suporta diavolii ăştia să trăiască aşa cum trăiau. Dar erau atît de-al naibii de resemnaţi.

Se auzi un sunet de fluier şi apoi o explozie de durere în ceafa lui Frazier. Trase o înjurătură în timp ce genunchii i se îndoiră sub el şi gemu cînd partea laterală a capului se izbi de o treaptă de lemn.

Chang Wo îl tîrî pe căpitan de pe trepte în umbră; era greu şi această treabă îi luă cîteva minute preţioase. Cînd termină, îngenunche şi legă mîinile căpitanului la

spate. Mai era şi vizitiul trăsurii. Acesta nu auzise nimic, dar va deveni suspicios dacă nu apărea căpitanul. Chang analiză aceste fapte în minte în timp ce căutînd batista lui Frazier o făcu ghemotoc şi i-o strecură printre dinţi, adînc în gît.

Omul era ca un leu mare, roşu. Cînd se va trezi, legăturile îl vor ţine numai pentru scurt timp, întrucît furia îi va da multă putere.

Chang se strecură înapoi în coliba unde Su aştepta, speriată şi înnebunită.

– Ai omorît? şopti ea, ridicîndu-şi ochii spre faţa fratelui ei. Ai omorît leul de mare?

Chang clătină capul, impacientat de frica ei, dar prea conştient de cruda realitate.

– Domnişoara este gata?

– Ea mult bolnavă. Nu poate.

Chang mersese prea departe acum pentru a se mai putea întoarce. Îl doborîse pe Frazier, care poate se mişca deja în întuneric.

– Noi purtăm, spuse el.

O luară pe fata inertă şi o duseră pe sus, între ei, strecurîndu-se încet în noapte, avînd grijă să se menţină în umbră cînd trecură pe lîngă trăsura căpitanului.

Cu o trăsură şi un cal de închiriat, Griffin merse în susul dealului spre comunitatea chinezească. Alcătuită din cocioabe mizere şi sărace, nu era un loc care să inspire mîndrie civică.

Aceşti oameni liniştiţi, cu pielea galbenă, fuseseră bineveniţi odată cînd a fost nevoie să se construiască linia ferată. Erau renumiţi pentru capacitatea lor de a sta atîrnaţi de o frînghie, timp de paisprezece ore în şir, lucrînd cu eficienţă şi fără să se plîngă; pentru agilitatea lor de a pune cantităţi de dinamită în locuri periculoase în care alţi oameni refuzau să meargă. Şi toate astea

pentru un castron de orez şi un minuscul salariu.

Griffin îşi aminti revoltele aprige contra-chinezilor la jumătatea decadei. După ce şinele de cale ferată au fost instalate, locurile de muncă s-au redus. Concurenţa a devenit acerbă, iar acceptul oamenilor galbeni de a lucra pentru aproape nimic nu a mai fost venerat, ci era disprețuit.

Griffin scuipă. Aşa era natura recunoscătoare a omului. „Ai servit scopului. Acum du-te acasă".

Ceva în interiorul lui se încordă brusc cînd coti după un colţ şi intră pe altă stradă. În lumina lunii, el putu vedea că în faţă era o altă trăsură şi că un bărbat zbiera furios; un bărbat alb, judecînd după cadenţa cuvintelor şi timbrul vocii.

Instinctiv, Griffin opri trăsurica, sperînd că apropierea sa nu fusese observată datorită scandalului.

Frazier! Maniacul care urla era chiar Frazier. Griffin îşi ţinu răsuflarea.

– N-a fost nici o trăsură, îţi spun! scheuna figura întunecată din cutia trăsurii.

– Chinezii ăia probabil că s-au strecurat pe lîngă mine cînd eram pe jos!

Frazier îşi etală toată furia şi panica.

– Iar eu îţi spun că eşti un mincinos, Hudson! Cît ţi-a plătit Wilkes?

– Căpitane, jur că n-a fost nimeni aici!

Statura uriaşă a lui Frazier părea oarecum doborîtă; el se tîrî pînă la trăsură, se urcă înăuntru şi îl aruncă la pămînt pe vizitiul care tremura. Hudson se refugie umil la adăpostul întunericului dens al unui grup de pini.

Lumina lunii era puternică. Dacă Frazier s-ar fi întors în direcţia lui Griffin, în mod sigur l-ar fi văzut şi şi-ar fi dat seama că partea adversă l-a prins în capcană. Dar uriaşul intenţiona să-şi urmeze propriile obiective.

Dominînd ca un munte cutia vizitiului, Frazier se

aplecă, luă hăţurile şi se îndreptă din nou. Griffin îl privi cu un soi de admiraţie încărcată de ură cum îşi aduse echipajul panicat sub control şi întoarse faetonul cu eleganţă. Totul în interiorul lui Griffin ţipa după sîngele lui Frazier, dar rămase liniştit în trăsurică, aşteptînd. După ceea ce păru cel mai lung minut din viaţa lui, el luă hăţurile şi urmă trăsura la o distanţă discretă.

Imediat fu evident că Frazier se întorcea la malul apei; probabil intenţiona să-şi piardă urma şi să fugă. Oricare ar fi fost intenţiile sale, era puţin probabil ca Rachel să facă parte din ele.

Griffin simţi un amestec de uşurare şi de frustrare. Unde era Rachel acum? Era încă în viaţă?

Un nor trecu peste lună, acoperind-o şi apoi se îndepărtă din nou.

O formă mică, cu codiţă, ieşi în faţa trăsuricii, agitîndu-şi braţele cu disperare.

– Doctore Fletcher? Doctore Fletcher!

Griffin îşi înfrînă calul şi cercetă în întuneric. O rază de lună lumina trăsăturile agitate ale chinezului.

– Chang?

Acesta aprobă din cap viguros.

– Tu iei domnişoara! se rugă el cu respiraţia tăiată, dispărînd în umbră şi apărînd din nou cu Rachel sprijinită între el şi o fată subţire, speriată.

Rachel! Griffin sări jos atît de rapid, încît impactul îl făcu să-i vibreze tot corpul, iar capul începu să-i vîjîie de durere.

Respiră adînc, îşi reveni şi o ridică pe Rachel, care era inconştientă, în braţe.

Ea se agita opunîndu-i rezistenţă şi un sunet strangulat îi ieşi de pe buze.

– Nu...

Griffin închise ochii şi îşi sprijini fruntea de a ei. Nu putea scoate nici un cuvînt de mîngîiere şi de liniştire.

Chang îl trase ezitînd de mînecă.

– Domnişoara spune Chang primeşte slujba înapoi. Spune domnul Wilkes lăsă Chang lucrează din nou.

Griffin deschise ochii.

– Dacă nu va face asta, o voi face eu. Dar ar fi mai bine să dispari din vedere pînă cînd Drifter ridică ancora.

– Nicăieri Chang ascunde! protestă omuleţul disperat şi vocea lui se ridică într-un slab val de panică.

Griffin o ridică pe Rachel cu grijă în trăsurică, scoase nişte bancnote mototolite din buzunar şi i le întinse pe toate lui Chang, cu excepţia cîtorva dolari.

– Asta s-ar putea să te ajute.

Chang se holbă la bani, nevenindu-i să creadă.

– Cumpără cal, suflă el în cele din urmă. Cumpără căruţă.

– Vino să mă vezi de îndată ce te întorci în Providence, spuse Griffin, urcîndu-se în trăsurică. Şi, Chang, mulţumesc.

Chang şi femeia dispărură un moment mai tîrziu.

Griffin o ridică pe Rachel, se aşeză şi apoi o puse din nou jos, astfel încît capul ei să-i stea în poală. Respiraţia ei regulată părea o muzică în noapte.

Îi atinse pulsul în spatele urechii drepte şi zîmbi. Avea nevoie de linişte şi îngrijire, dar îşi va reveni. Acest lucru îi ridică moralul lui Griffin.

Cînd Rachel va fi suficient de puternică, vor putea vorbi despre noaptea din tabăra de la munte, noaptea cînd au făcut dragoste şi ceea ce a însemnat pentru el în realitate. Poate că ea n-o să-l mai vrea; ar putea părăsi regiunea pentru totdeauna sau poate, Doamne fereşte, se va mărita cu Jonas.

Conştient că problemele nopţii încă nu s-au terminat nici pe departe, el o depuse pe Rachel în grija competentă a prietenilor săi, domnul şi doamna O'Riley, şi îşi conduse calul şi trăsurica spre malul apei.

Frazier, se gîndi el, cînd sunetul unui tărăboi în creştere ajunse la urechile lui, *vreau o bucată din tine.*

Lupta se dădea pretutindeni: pe malul apei, pe debarcader, chiar pe bordul lui *Drifter.* Trupuri cădeau în apă de pe punte, iar ţipetele de furie şi durere se auzeau din toate părţile.

Griffin cercetă înghesuiala de marinari şi îl văzu pe Jonas în mijlocul încăierării. Cu spatele la un munte de lăzi de whisky el lansă un decent pumn în stomacul de mamut al lui Frazier.

Acesta nici măcar nu se clinti.

Griffin sări peste balustradă şi alergă pe debarcader, simţind deja că minunea începea de la picioare.

– Rachel este în siguranţă, spuse el, spre satisfacţia lui Jonas.

Un zîmbet răsări pe faţa lui Jonas, dar fu repede înlocuit de o grimasă atunci cînd căpitanul îl pocni drept în stomac.

Griffin se gîndi să lase lupta să-şi continue inevitabilul curs, dar nu se putea îndura să plece. El şi Jonas se vor socoti mai tîrziu pe teren propriu.

Ca la comandă, piciorul lui drept zvîcni înalt într-un arc graţios şi nimeri exact în capul lui Frazier, făcîndu-l să cadă în genunchi. Debarcaderul păru să vibreze sub impact.

Douglas Frazier era un bărbat înalt şi chiar dacă păru uluit în timp ce se ridica întîi pe vine şi apoi în toată înălţimea, Griffin ştia că era departe de a fi învins.

El zvîcni puternic şi Griffin se aplecă, simţind protestul sălbatic în coaste. Îşi lovi tocul cizmei în gîtul lui Frazier, privi fără satisfacţie cum acesta căzu din nou în genunchi şi cu indiferenţă cînd acesta reuşi să se ridice din nou.

Căpitanul era acum extrem de furios şi, ca urmare, fără scrupule. Ridicîndu-şi ambele mîini, se aruncă spre

gîtul lui Griffin vrînd să-l sugrume aşa cum un urs strînge trunchiul unui copac. O clipă, Griffin îşi pierdu echilibrul; nu putea respira, cu atît mai puţin să facă o mişcare pentru a îndepărta strînsoarea.

Vocea lui Jonas se auzi undeva pe aproape, dîndu-i un imbold.

– Voia să o vîndă pe Rachel, Griffin. Frazier voia să o vîndă vreunui ticălos bogat, pentru distracţie.

Amintirea acestui lucru explodă în mintea lui Griffin, frîngîndu-i orice raţiune. Atunci cînd îşi reveni, Jonas şi Malachi se luptau să-l potolească, în timp ce Frazier zăcea nemişcat pe debarcaderul ud, mişcător.

Griffin se eliberă de cei doi bărbaţi, se răsuci şi merse împleticindu-se spre mal. Poliţia tocmai sosea, iar Malachi îi întîmpină enumerînd numeroasa listă de păcate.

Chicotind asupra micii ironii, Griffin se urcă în trăsurica furată şi plecă.

21

Rachel simți căldura soarelui pe fața ei, mîngîind-o, îndemnînd-o să deschidă ochii şi să-l observe. Genele ei fluturară, dar se temu să privească.

Era întinsă şi aştepta senzația de balansare a unui vapor pe mare, dar aceasta nu veni. Deci, nu se afla pe ocean, în drum spre un bărbat necunoscut care să o devoreze. Lacrimi de recunoştință îi umplură ochii.

Mîinile lui Rachel se mişcară şi ştiu că nu se afla nici în coliba lui Chang. Acolo zăcuse pe un pat îngust, dar acesta era în mod cert un pat adevărat, iar cearceafurile erau făcute dintr-un material delicios de moale care fîşîia cînd se mişca.

Curiozitatea triumfă asupra fricii şi Rachel deschise ochii. O femeie şedea alături, într-un balansoar, tricotînd şi fredonînd încet un cîntec familiar. Părul ei era deschis la culoare şi lumina soarelui îi dădea nuanțe de roz-auriu şi argint. Ea păru să simtă privirea lui Rachel şi privi pe deasupra puloverului de lînă roşie pe care îl tricota. Fața ei era a unei femei tinere, deşi avea mici riduri vizibile la colțurile ochilor de un albastru-închis şi la colțurile gurii ei generoase.

– Bună dimineața, spuse femeia amabil. Eu sînt Joanna O'Riley; eşti în perfectă siguranță aici, aşa că să

nu-ți fie frică.

Rachel simți că nu ar fi putut fi înspăimîntată de această femeie, chiar dacă s-ar fi trezit şi ar fi găsit-o lîngă patul ei cu un bici în mînă.

– Unde...

Joanna O'Riley se ridică de pe scaunul ei şi lăsă lucrul de mînă jos. Pe cînd traversă camera, se întîmplă cel mai ciudat lucru: păşi într-o rază de soare aurie care dansa în sus şi în jos ca un stîlp. Această lumină îi împrumuta o frumusețe de nedescris, ireală.

Rachel fu oarecum surprinsă, pînă cînd privi în sus şi văzu că era acolo o fereastră în tavan, o fereastră care era rotundă şi care avea spițe ca roata unei trăsuri.

Doamna O'Riley era acum lîngă patul ei, ținîndu-i mîna.

– Ai vrea să-l vezi acum pe Griffin? întrebă ea.

Acest pat de mătase, această cameră scăldată în lumină şi în plus Griffin? Oare visa? Îi puse cu voce tare această întrebare.

Doamna O'Riley zîmbi.

– Nu, Rachel, eşti trează.

Neîncrezătoare, Rachel îşi frecă un picior cu unghia celuilalt picior, pentru a se asigura că era aşa. Asta era în mod cert lumea reală.

– Dar cum... unde...

Joanna O'Riley rîse.

– Soțul meu şi cu mine sîntem prietenii lui Griffin. El te-a adus aici noaptea trecută, după ce povestea aceea groaznică cu căpitanul Frazier s-a încheiat. Acum pot să te rog să-mi dai voie să-l aduc aici înainte să nu înnebunească de tot cu mormăitul şi nesuferita plimbare de la un capăt la altul al încăperii?

Rachel roşi şi apoi aprobă.

– Mulțumesc, doamnă O'Riley!

– Joanna.

– Joanna, acceptă Rachel simțindu-se foarte nervoasă şi foarte fericită în acelaşi timp.

Cînd Griffin apăru la capătul patului, cîteva minute mai tîrziu, Rachel fu îngrozită. Fața lui era atît de rău bătută că de-abia mai semăna cu el, iar hainele îi erau în dezordine. Printr-o crăpătură a butonierelor de la cămaşă, ea putu vedea bandajul care-i cuprindea coastele.

– Griffin, ce s-a întîmplat?

Zîmbetul lui era o dovadă clară că acest străin bătut era într-adevăr Griffin Fletcher, care avea disperată nevoie de un bărbierit.

– Nu are importanță, spiriduş. Cum te simți?

Pentru prima dată, Rachel realiza că purta o cămaşă *de noapte dintr-un anumit* tip de satin şi simți cum lumina soarelui îi acoperea cu căldura lui sînii. Roşind, ea îşi trase cuvertura pînă sub bărbie.

– Mă simt mai bine.

Griffin rîse şi clătină din cap.

– Eşti în siguranță cu mine, spiriduş. *Ceea ce nu* înseamnă că nu te găsesc atrăgătoare.

Rachel era încurcată. Oare acesta era acelaşi bărbat care, practic, o aruncase pe bordul vaporului cu aburi, cu numai cîteva zile în urmă la Providence?

El apucă stîlpul sculptat al patului şi se aplecă puțin în față. Mişcarea păru țeapănă şi precaută, probabil coastele lezate îl dureau.

– Am indicații stricte din partea doamnei O'Riley să nu rămîn în această cameră mai mult de cinci minute. Cînd vei fi mai în putere, vom vorbi, cu permisiunea ta, desigur.

Rachel era extrem de curioasă, dar prea slăbită pentru a putea face ceva. Ea se relaxă puțin lăsîndu-se pe pernele pufoase din spatele ei.

– Cînd voi fi mai în putere, repetă ea, dînd cuvintelor un ton de promisiune. Griffin?

– Ce?

– Nu ştiu ce s-a întîmplat, dar Joanna mi-a povestit că tu m-ai adus aici şi că nu trebuie să-mi fie frică întrucît totul s-a terminat. Căpitanul Frazier nu va veni după mine, nu-i aşa?

Ceva ameninţător luci în ochii întunecaţi, apoi se stăpîni.

– Nu, spiriduşule. Nu va veni.

Privirea lui Rachel alunecă de la bandajele care îi legau pieptul spre faţă şi înapoi.

– Ai fost rănit aşa, încercînd să mă ajuţi?

El clătină capul lui superb şi o parte din lumina care păru că scaldă încăperea, se opri în părul lui negru, încîlcit.

– Molly Brady mi-a făcut asta. Să vezi, tocmai frecase podeaua din salon, iar eu am traversat...

Rachel chicoti.

– Mincinosule.

Griffin oftă, iar ochii lui o mîngîiară pe Rachel – sau numai şi-a imaginat acest lucru?

– Cele cinci minute au trecut, spuse el. Odihneşte-te. Apoi se întoarse şi se îndepărtă.

O clipă, Rachel fu convinsă că nu ar putea suporta să-l vadă plecînd.

– Griffin?

El se întoarse din uşă şi se strîmbă, cu falsă nerăbdare.

– Ce este?

– Mulţumesc.

Griffin dădu numai din cap, dar era ca şi cum ar fi traversat camera şi ar fi atins-o.

În lumina puternică a zilei de început de vară, părea incredibil că evenimentele din noaptea trecută avuseseră loc cu adevărat. Griffin oftă şi un început de zîmbet

îi apăru pe buze. Rachel era în siguranță și se refăcea. Nimic altceva nu părea să mai aibă importanță.

În grajdurile din spatele frumoasei case din cărămidă a doctorului John O'Riley, Griffin își recuperă calul și trăsurica pe care le furase de pe Skid Road noaptea trecută. Le va lăsa de unde le luase, *se va întîlni cu* Jonas și va cumpăra *ceva pentru* Rachel.

Golful Elliott strălucea în depărtare, ca și cum ar fi încercat să rivalizeze cu cerul. În spatele lui, spre vest, se înălța splendoarea stîncoasă, albă a Munților Olimpici. Și copacii, erau atît de mulți copaci. Griffin nu obosea *niciodată* de verdele lor incredibil, care-ți șoca privirea.

Trebui să-și concentreze din nou atenția asupra traficului intens.

Pe Skid Road, Griffin abandonă trăsurica și calul, știind că animalul *fusese hrănit*, adăpat și îngrijit, și se *îndreptă spre* micul hotel unde Jonas locuia ori de cîte ori venea la Seattle.

Vizita în camera lui Jonas nu va fi o vizită protocolară, dar nu va fi nici un atac. La Providence ei se băteau în permanență, ăsta era un obicei care a început probabil în momentul în care mamele lor au făcut greșeala să-i pună împreună în același cărucior, dar Seattle era teren neutru.

După ce trecu de funcționarul de la recepție, făcînd un semn impacientat cu mîna, Griffin urcă treptele și ciocăni la ușa cunoscută.

– Jonas? Lasă-mă să intru.

– Este deschis, veni răspunsul pe un ton plat.

Griffin intră și închise ușa în urma lui. Jonas era încă în pat, iar draperiile erau trase pentru a împiedica intrarea razelor de soare. Cînd Griffin le deschise, fu surprins să o vadă pe doamna Hammond. Fosta doică și actuala menajeră a lui Jonas dormea pe un scaun cu spătarul

înalt şi drept.

– Ce naiba...

– Vorbeşte încet! spuse Jonas iritat, fără să facă vreo mişcare că ar intenţiona să se dea jos din pat.

– Este obosită.

Griffin aprobă cu mirare.

– Nu a avut bani pentru o cameră, Jonas?

Jonas rîse, deşi nu ar fi vrut.

– Ticălosule. Ar fi putut avea orice pat ar fi dorit din acest hotel, dar ea a vrut să stea aici şi să se uite la mine.

– Gusturile nu se discută, ridică Griffin din umeri, sprijinindu-se de birou şi încrucişîndu-şi braţele.

– Ar trebui să apari la Operă, Griffin. Eşti al naibii de amuzant.

– Am fost bătut de o femeie grasă cu moaţe pe sîni.

Jonas rîse din nou şi se aşeză mai bine în pat.

– La naiba, Griffin, taci din gură. Este prea devreme pentru astfel de prostii.

Urmă o scurtă tăcere; apoi doamna Hammond sforăi şi amîndoi rîseră din nou. Zgomotul o trezi şi ea îi privi, îmbufnată şi roşie la faţă.

Mormăind ceva despre nişte cafea, ea ieşi.

Rîsul se stinse în ochii lui Jonas.

– Ce face Rachel?

– O să fie bine.

– Unde este?

– La prieteni de-ai mei, Jonas. De asta am venit să vorbesc cu tine.

Jonas era în mod vizibil plictisit. Se aşeză mai bine în perne şi privi în tavan.

– Să auzim.

– Trebuie să o lăsăm în pace, o perioadă de timp, amîndoi. Are nevoie de timp şi are nevoie de odihnă. Am să mă ţin deoparte dacă şi tu faci la fel.

– Tu ştii unde este, iar eu nu ştiu. Asta face cam dificil să fiu sigur că vei pune în aplicare ceea ce propui, Griff.

– Nu şi dacă ne întoarcem la Providence împreună. Astă-seară.

Jonas înghiţi şi se gîndi un moment.

– De acord, dar cu o condiţie. Să ne asigurăm că Frazier nu intenţionează să se tîrască de sub vreo piatră unde stă ascuns şi să pună mîna pe ea.

– De acord, spuse Griffin, traversînd camera din nou, spre uşă.

– Ne întîlnim la tribunal peste o oră şi vorbim cu poliţia.

– O să fiu acolo.

Griffin deschise uşa să plece.

– Ea este în siguranţă acolo unde se află, Jonas, spuse el.

– Asta ar fi bine, insistă Jonas. Şi, Griffin..

– Ce este?

– Nimic nu s-a schimbat.

– Ştiu, răspunse Griffin. Apoi ieşi şi închise uşa după el.

În următoarea jumătate de oră, Griffin vizită trei magazine diferite. În ultimul, un magazin de bijuterii în Pontius Buiding, găsi ceea ce voia, îl cumpără şi înghesui micul pachet în buzunarul cămăşii.

Din nou afară, Griffin merse la biroul de telegraf. Va fi greu să o părăsească pe Rachel acum, chiar şi pentru cîteva zile. În timp ce dictă telegrama informînd-o pe Molly că totul este în ordine, el se nelinişti.

Ce s-ar întîmpla dacă Frazier ar fi eliberat din închisoare? Ar putea să o caute pe Rachel pentru a se răzbuna pentru umilinţele suferite noaptea trecută.

O jumătate de oră mai tîrziu, Jonas şi Griffin se întîlniră în faţa tribunalului. Fără să schimbe un singur cu-

vînt, intrară.

Frazier nu va pleca nicăieri, după cum îi asigură un polițist. Era încă în stare de inconștiență, dar cînd își va reveni, nu va fi eliberat. Nu, se găsiseră destule dovezi atît în casa de închiriat, cît și în cabina lui de pe vasul *Drifter* pentru a-l ține în închisoarea teritorială pentru tot restul zilelor sale.

Griffin privi în direcția lui Jonas și știu că vărul său simțea aceeași dorință ca și el.

– Vreau să-l văd pe Frazier, spuse el.

Polițistul ridică din umeri și îi duse la subsol unde erau încarcerați peste o sută de deținuți. Frazier avea celula sa proprie și un doctor îl examina. John O'Riley tocmai închidea geanta medicală, se întoarse și întîlni privirea lui Griffin.

Ăsta fu cel mai mare ghinion. Jonas îl cunoștea pe O'Riley, știa că în ciuda marii diferențe de vîrstă, cei doi doctori erau prieteni apropiați.

Griffin riscă o privire piezișă spre Jonas și văzu o lumină lucindu-i în ochi. Ghicise unde se afla Rachel, asta era evident.

– Cum mai îi este, doctore? întrebă polițistul, care nu-și dădu seama de tensiunea bruscă din atmosferă.

John rîcîi impacientat la ușa celulei.

– Dă-mi drumul, Horace, și am să-ți spun.

Horace se grăbi să se conformeze și îi conduse înapoi în biroul mic și în dezordine. Acolo, John O'Riley își scoase o batistă mototolită din buzunarul hainei și își șterse fruntea.

– Frazier este în comă, spuse el în cele din urmă. Sincer, nu cred să supraviețuiască acestei nopți, cu atît mai puțin să poată să se prezinte la proces.

Horace părea destul de îngrijorat, iar fața lui Jonas era tensionată. Griffin nu era sigur ce simțea el însuși: ură, în mod cert, dar și un soi de rușine. Orice ar fi fost Frazier, era totuși o ființă umană și, dacă murea, asta i

se datora lui Griffin.

Doctorul O'Riley îşi drese glasul, avînd grijă să nu privească în direcţia lui Griffin.

– Horace, oamenii tăi îl căutau pe celălalt bărbat, cel cu care s-a luptat căpitanul noaptea trecută? Poate intenţionezi să-l arestezi şi pe el?

Horace clătină din cap.

– Căpitanul Lindsay – este căpitanul lui *Merrimaker* – spune că lupta a fost provocată.

O urmă de uimire apăru pe faţa bărbatului cu maxilare puternice şi mustaţă.

– Mi-ar fi plăcut să văd lupta asta, John. Din cîte am auzit, a fost ceva ce nici tu, nici eu nu am mai văzut.

Griffin se simţi rău. Fără să spună un cuvînt, părăsi tribunalul şi rămase să privească turnul cu clopot al bisericii de peste drum.

Curînd, o mînă se odihni pe braţul său.

– Griffin, începu John O'Riley, pe tonul potolit, calm cu care îşi liniştea pacienţii. Ai făcut ceea ce trebuia să faci. Nu te mai chinui singur.

– Sînt doctor, şopti el.

– Înainte de asta eşti bărbat. Şi bărbaţii îşi pierd uneori capul, mai ales cînd este vorba de o femeie atît de atrăgătoare ca Rachel.

Griffin închise ochii, aducîndu-şi aminte.

– Am vrut să-l omor, John.

Oftatul lui John îi trădă neliniştea şi vîrsta înaintată.

– Cred că bătrînul Mike a vrut să te pregătească, atunci cînd l-a angajat pe francezul acela care să te înveţe să lupţi mai deosebit, dar cred că mai mult ţi-a făcut un deserviciu prin asta. De fapt, chiar mai mult decît unul singur. Dar creatura aia bătrînă era tot atît de încăpăţînată şi voia ca tu să fii taurul pădurilor.

Griffin deschise ochii, cercetă faţa prietenului său, prietenul tatălui său.

– O să faci tot ce poţi pentru Frazier?

– Ştii bine că am să fac, Griffin. Dar dacă moare, ţine minte că nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă Frazier n-ar fi fost ceea ce este. Iar tu trebuie să cîntăreşti greutatea pierderii vieţii lui faţă de vieţile tuturor tinerelor fete care nu vor mai sfîrşi în capcana vasului sau în drumul lor spre iad. Făcu o pauză, apoi adăugă: Dacă se va termina că tu ai luat o viaţă, Griffin, adu-ţi aminte de toate vieţile pe care le-ai salvat.

Griffin respiră adînc şi aprobă din cap:

– Mă duc să dorm puţin. Mulţumesc, John.

O'Riley zîmbi.

– Aşa să faci. Şi ar fi bine să şi mănînci ceva.

Apoi, văzîndu-l pe Jonas că se apropie, bătrînul se încruntă şi se îndreptă spre una dintre trăsurile care aşteptau pe drum.

Jonas zîmbi.

– Spre deosebire de tine, prietene, eu am avut bunul-simţ să închiriez o trăsură. Vrei să te duc pînă la locuinţa lui O'Riley sau eşti decis să o iei pe jos?

Griffin trase o înjurătură.

– Bine. Rachel stă la John şi la Joanna, la naiba! Şi, Jonas, Dumnezeu să te aibă în pază dacă încerci să te apropii de ea.

Jonas îşi ridică sprîncenele.

– Nu ai încredere în mine?

– De ce naiba să am?

Jonas ridică din umeri, dar privirea din ochii lui era serioasă.

– Cred că nu pot să te învinuiesc pentru asta; noi doi am avut disputele noastre.

– Ca acum, de exemplu. Ai de gînd să respecţi învoiala noastră sau nu?

Jonas se îndreptă spre o trăsură ponosită la care era înhămat un cal obosit. Se urcă, luă hăţurile şi zîmbi acru în direcţia lui Griffin care i se alătură.

– Am să-mi ţin promisiunea, Griffin, dar o fac pentru

Rachel, nu pentru tine. După ce se va face bine, orice învoială cade.

Griffin se lăsă pe spate, cu ochii la drum.

– Destul de corect, spuse el.

Rachel nu mai cunoscuse niciodată un asemenea lux. Dar acum, datorită infinitei bunătăți a Joannei O'Riley era înconjurată de el. Prima minune a fost un ceainic cu ceai aromat, completat cu cantități de zahăr şi cremă, aduse în camera lui Rachel pe o tavă şi lăsate pe noptiera de lîngă pat.

Odată cu prînzul sosiră alte delicatese – pere cu scorțişoară. Bineînțeles, Rachel mai mîncase pere în diferite ocazii, dar culese direct din pom şi care încă aveau coaja tare, pătată. Însă aceste fructe erau cu totul diferite; fuseseră decojite şi coapte într-un sos dulce, aromat, cu scorțişoară, de culoare roşu-rubiniu.

Joanna era amuzată de uimirea ei.

– Rachel, cred că tu ai putea să trăieşti numai cu pere şi ceai dulce.

– Mmm, răspunse Rachel, închizînd ochii de plăcere, în timp ce mesteca ultima bucățică dulce. Nu vreau să mai mănînc niciodată altfel perele.

Joanna rîse.

– Ăsta este mare păcat, deoarece avem o cămară plină de pere de mentă. Ele se fac în sos verde ca smaraldul.

Rachel privi țintă la ea, iar rîsul încă plutea în aer cînd Griffin intră prin uşa deschisă.

Joanna îi aruncă o privire ştrengărească şi îi spuse:

– Griffin, dragul meu, dacă intențiile tale față de această tînără doamnă sînt serioase, ar fi bine să plantezi o livadă de peri.

El arătă atît de nedumerit de acest sfat, că un torent de chicoteli răsună din gîtul lui Rachel. Griffin îşi scărpină ceafa într-o comică nedumerire şi murmură:

– Îmi place cînd vă amuzați voi două.

Joanna se strîmbă la el, luă tava devastată din fața lui Rachel şi părăsi camera.

Griffin se aşeză pe marginea patului, iar fața lui era deodată palidă şi îngrijorată. Fără să gîndească, Rachel se întinse şi îi mîngîie obrazul cu mîna.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea uşor.

Vocea lui Griffin era răguşită şi, deşi nu se depărtă de atingerea ei, îşi feri ochii.

– Rachel, trebuie să mă întorc la Providence.

Încet, Rachel îşi retrase mîna şi căzu pe perne.

– Oh.

Degetul arătător al lui Griffin i se opri sub bărbie, apoi îi mîngîie conturul în sus.

– Pacienții mei, Rachel. Trebuie să mă întorc la ei.

Rachel aprobă.

– Da.

El se ridică din nou, brusc, şi o clipă fu mînios. Dar cuvintele lui dezmințeau furia; ele ajunseră în sufletul ei ca nişte degete care apucau şi nu mai dădeau drumul.

– Rachel, te iubesc!

Rachel rămase fără grai; buzele ei se mişcară, dar nu ieşi nici un sunet. Senzații nebuneşti, sublime, o cuprinseră, ca un caleidoscop colorat.

Griffin puse uşor un deget pe gura ei. Apoi scoase un pachet mic din buzunar şi i-l puse în mînă, spunînd:

– Mă întorc săptămîna viitoare, Rachel. Să fii sănătoasă pînă atunci.

El se aplecă şi buzele lui le atinseră pe ale ei; apoi ieşi. Uşa dormitorului se închise uşor în urma lui.

22

Rachel privi uşa camerei sale mult timp, abia îndrăznind să creadă ceea ce auzise. Griffin Fletcher o iubea, era incredibil!

Îşi aminti de pachetul pe care i-l îndesase în palmă şi cu degete tremurînde îl deschise. Cuibărită în hîrtia maronie se afla o delicată brăţară de aur, cu un mic breloc, ce reprezenta un minuscul ferăstrău executat cu migală.

Rachel rîse; apoi începu să plîngă. Îşi trecu brăţara peste încheietura mîinii şi o admiră, mişcîndu-şi braţul astfel încît lumina care se cernea prin fereastră să nimerească pe metal, făcîndu-l să pară de foc. El o iubea, iar noaptea de dragoste din tabăra forestieră însemnase pentru el la fel de mult cît însemnase şi pentru ea, ca dovadă, minusculul breloc.

Adormi şi cînd se trezi casa era aproape întunecată. Timp de cîteva momente groaznice Rachel crezu că a visat numai că Griffin i-a spus că o iubeşte; dar apoi îşi aminti de breloc şi îl pipăi cu mîna; era acolo, atîrnînd la încheietura mîinii ei. Urmări cu degetul dinţii minusculului ferăstrău.

Rachel se întinse şi aprinse lampa de lîngă pat. Ea avea cuvintele lui Griffin la care să se gîndească şi avea

brățara; dar el plecase. Putea simți absența lui ca un ecou în casa O'Riley, aidoma unui sunet amplu, trist, de gong.

O săptămînă. El promisese să se întoarcă peste o săptămînă. Rachel își uscă lacrimile care i se adunaseră pe gene, iar cînd Joanna veni cu tava cu mîncare, Rachel avu grijă să zîmbească.

Probabil simțind singurătatea bine ascunsă a lui Rachel, Joanna se așeză și începu să tricoteze, în timp ce prietena ei mînca. După aceea, ea luă o carte de pe un raft de sub geam, o deschise și începu să citească ușor din *Visul unei nopți de vară*.

Rachel adormi și cînd se trezi din vise, venise vara. Ea dorea să se însănătoșească.

Păru că dragostea lui Griffin și brățara deosebită au exercitat o vrajă nemăsurată. Pînă în ziua următoare Rachel se simți suficient de bine pentru a părăsi patul pentru scurte perioade de timp. După o zi, ea se refăcuse atît de mult, încît doctorul O'Riley îi permise, mormăind, să facă o scurtă plimbare cu trăsura împreună cu Joanna.

Aproape imediat, marea bucurie a lui Rachel pentru această perspectivă făcu loc disperării, gîndindu-se că nu avea nimic curat, ca să poată îmbrăca. Cu o șoaptă nenorocită, ea recunoscu acest fapt Joannei.

– Dar asta nu este o problemă, spuse Joanna, cu amabilitate. Deschizînd niște uși în capătul îndepărtat al dormitorului, ea dispăru cîteva momente. Se întoarse cu o bluză în dungi albe și roz și cu o fustă din flanel gri.

– Pune astea, spuse ea, întinzînd splendidele lucruri la capătul patului lui Rachel.

Aș muri dacă nu îmi vin bine, se gîndi ea, luînd în mînă frumoasa îmbrăcăminte și bucurîndu-se în tăcere de incredibila finețe a acestora.

– Au fost ale Athenei, spuse Joanna, iar în ochii ei

albastru-închis se ivi o expresie de tristețe și detașare.

– Athena? întrebă Rachel cu blîndețe, nefiind sigură dacă ar fi cazul să vorbească.

Dar Joanna zîmbi cu căldură și arată spre un paravan pliant de lîngă pat.

– Athena a fost... este... fiica noastră. Grăbește-te, Rachel, pînă cînd John nu se răzgîndește și îți interzice să părăsești casa astăzi.

La fel ca lucrurile pe care Jonas i le dăruise lui Rachel, fusta de flanel și bluza viu colorată îi veneau perfect. Și deși ea fu liniștită de acest lucru, era oarecum jenată.

Era acea privire stranie în ochii Joannei, atunci cînd pomenise numele fiicei sale. Și de asemenea ezitase într-un mod ciudat, ca și cum nu era sigură dacă Athena era o parte din trecut sau o parte din prezent.

Și era ceva mai mult, ceva ce șovăia într-un colț al minții lui Rachel, ca o pisică ce stă la pîndă în întuneric sub un pat sau sub o masă, ceva ce nu putea identifica.

– Unde este Athena acum? îndrăzni ea să întrebe, în timp ce coborau pe o scară spiralată, elegantă, la parter. Și de ce și-a abandonat hainele ?

Joanna nu spuse nimic pînă cînd nu ajunseră în holul de la intrare, a cărui podea era acoperită cu marmură. Era o tensiune în zîmbetul ei, iar micile riduri din jurul ochilor păreau oarecum mai adînci.

– Fiica noastră este în Europa, Rachel. Mă tem că viața la Seattle este puțin cam dură pentru ea. Joanna o bătu ușor pe Rachel pe braț și era o implorare în ochii ei, în zîmbetul reținut: Ce-ar fi să aștepți acolo în spatele acelor uși, pînă cînd îi spun lui Cook ce să aducă înapoi? Este o priveliște splendidă de la fereastra aceea.

Părîndu-i rău că se amestecase în treburi care nu o priveau, Rachel aprobă din cap și se îndepărtă, pentru a trece prin niște uriașe uși franțuzești.

Fereastra o atrase imediat pe Rachel, deoarece prin ea putea vedea o porțiune din apa albastră.

Își ținu respirația văzînd frumusețea privelиștii care o aștepta în spatele acelor perdele albe, transparente. Tot golful Elliott se întindea în fața ei, strălucind albastru în lumina puternică a soarelui. Erau bărci de toate dimensiunile și felurile: fregate elegante, rapide, bărci de pescuit și vapoare cu aburi, vase de cărat marfa, bărci cu vîsle și canoe. În spate, se înălța frumusețea feroce, cu căciula de zăpadă a Masivului Olympic. Pe țărmul care mărginea golful erau milioane de copaci veșnic verzi, atît de aproape unul de altul, încît părea că nu ar mai fi putut fi loc pentru nimic altceva.

Rachel închise ochii pentru o clipă, copleșită. Scena era exact ceea ce visase în prima dimineață mizerabilă de la Tent Town. Cît de mult și-a dorit să poată locui într-o casă ca asta!

Dar acum, oh, acum ar fi dat orice să poată fi din nou în trudita și știarsa localitate Providence. Să fie în apropiere de Griffin Fletcher.

Deschise ochii și se întoarse de la fereastră, ca să poată privi camera.

Era superbă, cu candelabrul din cristal lustruit, cu covoarele moi și în culori vii; cu mobilă frumos tapisată. Totul era uriaș în comparație cu încăperile obișnuite din experiența de pînă acum a lui Rachel, mai ales giganticul șemineu cu plăci de marmură. Rachel se apropie de el cu uimire și cînd își ridică ochii pentru a vedea dacă se îngusta spre tavan, văzu pentru prima dată portretul. Era o lucrare uimitoare – probabil că pînza era la fel de mare în înălțime cît Rachel – înrămată în lemn sculptat.

Subiectul era o femeie mai frumoasă decît putea Rachel visa că ar fi o ființă muritoare; părul blond, atît de deschis, încît era aproape argintiu, înconjura o față luminoasă, perfectă. Ochii erau mari și de un albastru extra-

ordinar, iar ei păreau să-l ironizeze într-un fel pe privitor, aşa cum făcea zîmbetul ei care de-abia flutura pe buzele delicate.

Dar rochia fu cea care îi tăie respiraţia lui Rachel în primul rînd. Era chiar rochia de tafta roz pe care i-o dăruise Jonas, rochia care declanşase în Griffin o furie puternică în acea noapte groaznică, cînd îi vorbise atît de crud, ceea ce determinase fuga ei în locuinţa mamei sale unde se ascunsese.

Ce înseamnă asta? Simţindu-se epuizată, Rachel căută un scaun în care se prăbuşi, acoperindu-şi ochii cu o mînă. Dar portretul părea că exercita o forţă mistică, atrăgînd-o să-l privească din nou.

Athena! Desigur, *această fiinţă nefiresc de frumoasă* probabil că era fiica lui John şi a Joannei.

Rachel îşi închipui că vede o provocare în ochii de culoare indigo, cu gene dese şi, de asemenea, o urmă de răutate.

Făcînd un efort de voinţă, ea îşi smulse privirea de pe faţa zeiţei şi privi brăţara de aur de pe mînă. Cînd răsuci ferăstrăul micuţ în degetele ei, ea ştiu că Griffin Fletcher o iubise pe această femeie, sau o urîse. Indiferent care erau sentimentele lui trebuie să fi fost violente, altfel nu ar fi reacţionat aşa cum a reacţionat la vederea acelei rochii roz de tafta.

Joanna era lîngă scaunul ei înainte ca Rachel să-şi dea seama că se întorsese de la bucătărie.

– Rachel, dragă, eşti... Vocea Joannei se întrerupse cînd îşi ridică ochii spre portretul fiicei sale. Oh, spuse ea, după o lungă tăcere penibilă.

Rachel o privi cu ochii strălucitori pe această femeie care fusese atît de bună cu ea.

– Griffin a iubit-o, nu-i aşa? şopti ea cu o voce de copil rănit.

Joanna se aşeză pe braţul scaunului lui Rachel şi cu

blîndețe atinse fața udă de lacrimi a fetei.

– Da, Rachel, spuse ea foarte blînd. Griffin a iubit-o foarte mult pe Athena într-o perioadă. De fapt, ei urmau să se căsătorească.

Rachel închise ochii pentru a evita şocul provocat de aceste cuvinte, apoi îi deschise din nou.

– Ce s-a întîmplat?

Era durere pe fața frumoasă a Joannei şi de asemenea ruşine.

– Nu pot să-ți spun asta, Rachel, ar fi incorect şi s-ar putea ca Griffin să nu mă ierte niciodată. Trebuie să-l întrebi pe el.

Distrusă, Rachel îşi ridică brațul pentru a-i arăta brățara iubită.

– El a spus... mi-a dat asta...

Joanna aprobă din cap, dîndu-i drumul lui Rachel şi era siguranță, fără echivoc, în ceea ce spuse în continuare:

– Scumpo, dacă Griffin Fletcher şi-a declarat intențiile față de tine, el a vorbit serios. El şi Athena s-au despărțit acum doi ani. Şi nu mă deranjează să-ți spun că nu a fost o despărțire romantică.

– Ei bine, facem plimbarea cu trăsura sau să uit de treburile importante pe care trebuie să le rezolv pe Pike Street?

Sunetul pe care-l scoase Rachel era ceva între sughiț de plîns şi rîs înăbuşit. Ea se ridică de pe scaun şi, fără să mai privească înapoi la portret, o urmă pe Joanna, ieşind în lumina strălucitoare de afară.

Dar bătălia era numai pe jumătate cîştigată, pentru că dacă ochii lui Rachel nu s-au mai întors spre imaginea Athenei, în schimb sufletul ei o făcu. Tot timpul coborîrii, cînd ar fi trebuit să admire peisajul şi să se bucure de aerul proaspăt, cald, ea se gîndea la frumoasa femeie din tablou. Athena era, în mod cert, un

nume potrivit pentru ea; era ființa cea mai apropiată de o zeiță.

Părea incredibil ca vreun bărbat să poată iubi o astfel de femeie şi apoi să înceteze să-i mai pese de ea, în totalitate. Rachel oftă. Lui Griffin nu încetase să-i pese, altfel nu ar fi reacționat atît de pătimaş, în bine sau rău, la vederea acelei rochii de tafta roz. Oare ce amintiri îi declanşase vederea ei?

Pe Pike Street, Joanna părăsi pentru un moment trăsura şi se repezi într-un magazin pentru a discuta cu croitorul. Rachel fu mai mult decît mulțumită să rămînă în izolarea umbrită a faetonului.

Cu trei zile în urmă, în Johnstown, Pennsylvania, fusese o inundație teribilă, devastatoare, cînd s-a rupt un dig. Rachel încetă să se mai gîndească la Griffin şi la Athena la auzul acestei tragedii.

Cînd Joanna se întoarse, iar vizitiul o ajută să se aşeze pe locul ei, ea zîmbi.

– Pari atît de tristă, dragă. Doar nu te mai gîndeşti la fiica mea, nu-i aşa? Ea este măritată cu un bancher francez pe nume Andr Bordeau.

Rachel scutură din cap şi spuse cu toată sinceritatea că se gîndea la îngrozitoarea distrugere din îndepărtatul oraş, din Pennsylvania, la pierderile de vieți şi nenorociri făcute de acest dezastru.

Joanna dădu din cap cu tristețe, iar Rachel ştiu că îngrijorarea ei mergea mai departe decît exprimarea unei simpatii. Ea şi prietenii ei adunaseră hrană, bani şi îmbrăcăminte pentru victime, de îndată ce ştirea despre calamitate ajunsese la Seattle.

Ambele femei erau cufundate în gînduri cînd trăsura se opri brusc. Vehiculul se clătină uşor cînd vizitiul sări de pe locul său şi apăru la fereastră.

Vocea lui de-abia se auzea fiind acoperită de sunetele jalnice ale unei orchestre de alămuri.

– Trece o procesiune de înmormîntare chinezească, doamnă O'Riley, îi spuse el Joannei. Vreți să încerc să-i ocolesc?

– Doamne ferește, răspunse Joanna impacientată. Singurul lucru decent este să așteptăm.

Vizitiul mormăi, dar merse înapoi la locul lui, ținînd în frîu caii nervoși.

– Vino aici, o chemă Joanna, și privește.

Rachel nu-și putu imagina cum un astfel de spectacol trist poate atrage pe altcineva decît pe famila îndoliată, dar se mută de pe locul ei și privi pe fereastră, așa cum i se spusese.

Pentru siguranță, o fanfară conducera grupul trist. În spatele acesteia rula un car funebru, împodobit cu pene. Un chinez se afla pe scaunul de lîngă vizitiul carului și arunca în aer bucățele de hîrtie albă. Acestea se răspîndeau ca zăpada pe cerul albastru, strălucitor, căzînd pe pămînt într-o lentă mișcare.

– De ce face asta? întrebă Rachel, încruntîndu-se.

Joanna zîmbi trist.

– Pare ciudat toate miile astea de bucățele de hîrtie care zboară prin aer, nu-i așa? El încearcă să alunge diavolul, Rachel; ideea este că diavolul va fi atît de ocupat să adune toată murdăria asta, încît îl va pierde din vedere pe cel decedat și nu îl va putea găsi înainte ca acesta să ajungă în siguranță la Locuința Cerească.

În spatele carului funebru, urmau o serie de căruțe și trăsuri, cu persoane îndoliate îmbrăcate în haine cu aspect de pijamale, de culoare închisă, și cu pălării ascuțite pe cap.

– Pe măsură ce merg pe Pike Street, spre Cimitirul Lakeview, îi explică Joanna, ei vor coti la multe colțuri; asta este încă o tactică pentru a-l deruta pe diavol.

Rachel era oarecum amuzată.

– Se presupune că deși diavolul este ordonat, nu se

orientează bine în spațiu, comentă ea.

– Da, spuse Joanna, cînd capătul ciudatei procesiuni apăru.

Ultimul vehicul era un car încărcat cu mîncare de toate felurile; Rachel putu vedea lăzi cu pui vii, un porc întreg fript şi saci uriaşi care probabil conțineau orez.

– Hrana este pentru spirite?

– Da, confirmă Joanna. La fel ca indienii, chinezii cred că darurile trebuie să fie lăsate pentru acei strămoşi care vor veni să se întîlnească cu cei decedați şi să-i îndrume spre casă.

– Cred că este minunat că ei au atîta grijă, spuse Rachel, în timp ce vizitiul se agita nerăbdător în cuşca lui, mişcînd întreaga trăsură.

Joanna aprobă din cap.

– Este frumos, Rachel. Îi găsesc fascinanți pe chinezi. Au fost, din păcate, prost tratați în această țară. Mult timp au fost preferați la muncă, pentru că ei lucrau pentru salarii mici. Dar apoi căile ferate au fost terminate, iar dragul „John" a hotărît deodată că sînt indezirabili. Pînă în ziua de azi, există o lege care le interzice să posede teren sau o casă.

Rachel îşi aminti cu claritate revoltele care avuseseră loc în taberele forestiere. Cînd avea doisprezece ani şi trecea prin Tacoma împreună cu tatăl ei, ea văzuse chinezi care erau încărcați ca animalele în căruțe şi duşi departe. În alte locuri, cum era Seattle, chinezii erau bătuți sau alungați din casele lor. Nimeni nu părea să ştie unde ar fi trebuit să plece aceşti proscrişi placizi.

Încă o dată, Rachel simți simpatie pentru cei care trăiau la marginea acceptabilității, pentru cei care nu aparțineau nici unui loc cu adevărat, pentru cei care rupeau hîrtie şi coteau după colțurile vieții, pentru a-l deruta pe diavol.

Trăsura se mişcă din nou, dar curînd se opri într-o

piață unde Joanna voia să cumpere articolele de pe lista pe care i-o dăduse Cook.

Din nou, Rachel rămase în urmă, dar, de data asta, nu putu să şi-l îndepărteze pe Griffin atît de uşor din minte.

El spusese că o iubeşte şi îi dăduse o dovadă a acestei iubiri pe care să o poarte la încheietura mîinii. Poate printr-un miracol, va dori chiar să se căsătorească cu ea. Dar dacă făcea asta, oare va avea ea parte de un devotament total sau va fi doar o înlocuitoare a Athenei celei pierdute?

În această situație, Rachel ar fi la fel de dezrădăcinată precum Chang sau Fawn Nighthorse, deşi ar trăi restul vieții sub un acoperiş solid, nelipsindu-i nimic; totuşi nu ar avea un cămin.

Rachel închise ochii, simțind mai mult ca oricînd lipsa tatălui ei. *Oh, tată, unde eşti?* se gîndi ea.

Joanna îşi puse mîinile înmănuşate peste cele ale lui Rachel care tremura, luînd-o prin surprindere.

– Cred că ziua de azi a fost prea mult pentru tine, dragă. Trebuie să te duc înapoi acasă şi să te bagi în pat; dacă o să recidiveze boala, John n-o să mă scutească de împuşcare!

În ciuda amestecului de senzații pe care le avea, Rachel privi spre prietena ei şi îi zîmbi.

– De ce eşti atît de bună cu mine? Pentru că Griffin m-a adus la tine?

Joanna clătină din cap şi îi întoarse lui Rachel un zîmbet.

– Admit faptul că probabil nu te-aş fi cunoscut, dacă Griffin nu te-ar fi adus la noi noaptea trecută, dar începem să ținem foarte mult la tine.

Rachel roşi şi îşi plecă capul.

Vocea Joannei era gravă.

– Este atît de greu de crezut asta, Rachel? Să-i pese

cuiva de tine, fără să fie obligat la acest lucru?

Rachel nu ştiu ce să răspundă, aşa încît rămase tăcută.

Joanna rîse cu căldură.

– Ei bine, vrei să-ţi spun toate motivele pentru care John, Griffin şi eu credem că eşti splendidă?

Dar Rachel nu-i dădu nici un răspuns. Din nou degetele ei căutară şi găsiră micul breloc de pe brăţara ei. Într-un fel, magia acestuia scădea; ea nu se putu abţine să nu se compare cu splendida Athena.

Aceasta era frumoasă, aproape sigur că fusese educată la şcoli bune şi, probabil, sofisticate. Bănuia că era şi genul aventuros, altfel nu ar putea trăi atît de departe de familia şi de ţara ei.

Rachel ştia că ea însăşi era o femeie drăguţă, dar sub nici un chip nu putea pune înfăţişarea ei în aceeaşi categorie cu cea zeiască a Athenei.

Disperarea se răsuci în interiorul ei, în acea zi de 3 iunie. Celelalte comparaţii pe care le făcu Rachel erau la fel de jalnice ca prima; practic, ea se educase singură, iar rezultatul obţinut conţinea multe goluri.

În loc să fie sofisticată, Rachel era sigură că era necioplită, complet ignorantă în lucruri cum ar fi dansul, maniera de a mînca la masă şi conversaţia specifică unei doamne. În ceea ce priveşte a fi aventuros... ei bine, Rachel avusese parte de astea în toţi anii de călătorii dintr-o tabără forestieră în alta împreună cu tatăl ei. Ea nu-şi dorea nimic altceva decît un cămin şi o familie a ei.

Simţi această dorinţă mai pregnant atunci cînd trăsura ajunse în faţa casei mari, frumoase a familiei O'Riley. Ei erau amabili, dar ea nu aparţinea acestui loc, mai mult decît aparţinuse pensiunii domnişoarei Cunningham, în Tent Town, sau în biroul plin de cărţi din casa lui Griffin.

Singură, în dormitorul însorit, plăcut, care îi fusese repartizat, Rachel se dezbrăcă. Era o cămaşă de noapte curată întinsă pe pat, o splendidă creaţie din mătase garnisită cu o delicată dantelă, dar Rachel nu se îndura să o îmbrace. În mod sigur îi aparţinuse Athenei.

Deodată, Rachel căzu pe marginea patului, balansîndu-se înainte şi înapoi, în timp ce înţelegerea unor noi fapte îi zdruncina mintea. La fel cum rochia de tafta roz pe care i-o dăruise Jonas fusese a Athenei, fără îndoială, toate celelalte lucruri aflate în casa domnişoarei Cunningham avusese aceeaşi stăpînă.

Oare de ce îi dăruise Jonas hainele Athenei, la locuinţa lui, din moment ce ea urma să se căsătorească cu doctorul Fletcher?

Rachel nu putea găsi răspuns la această întrebare, aşa că o respinse. Era şi aşa destul de rău că reprezenta a doua alegere a lui Griffin şi că fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea aparţinuse Athenei mai întîi, la fel şi Griffin.

23

Douglas Frazier se simțea de parcă s-ar fi scufundat în ceva negru şi gros ca o pastă. Auzea cîteva sunete, iar cele care ajungeau pînă la el erau distorsionate, indescifrabile. O lungă durată de timp crezu că murise.

Dar era durerea. O durere teribilă, care nu înceta.

Douglas se agăță de această teamă şi se bucură de sensul ei. Asta însemna că era viu.

Sunetele începură să fie mai clare; voci, auzi voci, iar ocazional auzea metal care se lovea de alt metal. Ceața neagră ce îl înconjura nu mai era atît de persistentă acum; începea să-şi piardă din densitatea insuportabilă, devenind ca o ceață. Cu calm, deliberat, Douglas Frazier începu să lupte prin această lumină obscură, ciudată, spre lumea reală.

Rachel McKinnon se trezi în acea dimineață strălucitoare cu certitudinea că un lucru îngrozitor urma să se întîmple. 4 Iunie. Ea luă aminte la această dată şi şi-o întipări în minte.

Vremea era caldă, însorită şi Rachel simți vaiul de putere care îi revenea în mușchii brațelor şi ai picioarelor, în puterea crescîndă a spiritului său. Deşi într-un fel ducea dorul refugiului ei în boală, era ceva în interiorul

ei care nu voia să se îndepărteze de mărunţişurile şi hărţuiala care făceau parte din viaţa propriu-zisă.

Cu deosebită vioiciune ea făcu o baie, pe care Joanna şi Cook i-o pregătiseră într-o cameră mică de la parter, iar apoi, cînd se află în faţa micului dejun din bucătăria însorită, cu părul umed şi parfumat, ea constată că avea aceeaşi poftă de mîncare impresionantă.

Bineînţeles, nu avea altă soluţie decît să continue să poarte hainele Athenei pînă cînd va putea avea ceva al ei propriu, dar fiecare lucru la timpul său. Rachel era o tînără femeie care se pricepea să obţină tot ceea ce era posibil şi să-şi continue drumul; întotdeauna să meargă înainte.

După ce mîncă, ea împrumută una din multele cărţi ale Joannei şi se aventură în grădină, unde soarele îi putea usca părul.

Cîtva timp Rachel cugetă la ciudatul curs al evenimentelor prin care trecuse în ultimul timp. *Desigur, recentele întîmplări din viaţa ei total monotonă pînă acum ar fi fost suficiente să tulbure pe oricine,* se gîndi ea.

Dar era ceva mai mult, deşi vremea blîndă, cerul albastru şi parfumul dulce ce îl degaja grădina Joannei dezminţeau acest lucru. Ceva mult mai mult.

Cu un oftat, Rachel deschise cartea şi începu să citească o şcolărească povestire despre viaţa din secolul al XIX-lea în Anglia. Înainte să întoarcă paginile, degetele ei se mişcară deseori pe micul ferăstrău suspendat de brăţară.

Athena O'Riley Bordeau părăsi trenul, cu genţi şi bagaje, la Tacoma. Era un oraş zgomotos, iar ea îl ura, dar simţise că avea nevoie de călătoria aceea de douăzeci de mile cu vaporul pentru a se pregăti să facă faţă inevitabilelor neplăceri ce o aşteptau la Seattle. În afară de asta, se zdruncinase destul în acel tren incomod, timp

de peste o săptămînă, de cînd coborîse de pe vapor la New York, simțind că n-ar mai putea suporta nici măcar un minut călătoria cu trenul.

Obișnuită de mult cu privirile directe ale muncitorilor și cu acelea mai subtile ale ofițerilor, Athena îi ignoră pe toți în timp ce făcea aranjamente ca bagajele ei să fie încărcate la bordul vasului cu zbaturi *Olympia* și se îndreptă spre rampa de îmbarcare.

În sinea ei, Athena nu mai era chiar atît de sigură de farmecele ei, de vechea ei certitudine că era infinit superioară tuturor celor pe care îi întîlnea.

Sprijinită de balustrada ce mărginea puntea, ea stătea liniștită, cu bărbia ridicată, așteptînd. Roata cea mare începu să se învîrtească în sens invers, aruncînd un șuvoi de apă strălucitoare.

Seattle! Athena nu se putea hotărî să privească înainte, deși *Olympia* o ducea tot mai aproape cu fiecare minut ce trecea.

Ce vor spune mama și tata cînd va apărea neanunțată? O vor respinge?

Athena închise ochii ei albaștri-închis alungînd acest gînd. Ei ar trebui pur și simplu să o primească; nu mai avea nici un ban și nu avea unde să se ducă.

Dar ce era cu Griffin? Scrisorile rare ale mamei nu lăsau nici un dubiu asupra faptului că el era încă un prieten al familiei, era încă un fervent vizitator al grațioasei case de cărămidă, cocoțată sus pe deal.

Athena oftă. Așa era Griffin. În această lume mișcătoare, schimbătoare, el era un element rar, o ființă constantă. Comportamentul lui era la fel de previzibil ca traseul stelelor și al planetelor pe cer.

Odată, Athena considerase această trăsătură de caracter îngrozitor de plictisitoare. Refuzul lui încăpățînat de a se supune dorinței tatălui său și de a se descotorosi de acei pacienți veșnici, care se tot smiorcăiau, o ener-

vase. Mult din ceea ce îi revenise lui Jonas ar fi putut fi al lui, iar el ar fi folosit averea pentru vindecarea unor bolnavi care nu o interesau.

Mai tîrziu însă, chiar această calitate, această hotărîre implacabilă a lui Griffin o obsedase. Ea s-a simțit atrasă de el încă de la primele dovezi umilitoare ale infidelităților lui Andr. Athena închise ochii și se apucă cu disperare de balustradă. Griffin nu o va ierta niciodată. Și totuși cumva trebuia să găsească un mijloc de a-l recîștiga.

Poate pentru că nu putea să trăiască fără asta, o parte din încrederea Athenei începu să-i revină. Era totuși una dintre cele mai frumoase femei din acest mizerabil teritoriu, își reaminti ea. Iar dorința lui Griffin pentru ea fusese un sentiment devastator. În mod sigur, făcînd un efort inteligent de a stîrni din nou în el aceste sentimente, ea va putea cîștiga în fața mîndriei lui pătimașe, nelimitate.

Athena respiră adînc și deschise ochii. Fiind convinsă că toată frumusețea era concentrată în persoana ei, ea nu băgă de seamă splendoarea primitivă, de neîmblînzit, a pămîntului, a apei, a copacilor și a munților care o înconjurau. În loc de asta, ea văzu petrecerea pe care, la insistențele ei, o va da mama ei, hainele frumoase pe care și le va cumpăra, pasiunea renăscută pe care cumva o va aprinde din nou în Griffin Fletcher.

Dimineața aproape trecuse cînd *Olympia* acosta în docurile din Seattle. Deși se simțea obosită și murdară după lunga călătorie, era totuși plină de speranțe. O baie, haine curate, ceva mîncare și va deveni din nou ea însăși, cea imbatabilă.

Pe țărm, așa cum se întîmplase și la New York și Paris, Londra și Roma, părul argintiu al Athenei și zîmbetul ei ce zdrobea inimile îi dădură încredere în sine. Era ușor să găsească o trăsură și să-l convingă pe vizi-

tiu să se grăbească.

Aşteptîndu-se la o primire caldă, Athena era nerăbdătoare să se bucure de grija şi consolarea mamei sale, de devotamentul tatălui ei. La fel ca şi Griffin, ei erau constanţi şi deşi probabil că mai erau încă supăraţi, dragostea lor pentru ea era un element fundamental al naturii lor, neschimbător chiar şi în cele mai neplăcute scandaluri.

Instalată în scaunul din trăsură, Athena zîmbi. Ei vor fi aceiaşi. Mama şi tata erau aceiaşi. Joanna, moştenitoare a unei imense averi, va fi ocupată cu eternele şi plictisitoarele ei activităţi de caritate, inconştientă de faptul că viaţa la San Francisco sau la New York era infinit mai palpitantă. John, dragul de el, probabil că îşi trata în continuare pacienţii săi nerecunoscători, needucaţi, nepăsîndu-le că eforturile lui rareori aduceau ceva palpabil.

Constanţi. Din nou Athena zîmbi. Nu-şi spusese ea oare de atîtea ori că Griffin Fletcher era atît de inflexibil, încît ar fi putut fi cioplit din granit? Dacă era aşa, atunci dragostea pe care i-o purtase, pasiunea devastatoare trebuie să mai dăinuie în sufletul lui, în ciuda revoltei şi a orgoliului său rănit. De altfel, dragostea fusese sentimentul lui fundamental.

În faţa impresionantei case din cărămidă – doar o cabană în comparaţie cu vila de la Paris pe care o împărţise cu Andr Bordeau –, Athena plăti vizitiului şi apoi rămase în stradă un moment, savurînd frumuseţea solidă, practică, a casei părinteşti.

După ce trăsura plecă, vizitiul urmînd să-i aducă numeroasele cufere şi geamantane de la vapor, Athena deschise poarta şi intră pe alee.

Nu era sigură ce anume îi atrăsese atenţia spre grădina care mărginea peretele de răsărit al casei. Nu auzi nici un alt sunet în afară de bîzîitul albinelor şi de ciripitul păsărilor.

Nu, era o oarecare atracție mistică, destul de curioasă, un sentiment care o deturna de la direcția ei şi o făcu să se ducă după colțul casei, să treacă pe sub copacul cu flori roz şi să intre în însoritul sanctuar al grădinii.

Vederea fetei fu ca o alarmă pentru Athena şi, mai rău decît atît, fu dureroasă.

Cu capul plecat peste o carte deschisă, fata şedea pe o bancă din piatră, cu picioarele adunate sub ea. Părul strălucitor îi atîrna pe umeri şi pe spate şi se încreția în mici cîrlionți în jurul feței. Ochii ei, observă Athena cu ciudată neliniște, erau mari şi cu gene dese, de culoarea violetelor sălbatice. Avea o privire de mirare inocentă care fără îndoială îi entuziasma pe bărbați, iar pielea ei era la fel de perfectă ca a Athenei, chiar dacă puțin mai palidă. Athena îşi drese glasul, cu un aer de superioritate şi se simți liniştită cînd fata îşi ridică privirea de pe carte, ochii ei de lavandă mărindu-se de incontestabilă groază.

– Athena?

Athena simți un soi de triumf, ca şi cum ar fi fost provocată la o luptă pe viață şi pe moarte şi ar fi ieşit învingătoare.

– Sînt dezavantajată, spuse ea zîmbind şi luînd loc pe banca de piatră din față.

– Rachel, şopti pe un ton pierdut fetişcana. Numele meu este Rachel McKinnon.

Cu un oftat teatral, Athena îşi scoase pălăria dînd la iveală întreaga bogăție a părului ei moale, platinat. Jonas spunea întotdeauna că era ca lumina lunii prinsă într-un vas de argint, că nu trebuie să fie văzut sau atins de oameni obişnuiți. Griffin, pe de altă parte, nu era atît de poetic; Athena se îndoia, chiar şi acum, că el apreciase chiar atît de mult culoarea deosebită a părului ei. Dar această fată era copleşită. Ochii ei violeți îl admirau,

iar ea părea complet şocată.

Din nou, fără să ştie de ce, Athena avu un delicios sentiment de victorie greu cîştigată.

– Lucrezi pentru mama şi pentru tata? întrebă ea cu nepăsare, deşi curiozitatea ei era destul de puternică.

O culoare aprinsă luci deodată pe pielea prea palidă, prea fină.

– Sînt musafir, spuse Rachel, cu tremurată demnitate.

– Înţeleg, răspunse Athena, instalîndu-se mai bine pe bancă şi scoţînd un alt oftat, trecîndu-şi apoi ochii peste rochia moale de culoarea ametistului, cu care era îmbrăcată fata.

– Am impresia că asta este rochia mea.

Ochii de orhidee priveau cu fermitate şi ardoare faţa Athenei.

– Da? Vrei să o dezbrac?

Athena zîmbi, un zîmbet superior, jignit.

– Dar bineînţeles că nu vreau să o mai port... acum...

Lacrimi de revoltă şi de mîndrie rănită luciră în ochii superbi, adunîndu-se pe genele negre, dese. Dar înainte ca Rachel să poată formula un răspuns, o a treia voce interveni cu o seacă dezaprobare:

– Athena, ăsta a fost un lucru inconştient din partea ta. O să-ţi ceri imediat iertare.

Athena privi în sus, mirată să o vadă pe mama ei stînd lîngă poarta din spate, privind-o cu nişte ochi care văzuseră deja prea multe.

– Mamă! strigă ea şi un mic rîs nervos îi apăru pe buze.

Ea sări de pe bancă, îşi aruncă braţele în jurul umerilor mamei sale şi începu să murmure:

– Oh, mamă, Andr a fost atît de îngrozitor cu mine! Atît de fără inimă şi de egoist.

Athena simţi din nou vechea distanţă rece între ea şi

această femeie, chiar în momentul cînd se îmbrățișau.

– Fără inimă și egoistă, repetă Joanna pe gînduri. Poate că există totuși o dreptate în această lume nedreaptă.

Complet uluită, Athena se retrase din îmbrățișarea rece a mamei sale.

– Știu că am fost groaznică, mamă, spuse ea, pe o voce rugătoare, care nu era complet falsă. Doar n-o să mă alungi, nu-i așa? Andr a divorțat de mine și nu mai am nici un ban și nici prieteni...

Dar ochii nemulțumiți ai mamei se mutară spre Rachel și se îmblînziră.

– O să vorbim în particular, Athena. Iar rochia pe care o poartă Rachel este a ei, nu a ta.

Athena nu avu încotro și făcu un scurt semn de scuză din cap.

Rachel rămase în grădină mult timp după ce Athena și mama ei intraseră în casă, braț la braț.

Premoniția pe care o avusese nu o pregătise pentru un dezastru atît de devastator ca acesta.

Incapabilă să mai poată citi, azvîrli cartea într-o parte, își trase genunchii pînă sub bărbie și lăsă ca întreaga situație să o cuprindă într-un val zdrobitor.

Ea văzuse portretul și știa că Athena este frumoasă, dar acum aflase că pictorul nu reușise nici pe departe să-i prindă splendoarea și grația. Nu-i realizase artistic strălucirea tenului, a ochilor și incredibilul impact al personalității sale.

Rachel se gîndi la iminenta revenire a lui Griffin la Seattle; groaza, înlocui bucuria pe care o simțise înainte de întîlnirea cu femeia care fusese la un pas de a-i deveni soție.

Deși era posibil ca Athena să nu aibă nici un interes deosebit pentru el, acest lucru părea totuși puțin pro-

babil. El nu era, cu toate defectele lui, bărbatul pe care o femeie să-l iubească şi apoi să-l uite cu totul.

Simţindu-se dezolată, Rachel privi în jos la bratara ce strălucea pe încheietura ei. *Mi-a spus că mă iubeşte,* îşi reaminti ea, cu disperare. *Iar Joanna m-a asigurat că promisiunile lui sînt întotdeauna adevărate.*

Rachel scoase un mic sughiţ de plîns în momentul cînd îşi dădu capul pe spate şi îşi aminti dulcea intensitate atunci cînd făcuseră dragoste, dorinţa trupului lui faţă de al ei. Acum era complet răvăşită.

Athena îşi bău încet ceaiul, privind chipul mamei sale pe deasupra ceştii. Ea povesti suferinţele de moarte ale căsătoriei sale, înflori în mod deosebit nişte detalii care spera că vor trezi mai multă compasiune din partea mamei sale şi lăsă să-i curgă cîteva lacrimi bine plasate.

– Ar fi trebuit să scrii, o certă Joanna, deşi avea un licăr din vechea dragoste în ochii albaştri.

Athena execută un oftat tragic.

– Am considerat că nu este cazul să te alarmez, mama. Erai atît de departe; tu şi tata aţi fi fost îngrijoraţi.

Joanna clătină din cap.

– Dacă există o dexteritate de care nu ai dus lipsă niciodată, este aceea de a-ţi purta singură de grijă.

Simţindu-se insultată, Athena împinse într-o parte ceaşca şi farfurioara, şi *încercă să-şi reprime cuvintele* furioase care se ridicau ca o tulpină din interiorul ei. Reuşi numai parţial acest lucru.

– Cine este această tînără femeie, mamă? *Şi de ce stă aici?*

Vocea Joannei era enervant de caldă cînd vorbi despre ea.

– *Rachel este prietena* lui Griffin. Şi cred că are intenţii foarte serioase în legătură cu ea.

Vestea fu un şoc brutal pentru Athena; deşi de la

început simțise o bruscă antipatie față de Rachel, nu-și închipuise că puștoaica asta naivă ar fi putut reprezenta o amenințare.

– Asta nu este posibil, protestă ea, într-o șoaptă dură, cu obrajii calzi de o bruscă îmbujorare.

Dar Joanna aprobă din cap.

– Ba da, Athena, este posibil. De fapt se întoarce la ea joi sau vineri și, în ciuda lui Jonas Wilkes, Griffin intenționează să o ia pe Rachel cu el în Providence!

Athena se simți de două ori umilită.

– De ce l-ar interesa pe Jonas? îndrăzni ea să întrebe, după o lungă pauză.

Joanna se așeză din nou în scaunul ei și își încrucișă brațele. Mătasea maro a bluzei ei lucea în soarele după-amiezei ce lumina prin ferestrele sufrageriei.

– Griffin mi-a spus că Jonas își închipuie că este îndrăgostit de Rachel, ca și cum Jonas Wilkes ar putea iubi pe oricine.

Athena se mișcă un moment, înainte de a reuși să-și stăpînească firea.

– Atunci, asta este, doar știi că Griffin se opune la tot ceea ce dorește Jonas. Cei doi sînt ca uleiul și focul. Dacă Griffin a declarat ceva afecțiune față de această persoană pe nume Rachel, asta este numai pentru că îi place să-l necăjească pe Jonas!

Linguriță Joannei zdrăngăni cînd amestecă lămîia în cea de a doua ceașcă de ceai.

– Prostii. Sentimentele lui Griffin erau evidente pentru oricine l-ar fi privit. Tatăl tău și cu mine ne-am dat imediat seama că o adoră pe Rachel.

– Nu, spuse Athena, clătinîndu-și capul cu patimă.

Dar Joanna o privi fără milă.

– Să nu-mi spui că ai venit atîta drum de la Paris numai pentru a-l hăitui pe Griffin Fletcher; dacă este așa, atunci o să ai parte de un șoc cam neplăcut. Sînt

convinsă că te urăşte.

Athena se gîndi la speranţele pe care şi le făcuse în aceste ultime săptămîni.

– Îl vreau pe Griffin, mamă, spuse ea, în timp ce o migrenă surdă o învălui de la ceafă spre tîmple, zvîcnind cu putere. Şi o să-l am.

Joanna înălţă ceaşca în semn de toast şi spuse cu ironie:

– Deci oaia îi face curte unei pantere înfuriate. Sau este cumva viceversa, Athena?

Aceasta se aplecă în faţă; buza inferioară îi tremura, iar mîinile îi erau încleştate în poală.

– Mă urăşti, nu-i aşa, mamă? Mă urăşti pentru că ţi-am dezonorat preţiosul tău bun renume!

Fără avertisment, palma Joannei o lovi cu asprime peste faţă. Tăcerea de gheaţă ce urmă o găsi pe Athena fierbînd de furie, în stare de şoc. Niciodată, nici chiar în cele mai grele situaţii, mama ei nu o lovise.

Tocmai îşi revenea cînd Joanna continuă fără milă:

– Tu singură te-ai dezonorat, Athena, nici pe tatăl tău, nici pe mine, nici pe Griffin. Pe tine însăţi. Mai mult, ştii că nu te urăsc, eşti singurul meu copii şi Dumnezeu să mă ajute, te iubesc foarte mult. Totuşi, se cade să-ţi amintesc că, spre deosebire de alţi oameni, mă pricep să disting fandoselile tale şi teatrul pe care-l joci, Athena.

– Mamă!

Dar faţa Joannei era dură, implacabilă.

– Fii cu grijă, Athena. Mai devreme sau mai tîrziu, noi plătim pentru lucrurile pe care le-am făcut, indiferent cum. Răsplata s-ar putea să fie una neplăcută, draga mea, pentru că Griffin Fletcher nu a făcut nimic care să merite cruzimea ta. Nimic altceva decît să înoate împotriva valului îngrozitoarei tale voinţe.

– ... Tu spui astea de parcă ai spera să fiu distrusă,

şopti Athena îngrozită.

– Dimpotrivă, sper să fii scutită. Dar nu cred că este posibil. Trebuie să admit că ţi-ai găsit naşul cu domnişoara Rachel McKinnon, draga mea.

Athena tocmai analiza această posibilitate de neconceput, cînd Rachel în persoană îşi făcu intrarea, arătînd mică, speriată şi neiniţiată în treburile lumeşti. Ochii ei strălucitori erau fixaţi pe faţa Joannei.

– Cred că *ar fi mai bine să mă duc înapoi la domnişoara Cunningham...*

Înainte ca mama ei să poată spune ceva, Athena se ridică în picioare, toată numai zîmbet şi plină de solicitudine.

– Dar bineînţeles că nu vei pleca, Rachel! Mîine este ziua mea de naştere şi va fi o petrecere. Doar n-ai vrea să pierzi o astfel de ocazie?

Încurcătura în care se afla fata fu ca un balsam pentru starea de spirit iritată a Athenei. Oh, *Griffin, mare idiot eşti!* se gîndi ea. *Ceea ce simţi pentru această femeie-copil cu ochi de orhidee este milă, nu dragoste.*

Joanna vorbi brusc şi tonul ei era aspru:

– Nu va fi nici o petrecere, Athena.

Va fi; Athena ştia cu certitudine. Niciodată, în toată viaţa ei, nu i se refuzase o singură dorinţă, iar petrecerea nu va fi o excepţie.

Cu calm, Athena se întoarse şi ieşi din cameră să facă pregătirile. Odată ce oamenii vor fi invitaţi, mama ei nu va putea face altceva decît să fie amabilă.

24

Afară era întuneric.

Jonas îşi ridică privirea de pe socotelile întinse pe biroul său şi se încruntă. Perdelele de dantelă se umflau la fereastră şi, o secundă, el avu impresia că îşi auzise numele strigat în noapte.

Se ridică, merse la fereastră şi închise obloanele cu un zgomot puternic. Trebuia să înceteze să mai fie atît de superstiţios, îşi spuse el. Nu făcuse nimic din ceea ce n-ar fi trebuit să facă.

Dar cînd uşa încăperii se deschise brusc în spatele lui, el se încordă.

McKay stătea acolo, privind la fel de neghiob ca întotdeauna şi mult prea încîntat de persoana lui.

– Ai primit o telegramă, tocmai mi-a dat-o avocatul – patronul magazinului.

Jonas era alarmat, dar deodată bucuros de companie, chiar şi a lui McKay. El întinse mîna să ia mesajul, îl despături şi citi: „5 IUNIE ZIUA MEA. VINO, SĂRBĂTORIM. ATHENA."

Sigur trebuie să fie o greşeală, se gîndi Jonas citind din nou telegrama copiată de mînă. Dar nu era nici o greşeală; Athena era la Seattle şi, după cum se părea, pregătită pentru nebuniile ei obişnuite.

Jonas bîjbîi după scaunul de la birou şi se lăsă să cadă în el uluit.

Nu şi-ar fi închipuit că va avea îndrăzneala să se întoarcă, după tot ceea ce se întîmplase.

Şi ce ocazie bună găsise! Jonas se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse picioarele pe birou începînd să rîdă cu voce joasă.

– Adu-mi nişte coniac, McKay, şi nişte pahare în plus. Dacă nu cumva mă înşel, voi avea oaspeţi în decurs de cinci minute.

McKay aduse obiectele solicitate, bombănind; probabil că nu-i convenea sarcina primită. Jonas îl concedie cu o scurtă mişcare din cap, îşi puse mîinile la ceafă şi aşteptă.

Greşise în ceea ce priveşte elementul timp, dar asta a fost tot. Trecuse o jumătate de oră cînd auzi uşa din faţa deschizîndu-se şi apoi, pe trepte, apropierea revoltată nu a unei singure, ci a două perechi de cizme.

Jonas zîmbi. Deci fusese invitat şi Field Hollister. Ei bine, ăstă era tipic pentru Athena: cu cît mai mulţi, cu atît mai vesel.

Griffin îşi făcu intrarea în încăpere cu o gălăgie la fel de mare cum făcuse şi la parter, trîntind uşa de peretele interior al camerei. În mîna dreaptă ţinea telegrama, iar faţa lui exprima furia.

– Ce dracu' se întîmplă? ţipă el.

Field se îmbujoră de ruşine şi puse o mînă pe umărul lui Griffin, pentru a-l calma.

– Vrei să te potoleşti, şuieră el.

Griffin îşi smulse mîna, fără să-şi îndepărteze privirea ameninţătoare pe care i-o arunca lui Jonas.

– Dacă asta este una dintre şmecheriile tale, Jonas, jur...

Jonas zîmbi, îşi luă mîinile de la ceafă şi le puse cu calm în poală.

– Sînt la fel de surprins ca şi tine, spuse el.

Apoi scoase şi el mesajul care presupunea că era o copie a celorlalte şi îl aruncă ghemotoc pe masă.

Griffin îl luă, îl citi dintr-o ochire şi îl aruncă din nou. Înjură aspru şi întoarse spatele.

– Bineînţeles că mergi, nu-i aşa? întrebă Jonas amabil. Cred că va fi evenimentul anului.

– Nu cred asta, mormăi Griffin, pe un ton care părea mult mai ameninţător decît ar fi fost un ţipăt. Nu cred asta!

Jonas îşi împreună degetele sub bărbie. Era tot ce putea face pentru a se împiedica să nu izbucnească în rîs.

– Dar tu, Field? O să-i părăseşti pe credincioşii enoriaşi pentru o noapte de intrigă?

Răspunsul lui Field fu o privire aspră.

Permiţîndu-şi un zîmbet afectat, Jonas continuă, adresînd cuvintele spatelui încordat al lui Griffin:

– Rachel va înţelege în legătură cu Athena, spuse el cu subînţeles. Sau ai încălcat înţelegerea noastră şi i-ai declarat deja o dragoste veşnică?

Griffin se întoarse încet, iar ochii lui străluceau de o emoţie pe care Jonas n-ar fi îndrăznit să o recunoască.

– Ceea ce i-am spus sau nu lui Rachel nu e treaba ta, zise el pe acelaşi ton pătimaş pe care îl folosise şi mai înainte. Dar dacă ai vreun amestec în asta, îţi promit că te fac bucăţi!

– O perspectivă deloc plăcută, răspunse Jonas rece. De data asta sînt nevinovat.

În schimb, Filed fu cel care se îndepărtă într-un evident efort de a se controla.

Ochii lui Griffin se opriră pe coniacul care aştepta pe colţul biroului lui Jonas. Brusc, el deschise sticla şi puse două porţii în două pahare, întinzîndu-i unul lui Field.

Spre enormul amuzament al lui Jonas, pastorul bău cu o sete neobişnuită.

Dar Griffin se sprijinea de o latură a biroului, învîrtindu-şi băutura în pahar, neatinsă.

– Ce te reţine, Jonas? De ce nu te afli în drum spre Seattle pentru a-ţi reclama femeia?

Jonas nu îndrăzni să zîmbească, deşi ar fi vrut. Dorea atît de mult acest lucru, încît simţea chiar o durere interioară.

– Doar am promis, mai ţii minte?

Griffin îl dojeni.

– Vorbeam despre Athena, şi tu ştii asta.

– Nu o vreau pe Athena, o vreau pe Rachel.

Un vizibil tremur scutură umerii laţi ai lui Griffin, făcînd să se mişte lichidul auriu în pahar.

– Nu, o vrei pe Athena. Mi se pare că odată ai dorit-o chiar foarte mult.

Jonas ridică din umeri.

– La fel ca tine.

Griffin dădu pe gît băutura dintr-o singură înghiţitură şi un muşchi i se încordă pe ceafă. Cînd se uită la Jonas, un zîmbet ameninţător îi strîmbă trăsăturile.

– Am făcut dragoste cu Rachel, spuse el pe un ton neutru.

Cuvintele îl loviră pe Jonas exact în locul în care Griffin sperase că se va întîmpla. El simţi o greaţă de la stomac şi o durere în maxilar.

– Mincinosule, scuipă el.

– Griffin, în numele cerului... imploră Field, furia lui proprie fiind dată uitării.

Dar nimic nu-l mai putea opri acum.

– Era virgină, Jonas.

Nu era adevărat că Rachel îi cedase acestui bărbat; Jonas nu suporta ca acest lucru să fie adevărat. El se lupta să-şi stăpînească vocea, muşchii, emoţiile.

– Minţi, ticălosule! Minţi, pentru că atunci cînd te-ai

întors de la acel congres de la San Francisco, ți-ai găsit-o pe neprețuita Athena cuibărită în patul meu!

Griffin închise ochii pentru a îndepărta această amintire, dar Jonas putea vedea că asta îl obseda.

– Ține-ți gura! țipă el.

Field interveni cu abilitate, pe un ton calm:

– Încetați, amîndoi. Nu obțineți nimic nici unul.

Ura palpită în încăpere, ca o entitate invizibilă, părînd să lovească în pereți și tavan.

Field, *eternul împăciuitor*, fu cel care interveni:

– Există o soluție simplă de a rezolva situația, să știți, propuse el. Amîndoi să o ignorați pe Athena, să pretindeți că nu s-a întors, să presupuneți că nu există. Nu vă duceți la petrecere.

Griffin clătină capul.

– Al naibii să fiu dacă am să stau la distanță și să o las pe lupoaica asta să o sfîșie pe Rachel.

Field era vizibil exasperat.

– Griffin, tu faci poate presupuneri exagerate. Este posibil ca Athena să se fi întors la Seattle pentru motive care nu au nici o legătură cu tine și, ca urmare, nici o legătură cu Rachel.

Jonas se relaxă, cu considerabilă dificultate.

– Îți consumi degeaba energia, Field. Este de neconceput pentru arogantul tău prieten ca altceva decît o pasiune fără moarte să o aducă înapoi acasă.

Griffin se încruntă privind paharul din mînă și îl puse cu putere pe masă. Un moment mai tîrziu, el traversă încăperea spre ușă.

– Ne vedem la petrecere, Jonas, strigă el, peste umăr.

Afară, în aerul nopții, Griffin își ridică fața spre cerul acoperit de stele și își dori cu putere să înceapă să plouă.

Field se repezi după el, dezlegînd hățurile calului, cu

mişcări furioase.

– Asta a fost grozav, Griffin, mormăi el. *Am făcut dragoste cu Rachel. Era virgină, Jonas.*

Griffin se încordă la imitarea furioasă din vocea prietenului său.

– Ei bine, n-ar fi trebuit să spun asta!

Field sări în şa, calul jucînd nervos sub el, ca şi cum ar fi împărtăşit revolta stăpînului său.

– Cum crezi că se va simţi Rachel cînd va auzi asta din gura lui Jonas? Şi fii sigur că le va auzi!

Griffin simţi durere. Nu era nici o scuză pentru ceea ce făcuse şi ştia acest lucru. În schimbul unui moment de delicioasă răzbunare, el o trădase pe femeia care era tot atît de necesară pentru el ca aerul pentru plămîni.

– Ştii că n-aş vrea s-o rănesc, Field.

Cu maxilarele încleştate, Field îl aşteptă pe Griffin pînă îl dezlegă pe Tempest şi urcă în şa.

– Ai grijă, Griffin. Tu ştii ceea ce simţi pentru Athena. Dacă rişti să o vezi din nou şi vei constata că lucrurile nu s-au schimbat cu adevărat...

Griffin se răsti.

– O disprețuiesc.

– Zău? răspunse Field. Ei bine, ţine minte, prietene, că dragostea şi ura sînt uneori imposibil de separat una de alta. Dacă nu poţi să-i oferi lui Rachel un devotament cinstit, nediluat, atunci las-o în pace.

Merseră în tăcere cîteva minute, amîndoi ascultînd cadenţa exactă a potcoavelor cailor care loveau pietrele de pe aleea lui Jonas.

Dar după ce trecură pe sub cadrul porţii şi ieşiră pe drum, iritarea lui Griffin explodă.

– Eşti un ipocrit, Field, observă el. Devotament cinstit, nediluat? Asta este ceea ce-i oferi tu femeii pe care o iubeşti?

Spre cinstea lui, Field nu înjură.

– O iubesc mai mult decît propria mea viaţă, Griffin,

iar tu ştii asta.

– Atunci de ce nu spui întregii lumi? De ce nu te căsătoreşti cu ea?

Field oftă şi era un sunet disperat, un sunet care îl făcu pe Griffin să regrete că deschisese acest subiect.

– Ea refuză să ne căsătorim. Aşa că nu are nici un sens să spun întregii lumi.

Griffin îmboldi calul cu tocurile cizmelor, într-o goană nebunească.

– Nu eşti zdravăn! ţipă el în aer.

Poneiul semisălbatic al lui Field îl ajunse repede din urmă pe Tempest.

– Să vină asta de la tine este o laudă! ţipă el înapoi.

Griffin rîse.

– Asta este, spuse el, înfrînîndu-şi calul.

Field îl urmă.

– Chiar vrei să mergi la petrecere? întrebă el în timp ce ochii cercetau faţa lui Griffin în lumina lunii. O să nimereşti exact în capcana Athenei, oricare ar fi ea.

– Nu-ţi fie frică, Field, răspunse Griffin. O să ies la suprafaţă cu momeala.

– Tocmai de asta mi-e frică.

– Eu vorbeam despre Rachel.

Field aprobă din cap.

– Ştiu. Iar eu vorbeam despre Athena. Nu o subestima, Griffin. Te-a adus în genunchi la picioarele ei o dată şi ar putea-o face din nou.

Griffin cercetă cu exasperare superbul cer şi apoi, cu abilitate, schimbă subiectul.

– Ce zici de o băutură? spuse el. Pun pariu că asta ar mai însenina lucrurile la *Becky's Place* dacă ai intra acolo.

Field rîse.

– Am lucruri mai bune de făcut, mulţumesc.

– Cine ştie, Field? S-ar putea să salvezi cîteva suflete, sau altceva.

Hollister clătină din cap, rîse din nou şi îşi îmboldi calul, drept răspuns. Griffin întoarse în direcţia proprietăţii sale, gîndindu-se că poate Field ar putea salva sufletul Athenei. Cu condiţia să aibă aşa ceva.

Fawn Nighthorse stătea liniştită în pat, aşteptînd. Lumina lunii se strecura prin fereastră, ireală şi frumoasă, scăldîndu-i pielea goală în argint.

Ea oftă, apoi îşi ţinu respiraţia cînd auzi uşa deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se la loc. Numele lui îi ieşi de pe buze într-o şoaptă răguşită, întreruptă:

– Nu, spuse el, din uşa dormitorului, dar vocea îi tremura inegal.

Cu răbdare, Fawn bătu uşor patul şi după o evidentă, interminabilă luptă, el veni spre ea, întinzîndu-se, complet îmbrăcat, alături de ea. Gemu cînd ea îi descheie cămaşa şi îşi strecură cu blîndeţe mîna peste pieptul lui cald, puternic.

Ridicîndu-se în mîini şi genunchi, Fawn lăsă sfîrcul unui sîn să-i atingă uşor buzele. Cînd simţi răspunsul limbii lui, ea scoase un mic ţipăt, apăsîndu-şi sînul pe buzele lui într-un gest de implorare.

Dar el se strecură de sub ea şi se aşeză pe pat, în întuneric, privind-o. În genunchi lîngă el, Fawn aşteptă.

El rămase liniştit o eternitate, dar apoi urmări cu degetul arătător linia unuia din sîni. Tot în genunchi, Fawn se lăsă pe spate pînă cînd umerii ei atinseră peretele aspru, rece.

El gemu şi veni spre ea. Buzele lui îi explorau gîtul, pielea fină de sub braţe. Limba lui ajunse apoi la un sfîrc, pe care îl morfoli, cu o magică plăcere, pînă cînd acesta deveni tare. Atunci el începu să-l sugă.

Întregul corp al lui Fawn începu să se mişte în ritmul plăcerii ei, al dragostei sale. Gura lui se mişcă pe sînul ei, trăgînd, apucînd. Sfîrcul era umflat, iar el supse numai capătul pînă cînd ea îl imploră, cu voce răguşită,

rostind cuvinte incoerente şi apoi îl imploră din nou.

În cele din urmă el luă flămînd tot sfîrcul în gură, în timp ce degetele mîngîiau, explorau uşor între picioarele ei, trăgînd, frecînd. Fawn tremură, scoase un ţipăt şi se cambră convulsiv în explozia de descărcare.

Apucîndu-i umerii, Fawn îl apăsă pe iubitul ei pe spate, pînă cînd el fu complet întins, vulnerabil. Încet, ea îi desfăcu pantalonii. El se luptă, gemînd, în timp ce ea îl eliberă de haine şi îngenunche între genunchii lui. Acum era rîndul ei să mîngîie, să cerceteze, să muşte uşor cu dinţii pînă cînd el începu să o implore insistent pentru împlinire. Satisfăcută că excitarea lui era completă, Fawn se urcă peste el, dirijîndu-l cu blîndeţe în interiorul ei.

Se mişcau într-un ritm cunoscut, frumos, încet la început, apoi din ce în ce mai rapid. A doua explozie a lui Fawn avu loc exact în clipa în care şi el scoase un ţipăt al propriei lui dorinţe.

Pe faţa lui Fawn erau lacrimi atunci cînd se întinse lîngă el, punîndu-şi o mînă pe pîntecul lui plat.

– Te iubesc, spuse ea.

– Nu, nu mă iubeşti, răspunse el, pe un ton jos.

Fawn se ridică brusc.

– Ba da! ţipă ea.

Dar putu vedea că el clătina din cap.

– Dacă m-ai iubi, te-ai căsători cu mine, spuse el, fără ranchiună sau susceptibilitate.

Disperată, Fawn îşi şterse lacrimile.

– Dacă te-ai căsători cu mine, asta ar însemna sfîrşitul pentru tine!

– Asta ar fi începutul, argumentă el implacabil. Nu mai pot suporta asta, Fawn. Nu pot să continui să ascund ceea ce simt cu adevărat. Mie nu mi-e ruşine, chiar dacă ţie îţi este.

Fawn se căţără peste el, cu agilitate, şi aprinse lampa ce se afla pe noptiera de lîngă pat. Privind fix la faţa lui, ea văzu dezolare şi plînse pentru că dezolarea

lui era şi a ei.

– Oh, Field, nu te poţi căsători cu o indiană.

– De ce nu? Iubesc o indiană.

– Ai să-ţi pierzi biserica!

– De ce, din cauza căsătoriei? Eu sînt slujitor al bisericii.

– Dacă te căsătoreşti cu mine! ţipă ea.

Field se îndepărtă de ea, cu spatele încordat în lumina dulce a lămpii.

– Asta este greşit, Fawn. Întîlnirea asta a noastră, „vizitele" tale la Jonas, totul. Căsătoreşte-te cu mine, ca să pot da ochii din nou cu Dumnezeu.

Zdruncinată, Fawn se lăsă pe genunchi şi îşi înfăşură degetele de la o mînă în părul lui castaniu.

– Or să-ţi spună „Bărbatul-pieile roşii", oftă ea.

El se răsuci cu faţa spre ea.

– Nu mă interesează cum or să-mi spună, Fawn.

– Dar copiii noştri...

– Copiii noştri vor fi „mulatri". Asta este ceea ce vrei să spui?

– Da!

– Fawn, nu înţelegi că va fi părerea lor proprie despre ei înşişi care contează şi nu părerea unor nebuloşi „ei"? Îi vom iubi atît de mult, încît ei se vor simţi în siguranţă şi puternici, indiferent ce ar spune altcineva.

Fawn rămase tăcută mult timp, gîndindu-se. Să se căsătorească cu Field Hollister era visul vieţii ei şi fusese încă de cînd îl văzuse pentru prima oară cu ani în urmă, cînd mama şi tatăl lui o găsiseră hoinărind pe o stradă din Seattle, flămîndă şi singură, şi o aduseseră să trăiască la ei.

Field abia o remarcase, întrucît el era cu zece ani mai mare ca ea şi pregătit să plece cu vaporul spre un loc numit Scoţia, împreună cu Griffin Fletcher. Atunci cînd plecase, Fawn fusese disperată. Noapte după noapte, săptămînă după săptămînă, an după an, ea stă-

tea în micul ei pat, în mansarda casei care nu mai era acum, plîngînd după el.

Chiar şi cînd se întorsese, ca paroh, Fawn era încă un copil în ochii lui. El suportase nesfîrşita ei adoraţie cu un caracteristic umor, permiţîndu-i să aranjeze şi să rearanjeze numeroasele texte teologice şi mîncase lucrurile îngrozitoare pe care le pregătise pentru el în cuptorul doamnei Hollister.

Uneori chiar o luase cu el; ea şedea şi asculta cum el oferea sfaturi şi compasiune, şi îşi dorea ca el să o bage în seamă, să o vadă cu adevărat.

La un moment dat, Field arătase un oarecare interes pentru Ruby Sheridan, fiica judecătorului, luînd-o uneori la întîlniri în societate, suportînd hărţuiala constantă, nemiloasă, a lui Griffin care clătina capul şi zîmbea ironic.

Iar Fawn promisese spiritelor că nu va mai face nici un lucru urît dacă Field Hollister o s-o iubească aşa cum un bărbat iubeşte o femeie.

Aşa cum se întîmplase adeseori, Field fu absorbit de colapsul aproape definitiv al lui Griffin Fletcher. Simpatia lui Field pentru prietenul lui era atît de mare, încît suferise necazul lui Griffin, ca şi cum ar fi fost al lui propriu.

Curînd după asta, casa Hollister luase foc şi părinţii lui Field muriseră. Field şi mica orfană indiană, pe care mama şi tatăl lui o iubiseră, s-au îndreptat unul spre celălalt pentru alinarea durerii. Treptat, o dragoste furtunoasă se născu între ei.

Acum venise momentul recunoaşterii. Fawn era confruntată cu două posibilităţi, amîndouă, ştia ea, avînd puterea de a-l distruge pe Field pentru totdeauna. Dacă se căsătorea cu el, el va fi disprețuit, poate chiar alungat din biserică. Dacă nu se căsătorea rezultatele ar fi putut fi la fel de dezastruoase.

– Mă căsătoresc cu tine, Field Hollister, şopti ea.

Field o trase în braţele sale, ochii lui devenind blînzi cînd îi cercetă faţa.

– O să fie bine, Fawn, ai să vezi.

– Da, spuse ea, încercînd să pară sigură că aşa va fi. Eu... ar fi mai bine să plec, înainte să se lumineze.

Dar braţele lui se strînseră în jurul ei.

– Nu. Ne căsătorim mîine la Seattle.

Fawn zîmbi şi în tăcere îl rugă pe Dumnezeu să aibă milă.

Rachel era disperată în acea dimineaţă fierbinte de miercuri, atît de disperată, încît se strecură din casa O'Riley înainte să se trezească vreunul dintre membrii familiei şi porni pe drum lung spre centrul oraşului.

O să-şi cumpere haine, chiar dacă asta însemna să intre în mult iubitele ei rezerve băneşti depozitate la *Commerce Bank*. Era intolerabil să mai poarte hainele Athenei.

Rachel se apropie de zona comercială a oraşului, cînd îşi dădu seama că, de fapt, carnetul de bancă se afla în poşeta ei, pe care nu o mai văzuse de cînd Jonas o luase în acea noapte să stea în camera lui de hotel.

Era speriată, cu adevărat speriată. Dacă banca nu voia să-i dea înapoi banii, întrucît nu putea arăta dovada că acela era contul ei? Asta însemna să rămînă fără un ban!

Rachel o rupse la o fugă şi rămase fără răsuflare în momentul în care ajunse la uşile băncii care erau solid încuiate. Stabilimentul nu se deschidea pentru afaceri decît peste aproximativ o oră.

25

Nesigură pe ea, Rachel păşi timp de cîteva minute pe trotuarul de lemn, întrebîndu-se ce să facă. Oare dacă bătea cu pumnul în geamurile din sticlă ale uşilor băncii, va veni cineva să-i deschidă?

Inima îi tresălta dureros. Banii erau singura siguranţă pe care o avea.

Pe străzile din Seattle treceau acum căruţe încărcate cu salată, mazăre şi rabarber. Rachel ridică ochii spre cerul albastru sidefiu şi simţi o ciudată nelinişte, ceva ce nu avea nici o legătură cu carnetul de bancă pierdut, cu teama faţă de Athena sau cu dragostea ei pentru Griffin Fletcher. *Te rog, Dumnezeule,* se rugă ea în gînd, *fă să plouă.*

Dar căldura aerului excludea posibilitatea de ploaie. Rachel merse spre malul apei şi rămase mult timp privind la luminozitatea caldă a golfului Elliott.

Deşi era încă devreme, golful era aglomerat. Bărci după bărci soseau încărcate cu somon. Negustorii aşteptau pe mal, pregătiţi să plătească pentru partea lor de marfă.

Rachel privi un timp, simţindu-se încă neliniştită şi apoi plecă de-a lungul ţărmului golfului. Simţea pămîntul tare sub pantofii moi din piele, lovind ocazional cîte o

piatră din drum. Crabi micuți alergau în toate direcțiile, speriați de zgomotul pașilor ei.

Privi cum un pescăruș scoase o scoică din nămol și se înălță cu ea în aer. Pasărea lansă cochilia goală peste un grup de stînci, spărgîndu-se, după care începu să mănînce carnea cenușie din interiorul acesteia.

Rachel își continuă drumul simțindu-se la fel de lipsită de apărare ca scoica dezgolită. Fără să vrea gîndurile i se îndreptară spre petrecerea ce urma să aibă loc.

În ciuda protestelor Joannei, Athena continuase cu pregătirile trimițînd zeci de invitații. Probabil că jumătate din populația orașului Seattle urma să sosească la reședința O'Riley și din regiunile învecinate.

Deodată Rachel îngheță, în timp ce un mic val făcuse o baltă în jurul picioarelor ei. Griffin! Oare avusese tăria să-l invite și pe Griffin?

Rachel tremura la această perspectivă. În timp ce o parte a ființei sale tînjea după prezența lui, o altă parte se temea. Era greu de realizat să se aventureze în locuința O'Riley, fără să dea ochii cu Athena.

Cu genunchii tremurînd, Rachel găsi o piatră mare, maronie și se așeză pe ea, privind fără să vadă apele liniștite ale golfului.

Se întreba despre misteriosul Andr care avusese curajul să divorțeze de o astfel de femeie. Dacă el putuse rezista farmecelor considerabile ale acestei femei, atunci era posibil ca și Griffin să o poată face.

Cu condiția ca el să dorească acest lucru.

Banca deschisese pentru afaceri în momentul în care Rachel își adunase gîndurile și se îndrepta spre centrul orașului.

Fără prea multe detalii, Rachel îi explică unui funcționar impresionat pierderea carnetului de bancă. După ce se consultă cu alt funcționar, el îi emise un nou cont

bancar şi îi numără suma solicitată de ea pentru retragere.

Cu o sută de dolari mototoliți în mînă, Rachel ieşi în stradă şi se îndreptă spre un magazin cu rochii şi alte articole vestimentare.

Nu mai era timp pentru o rochie făcută de comandă, avînd în vedere că petrecerea era chiar în această seară, dar poate va găsi o confecție care să i se potrivească.

Interiorul magazinului era mic şi aglomerat, şi pe moment Rachel se simți copleşită. Ce ştia ea despre cumpărarea unei rochii pentru o petrecere pretențioasă? O cuprinse panica.

Dar cînd patronul se apropie, Rachel îşi ridică bărbia. Ea nu va apărea la petrecere îmbrăcată ca o mică țărăncuță.

Calm şi cu demnitate, Rachel explică dorința ei pentru o astfel de rochie, care să se potrivească pentru o astfel de ocazie.

Croitoreasa era plină de solicitudine, iar ea avea răbdare. Ea scoase rochie după rochie, zîmbind în timp ce Rachel le refuza una după alta. Una, din mătase neagră cu guler înalt, încreţit, era prea gravă şi sobră. Alta, din catifea gri-deschis, o înfăţişa pe Rachel ca şi cum ar fi fost o fetiță îmbrăcată în rochia mamei.

Dar, la sfîrşit, apăru o rochie potrivită. O rochie simplă, vaporoasă, de culoarea caisei, care îi dezvăluia rotunjimea frumoşilor ei sîni şi îi accentua liniile înguste ale taliei.

După ce cîteva modificări minore au fost efectuate şi s-au luat măsuri pentru rochiile, bluzele, fustele şi cămăşile pe care le dorea, Rachel plăti totul şi aşteptă cu bucurie în timp ce superba rochie îi era împachetată într-o cutie.

Într-un alt magazin ea cumpără pantofi de catifea şi un şal din dantelă crem. Apoi, se îndreptă spre reşedința

O'Riley de pe deal.

Joanna o întîmpină la uşa din faţă, cu o privire disperată.

– Oh, Rachel, unde ai fost, am fost îngrijorată.

Rachel se înroşi de ruşine. Ar fi trebuit să-şi închipuie că o astfel de femeie îi va remarca imediat lipsa şi va fi tulburată.

– Îmi cer scuze, am avut de rezolvat nişte treburi...

Joanna trase adînc aer în piept şi o împinse prin sufragerie, unde se făceau deja pregătiri pentru petrecere, spre bucătărie. Acolo, Cook amesteca o cremă albă într-un castron mare.

Rachel se trînti pe un scaun şi primi cu gratitudine să bea un ceai pe care i-l oferi Joanna.

– Îmi pare rău, Rachel, spuse femeia după cîteva momente. Mă refer la petrecere.

Rachel puse pe farfurioară ceaşca transparentă şi zîmbi.

– Nu trebuie. Este ziua de naştere a Athenei şi...

În acest moment, Athena năvăli în încăpere strălucind într-o rochie de casă din mătase brodată cu mici flori roz, cu părul moale, platinat, încă ciufulit, şi cu ochii ei indigo, strălucitori.

– Într-adevăr este ziua mea de naştere, ciripi ea în timp ce-şi băgă degetul arătător în castronul cu cremă. Şi mă simt ca de o sută de ani, în loc de douăzeci şi cinci.

– Ai douăzeci şi şapte, spuse Joanna cu o privire răutăcioasă în timp ce se uita spre Rachel.

Athena ridică din umeri, privirea căzîndu-i pe cutia de la croitorie ce era sprijinită pe scaunul pe care şedea Rachel.

– Ţi-ai cumpărat ceva pentru tine! ţipă ea, ca şi cum ideea ar fi fost de neconceput. Ce ţi-ai cumpărat, Rachel? Lasă-mă să văd!

Deodată, Rachel nu mai fu atît de sigură că rochia de culoarea caisei era potrivită. Poate pentru această femeie, rochia va părea nesofisticată, copilărească. Ea roşi.

– Bine...

– Ei hai, nu fi aşa de prostănacă! o certă Athena bine dispusă în timp ce luă o altă mostră din castron şi se strîmbă cînd Cook îi dădu peşte mînă.

– N-am să rîd de micuţa ta rochie, Rachel.

Rachel privi spre Joanna şi văzu un surîs ce lucea în ochii albaştri. Încet, ea ridică cutia cu dungi albe şi roşii, o puse în poală şi o deschise. Apoi, cu degete precaute, ea scoase creaţia moale de culoarea răsăritului de soare.

– Ridică-te, spuse Joanna blînd. Să vedem cum se potriveşte cu superbul tău păr.

Rachel se conformă.

– Oh, Rachel, şopti Joanna. Este absolut superbă.

Răspunsul Athenei avu o notă iritată, irascibilă.

– Nu crezi că este puţin cam, ei bine, cam copilărească?

Joanna o privea pe Rachel, încercînd s-o împiedice să arate speriată.

– Este minunată!

– Batist, murmură Athena, atingînd materialul cu degete ce tremurau uşor. Da, cred că batist este materialul potrivit pentru o fată de vîrsta ta.

Ceaşca Joannei zdrăngăni pe farfurioară, exprimînd furia acesteia.

– Potoleşte-te, Athena. Oricine poate vedea că Rachel este femeie, nu copil.

Athena se încruntă privind decolteul splendidei rochii, iar sprîncenele i se uniseră acum.

– Eşti sigură că e bine să-ţi arăţi atîta... sînii?

Rachel zîmbi maliţios, amintindu-şi. Dacă era ceva din aspectul ei fizic cu care era sigură că Griffin era de

acord era rotunjimea plină a sînilor ei.

– Sînt sigură, spuse ea.

Ochii indigo îi cercetară fața, iar încruntarea Athenei se adînci. O înțelegere instinctivă se strecură între cele două femei, iar Rachel fu bucuroasă să vadă cum o parte din culoarea roz dispărea din obrajii Athenei.

La jumătatea după-amiezei începură să sosească cadourile. Athena nu se osteni să le deschidă, deşi multe erau împachetate frumos şi legate cu funde. Pînă cînd nu sosi un pachet cu cartea de vizită a lui Griffin, ea nu manifestă nici un interes pentru cadourile primite.

În sanctuarul răcoros, obscur al salonului, Athena se lăsă să cadă într-un scaun.

Griffin nu i-a răspuns la telegramă; oare era atît de ocupat cu aceşti pacienți ai lui? Ştia că el lipsise de la mai multe întîlniri în societate, deoarece un muncitor îşi rupsese un braț, un picior sau gîtul. Închise ochii. Griffin *trebuia* să vină. Trebuia.

Prin geamurile deschise Athena auzi zgomotul roților de trăsură. Traversînd vioaie încăperea, ea ridică marginea unei perdele şi se uită pe furiş, inima bătîndu-i cu putere în gît.

Griffin Fletcher înainta pe alee, fără haină, încruntîndu-se într-un mod care îi dădu palpitații Athenei, pînă cînd ochii îi căzură pe un pachețel micuț din mîna lui dreaptă.

Ea zîmbi pentru sine, merse împiedicîndu-se pînă în hol şi smuci uşa chiar în momentul în care el ridicase pumnul să bată.

– Griffin, spuse ea, cu o voce înceată, strangulată.

O privire criminală luci în ochii negri, iar el vorbi pe un ton care era de-a dreptul sălbatic:

– Te-ai plictisit atît de repede de Paris? Sau s-au plictisit ei de tine?

Athena îşi plecă uşor capul, sub incredibilul impact al furiei lui.

– Dacă am putea măcar sta de vorbă, începu ea, numai cîteva minute...

– Mai bine nu, se răsti el.

Cînd Athena încercă să-i întîlnească privirea, constată că aceasta era fără milă şi batjocoritoare.

– Griffin, nu fi încăpăţînat, te rog...

Maxilarul lui se încleştă şi tocmai se pregătea să spună ceva, dar înainte de a apuca, Rachel coborî zburînd pe scări, ţinîndu-şi rochia, de culoarea caisei, care, se umflase.

– Griffin!

În mod incredibil, Griffin întinse braţele spre acea fată mărginită, fără maniere, iar ranchiuna pe care Athena o văzuse pe faţa lui dispăruse pe moment, fiind înlocuită de o privire flămîndă.

– Bună, spiriduşule, spuse el blînd, cînd Rachel ezită, apoi se aruncă în braţele lui.

Uluită şi umilită, Athena se retrase un pas.

Rachel privi la Griffin cu ochi mari, strălucitori, părînd că uitase cu totul de rochia care se mototolea între ei.

– Nu ştiam... se bîlbîi ea, speram...

Griffin rîse, iar una din mîini se ridică şi începu să-i mîngîie obrazul îmbujorat, fericit. Timp de cîteva momente insuportabile, Athena crezu că el o va săruta chiar acolo pe mica ticăloasă.

În loc de asta, el privi în jos spre materialul moale, vaporos al rochiei.

– Ce este asta? Un apus de soare brodat şi prins la cusături?

Rachel zîmbi cu nesiguranţă şi şopti ceva, dar Athena era prea şocată ca să audă ce îi spusese. Griffin, poet? Era imposibil!

Revolta se ridică în gîtul Athenei. Ei păreau să nici

nu ştie că ea era acolo!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel, ţipă ea, astfel ca ei să o bage în seamă, nu te mai agăţa de bărbatul ăsta de parcă ai fi o plantă agăţătoare pe un spalier!

Rachel păli uşor şi se retrase din îmbrăţişarea lui Griffin, dar fu trasă înapoi. Privirea iui se mută de pe faţa lui Rachel spre cea a Athenei, înfierînd-o cu un dispreţ ucigător.

Athena nu ştia dacă să fie distrusă sau uşurată cînd în cele din urmă el privi în altă direcţie. Ea îşi ridică bărbia. Mai era pachetelul. În ciuda atenţiei sale pentru Rachel, în ciuda comportării sale, el îi adusese totuşi un cadou. Iar asta însemna că el nu făcea altceva decît să-i plătească nişte jigniri mai vechi, dar şarada se va termina atunci cînd va fi mulţumit că pentru nedreptatea pe care o suferise fusese răzbunat.

Dar acum, incredibil, el îi înmînă cadoul lui Rachel, iar zîmbetul lui îl făcu să pară ca un elev de şcoală.

Athena îşi înghiţi ţipătul care îi ardea gîtul. *Ticălosule,* se gîndi ea. *Am să te fac să te tîrăşti pentru asta!*

Mîinile lui Rachel tremurau cînd se căznea să deschidă pachetelul, iar faţa ei radia cînd şiragul de perle preţioase, luminiscente, luciră în aer.

– Oh, Griffin...

El nu păru să remarce prezenţa Athenei sau indignarea acesteia. Ochii lui negri luciră cînd, cu blîndeţe, prinse colierul în jurul gîtului lui Rachel, sub părul acesteia.

Athena se întoarse pe călcîie şi ieşi împleticindu-se într-o disperată nevoie de singurătate, în budoarul ei. Acolo, privind spre portretul care ar fi trebuit să fie cadoul de nuntă al părinţilor ei pentru Griffin, ea vărsă lacrimi amare, strangulate.

Cîtva timp mai auzi vocile lor înfundate, apoi, după

un timp, închizîndu-se uşa din faţă.

Athena se ridică de pe scaun, puse mîinile pe vaza pictată de mînă, care împodobea pianul, şi o aruncă cu furie în direcţia şemineului.

Zgomotul de cioburi păru să se transmită cu ecou în toată casa.

– Athena? Vocea era blîndă dar fermă. Athena închise ochii.

– Pleacă, mamă. Te rog, pleacă!

– Te-am avertizat, spuse Joanna uşor.

Athena se răsuci, sălbatică de necaz, de furie şi de umilinţă.

– I-a dat perlele! ţipă ea.

Joanna se apropie, oprindu-se chiar lîngă Athena, se sprijini de braţul unui scaun şi întinse mîinile.

– Ce perle? întrebă ea în chip natural.

Dezamăgirea Athenei era amară, nemărginită. Durerea o făcu să se plimbe la nesfîrşit încoace şi încolo pe lîngă cămin.

– Au aparţinut mamei lui Griffin, spuse ea cu sughiţuri de plîns. Erau cadoul de nuntă din partea tatălui lui...

– Înţeleg.

– Nu înţelegi! Acele perle ar fi trebuit să fie ale mele. El ar fi trebuit să fie al meu!

O notă de nerăbdare amestecată cu compasiune se simţi în tonul Joannei.

– Te chinuieşti singură fără rost, dragă. Sentimentele lui Griffin se pare că s-au schimbat şi nu mai este nimic de făcut în această privinţă.

Athena încă mergea încoace şi încolo.

– Nu! Dacă am să-i spun că îmi pare rău, că am făcut o greşeală...

– Unele greşeli pur şi simplu nu pot fi ignorate, Athena. L-ai pierdut pe Griffin; l-ai pierdut cu mult timp în

urmă. Pentru binele tău, acceptă acest adevăr.

Dar speranțele se învîrteau din nou în capul Athenei şi ea le apucase cu amîndouă mîinile. Griffin o iubea, el încerca numai să o pedepsească acum, să o umilească, aşa cum şi ea l-a umilit pe el.

Ea zîmbi. Griffin avea o mare slăbiciune şi nimeni nu ştia mai bine decît ea care era aceasta sau cum să o folosească.

– Unde au plecat Rachel şi Griffin? întrebă ea pe un ton ce dezmintea izbucnirea violentă de mai înainte.

Joanna o privi alarmată. *Probabil,* se gîndi ea, *fiica ei înnebunise.* Trecu mult timp pînă cînd răspunse.

– Cred că la o cununie. Unul dintre prietenii lui Griffin se căsătoreşte astăzi.

– Înțeleg, spuse Athena, cu bunăvoință. Apoi trecu în viteză pe lîngă mama ei, care era uluită, urcă în viteză şi intră în camera ei. Va purta bluza de mătase albastră astă-seară, se hotărî ea. Cea pe care i-o cumpărase Andr, cea care făcuse atîta vîlvă la Paris.

Fawn se temea să intre în biserică, se temea că preotul îi va arunca o singură privire şi îl va sfătui pe Field să renunțe la o asemenea soție. Lacrimile se adunară în ochii ei, făcînd să nu o vadă prea clar pe Rachel.

Dar Rachel îi luă brațul.

– Ce este? şopti ea. Nu vrei să te căsătoreşti cu Field?

Fawn îşi şterse lacrimile cu o mînă, bucuroasă că Griffin şi Field intraseră deja în biserică şi că nu o puteau vedea plîngînd.

– Dar dacă preotul nu va accepta să ne căsătorească, Rachel? întrebă ea, respirînd cu greutate.

Rachel scoase o batistă curată.

– Este unchiul lui Field! Şi oare de ce să nu vrea să oficieze ceremonia?

– Uită-te la mine! şuieră Fawn, furioasă, tamponîndu-şi faţa cu batista..

Rachel o studie, privind-o sincer uimită.

– Arăţi minunat! Doar ochii tăi sînt puţin umflaţi.

În ciuda situaţiei, Fawn izbucni în rîs. Nu avea rost să mai dea explicaţii; în orice caz nu acestei prostuţe blînde, sincere şi absolut fermecătoare. Trase adînc aer în piept.

– Atunci, sînt gata. Şi, Rachel...

Rachel se încruntă, în timp ce o trăgea deja pe Fawn în direcţia uşilor bisericii.

– Ce anume?

– Cînd vei veni înapoi la Providence, vrei să fii prietena mea? Cred că o să am nevoie de cineva ca tine.

Rachel rîse, tocurile pantofilor ei sunînd vesel pe aleea din lemn de pin care ducea spre curtea bisericii.

– Voiam să spun acelaşi lucru, Fawn Nighthorse. Dar încă nu aveam curajul.

La uşă, Fawn ezită din nou, înălţînd o scurtă şi tăcută rugă către Dumnezeul lui Field. „Te rog, scuteşte-l. Fă ca toată ura să se reverse asupra mea".

Căsătoria, deşi simplă, fu atît de romantică, încît Rachel plînse fără jenă. Spatele lui Field era drept, iar el arăta atît de mîndru cum stătea acolo. Aruncînd cîte un ocazional zîmbet bucuros spre mireasă, el repetă jurămintele cu voce puternică.

Fawn era în mod clar înspăimîntată; pe toată durata ceremoniei, Rachel o văzu cum tremura, îi simţi teama. Dar cînd preotul blînd, cu părul alb, rosti cuvintele finale, de legămînt, Fawn Hollister ţipă de bucurie şi îşi aruncă braţele în jurul gîtului soţului ei. Mai tîrziu, cînd felicitările au fost făcute şi cei patru membri ai alaiului de nuntă ieşiră afară, Fawn se întoarse spre Griffin cu o privire frăţească pe faţa ei.

– Tu l-ai convins pe Field să facă asta? îl interogă ea.

Griffin rîse.

– Cine... eu? Eu l-am rugat să se mai gîndească!

– Mincinosule, răspunse Fawn, veselă, cu lacrimi de afecțiune care îi luciră în ochi în timp ce un zîmbet îi încolți pe buze.

Din nou Griffin rîse. El o apucă pe Fawn de talie, o ridică în aer şi o puse jos. Aplecîndu-se uşor, o sărută pe frunte.

– Să fii fericită, spuse el, pe un ton gutural.

– Vrei să-mi înapoiezi soția? explodă Field, iar ochii lui albaştri erau luminați de fericire şi veselie.

Rachel stătea puțin retrasă, privind. Degetele ei mîngîiau delicatul şirag de perle de la gît şi uşor, precaut, îndrăzni să spere.

26

Cu un oftat, Griffin se trînti într-un scaun din fața biroului lui John O'Riley. El presupunea că această discuție era inevitabilă, totuşi îi repugnă acest lucru. Va fi greu să separe emoțiile – repulsia pentru Athena, respectul total pentru John –, dar ştia că totuşi trebuia să facă şi asta. John nu-şi făcea iluzii în privința ei, deşi îi era tată şi, în mod natural, o iubea.

– Dacă vrei să mă întrebi care sînt intențiile mele, îi spuse el direct, atunci pot să-ți spun că nu am nici una. În orice caz în ceea ce o priveşte pe Athena.

Se simți oboseală, pe care Griffin o înțelese perfect, în poziția umerilor bătrînului, în profunzimea ochilor lui blînzi, inteligenți.

– Întotdeauna ai fost un tip direct, Griffin, remarcă el, aşezîndu-se mai bine în scaunul din spatele biroului şi întinzîndu-se după pipă. Este unul dintre lucrurile pe care le apreciez cel mai mult la tine.

Griffin era obosit, în ciuda fericirii sale pentru Field şi proaspăta sa soție, în ciuda nefericirii tandre de a se afla în apropierea lui Rachel şi totuşi de a nu o putea atinge. Şi nici confruntarea cu Athena nu îl lăsase impasibil. El se ura că îşi pierduse stăpînirea de sine într-un asemenea hal.

– Cred că sînt şi cîteva lucruri care nu-ţi plac, după cît presupun.

– Absolut, răspunse John, aprinzînd un chibrit şi ţinînd flacăra deasupra pipei. Nori de fum cu miros de cireş îi încununară capul. Eşti încăpăţînat, îndărătnic, temperamental şi puţin tiranic. Ai fi fost un soţ perfect pentru fiica mea.

Griffin oftă.

– John...

– Fii liniştit. N-o să încep să te implor să ierţi şi să uiţi, ştiu că nu poţi. Să nu crezi că eu aş putea, dacă mi s-ar fi întîmplat mie.

– Atunci ce este?

– Nu o lovi, Griffin. Nu o răni.

Griffin se întrebă dacă el ar fi putut avea o fiică, pe care s-o iubească la fel ca acest om, fără rezervă. El spera că da.

– Nu o voi face, John.

– Ea a fost într-o stare groaznică după ce ai plecat, din cîte mi-a povestit Joanna, insistă John.

Griffin se ridică brusc şi se întoarse cu spatele. Cu degetele prinse de catarama centurii, el privi în mod deliberat, metodic, tavanul.

– Îmi pare rău, spuse el. O să evit de acum încolo.

– Asta s-ar putea să nu fie chiar atît de uşor cum crezi, răspunse John O'Riley, cu regret. Fiica mea a decis, după cum se pare, că te vrea înapoi. Griffin, nu se ştie ce ar putea face; întoarce-te şi uită-te la mine.

Încet, cu reticenţă, Griffin se întoarse.

– Ea a făcut alegerea cu mult timp în urmă, John, spuse el, pe un ton măsurat. Atîta timp cît o lasă pe Rachel în pace, nu mă interesează ce face.

Bătrînul oftă, apoi trase din pipă.

– Exact asta este problema, Griffin. Joanna şi cu mine sîntem îngrijoraţi din pricina lui Rachel. Ea este nevinovată şi dacă Athena iniţiază o campanie de dis-

trugere împotriva ei, ar putea fi rănită foarte rău.

Vocea lui Griffin sună răguşit în camera liniştită, sobră.

– Rachel este suficient de întremată pentru a putea călători?

John aprobă cu tristeţe, după cum i se păru lui Griffin.

– Da, este. Dar, după cum ştii, o însănătoşire deplină ar putea dura mult timp. Din puţinul pe care tînăra fată l-a povestit Joannei şi mie, se presupun că ea a trecut prin multe în ultimele săptămîni. Griffin, pur şi simplu, ea nu poate tolera foarte mult stresul.

Griffin închise şi desfăcu pumnii.

– Continuă, spuse el, nerăbdător.

Vocea lui John era precaută.

– Griffin, trebuie să fii sigur că îţi înţelegi propriile sentimente. Mergi încet, lasă timpul să curgă.

– Timp? se răsti el. Am lăsat lucrurile să curgă doi ani, John! Am lăsat ca timpul să curgă din acea noapte în care am descoperit...

– Din noaptea cînd ai găsit-o pe fiica mea cu un alt bărbat, Griffin. Dar chiar şi acum, Athena nu îţi este indiferentă, nu-ţi dai seama de asta?

Nu putea să nege acest lucru. Ar fi trebuit să o ucidă, dar nu îi era indiferentă. Şi ştia că ar fi trebuit să-i fie.

– Nu o iubesc, spuse el pe un ton jos.

– Să fii foarte sigur de asta înainte de a face promisiuni de legămînt faţă de Rachel, Griffin. Să o răneşti în mod necugetat ar fi o adevărată cruzime.

Numai această perspectivă îl făcu pe Griffin să se simtă rău, zguduit.

– M-am culcat cu Rachel, mărturisi el, din motive diferite de acelea pentru care îi spusese şi lui Jonas. S-ar putea să fie un copil.

În oftatul lui John se simţi o infinită oboseală.

– Griffin, spuse el, iar cuvîntul fu dintr-o dată o mustrare şi o iertare în acelaşi timp.

Griffin îşi coborî capul.

– Cel mai rău lucru este că nu sînt sigur că pot promite că nu se va întîmpla din nou.

– Încearcă să aştepţi, să ai răbdare. Astfel de lucruri se vor lămuri de la sine.

– John, eu vreau doar să mă căsătoresc cu Rachel. Vreau doar...

– Vrei. Bine, Griffin, spre binele tău şi al lui Rachel, sper să te căsătoreşti. Dar pune deoparte ceea ce doreşti pentru moment şi gîndeşte-te la ea. Dacă nu vei fi în stare să te abandonezi total, asta înseamnă că o vei păcăli.

Dar trebuia să-i aibă în vedere şi pe Jonas şi pe un bărbat cum era Frazier. Nu pentru prima dată, Griffin se întrebă cît din pasiunea ce o simţea pentru Rachel era dragoste adevărată şi cît era dorinţa de a-l provoca pe Jonas. Oare, cînd toate vor fi lămurite, va constata că nu făcuse altceva decît să se folosească de ea?

Dumnezeu să mă ajute, nu ştiu, se gîndi Griffin nenorocit. *Nu ştiu.*

Cînd întîlni privirea lui John, văzu înţelegere în ochii lui. Se întoarse şi ieşi din birou, îndreptîndu-se spre hol.

Va trebui să stea de vorbă cu Athena. Chiar dacă asta îl va ucide, va fi raţional, civilizat, poate chiar politicos. Asta va dovedi tuturor, inclusiv lui însuşi, că nu mai rămăsese nimic din ceea ce simţise pentru ea.

În loc să o smulgă pe Rachel din această casă, aşa cum îi spunea instinctul, va rămîne. Va suporta petrecerea aia prostească. Va încerca să facă ordine în gîndurile şi sentimentele sale. Ca şi cum ceva de pe lumea asta mai avea o fărîmă de sens începînd din ziua cînd el năvălise în casa lui Jonas şi pusese ochii pe Rachel.

Cu hotărîre, Griffin îşi îndreptă umerii şi ieşi în căutarea femeii care aproape ajunsese să-l distrugă.

Era ciudat cît de rapid se destrămase vraja romantică a căsătoriei Hollister-ilor. Stînd lîngă fereastră, Ra-

chel studia cerul albastru şi se simţi din nou neliniştită.

Pe stradă, o trăsură apăru la orizont şi opri în faţa porţii O'Riley. Patru bărbaţi coborîră, ducînd instrumente muzicale în cutii de piele.

Rachel se simţi pe loc alarmată.

Dans. Va fi şi dans. Ar fi trebuit să ştie asta dacă nu era atît de proastă. Inima începu să-i bată cu putere.

Cu excepţia unor mici unduiri în sunetul vreunei viori a unui lucrător forestier, Rachel nu dansase niciodată. Ce se va întîmpla dacă Griffin nu va vrea să plece înainte să înceapă afurisita asta de petrecere?

Ce prostănacă ar arăta ea, în timp ce Athena ar dansa cu graţie învîrtindu-se în jurul camerei, în braţele unor bărbaţi care nu se împiedicau niciodată şi nu călcau pe tivul rochiei...

Dar în acea clipă parcă ar fi văzut chipul tatălui ei şi i-ar fi auzit glasul încărcat de reproş. Un McKinnon nu se sperie de nimic şi nu fuge de nimeni!

Încet, Rachel îşi ridică bărbia. Poate că va arăta cam prostănacă, poate că unii oameni vor rîde de ea. Dar cel puţin va încerca, se va uita la ceilalţi, va lua aminte ce fac ei şi va face şi ea acelaşi lucru, pe cît de bine va putea.

Îngrijorată, dorindu-şi ca o McKinnon să nu apară laşă, Rachel se frămînta lîngă fereastră. În acel moment îl văzu pe Griffin care dădea colţul casei, îndreptîndu-se spre grădină.

Ea închise ochii, nedorind să ştie ceea ce ştia, nedorind să se mişte sau să respire, sau chiar să existe. Dar chiar cu ochii închişi, ea putea vedea cu inima, putea vedea la fel de clar, ca şi cum s-ar fi aflat la poarta grădinii.

Cînd Griffin va intra în acel sanctuar liniştit, parfumat, Athena se va afla acolo.

Apucîndu-se cu ambele mîini de rama ferestrei, Rachel se forţă să deschidă ochii. Viaţa nu se va încheia dacă

Griffin îşi va schimba gîndurile. Ea îşi va continua drumul, aşa cum a făcut întotdeauna.

Cu excepţia faptului că ciclul lunar nu apăruse, atunci cînd ar fi trebuit. Lacrimile îi curgeau pe faţă. Ea avea încă bani, îşi aminti. Mai avea încă clădirea mamei de la Providence...

O altă trăsură sosi după prima, trasă de patru cai negri familiari. Uşa se deschise şi Jonas Wilkes coborî, arătînd chipeş în haine frumoase şi zîmbind spre fereastră.

Impetuos şi fără să se gîndească prea mult, Rachel trase de obloane pînă cînd acestea se deschiseră.

– Bună! strigă ea bucuroasă să vadă pe cineva cunoscut, pe cineva care înclina să fie prietenos.

În mod comic Jonas făcu o reverenţă.

– Puştoaico! rîse el. Vezi că ai să cazi şi ai să-ţi rupi frumosul gît!

Bucuroasă că lacrimile nu i se puteau vedea de la o asemenea distanţă, ea zîmbi.

– N-am să cad, cred că pot să zbor!

Jonas îşi lăsă capul pe o parte.

– Lasă zborul, puştoiaco. Ştii să dansezi?

Roşind ea clătină din cap.

Jonas rezolvă cu repeziciune chestiunea.

– Atunci am să te învăţ eu, promise el.

Înainte ca Rachel să-i poată răspunde, apăru Griffin întunecat la faţă şi aparent obosit de intriga din grădină.

– Ce este asta? întrebă el, privind cu asprime de la Jonas la Rachel. Scena balconului din *Romeo şi Julieta?*

Stînd în spatele lui Griffin, Athena îşi îngropă unghiile în palmele mîinilor. Ce se întîmpla oare cu ne-ghioaba asta mică? Făcea ca oameni în toată firea să se comporte ca nişte proşti? Doamne, Griffin părea că este gata de luptă, iar Jonas era la fel de aţîţat.

Odată, se gîndi Athena cu amărăciune, animozitatea

care exista între ei era concentrată în jurul persoanei sale.

Athena îşi ridică bărbia şi în mod deliberat se atinse de Griffin cînd trecu pe lîngă el.

– Bună, Jonas, spuse ea, arborînd cel mai fermecător zîmbet pe care îl poseda.

Fu un semn de recunoaştere a frumuseţii ei în ochii lui de topaz, dar nimic mai mult.

– Athena, spuse el, atingîndu-şi marginea pălăriei.

Dintr-o privire piezişă, Athena văzu că Griffin nu acorda nici o atenţie nici unuia dintre ei doi; se uita fix la Rachel.

– Coboară aici! ţipă el atît de brusc, încît Jonas şi Athena tresăriră.

Rachel îşi ridică bărbia şi ţipă şi ea.

– Nu voi coborî, Griffin Fletcher!

Micul zîmbet care apăru pe faţa Athenei era nesigur. Ea şi Jonas s-ar fi putut tăvăli în iarba din jur, goi, aşa cum au fost cînd s-au născut, şi Griffin nici nu i-ar fi observat.

Pe de altă parte, Jonas părea să observe totul; buzele lui erau crispate, iar ochii aurii sfredeleau spatele lui Griffin.

Athena simţi o nouă durere. Deci era adevărat: Jonas Wilkes căzuse pradă iubirii.

– Rachel! începu Griffin, pe un ton care ar fi înmuiat de tot rezistenţa Athenei, dacă i s-ar fi adresat ei. Acum!

Capul lui Rachel dispăru din fereastră, dar numai pentru un moment.

– N-o să-mi spui tu ce să fac! strigă ea. După care un pantof cu toc zbură prin aerul liniştit, cu miros de liliac, trecînd la cîţiva centimetri de capul lui Griffin. Fu imediat urmat de perechea lui.

Deşi nu ar fi vrut, Athena avu un moment de admiraţie pentru fiica tăietorului de lemne. Totuşi, era păcat că nu nimerise mai bine ţinta.

Griffin era revoltat; un tremur nervos îi scutură umerii puternici.

– Bine! tună el. Apoi se aplecă pe uşa deschisă şi intră în casă.

Athena închise ochii, întrebîndu-se de ce nu o liniştea faptul că îndrăgostiţii se certau.

Zgomotul cizmelor lui Grifiin se auzi pe scări şi o făcu pe Rachel să înţepenească. Trebuia să încuie uşa; ştia că trebuia să facă asta. Numai că Griffin intrase deja, înainte ca ea să reuşească să-şi mişte picioarele înţepenite. Maxilarul lui era încleştat şi alb de furie, iar ochii negri fulgerau. Dar brusc, în mod incredibil, în momentul în care Rachel începuse să se teamă pentru viaţa ei, el izbucni în rîs. Rîsul lui era plin, profund, iar cînd se transformă într-un zîmbet, Rachel fu uluită să realizeze că acesta fusese ca un medicament.

– Te iubesc, spuse el. Şi apoi, cu o plecăciune politicoasă, îi întinse pantofii pe care îi ţinea la spate. Slavă Domnului că nu poţi ridica un birou.

Emoţiile o ardeau pe Rachel în interior.

– Dacă mă iubeşti, Griffin Fletcher, spuse ea pe un ton curajos şi demn, atunci ce făceai în grădină cu Athena?

– Constatam dacă într-adevăr te iubesc. Un timp nu am fost sigur de ceea ce simţeam. Plăcere, poate. Sau invidie. Deci am hotărît că singurul lucru rezonabil pe care trebuie să-l fac este să dau ochii cu Athena şi să discut cu ea în mod rezonabil, numai să văd dacă pot acest lucru.

Rachel simţi cum inima o înţepa în gît, ca un lucru ascuţit.

– Şi?

– Şi tot ceea ce am simţit a fost milă.

Rachel întinse mîna după pantofii ei, care erau încă în mîna lui Griffin, şi fu nevoie de mult timp pînă reuşi să

se încalțe. Ruşinea îi pulsă în obraji, îmbujorînd-o.

– N-ar fi trebuit să te întreb, Griffin. Nu aveam dreptul.

Mîinile lui Griffin îi apucară cu blîndețe talia, potolindu-i mişcările. Rachel rămase într-o caraghioasă poziție cu un picior încălțat şi cu celălalt desculț.

– Aveai tot dreptul, spuse el. Acum, spune, mă iubeşti sau nu, Rachel McKinnon? Ştii bine că nu ai spus nimic; ori una, ori alta.

Rachel rîse, apoi îşi aruncă brațele în jurul gîtului lui şi îşi aşeză capul pe pieptul lui puternic.

– Oh, da, da, te iubesc!

El îşi puse degetul arătător sub bărbia ei, ridicîndu-i-o cu blîndețe.

– Ar fi trebuit să accept oferta lui Becky, spuse el.

Rachel se încruntă.

– Ce ofertă?

– Voia să-mi ofere o mie de dolari să mă căsătoresc cu tine şi de asemenea îmi ceda şi bordelul. Acum dacă îți cer să te căsătoreşti cu mine şi vei accepta, am pierdut un bordel foarte bun.

Rachel rîse din nou, deşi simțea un tremur în stomac, iar privirea i se tulbură puțin.

– Ar fi trebuit să ceri mai mult; poate doi cai şi o căruță.

Ochii lui Griffin trecură peste fața ei, cu blîndețe.

– Este ăsta un fel mai întortocheat de a spune „da"?

Ea se retrase puțin din îmbrățişarea lui.

– A fost ăsta un fel mai întortocheat de cerere în căsătorie? îi replică ea.

El aprobă solemn. Deşi un zîmbet îi juca în ochii negri.

– Atunci, accept. Numai că...

– Numai... ce anume? se încruntă el.

– Vreau să fii sigur, Griffin.

– Sînt sigur.

Dar Rachel clătină capul şi îşi coborî ochii o clipă,

pentru a-i lăsa să alunece înapoi spre fața lui, ca fiind atrasă de un magnet.

– Pînă acum Athena a fost departe, departe de tine. Ei bine, acum s-a întors şi vreau să-mi spui ce sentimente mai ai față de ea după o lună, ştiind că este aproape şi că ai putea să te întorci la ea dacă vei dori.

Mîinile se mişcară spre sînii ei, îngreunîndu-i decizia pe care voia să o ia. Dacă ar trage-o mai aproape...

Dar Griffin se retrase şi lăsă mîinile să-i cadă.

– Dacă asta este ceea ce vrei, Rachel, am să aştept. Dar este un lucru pe care trebuie să-l ştiu.

– Ce anume?

– Ce simți pentru Jonas Wilkes?

Întrebarea fusese pusă atît de direct, încît o luă pe Rachel pe nepregătite, iar privirea din ochii lui arăta că răspunsul avea mare importanță. Din acest motiv, Rachel încercă să fie cinstită.

– Îmi place de Jonas uneori, spuse ea. El poate fi foarte amabil, dacă vrea. Dar de obicei este prea agresiv.

Ea nu băgase de seamă că umerii lui Griffin erau rigizi din cauza încordării, pînă cînd îi văzu relaxîndu-se.

– Dar crezi că l-ai putea iubi?

– Griffin, eu te iubesc pe *tine*.

Griffin se mişcă şi o umbră trecu prin ochii lui, dar, înainte de a putea spune ceva, Joanna intră în cameră, arătînd îngrijorată, oficială şi grăbită.

– Griffin Fletcher, afurisitule! Părăseşte camera înainte să pun să fii biciuit. În ceea ce te priveşte pe tine, domnişoară Rachel McKinnon, ar fi timpul să te îmbraci cu magnifica ta rochie nouă.

Griffin zîmbi, privi glumeț către Rachel, spre bucuria Joannei, şi părăsi ascultător încăperea.

O oră mai tîrziu, cînd Rachel coborî, el aştepta la baza scării, arătînd atît de chipeş, încît era aproape copleşită. Oare într-adevăr spusese că o iubeşte, chiar o

ceruse în căsătorie? Părea incredibil.

Dar ochii lui o mîngîiau în timp ce ea se apropia şi el îşi întinse braţele.

– Spiriduş, şopti el, cu zîmbetul lui glumeţ. Tu faci ca o lună să pară timp foarte îndelungat.

Rachel roşi, dar ochii ei se mişcară peste hainele lui închise, de gală, cu sinceră apreciere.

– Iar tu arăţi ca unul dintre jucătorii ăia filfizoni! făcu ea observaţia.

Griffin izbucni într-un rîs zgomotos.

– Field va aprecia această remarcă, spiriduş. Ăsta este costumul lui de nuntă. Nu l-ai recunoscut?

Rachel se holbă la el.

– Griffin Fletcher, nu se poate!

El surîse suav, în timp ce primele note ale orchestrei se auzeau din enorma sufragerie transformată în sală de bal.

– Totuşi, am făcut-o. Am ciocănit la camera lui de hotel şi i-am cerut costumul de nuntă. Era atît de nerăbdător să scape de mine, încît mi l-a aruncat pe alee.

– Ai noroc că nu te-a împuşcat.

– Asta se va întîmpla mîine, răspunse Griffin, vesel.

Rîsul lui Rachel îi muri în gît. Ceva se va întîmpla mîine; ea putea simţi acest lucru. Se încruntă uşor, atunci cînd Griffin o conduse pînă în centrul marii petreceri dată în cinstea zilei de naştere a Athenei.

27

Griffin privi cu un zîmbet pe jumătate cinic sufrageria frumos decorată a familiei O'Riley.

– Este surprinzător ce se poate realiza în douăzeci şi patru de ore de corvoadă, nu-i aşa?

Rachel nu se simţea într-o dispoziţie prea festivă. Griffin Fletcher o iubea, chiar voia să se căsătorească cu ea.

Totul ar fi trebuit să fie bine pe lumea asta, dar nu era.

Ceva îngrozitor ameninţa, ceva ce depăşea pînă şi intuiţia lui Rachel. Ea privi femeile şi bărbaţii, splendid îmbrăcaţi, şi se gîndi cu tristeţe, în mod inexplicabil, că, după ziua de mîine, s-ar putea să treacă mult timp pînă cînd să vrea să danseze din nou.

Dar mîine era o altă zi, aşa cum era întotdeauna şi nu avea nici un rost să rateze o seară de vis cum era aceasta. Ridicîndu-şi bărbia, Rachel McKinnon se aruncă cu tot sufletul în petrecerea acestei aniversări.

În ciuda îngrijorării ei, dansul se dovedi un lucru uşor de stăpînit; ea trebuia numai să urmeze mişcarea abilă a lui Griffin. Era ceva foarte plăcut şi nu mai existau gînduri în legătură cu incertitudinea zilei de mîine în timp ce se învîrtea vals după vals, simţindu-se îmbujorată, en-

tuziastă şi chiar frumoasă.

Există numai o slabă încordare vizibilă pe faţa lui Griffin, atunci cînd Jonas se apropie, în timpul unei pauze şi îi zîmbi lui Rachel. Deşi ochii lui aurii erau fixaţi pe ai ei, cuvintele lui îi erau destinate lui Griffin.

– Ai bunele maniere şi dansează cu gazda, doctore, spuse el pe ton neutru. Dacă nu, o să înceapă să arunce cu lucruri.

Rachel îşi smulse privirea din ciudata acaparare a lui Jonas şi zîmbi uriaşului de lîngă ea.

„Totul va fi în ordine", promise ea fără să vorbească.

Ochii întunecaţi ai lui Griffin luciră un moment, dar el citi mesajul din ai ei şi zîmbi. Una din sprîncene i se ridică, foarte uşor, iar privirea i se mută asupra lui Jonas.

Ceva de nerecunoscut se transmise între cei doi bărbaţi, răcind căldura aromată a nopţii de vară. Apoi Griffin strînse mîna lui Rachel în mod elocvent şi plecă în căutarea gazdei.

Era ceva vag ameninţător ce se ascundea în spatele admiraţiei de pe faţa lui Jonas. Cînd muzica începu din nou, el o luă pe Rachel în braţele sale, iar ea simţi un soi de doliu la atingerea lui.

În timp ce dansau, el vorbi despre tot felul de lucruri obişnuite: vreme, crinii uriaşi ce împodobeau masa care fusese împinsă pînă la perete; măiestria celor patru muzicanţi care interpretau frumoasa melodie după care tocmai dansau.

Rachel încerca să fie atentă, dar, o dată sau de două ori, privirea ei alunecă spre Griffin şi Athena, care dansau în capătul îndepărtat al încăperii. Cît de splendid arătau împreună, Griffin atît de înalt şi autoritar, Athena cu părul platinat şi cu chipul strălucind de bucurie.

Cînd Rachel îşi întoarse privirea spre figura lui Jonas văzu ceva care o surprinse. Era tristeţe? Furie? Nu putea spune.

– Athena este frumoasă, nu-i aşa? întrebă ea, nefericită.

– Categoric, răspunse Jonas pe un ton care nu mai era unul obişnuit. Ai grijă de inima ta, puştoaico.

Rachel se îmbujoră descifrînd o vagă ameninţare.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ochii lui Jonas erau feroce, degajînd aceeaşi emoţie pe care ea o simţise cu cîteva clipe mai înainte.

– Vreau să spun că Athenei nu i s-a refuzat pînă acum nici măcar o singură dorinţă. Iar ea îl vrea pe Griffin.

Pe cînd muzica tocmai se oprea, Rachel înţepeni.

– Jonas...

Dar degetul lui arătător îi atinse buzele, făcînd-o să tacă.

– Este un joc periculos, Rachel. Un joc foarte periculos. Să-ţi aduci aminte că eu voi fi aici, cînd totul va fi încheiat.

Rachel încă era nedumerită în legătură cu cuvintele lui Jonas cînd acesta se îndepărtă.

Îl întîlni la jumătatea drumului pe Griffin şi cei doi bărbaţi se ocoliră instinctiv.

Faţa Athenei era foarte îmbujorată în timp ce îl urmărea pe Jonas care se apropia şi ea asculta confidenţa lui şoptită.

Apoi, cu bluza ei albastră care capta lumina în timp ce se mişca, ea îl luă pe Jonas de braţ şi amîndoi dispărură prin uşile ce duceau în grădină.

Rachel îşi dădu seama că se uită după ei şi roşi de ruşine cînd îşi întoarse ochii spre Griffin. Din fericire, acesta fusese răpit de doctorul O'Riley şi asculta atît de atent ceea ce îi spunea acesta, încît nu observă curiozitatea lui Rachel.

Cînd Griffin se întoarse spre ea, ea văzu uşurare în ochii lui şi se linişti puţin, deşi avea o inexplicabilă pre-

moniție în legătură că brusca dispariție a lui Jonas şi a Athenei.

Oare ce discutau ei acolo în grădina cu miros de trandafiri, luminată de lumina lunii? Oare era posibil ca ei să pună ceva la cale? Rachel se certa pe sine. Era o prostie să gîndească aşa ceva, şi fără rost.

– De ce zîmbeşti aşa? îl întrebă ea pe Griffin, într-un efort de a-şi îndepărta şi ultimele rămăşițe de neliniște.

– Pentru că eşti atît de frumoasă, spuse el. Pentru că dansul cu Athena a fost o plictiseală de moarte. Şi pentru că tocmai am aflat că nu am omorît un om.

Rachel înghiți, privind spre el, uluită.

– Să omori un om? întrebă ea ca un ecou.

Umerii lui lați se mişcară cu un oftat ruşinat.

– Nu ştiu de ce, dar mă simt bine să aflu că Douglas Frazier şi-a revenit. John tocmai a primit vestea că este din nou conştient.

– Conştient? şopti Rachel. Ea nu întrebase pe nimeni despre Douglas Frazier din noaptea în care Jonas o salvase oarecum din mîna lui, dar nu îndrăznise să se întrebe dacă acesta mai reprezenta sau nu un pericol.

– Griffin, ce ai făcut?

– Aproape că l-am omorît în bătaie, răspunse el sec, în timp ce în ochi avea o privire prudentă.

Rachel îşi aminti de Dobson, tăietorul de lemne care putea să-i mulțumească lui Griffin Fletcher atît pentru bătaie, cît şi pentru însănătoşire. Exista o violență ucigătoare, fără margini, în acest bărbat, iar recunoaşterea acestui fapt avu un efect contradictoriu asupra ei. Deşi ea îi aprecia puterea, se trezi că îi este teamă de această furie necontrolată, care se ascundea în spatele manierelor sale bruşte, deşi civilizate.

Spre spaima ei, Rachel constată că el îi surprinse cumva gîndurile şi îl anticipase pe cel mai tulburător dintre toate.

– Eşti în siguranţă cu mine, spiriduş, spuse el pe un ton rece, măsurat.

Rachel era plină de căinţă.

– Ştiu asta, Griffin, spuse ea şi într-adevăr ştia.

Era un zîmbet binevoitor în ochii lui acum, chiar dacă nu ajunsese să zîmbească şi cu gura.

– Dar nu s-ar putea spune că nu există unele zone în care energiile mele sînt cam greu de stăpînit. Chiar acum, aş da orice să fiu singur cu tine.

Sensul cuvintelor era clar, iar Rachel simţea aceeaşi dorinţă ca şi el. Dar o lună era o perioadă de timp suportabilă, iar ea dorea să nu existe regrete dacă, după acest interval, el va decide că o dorea totuşi pe Athena.

– Eşti un om foarte direct, Griffin Fletcher, spuse ea, ştiind foarte bine în ce măsură îl tentau ochii şi trupul ei. Dar va trebui să mai aştepţi.

Ochii întunecaţi mocneau în timp ce se uita împietrit la sînii ei şi apoi spre faţa ei.

– Eşti a doua persoană care îmi dă acest sfat, spuse el. Iar eu sînt recunoscut că nu accept sfaturi.

Rachel simţi cum faţa îi devenea stacojie; deodată se simţi ca şi cum s-ar fi dezbrăcat în faţa lui, vulnerabilă în faţa tuturor acelor oameni. Spre disperarea ei, senzaţia nu era pe de-a-ntregul neplăcută, iar cînd el îi apucă mîna şi o tîrî în holul slab luminat, ea nu protestă.

Gura lui o apăsa pe a ei, în dorinţa de a o devora în întregime, inclusiv intenţiile ei valoroase. Ea tremura de dorinţă.

Noaptea era liniştită şi caldă, luminată de strălucirea milioanelor de stele, cînd Griffin o conduse afară, înconjurînd casa în sens opus grădinii, într-o mică livadă de meri.

Florile aveau o frumuseţe tremurată, acolo în lumina lunii şi a stelelor. Ele vor trece curînd, sacrificate de zilele toride de vară, dar acum erau ca de mătase roz

transparentă, stropite cu argint.

În mijlocul acestei livezi, Griffin o sărută din nou. Iar în acest sărut era atîta dorință, atîta foame, încît Rachel nu îi putu rezista.

Gemu de dorință cînd mîinile lui îi mîngîiară sînii acoperiți superficial, făcînd ca sfîrcurile să împingă, tari și pulsînd, prin materialul subțire al rochiei.

Cu un geamăt ușor, el își apăsă spatele de scoarța aspră a unui copac noduros și o ținu acolo. Ochii lui o cercetau.

Apoi, foarte încet, mîinile lui se ridicară spre decolteul îndrăzneț al rochiei. Ea simți un val de bucurie sălbatică atunci cînd el trase ușor, apucînd rochia și cămășuța împreună, pînă sub sîni.

Ea gemu cînd el își înclină capul și atinse cu vîrful limbii capătul sfîrcului.

– Te rog, șopti ea.

Dar mîngîierile dulci, nemiloase, continuară pînă cînd totul deveni aproape insuportabil, pînă cînd totul în interiorul ei implora în tăcere pentru apăsarea dură a corpului lui pe al ei.

Totuși, Griffin mușcă în continuare din minusculele protuberanțe.

Rachel deveni extrem de impacientată, gemîndu-i numele, zvîrcolindu-se de dorință.

– Spune, zise el, atingînd ușor sfîrcul ce pulsa cu vîrful limbii.

– Oh, gemu ea, cu frustrarea dorinței.

– Spune, repetă el.

– Suge, murmură ea, într-o delicioasă înfrîngere.

Acum, întreaga gură o apucase, sugînd prin acel singur sfîrc întreaga ei feminitate. Ea își depărtă picioarele în timp ce mîna lui îi ridică fustele pentru a mîngîia picioarele acoperite cu mătase, pentru a o explora și din nou pentru a mîngîia fără milă.

Dintr-o dată el se opri din supt, rămase nemişcat şi îi comandă:

– Dezbracă-te!

Rachel ezită numai un moment, aproape urîndu-l pentru felul cum o domina, cum îi determina deciziile, cum o făcea să dorească să se roage ca mîinile lui să o atingă şi să simtă explorarea fierbinte a limbii lui. Ea se întoarse.

– Nu mă descurc cu nasturii ăştia.

Degetele lui Griffin erau şi ele stîngace, totuşi mai agile. El nu făcu nici o mişcare să-i scoată rochia de pe umeri sau să o întoarcă cu faţa spre el.

Cu un soi de iritare neruşinată, Rachel îl privi în faţă, aşteptînd. Totuşi, el nu făcea nici o mişcare să-i scoată rochia. Ochii lui îi ordonară ca ea să facă asta, să se dezbrace singură în faţa privirii lui.

Şi ea făcu acest lucru. Rochia căzu pe pămîntul moale, adunîndu-se la picioarele ei într-un nor de culoarea caisei. Cu mîini tremurînde, îşi scoase şi cămăşuţa deranjată şi pantalonaşii din satin.

Te urăsc că eşti în stare să mă faci să-ţi ascult ordinele, Griffin Fletcher, se gîndi ea, în timp ce trupul îi tremura sub privirea lui. *Lucrul ciudat este însă că te iubesc din acelaşi motiv.*

Ea se apropie de el, o nimfă mîndră îmbrăcată în lumina lunii şi, brusc, cu dibăcie, îi descheie pantalonii. Răspunsul lui dur, ţipătul lui răguşit, primitiv, o făcu să ştie că acum ea era cea care domina. Ea preluase comanda.

Încet, Rachel îngenunche, iar mîngîierile ei erau la fel de deliberate şi de controlate cum fuseseră şi ale lui. Dar el nu avea nici un copac de care să se sprijine, nici un suport de care să se folosească. Răsuflarea lui era greoaie şi intercalată cu mici ţipete disperate.

Rachel era ameţită de dorinţă, de victorie.

– Spune! comandă ea.

El gemu, savurînd rezistența.

– Spune, Griffin.

El aproape că țipă cuvîntul. Era un titlu de onoare. Rachel continuă pînă cînd el strigă şi se întări într-o violentă uşurare.

– Vrăjitoare, gemu el, căzînd în genunchi şi apăsînd-o la pămînt cu ambele mîini.

Din nou, misterioasa putere de comandă fu transferată. Închizînd ochii, Rachel cedă torentului tandru, aprins al răzbunării lui. Din nou şi din nou, pasiunea o străbătu, pînă la marginile extazului şi apoi o aduse din nou pe pămînt.

Cînd în cele din urmă uşurarea veni pentru ea, în valuri convulsive, Rachel țipă cu toată forța. După aceea, ei rămaseră întinşi un timp îndelungat, epuizați şi fără grai.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, şopti Rachel, cînd reuşi să scoată cîteva vorbe. Dar Griffin îşi clătină capul. Se ridică în genunchi şi o trase pe Rachel în poziție şezîndă. Gura lui îi acoperi flămîndă sînii, iar Rachel îl ținu, cu degetele prinse în părul lui negru, ciufulit de dragoste, în timp ce el o sugea.

Jonas fu recunoscător pentru relativa discreție a salonului O'Riley. Furios, el păşea încoace şi încolo în fața şemineului, sub portretul Athenei.

Ea stătea în spatele uşilor închise, cu brațele încrucişate pe bluza de mătase albastră, ispititoare, în timp ce ochii ei urmăreau cu neliniște mişcarea lui Jonas.

– Ți-am spus că situația este serioasă, Jonas, zise Athena pe un ton încărcat de umilință şi furie.

Jonas se opri brusc şi îşi revărsă furia insuportabilă asupra Athenei:

– Rachel nu ar face asta, o avertiză el.

Athena era insistentă.

– Poate nu cu tine. Dar nu se plimbă în lumina lunii pentru a decide cum să aranjeze mobila din salon. Asta pot să-ți spun!

El ar fi vrut să moară. Un torent de tablouri se învîrti în mintea lui, îmbolnăvindu-l, aprofundîndu-i furia ce îl măcina. Rachel şi Griffin. Perspectiva i se părea de nesuportat. Indiferent cum, el nu putea lăsa ca asta să se întîmple.

– Doar pentru că îți desfăşori cei mai bine activitatea stînd pe spate, Athena, spuse el pe un ton jos, amenințător, asta nu înseamnă că şi Rachel face la fel.

Athena ridică din umeri, iar gestul era în contradicție aproape ilară față de lucirea amenințătoare din ochii ei albastru-închis.

– Crezi ce vrei, Jonas. Eu nu-mi pot permite să fiu înşelată în continuare. Ceva trebuie făcut şi încă repede.

– Cam ce anume? întrebă Jonas sarcastic.

Athena îşi înălță o sprînceană aurie.

– Ce altceva? Aranjăm o descoperire pe care Griffin nu ar putea suporta să o facă.

Jonas răsuci ideea în cap, examinînd-o. Furia, constată el, nu îi luase complet rațiunea.

– Nu, spuse el sec.

– De ce nu? Ai putea aştepta pînă cînd ea va fi adormită şi apoi am putea aranja ca Griffin să te găsească întins lîngă ea...

– Îmi faci greață, Athena.

Furia i se urcă pînă în gît.

Ochii indigo luciră de ofensa adusă.

– Iar tu eşti atît de nobil, Jonas. Ai uitat oare că prima dată acelaşi lucru l-a înnebunit aproape de tot?

– De data asta o să fie o scenă chiar mai tare. Athena, ştiu că ție *nici* nu-ți pasă, dar pe mine m-ar ucide cu propriile mîini. Poate nu l-ai văzut niciodată pe

Griffin cum înnebuneşte, dar te asigur că nu este o priveliştе plăcută!

– Ţi-e frică de el.

– Ai dreptate. Mi-e frică de el.

– Asta înseamnă că nu o doreşti atît de mult pe Rachel după cum spui.

– O doresc pe Rachel, recunoscu Jonas pe un ton hîrîit. O iubesc pe Rachel. Şi chiar dacă printr-un miracol voi supravieţui micului tău plan, ea mă va scuipa în faţă.

De data asta Athena începu să păşească prin cameră încoace şi încolo.

– Ei bine, trebuie să facem ceva, Jonas. Dacă se căsătoreşte cu ea, atunci chiar că rămînem cu buzele umflate.

Jonas descoperi o carafă cu whisky pe o măsuţă din apropiere şi îşi turnă o porţie triplă într-un pahar. Înghiţi licoarea, în dorinţa de a-şi găsi alinarea.

– N-o să se căsătorească cu ea, spuse el.

Athena îl privi cu scepticism. Frumoasele ei trăsături erau uşor buhăite acum, iar bluza era precum cerul în mişcare.

– Dar dacă deja a avut-o, Jonas? Are importanţă pentru tine faptul că a fost cu Griffin?

– Nu, spuse Jonas. Dar durerea unei asemenea viziuni fu brutală, orbitoare.

Deodată Athena fu în faţa lui, iar el îi putea vedea trăsăturile cu claritate.

– Atunci nu mai este decît o singură opţiune, Jonas, spuse ea într-o şoaptă chinuită. Ne putem consola unul pe altul.

Rîsul lui Jonas fu crud, tremurat şi dureros.

– Să ne consolăm? repetă el răutăcios.

Mîinile Athenei se mişcară pe pieptul lui şi chiar prin materialul cămăşii, el putu simţi căldura lor. Dar nu simţi nimic altceva; el păru să fie limitat la o fidelitate nebu-

nească, singulară, de un anumit fel. El învățase asta cu Fawn Nigthorse şi nu încerca să testeze această teorie din nou.

– Obişnuiai să apreciezi compania mea, îi reaminti ea.

Jonas se îndepărtă de ea şi îşi umplu din nou paharul.

– Ştii ceva, Athena? Mă dezgusti. Toată seara m-ai bătut la cap cît de mult doreşti să fii din nou împreună cu Griffin, să o iei de la capăt şi aşa mai departe. Şi iată-te acum, gata să te oferi ca orice prostituată din Skid Road!

Inelul francezului luci în aer cînd Athena ridică mîna să-i dea o palmă peste faţă. El îi apucă încheietura mîinii cu sălbăticie şi i-o răsuci, pretinzînd interes pentru diamantul montat în aur şi înconjurat de rubine, ce îi strălucea pe deget.

– Ai jucat acelaşi joc şi în Franţa, nu-i aşa, Athena? întrebă el. Îmi scot pălăria în faţa acelui individ, Bordeau, care a avut curajul să te respingă.

Sînii rotunzi ai Athenei se ridicau şi coborau în închisoarea mătăsii albastre.

Jonas strînse mai tare, privind cu satisfacţie cum ea îşi dă capul pe spate, respirînd cu greutate.

Ea nu se schimbase. Pasiunea ei extraordinară fu declanşată de atingerea brutală a lui Jonas, aşa cum nu se întîmplase – din cîte ştia el – prin tandra curte pe care i-o făcuse Griffin. Jonas avea serioase dubii dacă Griffin făcuse în realitate dragoste cu această femeie.

Cu propria dorinţă încă adormită, Jonas îşi strecură o mînă în interiorul corsajului, îi apucă un sîn durduliu şi îl strînse cu putere cu degetul mare îi întări sfîrcul.

Cu ochii încă închişi, Athena ţipă uşor. Era interesant, dacă nu surprinzător, că ea nu încerca să-i reziste. Ea pur şi simplu rosti numele lui Jonas, pe un ton de implorare.

Deşi încă nu simţea nici o dorinţă de a răspunde, Jonas îi sfîşie mătasea expunîndu-i sînii privirii lui şi oricui s-ar fi nimerit să treacă pe acolo. El ştia că această posibilitate ar fi înclinat-o spre un comportament chiar şi mai drastic.

Ea deschise ochii, îi văzu dispreţul şi zîmbi.

– Ai putea să-ţi imaginezi că sînt Rachel, spuse ea. Apoi îi apucă partea din faţă a pantalonilor în mînă şi începu să-l manevreze într-un ritm lent, înnebunitor.

Sugestia, mai mult decît acţiunea în sine, fu cea care stîrni o dorinţă necontrolată în el. „Rachel".

El simţi uşurare şi în acelaşi timp furie, în timp ce bărbăţia lui cerea finalizare. El lăsase jocul să ajungă prea departe, acum nu mai exista cale de întoarcere.

Se lăsă să cadă într-un jilţ din faţa şemineului şi aşteptă. Athena îngenunche în faţa lui şi începu munca pentru care era cel mai potrivită.

28

Rachel se trezi tîrziu în dimineața următoare şi găsi camera scăldată în lumina soarelui, iar pe Athena stînd ca un spectru la picioarele patului, privind-o furioasă.

– Cook şi mama ți-au pregătit baia, anunță ea înțepat, părul ei ca un foc argintiu sclipind în lumina puternică.

Rachel se întinse, iar senzația era deosebit de plăcută.

– Mulțumesc, spuse ea calm. O baie ar fi minunată.

Ochii indigo se mutară pe rochia de culoarea caisei, care fusese purtată noaptea trecută. Rochia era aruncată pe un scaun din apropiere şi simpla prezență ar fi putut spune multe lucruri. Era mototolită, dacă nu chiar deteriorată în întregime, şi avea frunze şi flori veştejite, prinse în faldurile ei.

Bărbia Athenei tremura aproape imperceptibil, iar încheieturile mîinilor ei erau albe atunci cînd se prinse de tăblia patului lui Rachel.

– Tu şi Griffin, cum v-ați întors înapoi în casă, noaptea trecută, fără să fiți văzuți?

Rachel se ridică în poziție şezîndă şi căscă uşor. Ei se strecuraseră, rîzînd, urcînd scările dinspre bucătărie, dar nu avea intenția să dezvăluie acest lucru. Asta făcea

parte din noapte, din vraja ei, şi era un lucru personal.

– Nu ştiu ce vrei să spui, minţi ea.

Ochii albastru-închis erau acum pătimaşi, cercetători.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun! Poate că ai putut să-i păcăleşti pe mama şi pe tata, dar eu nu-mi fac iluzii în ceea ce priveşte calităţile morale de fată de la ţară. Să ţii minte asta, domnişoară McKinnon.

Rachel se înroşi uşor, dar nu simţi nici o ruşine. Poate că faptul că făcuse dragoste cu Griffin nu fusese într-un moment adecvat, dar nu fusese o greşeală. Nu putea fi o greşeală.

– Îmi pare rău că nu eşti de acord, Athena, spuse ea, aruncînd într-o parte pătura subţire şi coborînd graţios din pat. Iar, acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să mă pregătesc pentru baie.

Scoţînd un sunet disprețuitor din gît, Athena îi spuse:

– Proasto. Griffin se foloseşte de tine, nu eşti decît o jucărie pentru el.

Senzaţia unei inexplicabile spaime care o chinuise pe Rachel cu două zile înainte, revenise, dar nu avea nici o legătură cu Griffin sau cu lucrurile pe care le spusese Athena.

În schimb, îi provocase o durere în ceafă. Luîndu-şi lenjerie curată, o bluză simplă din bumbac şi o fustă, Rachel o ignoră pe Athena, sperînd că aceasta va pleca.

Dar Athena se ţinu după ea în timp ce se mişca prin cameră, ca şi cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra ei în orice moment. În loc să simtă teamă, Rachel simţi o primitivă speranţă că această femeie răsfăţată, dezgustătoare va face un oarecare gest ameninţător. Ar fi fost o adevărată plăcere să se ia la bătaie cu ea, în ciuda lipsei de eleganţă.

– Crezi că te iubeşte, nu-i aşa? continuă Athena, cu patimă. Îţi închipui că se va căsători cu tine. Şi noaptea

trecută, judecînd după starea rochiei tale, probabil că te-ai tăvălit cu el pe pămînt, ca o... ca o prostituată.

Rachel se opri, cu peria de păr în mînă şi se întoarse cu faţa spre Athena, cu un calm feroce.

– Ştiu că intenţionează să se însoare cu mine, spuse ea sec. M-a cerut în căsătorie.

Pe faţa Athenei apăru o expresie şocată, dar îşi reveni repede. Frumoşii ei umeri, goi, expuşi în rochia de dantelă decoltată, se încordară.

– Înţeleg. Dar ţi-a spus oare, Rachel, că s-a lăudat cu asta? I-a spus lui Jonas.

Urmă o încordată tăcere, iar migrena lui Rachel se agrava simţitor. Ea încercă să vorbească, încercă să ignore ceea ce-i spusese Athena, dar nu reuşi.

Athena era îmbujorată de o amară victorie.

– El i-a spus lui Jonas că erai virgină atunci cînd te-a luat.

Rachel se întoarse şi apucă marginea biroului de care să se ţină. În minte auzi cuvintele lui Griffin, îl auzi spunînd acele cuvinte îngrozitoare lui Field, în ziua în care coborîseră de pe munte. Ziua în care ea părăsise Providence şi în care Griffin aproape o aruncase fizic pe puntea vaporului.

„Nu credeam că este virgină – am reuşit..."

Îşi clătină capul tăcută, dar efortul fu fără succes. Adevărul rămăsese acolo, urît şi ruşinos, Griffin îi povestise lui Jonas despre noaptea petrecută în tabăra de munte, cu siguranţă că îi povestise. Altfel cum ar fi putut Jonas să aibă cunoştinţă despre acele lucruri care se petrecuseră?

Într-o disperată dorinţă de a se linişti, mîna lui Rachel apucă minunatul colier de perle pe care i-l dăduse Griffin şi brăţara de aur. Athena era aproape, văzu gestul, văzu totul. Ea rîse, iar rîsul ei era răutăcios.

– Ţi-a făcut cadouri? Oh, Rachel, doar nu-ţi închipui

că asta are o importanţă prea mare. Tu, prostuţo, nu ştii că bărbaţii fac astfel de cadouri ca plată pentru serviciile făcute? Este mult mai civilizat astfel decît să lase bani în urma lor, după ce totul s-a încheiat.

O greaţă fierbinte îi ardea gîtul şi îşi închise ochii împotriva brutalei dureri care îi pulsa în fiecare fibră a fiinţei sale.

Athena văzu că este în avantaj şi insistă în continuare:

– Doar nu-ţi închipui că un bărbat ca Griffin s-ar putea angaja faţă de cineva ca tine, nu-i aşa? spuse ea batjocoritor. Doamne sfinte, Griffin este un bărbat bogat, instruit. Ce ar putea el să dorească de la odrasla unui tăietor de lemne?

Genunchii lui Rachel ameninţau să se îndoaie sub ea, dar făcu un ultim efort pentru a se folosi de ei.

– Ieşi de aici, Athena.

Paşii Athenei erau uşori cînd traversă încăperea, iar vocea ei era voioasă cînd ciripi un „rămas bun" bine dispus. Abia după ce uşa se închise în urma Athenei, Rachel se împletici pînă la pat unde se prăbuşi, cu faţa în jos, prea nenorocită ca să poată plînge.

Rămase întinsă multă vreme, în timp ce geamăt după geamăt se auzi în întunericul palpitînd ce îi cuprinsese inima şi mintea. Cum putuse fi atît de nebună să creadă în declaraţiile de dragoste ale lui Griffin, atît de desfrînată, încît să i se ofere aşa cum o făcuse?

Şi în schimbul unor promisiuni, un şirag de perle şi o brăţară!

Rachel se ridică în poziţie şezîndă, înnebunită să lase în urma ei această casă, împreună cu toate visurile spulberate. Împreună cu Griffin Fletcher şi lăudăroşenia lui.

Dacă va fi posibil, va părăsi definitiv Washington Teritory. Avea bani şi putea să o ia de la capăt undeva,

aşa cum o rugase încă de la început mama ei.

Mama ei. Rachel îşi închise inima împotriva a tot ceea ce reprezentase Becky McKinnon, a tot ceea ce Griffin presupusese că reprezintă. *El crede că sînt o prostituată,* se gîndi ea brusc. *Şi nu i-am dat motiv să creadă altfel.*

Făcînd un efort, Rachel îşi aranjă ţinuta. Era o baie care o aştepta la parter şi probabil un mic dejun mai tardiv. Dacă nu va apărea curînd, Joanna sau Cook vor veni să o caute.

Incapabilă să suporte gîndul de a o găsi cineva în această stare, simţindu-se ca o jucărie spartă, Rachel se strecură într-unul din halatele colorate ale Athenei şi merse pe scara din spate spre bucătărie.

Era mai tîrziu decît îşi închipuise; aproape două după-amiaza. Cook nu se vedea pe nicăieri, iar Joanna era probabil în grădină, unde era mai răcoare.

Rachel îşi luă ochii de pe ceasul pus pe raftul din bucătărie şi îşi croi drum cu fermitate spre încăperea rezervată pentru baie. Acolo, îşi scoase halatul şi intră în apa acum călduţă.

Spălatul nu mai era acum o alinare sau un lux. Oricît de mult şi-ar fi frecat pielea, ea tot se simţea murdară.

În timp ce Rachel se usca, îi veni în cap o idee groaznică, mistică. Ea concepuse un copii.

Încerca să fie raţională. Era prea devreme pentru a afirma acest lucru, nu erau semne, nu se putea ca ghinionul ei să fie atît de mare. Dar convingerea rămase neştirbită: copilul lui Griffin Fletcher creştea în ea, tocmai cînd se pregătea să dispară din viaţa lui pentru totdeauna.

Simţi un fel de minune chinuită cînd îşi puse din nou halatul peste carnea frecată şi se întoarse pe scări spre camera care fusese a ei. Acolo, se îmbrăcă încet, cu grijă, iar mintea îi era dominată de un haos total.

Rachel plînse pentru ea însăşi, pentru copilul care fusese conceput fie într-o tabără de munte, fie într-o livadă de meri.

Unde era Griffin acum? Putea ea oare spera să evadeze din această casă fără să-l întîlnească?

Ea se ruga să reuşească.

Dar mai era şi Joanna care fusese atît de bună. Rachel nu putea pleca fără să-şi ia rămas-bun, dar gîndul de a o întîlni pe această femeie atît de sensibilă o umplea de groază. Va fi imposibil să o mintă pe Joanna.

Disperată, Rachel găsi toc şi hîrtie, şi scrise în fugă, cu inima grea, un bilețel de recunoştință şi rămas-bun.

O jumătate de oră mai tîrziu, ea lăsă biletul pe masa din holul de la intrare şi ieşi pe uşa din față, ducînd nimic altceva decît o geantă brodată cu mărgele. În urmă, în camera de oaspeți, însorită, a reşedinței O'Riley, rămăseseră lucrurile pe care le venerase: perlele, brățara şi rochia de culoarea caisei.

Tocurile pantofilor ei scoteau un sunet ritmic cînd ieşi pe uşă, cu bărbia ridicată.

Athena stătea la fereastra de la etaj, privind strada. Un zîmbet surprins îi tremura pe buze cînd o privi pe Rachel cum dispare după colț. Fusese atît de uşor! Cine ar fi crezut că va fi atît de uşor?

Cu reținere, ea părăsi fereastra, intră în hol şi apoi ajunse la uşa deschisă a camerei lui Rachel. Perleie fuseseră lăsate în urmă, împreună cu brățara aia caraghioasă.

Athena le luă într-o mînă, uimită. Ce se va mai amuza cînd îi va înapoia lui Griffin aceste cadouri şi îl va privi cum reacționează la plecarea lui Rachel, văzîndu-i fața aia împietrită a lui!

Ea zîmbi. Jonas va fi încîntat.

Athena se întrerupse cînd auzi o trăsură cu echipaj care se oprea în fața casei. Nu-i putea spune lui Jonas ceea ce făcuse – își dădu ea seama deodată – dacă Rachel se îmbarca pe un vas și va dispărea pentru totdeauna, el va fi furibund. Iar răzbunarea lui Jonas era o eventualitate pe care nu i-ar fi plăcut să o ia în considerare. Jos, ușa din față se deschise și apoi se închise din nou. Ea putu auzi rîsul tatălui ei și nota lipsită de suspiciuni din răspunsul lui Griffin.

Din nou Athena zîmbi. *Nu prea ai motive de rîs, dragul meu,* se gîndi ea, ținînd încă în palmă bijuteriile lui Rachel. *Iar furia ta va fi demnă de văzut, de savurat, de ținut minte.*

Imprimîndu-și o expresie de disperare pe față, Athena puse brățara și perleie în buzunarul fustei și coborî în fugă pe scări. Era cu respirația tăiată cînd năvăli în biroul tatălui ei, unde acesta și Griffin discutau un anumit caz mai deosebit.

– Rachel a plecat! gîfîi ea, frecîndu-și mîinile, pentru a da scenei un aer de tragedie.

Griffin sări de pe sacun și se răsuci, ca o panteră gata să se năpustească asupra unei prade și să o facă bucățele. Era minunat să privești la nenorocirea încordată de pe fața lui.

– Cum? șuieră el.

Athena avu dubii în legătură cu momentul ales, în ciuda plăcerii acestei dulci răzbunări. Poate că ar fi fost mai înțelept să mai aștepte cîteva ore pentru a fi sigură că Rachel nu putea fi găsită.

– Poate că a plecat cu mama...

Dar privirea lui Griffin era amenințătoare; el nu putea fi liniștit acum, nu mai putea fi oprit. Fără să țină seama de prezența tatălui ei și de puterea zdrobitoare a mîinilor sale, el apucă umerii Athenei și o scuturâ o dată, cu putere.

– Ce i-ai spus? întrebă el, cu un mîrîit amar.

Athena nu putu decît să clatine din cap.

Griffin o străfulgeră cu privirea o clipă teribilă, apoi o împinse într-o parte şi se năpusti afară din birou fără să arunce o privire înapoi. Athena tresări cînd uşa de la intrare se trînti cu putere.

Rachel era nehotărîtă, iar capul o durea. Era ca şi cum mintea şi inima i se despărţiseră oarecum de trupul ei, incapabil să suporte durerea.

Auzi clopotele bătînd, într-un fel de cor lugubru, dar nu era sigură dacă asta era în realitate sau nu. Nimic nu mai părea real: nici iarba de sub picioare, nici vaca la o depărtare de vreo sută de picioare, nici norii uşori care se mişcau pe cer.

Ea se opri, întrebîndu-se în ce direcţie să se îndrepte. Cumva, se îndepărtase de strada principală care ar fi dus-o în josul dealului spre centrul oraşului Seattle. Banca era acolo, trebuia să ajungă la bancă şi apoi la biroul portuar.

Banca. Biroul portuar. Ea repetă aceste cuvinte în minte, ca o litanie care i-ar fi salvat sufletul şi i-ar fi îndreptat cursul. După cîteva minute, găsi din nou drumul. Oamenii treceau în grabă, în trăsuri, călare, pe jos. *Unii coborau dealul, aşa cum făcea şi Rachel, în timp ce* alţii păreau să urce. Ea se gîndi că este ciudat ca ambele categorii să fie la fel de hotărîte.

Acum se auzeau mai multe clopote şi un sunet de tunet se ridică odată cu *vîntul de iunie, rivalizînd cu* acesta.

Rachel îşi continua drumul.

Aerul era fierbinte, iar mirosul îi înţepa nările şi gîtul. Se împiedică atunci cînd un bărbat, ce ducea un copil care plîngea, trecu în viteză pe lîngă ea, aproape dărîmînd-o.

Este un incendiu, se gîndi ea calm.

Dar nu. Asta era o parte din coşmarul ei. Rachel îşi ridică bărbia şi continuă să meargă.

Sărind peste gardul reşedinţei O'Riley, Griffin văzu spirala de fum negru care se înalţa spre cerul albastru, placid, şi înjură.

John apăru lîngă el, cu geanta medicală în mînă, cu ochi experimentaţi aţintiţi asupra norului negru ce se formase în centrul oraşului.

– Haide, Griffin, spuse el, va fi nevoie de noi.

Pe Griffin nu-l interesa dacă era nevoie de el; pentru prima oară în cariera lui, el întoarse spatele întregii sale pregătiri şi îndemînări. Pînă cînd nu o găsea pe Rachel, nimic altceva nu avea importanţă.

Ignorîndu-l pe John, se avîntă într-o fugă nebunească. Cu zgomotul de clopote anunţînd incendiul în urechi, el intră în viteză în grajdul O'Riley, aruncă frîul peste capul primului cal ce îi ieşi în cale şi sări în spatele acestuia.

– Griffin! ţipă bătrînul, în timp ce el îndemna calul să pornească în galop. Griffin, opreşte-te!

După ce sări gardul, Griffin îndemnă calul să se grăbească şi se simţi uşurat cînd acesta porni în mare viteză pe deal în jos.

Griffin nu ştiu cum reuşi să navigheze prin traficul aglomerat de oameni, în direcţia părţii comerciale a oraşului; ştia numai că Rachel nu se afla printre cei care se înghesuiau pe deal în sus sau în jos. El se afla în centrul evenimentelor la numai cîteva clipe după ce plecase de la locuinţa O'Riley.

Pontius Building, o structură din lemn cu două etaje, era la baza dezastrului. Flăcările sfîrîiau prin acoperiş, aruncînd lumini roşii pe albastrul cerului.

Oamenii se adunaseră pe străzi, unii uimiţi, alţii tîn-

guindu-se sau îngroziți de frică. Bărbații și băieții încercau să asambleze un furtun cu apă. Dar focul parcă își bătea joc de slabele șuvoaie de apă ce curgeau din furtun.

Rachel, imploră Griffin, cercetînd chipurile celor din mulțime, însă fără succes. Bărbații scoteau cu forța panourile de lemn ce mărgineau *Pontius Building* la nivelul străzii, dezvăluind un adevărat infern de la subsolul clădirii. Griffin se lăsă să alunece de pe spatele calului și îl abandonă.

Flăcările se întindeau acum, îndreptîndu-se spre magazinul de băuturi. Mulțimea se trase înapoi cînd pereții cedară și apoi și butoaiele cu whisky care erau depozitate acolo. Urmară explozii și șuvoaie de alcool în flăcări se dezlănțuiră ca un ocean infernal, ducînd flăcările mai departe, spre două saloon-uri apropiate.

Era cald, insuportabil de cald, iar Griffin simți cum sudoarea îi curge pe față, se adună în mijlocul pieptului și la ceafă. Tușind, el împingea prin mulțime, cercetînd fiecare față.

Și apoi o văzu. Ea mergea împleticindu-se pe strada pavată cu lemn la o distanță de aproximativ o sută de yarzi, arătînd de parcă nici n-ar fi observat incendiul.

Griffin îi strigă numele, peste sunetul clopotelor, a țipetelor de panică și a zgomotului îngrozitor al focului. Mulțimea se deplasa, iar ea dispăru din vedere. Cu gîtul iritat de fumul gros și incredibila arșiță, Griffin își croi drum prin mulțime.

– Te rog, șopti el, ridicîndu-și ochii spre cerul învăpăiat.

Ruga îi fu ascultată. O găsi pe Rachel chircită pe o alee, strîngîndu-și geanta și privind în gol. El o apucă de umeri și o scuturâ.

– Rachel!

Încet, ea își ridică ochii spre el, iar expresia pe care o

văzu îl făcu să-i înghețe sîngele. Ea părea să nu-l recunoască.

Disperat, el o scutură din nou şi îi rosti numele.

Dar ochii violeți erau stinşi.

– Au închis banca! spuse ea, neînțelegînd.

Griffin o trase spre el, lacrimile amestecîndu-i-se cu sudoarea de pe față.

– Doamne, şopti el. Oh, Dumnezeul meu...

Se auziră alte explozii, iar oamenii țipau pe străzi. Roțile trăsurilor se auzeau bubuind pe pavajul de lemn, clopotele sunau în tot oraşul, dar Griffin Fletcher nu se mişca. El stătea liniştit, strîngînd fata în brațele sale, luptîndu-se cu o teroare care nu avea nici o legătură cu focul.

Şi apoi, în mod incredibil, Jonas apăru în față. Arăta sever, neşifonat, ca şi cum ar fi ieşit la o plimbare liniştită, ca şi cum Seattle nu s-ar fi aflat în iminentul pericol de a arde complet. El îi întinse lui Griffin geanta medicală într-o tăcută provocare.

Griffin o strîngea pe Rachel, încercînd să ignore geanta şi responsabilitatea pe care o avea.

Vocea lui Jonas era seacă:

– Dă-mi-o pe Rachel, Griffin. Lasă-mă să o iau de aici înainte de a fi rănită.

– Nu. Cuvîntul era ca un geamăt de plîns răguşit.

– Griffin.

Acesta clătină capul şi o strînse pe Rachel mai tare.

– Ai făcut jurămînt, îi reaminti Jonas liniştit.

Griffin începu să-şi revină, amintindu-şi legămîntul făcut. Încet, el îi dădu drumul lui Rachel care era amețită, lipsită de grai.

Jonas o trase de la el cu precauție, ca un om care încerca să scoată o bucată de carne din ghearele unui leu.

– O să am grijă de ea, Griffin. Jur pe tot ce au

însemnat mamele noastre una pentru cealaltă.

Griffin închise ochii un moment, apoi îi deschise din nou pentru a constata că Jonaș și Rachel plecaseră.

Cu geanta medicală în mînă, Griffin se întoarse în sălbătica confuzie ce înconjura incendiul. Nu avea altă soluție decît să aibă încredere în Jonas; nu era altă soluție. Doctorul din el, înlănțuit pentru o perioadă de timp într-o parte întunecată a minții sale, deveni din nou stăpîn pe sine.

Vîntul venea acum din nord-est. Focul se îndrepta acum spre *Commercial Mill,* o altă clădire comercială, și spre Operă. Lucrători disperați pompau apă din golf, urcîndu-se pe acoperișul fumegînd cu pături și saci uzi pe ei.

Griffin îngenunche în marea de oameni pentru a îngriji brațul ars al unui pompier.

– Ce naiba s-a întîmplat? întrebă el, cînd deschise geanta și începu o activitate care nu-i solicita mintea.

Pompierul avea dureri, dar el era agitat într-un anumit fel.

– Cineva a vărsat niște lipici pe o sobă, doctore, spuse el. Apoi, incredibil, el începu să rîdă. Iar șeful este plecat. Ghici unde este șeful pompierilor? Este la San Francisco, unde învață noile tehnici.

Griffin își termină treaba.

– Du-te acasă, spuse el, ridicîndu-se și întorcînd ochii care îl usturau spre docuri.

Un motor cu aburi era staționat pe doc, în spatele clădirii *Colman,* dar fluxul scăzuse și pompele reușeau să absoarbă puțină apă din golf. Mai rău, furtunurile erau prea scurte.

Clătinînd din cap, Griffin se întoarse și privi spre centrul înroșit de foc. Se auzi un bubuit și clădirea *Colman* se prăbuși.

O femeie trăgea de mîneca cămășii lui Griffin.

– Doctore... domnule, eşti doctor, nu-i aşa? Este soţul meu...

Griffin o urmă prin mulţimea care devenea tot mai deasă pentru a găsi un bărbat de vîrstă mijlocie căzut la pămînt, lîngă roata unei trăsuri. Era atît de multă gălăgie, încît chiar şi prin stetoscop de-abia reuşi să audă bătăile inimii bărbatului.

– Primarul a preluat comanda acum, spuse cineva.

Griffin se ridică, cu faţa spre femeie.

– Soţui tău va fi în ordine, dacă îl scoţi de aici. Este surescitat.

– Voia să privească...

Griffin era nerăbdător; ochii se îndreptară spre trăsură.

– O să te ajut să-l ridici. Scoate-l de aici.

Dinamita fusese pusă sub *Palace Restaurant,* în speranţa de a crea o groapă de foc. Caii înhămaţi la trăsură jucau speriaţi în momentul cînd explozia se auzi cu ecou în aerul ceţos, dar femeia, cu soţui încă leşinat lîngă ea, reuşi să-i stăpînească.

Griffin privi cu uimire cum focul se strecura peste ruinele restaurantului, întinzîndu-se spre golf.

29

Griffin umblă mult timp, ajutînd acolo unde putea, tratînd cu competență pe pompieri şi pe spectatorii care fuseseră victime ale agitației şi ale fumului.

Un băiat apăru lîngă el, zîmbind privind spectacolul tulburător.

– Este teribil, nu-i aşa? spuse el cu ochii măriți. Se poate vedea fumul foarte clar de la Tacoma.

– Grozav! se răsti Griffin, slăbit pînă la epuizare din cauza căldurii şi a îngrijorării pentru Rachel. Oare era ea în siguranță? Sau o supusese de bunăvoie unui *pericol* cu mult mai mare decît cel al incendiului, predînd-o în mîinile lui Jonas?

– Da, domnule! continuă băiatul, fără să ia în seamă încordarea lui Griffin. Poți să auzi flăcările trosnind şi bubuind în tot golful.

Griffin îşi scoase ceasul din buzunarul de la vestă şi îl consultă. Ora patru, iar bătălia era pierdută.

Clopotele bisericilor băteau, iar sirenele vapoarelor sunau de-a lungul malului golfului. Sunetul permanent al sirenelor îi declanşase o puternică durere de cap.

Începuse fuga. Negustorii îşi scoteau lucrurile în stradă şi le încărcau în căruțe. Alții, care nu aveau căruțe, îşi scoteau registrele contabile pe brațe, în timp ce

alții se împiedicau încărcați cu cutii și boccele. De-a lungul cheiului vapoarele acceptau ce marfă puteau, spre păstrare, după care navigau spre ape mai adînci.

Iadul se gîndi Griffin cu amărăciune. *Cine și-ar fi închipuit că iadul se afla chiar aici în Seattle?*

Acest gînd îl duse spre alte griji. Oare Field și proaspăta lui soție erau undeva pierduți în acest infern? Griffin se îndreptă în direcția tribunalului; hotelul se afla chiar în spatele acestuia.

Oamenii scoteau în stradă paturi și oale de noapte și copii mici în timp ce tribunalul era cuprins de o panică organizată. Deținuți cu lanțuri erau aduși sub escortă de la subsol, în timp ce o mică echipă încerca să stropească acoperișul și pereții tribunalului. Funcționari grăbiți fugeau cu brațele pline de dosare, în timp ce negustorii-jurați, își părăseau posturile și dădeau fuga să-și salveze prăvăliile și mărfurile.

Griffin privi, fără să încetinească pasul, cum un tînăr se urcase pe acoperiș și începuse să-l ude cu găleți de apă transmise din mînă în mînă.

Fawn ajuta pe un patron îmbujorat să ducă registrele contabile și pături la o căruță care aștepta afară, atunci cînd Griffin ajunse la micul hotel.

El o apucă de braț.

– Unde este Field?

Ochii mari, căprui ai lui Fawn erau plini de îngrijorare în timp ce privea spre zona comercială în flăcări.

– Este aici jos pe undeva.

Teama lui Griffin pentru prietenul lui făcu să-i ascută vocea ca muchia unui brici.

– Ce idiot, tocmai acum și-a găsit momentul să salveze suflete!

Fawn Hollister îi aruncă o privire, ca și cum ar fi vrut să-l pocnească. În loc de asta, aruncă lucrurile, pe care le ținea în brațe, în căruță și se răsti la el:

– El ajută, Griffin. Aşa cum faci şi tu de altfel, după cum se vede.

Griffin se uită în jos la el însuşi, fără să fie impresionat de funinginea care îi acoperea hainele, mîinile şi probabil faţa.

– Îmi pare rău.

Se auzi un alt bubuit în momentul în care acoperişul şi clopotiţa bisericii *Trinity,* aflată peste drum de tribună, se prăbuşiră. O serie nesfîrşită de bubuituri se auziră în momentul în care explodară nişte cantităţi de muniţii aflate în magazine învecinate, iar zgomotul accentua sentimentul că se ducea un război groaznic.

Mîna lui Fawn se ridică pentru a-i atinge faţa.

– Ştiu că ai avut intenţii bune, spuse ea, vocea ei încercînd să acopere zgomotul asurzitor.

El îşi puse mîna peste a ei şi o întrebă:

– O să fii în ordine?

Fawn aprobă din cap.

Străzile erau acum blocate de căruţe, cînd Griffin îşi croi drum în direcţia focului. Privi spre ceea ce-i păru o mie de feţe şi văzu o mie de coşmaruri diferite.

Bătălia se mutase acum în Yesler Way. Un trecător îl informă pe Griffin că primarul ordonase ca barăcile sau casele de pe acea stradă să fie dărîmate sau dinamitate. Chiar şi panourile de lemn de pe pavajul străzilor era smuls.

Dar vîntul serii se întetea şi duse focul mai departe, peste groapă, spre Skid Road. Griffin privi neputincios cum ardea în flăcări faimosul centru al viciilor, făcîndu-le pe prostituate şi pe barmani să se amestece în confuzia generală de pe stradă. Erau tot mai multe cazuri de extenuare din cauza arşiţei, mai multe arsuri, mai multe accidente cauzate de nebunia mulţimii care se înghesuia. Înainte de ora opt, soarele roşu apuse în spatele munţilor.

Deasupra, cerul avea o strălucire stranie, lumina focului împrumutînd o ciudată culoare pîlcului de nori.

Griffin îşi continuă munca, pierzînd noţiunea timpului, uitînd de tot în afară de ceea ce făcea. Nu-i întîlni nici pe John O'Riley, nici pe Field în orele ce urmară, dar ştia că erau pe undeva prin apropiere.

Pînă la ora trei dimineaţa, focul se consumase de la sine. Distrugerea era aproape totală; toate fabricile şi cheiurile între străzile Union şi Jackson fuseseră transformate în ruine sfîrîitoare, iar aproximativ douăzeci şi cinci de grupuri de clădiri zăceau devastate. Mort de oboseală, Griffin se împletici urcînd dealul spre locuinţa O'Riley. Mintea, la fel ca şi inima, o luaşe la fugă înainte, făcînd ca drumul să fie tot mai chinuitor. Oare Jonas o dusese pe Rachel acolo?

Griffin spera că da şi apoi, contrazicîndu-se, spera că nu făcuse asta. Athena era acolo şi el era sigur că ea era responsabilă pentru starea de spaimă îngrozitoare în care se afla Rachel.

Îşi continuă drumul.

Erau familii întregi care îşi făcuseră tabăra la colţuri de stradă, cu bunurile adunate în jurul lor.

Fiecare pajişte adăpostea parţial pe cei rămaşi fără casă şi Griffin putu vedea şoproane prinse de trunchiuri de copaci sau de pereţi înnegriţi de case.

Cei care erau mai norocoşi dormeau în corturi, alţii îşi găsiseră refugiu în tufişurile de ferigă de pe marginea drumului.

Griffin merse în zigzag printre corturile improvizate, avînd grijă să nu calce pe cei care nu aveau adăpost.

În cele din urmă, casa de cărămidă apăru. Griffin se grăbi, atras de luminile care veneau de la geamurile primului etaj.

Uşa din faţă se deschise cînd Griffin ajunse acolo, iar în prag stătea Joanna O'Riley, îmbrăcată, palidă de oboseală şi îngrijorare.

– Slavă Domnului, spuse ea cu un început de plîns, după care îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui, ţinîndu-l de parcă s-ar fi temut să nu dispară.

În spatele ei apăru Field Hollister, umbra lui înălţîndu-se ca un spectru acoperită de funingine în lumina slabă a holului de la intrare. El dădu din cap în semn de salut, dar Griffin îi observă agitaţia.

– Rachel este aici? întrebă el răguşit.

Joanna se trase înapoi, confirmîndu-i.

Field nu avu nici o reţinere; privirea lui ardea ca un foc, sfredelindu-l pe Griffin cu privirea.

– Este în camera ei.

– Vreau să o văd, şopti Griffin, încercînd să treacă de bariera moale, tremurîndă a trupului Joannei.

Field fu cel care îl opri, apăsîndu-şi o mînă pe pieptul lui.

– Ai făcut destul, Griffin, spuse el.

– Dar...

Mîna lui Filed nu se mişcă, în schimb apăsarea se înteţi.

– Nu, Griff. Fawn este cu ea, las-o în pace.

Field şi Joanna îl apucară fiecare de cîte un braţ, şi printr-un acord tacit, îl conduseră spre spatele casei. Podeaua din salon şi sufragerie era ticsită cu refugiaţi care dormeau acolo înfăşuraţi în pături.

Pînă cînd ajunseră în bucătărie, Griffin îşi refăcuse oarecum înfăţişarea. Bău cafeaua fierbinte pe care Joanna i-o întinse, după care mîncă două sandviciuri mari cu şuncă.

Vocea lui era încă aspră cînd vorbi:

– Spune-mi Field. Spune-mi de ce nu vrei să o văd pe Rachel?

Field şi Joanna schimbară o privire, iar aceasta părăsi încăperea în tăcere.

Aproape un minut, singurul zgomot din cameră fu ticăitul vechiului orologiu aşezat pe un raft.

– Ei bine? şuieră Griffin în cele din urmă, servindu-se cu o altă cană de cafea de pe sobă şi aşezînd-se din nou la masă.

Filed îşi încrucişă braţele pe piept. Materialul cămăşii sale era sfîşiat şi pătat de funingine, deşi mîinile şi faţa îi erau frecate şi luceau ca de obicei.

– Îţi aminteşti de noaptea în care i-ai povestit lui Jonas că te-ai culcat cu Rachel? Ei bine, se pare că Jonas i-a spus Athenei, care bineînţeles, nu s-a putut abţine să nu transmită mai departe. Dacă am spune că Rachel nu a primit cu plăcere această veste, ar însemna o subapreciere epocală.

Griffin gemu.

– Doamne, doar nu-şi închipuie că...

– Dar ce crezi că îşi închipuie? întrebă Filed, şoapta lui sunînd în cameră cu ecou, ca împuşcătura unei arme.

Griffin se ridică în picioare, se împletici uşor şi se apucă de spătarul scaunului.

– Am să-i spun... am să-i explic...

Filed nu se mişcase de pe sacunul lui, dar ochii lui albaştri loviră ameninţător.

– O s-o laşi în pace, Griffin. Este în stare de şoc.

– Nu.

– Ba da, îl corectă Field. Stai jos înainte să cazi pe faţa ta de prost.

Griffin căzu în scaun.

– Dacă vrei bătaie, Field, asta se poate aranja.

– În momentul de faţă nu ai putea învinge nici o bătrînă doamnă. Bea-ţi cafeaua şi vom găsi un loc pentru tine unde să dormi.

Tristeţea, oboseala, totul era amestecat în Griffin, producîndu-i o stare deosebită, similară cu beţia.

– Îţi aduci aminte de ultima dată cînd ne-am bătut, Field? Eram copii, ne rostogoleam în noroi în faţa bisericii tatălui tău. Tatăl tău şi al meu au stat şi au privit, pînă cînd s-a terminat. După aceea ne-au tîrît pînă în

pădure şi ne-au bătut zdravăn.

Field îşi rostogoli ochii, dar un zîmbet îi apăru la colţul gurii.

– Aş fi putut să te învîng dacă nu mi-ai fi aruncat cu apă plină de noroi în faţă.

– La naiba, răspunse Griffin. Îţi eram superior încă de la început.

– Dar de fapt de ce ne luasem la trîntă?

Griffin ridică din umeri.

– Cine mai ştie?

În ciuda aparenţelor, Field rîse.

– Bea-ţi cafeaua! ordonă el.

Cu calm, Griffin se supuse.

Era tîrziu cînd se trezi dimineaţa următoare; soarele era fierbinte pe faţa lui, obligîndu-l să deschidă ochii. Un moment Griffin fu confuz, dar apoi privi la hainele sale pătate, negre de funingine şi îşi aminti totul: focul, schimbul de cuvinte cu Filed, Rachel.

Se ridică în poziţie şezînd pe canapeaua lui John şi îşi feri ochii împotriva soarelui şi observă cruda normalitate a biroului însuşi. Capul îl durea, gîtul îi era iritat, iar stomacul îi tresălta.

Ca printr-o diabolică coincidenţă, Athena apăru în faţa lui, arătînd proaspătă şi veselă într-o rochie de vară.

– Bună dimineaţa, Griffin, ciripi ea.

Griffin se clătină pe picioare.

– Du-te dracului, răspunse el, în timp ce senzaţia de greaţă se accentua considerabil.

Athena nu manifesta nici o intenţie de a pleca undeva.

– Rachel se simte mai bine, spuse ea. Vorbeşte cu o persoană pe nume Fawn şi îşi aminteşte totul. Absolut totul. Ghici despre cine se interesează, Griffin?

Cînd Griffin nu spuse nimic, Athena se grăbi, savurînd victoria:

– Jonas. Singura persoană pe care doreşte să o

vadă, în afară de mama şi de indiana aia, este Jonas. În mod cert, Griffin Fletcher ea nu doreşte să te vadă.

Griffin se împletici spre o masă laterală, unde un suflet grijuliu îi lăsase prosoape şi un vas cu apă călduță. El îşi spălă şi îşi uscă fața şi mîinile înainte de a răspunde:

– Presupun că trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta, nu-i aşa?

Athena zîmbi, ca un copii răsfățat.

– Da, într-adevăr.

Griffin îşi înfăşură prosopul murdar în jurul gîtului.

– De ce?

Ea îşi ridică bărbia, iar ochii albaştri luciră.

– Pentru că te iubesc.

Ironia acelor cuvinte îl îmbolnăvi şi mai tare pe Griffin.

– Pentru că tu mă iubeşti pe mine, repetă ea, cu o şoaptă răguşită, sălbatică.

– Eşti bolnavă, Athena. Iar dragostea este o onoare de care mă pot lipsi.

– Am dreptul să lupt pentru ceea ce – sau pentru cine – doresc!

Griffin îşi clătină încet capul, într-o negare intenționat crudă.

– Nu aş dori afecțiunea ta nici pentru Jonas, Athena. *Dragostea* ta este un lucru criminal, distructiv.

Athena tremura.

– Oh, Griffin, nu spune asta...

– Nu am terminat, mîrîi el în clipa în care John O'Riley îşi făcea intrarea în încăpere. Dacă ai atîțat-o pe Rachel împotriva mea, Athena, am să te ucid cu propriile mele mîini!

– Doamne sfinte! țipă bătrînul, în timp ce fiica lui se răsuci, înăbuşită de istericale şi părăsi camera. Griffin, ți-ai pierdut mințile?

Griffin trecu pe lîngă John, nebun de furie.

– Am vorbit foarte serios!

– Griffin! zbieră John din uşa biroului.

Dar Griffin nu se opri, nu se întoarse. La mijlocul scărilor se întîlni faţă în faţă cu inaccesibilul Field Hollister.

– Nu poţi merge acolo sus, Griffin.

– La naiba, Field...

Filed îşi desfăcu braţele.

– Vorbesc serios, Griffin. Rachel nu vrea să te vadă.

– Ei bine, o să trebuiască! ţipă Griffin, revoltat şi înspăimîntat. Pleacă din calea mea!

– Nu, Griffin.

Ochii albaştri ai lui Field luciră cu hotărîre şi se mişcară spre cineva sau ceva care era chiar în spatele capului prietenului său. Îmi pare rău.

Griffin zbieră şi se năpusti spre abdomenul lui Filed ca un taur înfuriat. Instantaneu, mîini, mîini de care nu putu scăpa, îl prinseră.

– Fiţi atenţi la picioarele lui, spuse Filed cu calm.

Griffin se lupta, dar chiar dacă mintea lui părea să explodeze de nebunie şi de furie, nu ar fi folosit picioarele. Nu împotriva lui Field.

– Să te ia naiba! urlă el.

Bărbaţi nevăzuţi îl stăpîniră şi îl traseră în jos pe scări. Înainte de a putea vedea feţele lor, unul dintre ei îi puse o cîrpă înmuiată peste faţă. Mirosul era neîndoielnic: cloroform. El se luptă nebuneşte, dar era prea tîrziu.

Erau lacrimi – ar fi putut să jure acest lucru – care luceau pe faţa lui Field Hollister, cînd se aplecă peste el.

– Îmi pare rău, Griffin.

Griffin îşi simţi limba în gură umflată şi uscată. Se luptă cu întunericul crescînd din mintea lui, dar acesta îl copleşi, cufundîndu-se într-o lume de coşmar, în neant.

Rachel nu-şi putu închipui ce anume declanşase zarva. Acum, după ce se odihnise, se simţea foarte bine – fizic, cel puţin. Emoţional, o durea atît de mult, încît ar

fi vrut să se zvîrcolească.

Fawn stătea pe marginea patului, aşezînd o cîrpă răcoroasă pe fruntea lui Rachel. În depărtare, se auzeau ţipete şi sunetul unei bătăi înfundate.

Rachel observă că Fawn închise ochii pînă cînd tărăboiul se termină.

– Ce se întîmplă?

Fawn se încruntă.

– Nimic, Rachel. Sînt mulţi oameni în casă, asta-i tot. Familia O'Riley probabil că a cazat jumătate din locuitorii oraşului Seattle, în noaptea trecută.

Rachel se aşează în pat.

– Griffin! Ăsta a fost Griffin.

Soţia lui Field Hollister o împinse înapoi pe perne, cu mîini puternice.

– Poate că a fost Griffin, Rachel. Dar nu îi vor face rău.

Rachel îşi întoarse capul într-o parte, cu lacrimi ce i se adunaseră în ochi. De ce să-i pese dacă îi vor face rău sau nu lui Griffin, după ce s-a folosit de ea? Dar îi păsa şi era speriată.

– Îl urăsc, şopti ea.

Mîna lui Fawn îi prinse una din mîini.

– Ştii că asta nu este adevărat, Rachel. Mai tîrzlu, va fi timp pentru discuţii pentru a clarifica totul. Dar acum trebuie să te odihneşti.

Rachel simţi un suspin de plîns dureros în gît.

– El s-a lăudat în legătură cu mine, Fawn...

– Prostii. Îl cunosc pe Griffin Fletcher de o viaţă; nu ar face aşa ceva.

– Dar a făcut-o, insistă Rachel nefericită.

Fawn era neînduplecată.

– Trebuie să fie o neînţelegere.

Cît ar fi vrut Rachel să creadă că era aşa, dar nu prea reuşea acest lucru.

Ea lăsase prea mult timp ca dorinţele să se confunde

cu realitatea, iar acum era într-o situație fără ieşire.

– Cred că există un copil, şopti ea.

– Sst, spusè Fawn. Apoi începu să cînte încet, într-o limbă pe care Rachel nu o înțelegea.

Somnul veni, iar cînd Rachel se trezi, camera era întunecată. Ea crezu că îl vede pe Griffin stînd lîngă patul ei, crezu că îi aude vocea răguşită, blîndă, care îi vorbea.

– Te iubesc, Rachel McKinnon. Am nevoie de tine.

Visul continua de parcă ar fi fost realitate, cînd el se aplecă şi o sărută pe obraz. Rachel simți că ochii i se umplu de lacrimi, dar ea nu putea vorbi de teamă să nu destrame vraja, aducînd o realitate care să nu-l cuprindă şi pe Griffin Fletcher.

Ea nu fu surprinsă cînd el plecă din nou, la fel de repede cum venise. Oamenii din vise făceau astfel de lucruri.

Agil, în întuneric, Griffin se întoarse în biroul lui John şi îşi reluă rolul de prizonier.

– Eşti un gardian al naibii, spuse el, întinzîndu-se din nou pe canapea.

Jonas înțepeni în scaunul său, trezit brusc.

– Ce...

– Nimic, spuse Griffin.

Dar Jonas se trezise acum şi se aplecă să vorbească. El se scotoci după chibrituri şi aprinse o lampă cu cherosen de pe biroul lui John.

– De cît timp eşti treaz? întrebă el.

Griffin zîmbi uşor.

– Destul.

Jonas blestemă, apoi îşi turnă o porție din cel mai bun coniac al lui John.

– M-am ținut de cuvînt, Griffin, spuse el după o lungă pauză.

Griffin aplaudă, zîmbind diabolic.

– O nimica toată, avînd în vedere că ştiai că ţi-aş tăia pipota dacă nu a-i face-o. Dacă stau şi mă gîndesc bine, poate că ar trebui s-o fac oricum.

Jonas îi întoarse spatele şi privi întunericul din spatele ferestrelor.

– Nu vrei să renunţi nici cinci minute, ticălosule? Uneori sînt atît de obosit de toată lupta asta.

Griffin îşi încrucişică picioarele şi pretinse că se odihneşte.

– Eşti un şarpe, Jonas. Şerpii nu obosesc; ei numai îşi încălzesc sîngele rece la soare.

– Sîntem veri, Griffin, insistă Jonas, fără să se întoarcă de la fereastră. Mamele noastre au fost cele mai apropiate surori. Ce s-a întîmplat între noi?

– Sînge rău, remarcă Griffin, ridicîndu-se. Sau poate că a fost faptul că te-ai culcat cu femeia pe care ştiai că o iubesc eu.

Jonas se întoarse încet pentru a-l privi pe vărul său.

– Iar acum ai vrut să întorci favorul, nu-i aşa?

Griffin îşi aminti trădarea veche, lăudăroşenia nebunească care probabil că-l costase dragostea lui Rachel.

– Nu, spuse el.

Nevoia de a-l crede apăru clar pe faţa chinuită a lui Jonas. Griffin îl văzu pe vărul său că acceptă minciuna şi o consideră un adevăr.

30

Sîmbătă dimineața lucrurile se calmaseră considerabil în gospodăria O'Riley. Deşi Jonas şi Griffin erau încă acolo, Rachel îi evita pe amîndoi în mod conştient. Refugiații plecaseră înapoi la resturile arse care le mai aparțineau, iar soții Hollister se întoarseră la Providence pentru a se ocupa de turma lor. Athena era atît de supusă, încît părea absentă, chiar atunci cînd şedea la masa din sufragerie vizavi de Rachel, sau trecea pe lîngă ea pe coridor.

Rachel nu era nici ea mai sociabilă; se părea că un soi de vată groasă se aşezase pe mintea şi pe inima ei, izolînd-o de realitățile cu care nu se putea confrunta. Ea nu făcea nici o încercare să se elibereze de această stranie amorțeală, ştiind că, prea curînd, aceasta va face loc durerii care era în aşteptare.

Să facă o plimbare după-amiaza cu trăsura fu ideea Joannei şi deşi perspectiva nu generă nici rezistență, nici entuziasm din partea lui Rachel, ea acceptă să meargă.

Vremea era blîndă, iar soarele avea o culoare arămie. Norii, care păreau făcuți din puf, alcătuiau o traiectorie sinuoasă pe cerul azuriu, iar golful strălucea, stropit cu argint şi aur. Mai era încă o urmă de fum în aer,

amestecat cu mirosul de lemn ars.

Cînd trăsura coborî dealul, întreaga privelişte a distrugerii oraşului îi apăru lui Rachel cu o claritate zdrobitoare.

Cheiurile erau arse şi înnegrite, sau dispăruseră în totalitate; în schimb zona comercială, cu excepţia unor ruine din cărămidă dezgolite în mod patetic, era complet distrusă. Era oare posibil ca ea să fi fost chiar în mijlocul acestui dezastru, aşa cum îi spusese Joanna şi să nu-şi amintească nimic?

Rachel respiră adînc şi lacrimi de şoc îi tremurau în voce cînd vorbi:

– Oh, Joanna, este ca şi cum lumea s-ar fi sfîrşit...

Vocea Joannei era blîndă, înţeleaptă:

– Priveşte din nou, Rachel.

Acum, ea văzu ceea ce Joanna dorise ca ea să vadă: corturile care se ridicau din dărîmături, într-un fel sfidînd realitatea; steagurile federale şi teritoriale fluturau lîngă tribuna mînjită de funingine, dar triumfătoare; zîmbetele negustorilor care îşi vindeau bunurile şi serviciile direct din căruţe şi sub prelatele de pînză.

– Priveşte la Seattle! o îndemnă Joanna cu blîndeţe. Priveşte cum încearcă să se ridice din nou pe picioare!

Ceafa lui Rachel era încordată şi o lacrimă îi alunecă, gîdilînd-o, pe obraz. Ea o şterse.

– Te simţi învinsă, Rachel? continuă Joanna, o provocare calmă ridicîndu-se în vocea ei. Sau vrei să te angajezi în luptă, aşa cum face şi Seattle?

Un suspin de plîns îi ieşi din gît, dar provocarea nu putea fi ignorată. Foarte bine. Banii îi pierduse, magazinul de modă unde îşi comandase haine dispăruse, casa domnişoarei Cunningham probabil dispăruse şi ea, împreună cu toate lucrurile pe care le lăsase acolo. Dar ea avea încă locuinţă şi era încă o fată de tăietor de lemne, pregătită să înfrunte viaţa.

Îşi ridică bărbia şi întîlni privirea Joannei.

– Am să lupt, spuse ea.

– Bine, răspunse Joanna, cu ochii ei albaştri, calzi fixaţi pe faţa lui Rachel.

– Mă întorc la Providence, anunţă Rachel, deşi nu fusese întrebată. Da, adăugă ea după o scurtă pauză, mai mult pentru sine decît pentru Joanna. Da, mă duc înapoi.

Joanna nu spuse nimic şi păru absorbită de reconstrucţia care se desfăşura în tot oraşul. Un mic zîmbet îi apăru în colţul buzelor, iar ochii albaştri erau foarte luminoşi.

Rachel îşi analiză hotărîrea.

Aşa cum banii ei erau pierduţi, la fel era şi visul ei de a deveni soţia lui Griffin Fletcher. În schimb, solida clădire din Providence îi aparţinea încă, la fel ca şi minuscula şi infinit de preţioasa viaţă care se cuibărise în fiinţa ei.

Viaţa va fi dură pentru ea şi copilul ei, dar va fi şi bună. Rachel McKinnon va avea grijă de asta.

O mulţime de presimţiri rele i se iviră în minte. Peste cîteva luni sarcina ei va fi vizibilă pentru toţi, iar într-un oraş ca Providence, mai ales, asta va însemna scandal.

Fără îndoială că se va întîlni deseori cu Griffin. Oare el nu va ghici că copilul care îi îngroşa talia era al lui?

Rachel se hotărî să rezolve această problemă cînd se va confrunta cu ea. După toate probabilităţile, atunci cînd condiţia ei va fi observată, Griffin va fi deja căsătorit cu Athena şi total indiferent la ceea ce făcea proprietara *Pensiunii McKinnon.*

Deoarece toate aceste lucruri îi frămîntau mintea, chiar după ce trăsura se oprise cu o smucitură în faţa casei O'Riley, iar Rachel se retrase în grădină pentru a chibzui, apariţia lui Jonas o luă complet prin surprindere.

Ea tresări cînd îl văzu şi simţi că i se îmbujorează

obrajii. Oare ce gîndea el acum, cînd Griffin se lăudase că o posedase atît de complet?

– Jonas, rosti ea, nefericită.

El zîmbi. Mîinile lui se odihneau confortabil în buzunarele pantalonilor, iar cămaşa albă îi era deschisă la gît. Atunci cînd vorbi, tonul lui era uşor, dar surprinzător de direct:

– Îmi închipui că aventura ta cu Griffin s-a încheiat.

Culoarea lui Rachel se accentuă, iar ea îşi împreună mîinile în poală, coborîndu-şi capul.

– Da, spuse ea cu tristeţe.

Brusc, Jonas se aşeză pe bancă lîngă ea. El era atît de aproape, încît ea îi simţi mirosul de colonie precum şi îngrozitoarea încordare din interiorul lui.

– Rachel, poate este prea devreme să-ţi spun, dar crudul adevăr este că dacă nu o fac, am să înnebunesc. Te iubesc, vreau să fii soţia mea.

Banca din grădină păru să se încovoaie sub ei; capul lui Rachel vîjîia, iar stomacul i se făcu ghem.

– Ce? reuşi ea să spună în cele din urmă.

Mînecile cămăşii lui Jonas erau suflecate aproape pînă la cot; cînd se întinse şi îi luă mîna lui Rachel, ea putu vedea perişorii aurii care îi străluceau pe braţ.

– Puştoaico, vrei să te uiţi la mine, te rog? Încerc să-ţi fac o declaraţie, iar tu nu-mi uşurezi sarcina.

Nu avea altă ieşire; peste o clipă, el va întinde mîna, îi va ridica bărbia şi o va obliga să se uite la el. Ea îi întîlni ochii ştiind că ai ei erau plini de lacrimi.

– Oh, Jonas, nu, te rog, nu.

O mică durere luci în adîncurile ochilor aurii.

– Trebuie. Puştoaico. Opţiunile mele sînt limitate: ori devii a mea, ori îmi pierd minţile.

Mută, Rachel clătină din cap. Dar Jonas îşi continuă mişcarea, cu degetele lui strînse şi reci pe bărbia ei, într-o strînsoare aproape dureroasă.

– Dumnezeu să mă ajute Rachel, ştiu că îl iubeşti pe Griffin, ştiu că îl doreşti. Dar trebuie să înţelegi că el încă aparţine Athenei.

Pe Rachel o cuprinse disperarea, aşa cum focul devastase Seattle. Îşi înghiţi involuntar un ţipăt de durere şi aprobă din cap.

Mîna lui Jonas se îndepărtă de faţa ei, iar ea avu impresia că îşi vede propria dezolare oglindită în trăsăturile lui frumoase, regulate.

– În ciuda lucrurilor pe care probabil le-ai auzit despre mine, voi fi cel mai devotat soţ, Rachel. Te voi iubi, te voi ocroti...

O a treia voce interveni, pe neaşteptate, dură, duşmănoasă:

– Te va înşela, va ucide pe oricine şi orice îţi este drag.

Griffin. Inima lui Rachel se zbuciumă ca o sălbăticiune prinsă într-o capcană din care nu putea scăpa, dar nu putea să se uite la el.

Jonas sări în picioare; cu coada ochiului, Rachel văzu cum el încleştează pumnii.

Vocea lui Griffin era joasă, ameninţătoare:

– Căsătoreşte-te cu el, Rachel şi te vei căsători cu omul care l-a ucis pe tatăl tău cu sînge rece.

Lumea se învîrtea în jurul lui Rachel, şi ea simţi cum fierea i se urcă pînă în gît, arzînd-o.

– Nu! ţipă ea, deşi un instinct primitiv, ascuns în cele mai adînci colţuri ale inimii sale acceptau cuvintele ca fiind adevărate. Ea se ridică în picioare, îşi desfăcu braţele cu sălbăticie, simţind cum pumnii atinseră lăţimea dură a unui piept de bărbat.

Jonas îi apucă cu putere încheieturile mîinilor, oprindu-i loviturile. Cînd chipul lui îi apăru din nou în faţă, ea se cutremură. Vocea lui Jonas tună, ca nişte nori negri, care se ciocnesc la distanţă:

– Minte, Rachel! Oare aş putea să mă plimb în libertate dacă aş fi ucis un om?

Rachel se îndepărtă de el împleticindu-se, clătinîndu-şi capul, luptîndu-se să se elibereze din strînsoarea lui. Ea simţi apropierea lui Griffin, îi simţi prezenţa cu toate simţurile ei. El o eliberă fără dificultate din mîna lui Jonas şi o luă în braţe, ţinînd-o strîns. Se întoarse spre poarta grădinii, încă purtînd-o pe Rachel care era mută de furie.

Se auzi o uşoară bufnitură; Rachel privi cu groază cum faţa lui Griffin deveni albă, iar ea căzu odată cu el. Nu era rănită, dar Griffin zăcea nemişcat pe dalele de piatră din acea parte a grădinii, iar din ceafă îi curgea sînge. Ţipetele rămaseră ferecate în gîtul ei, în timp ce pe faţă îi curgeau lacrimile.

Ea îşi puse fruntea peste claia de păr negru ciufulit a lui Griffin, convinsă că era mort.

În acel moment Jonas o ridică cu cruzime în picioare, una din mîini acoperindu-i gura. Ea auzi ceva dur care îi căzu din cealaltă mînă, zăngănind pe piatra de la picioarele ei. Vocea lui era cea a unui nebun, ieşind hîrîit din gîtul lui:

– Ţii minte ce ţi-am spus, Rachel? În noaptea în care am fost la Operă şi apoi la hotelul meu? Ţi-am spus că atunci cînd te voi lua, vei fi pregătită. Acum, puştoaico, fie că ştii, fie că nu, eşti pregătită!

Groaza şi tristeţea o făcură pe Rachel puternică; ea se răsuci în mîna lui Jonas şi muşcă tare, pînă cînd simţi gustul de sînge.

El înjură răguşit şi o plesni atît de tare, că ar fi căzut dacă nu ar fi prins-o.

Trebuie să ţip, se gîndi ea, dar nu putu scoate nici un sunet; dacă mintea îi era calmă şi raţională, în schimb trupul ei intrase într-un fel de paralizie neajutorată, uluită.

Rachel nu putu protesta în nici un fel, în timp ce Jonas o tîrî afară din grădină, peste pajişte şi spre trăsura lui. Cînd o aruncă cu sălbăticie înăuntru, ea leşină.

Prima senzaţie pe care o simţi Griffin Fletcher fu o puternică durere în ceafă. El gemu şi o senzaţie de greaţă îi ajunse în gît.

– Stai liniştit! se rugă o voce feminină, familiară. Oh, Griffin, te rog nu te mişca!

Athena. Griffin blestemă, se ridică în mîini şi în genunchi, apoi în picioare. Grădina îi înconjura, cuprinsă de întuneric.

Trecu un moment pînă cînd privirea îi fu atrasă de piatra plată, stropită cu sînge, care se afla la cîţiva metri depărtare, după care îşi aminti. În acea clipă, el aruncă cu sălbăticie braţul Athenei într-o parte şi merse împleticindu-se spre grajduri.

Întunericul începu să se împrăştie. Spre marea uşurare a lui Griffin, el constată că încă era ziuă.

Athena îi strigă numele, iar sunetul era strident, aproape furios. Griffin îşi continuă drumul spre grajd, găsi un cal şi îl înşeuă.

El ajunsese deja la malul apei cînd îşi aminti că Jonas avea o trăsură.

Soarele era încă puternic, făcînd să i se scurgă sudoarea pe ceafă şi între omoplaţi.

Pescăruşii se năpusteau certăreţ spre cerul albastru, vapoarele treceau ducînd cu ele pasageri care priveau uimiţi la resturile arse ale oraşului Seattle.

Disperat, incapabil să gîndească normal, Griffin se lăsă să alunece din spatele calului şi începu să păşească peste noroiul presărat cu moloz, care odată fusese o stradă pavată cu lemn, ce ducea la cheiuri.

O mînă îi apucă braţul oprindu-l.

– Griff? Ce dracu'...

Griffin se răsuci, gata să lupte, dar se opri de îndată ce văzu fața celui ce vorbea.

– Malachi, rosti el închizînd ochii.

– Ce s-a întîmplat, Griffin? întrebă căpitanul de pe *Merrimaker* fața lui bătută de vînturi fiind îngrijorată. Nu prea arăți bine.

Durerea din ceafa lui Griffin era puternică, orbindu-l şi făcînd să-i tremure genunchii sub el. Încercă să se stăpînească şi cuvinte încordate de explicații îi ieşiră de pe buze.

– Unde ar putea-o duce pe fată? întrebă Malachi, cercetîndu-i fața. Dacă este undeva unde *Merrimaker* îl poate urmări, atunci jur că o vom face.

Fără grai, Griffin aprobă din cap.

O jumătate de oră mai tîrziu, *Merrimaker* prinse un vînt bun dinspre nord, care împinse vasul din golf direct în Puget Sound.

Stînd la prova, cu mîinile strînse pe balustradă, Griffin pierdu noțiunea timpului. Dar remarcă cînd trecură de West Point şi de Golful Shishole, Kingston şi Point No Point. Soarele tocmai se lupta cu piscurile masivului Olympic cînd *Merrimaker* ocoli Foulweather Bluff şi intră în gura Canalului Hood.

Apa era adîncă în portul Providence, dar nu era flux, aşa încît *Merrimaker* aruncă ancora la aproape un sfert de milă de țărm. Griffin ar fi înotat distanța dacă Malachi Lindsay nu i-ar fi indicat un mijloc mai bun.

După ce îi mulțumi prietenului său, Griffin coborî pe o frînghie pînă la barca lăsată la apă într-o parte a vasului. Trei marinari din echipaj erau deja acolo, ținînd barca în echilibru.

După ce Griffin îşi ocupă locul lîngă una dintre cele patru vîsle, ei se împinseră în *Merrimaker* şi începură să vîslească în direcția țărmului. Efortul acestei trude fu ca un balsam pentru mintea tulburată a lui Griffin.

La mai, el urcă scara de lemn familiară, făcu cu mîna echipajului bărcii în semn de mulțumire şi păşi de-a lungul cheiului îndreptîndu-se spre o mulțime de trecători curioşi să afle veşti despre marele incendiu.

Griffin îi ignoră şi, cu calm, fură iapa cenuşie a învățătorului care se afla în fața magazinului general.

Calul era lent, după cum i se păru lui, dar el sări din spatele acestuia, în fața casei impunătoare a lui Jonas, cînd observă calul care era acoperit de spumă.

Porni pe alee, traversă veranda cu paşi mari şi deschise cu piciorul ambele uşi. Acestea se izbiră de pereții interiori, cu sunet răsunător.

– Jonas! strigă Griffin, oprindu-se în holul cu podea de marmură.

El se pregătea să controleze camerele de la etaj, cînd apăru doamna Hammond, tremurînd şi frămîntînd în mîini marginea şorțului ei scrobit.

– Nu sînt aici, doctore Fletcher. Şi ăsta este purul adevăr.

Griffin se clătină puțin, datorită furiei şi a stării sale precare.

– Spune-mi! se răsti el.

Bărbia doamnei Hammond tremura.

– Au plecat să se căsătorească. Ai ajuns prea tîrziu.

Griffin se luptă să-şi recapete stăpînirea de sine şi reuşi. Nu puteau să fie la singura biserică din Providence; el ştia asta. Field nu ar fi putut fi niciodată convins să oficieze această ceremonie. Asta lăsa ca singura posibilitate să fie casa judecătorului Sheridan de pe strada principală.

Clocotind, Griffin se răsuci şi se întoarse la iapa extenuată care tremura lîngă parul unde o legase. Nu-şi aminti nimic din drumul în oraş.

Uşa casei judecătorului Sheridan era deschisă pentru a primi căldura serii de vară, iar sunetele orgii ma-

nipulate de doamna Sheridan îl întîmpinară pe Griffin cînd abandonă calul şi sări peste gardul din ţăruşi.

Fără să se deranjeze să bată, el năvăli în salonul înghesuit, înzorzonat al judecătorului. Judecătorul de pace îl privi pe deasupra cărţuliei negre, se încruntă şi îşi înghiţi cu totul remarcile pe care voia să le facă.

– Griffin!

Jonas se răsuci, ochii lui fiind sălbatici pe faţa lui palidă. Lîngă el, purtînd o rochie albă, ponosită, care probabil apaţinea uneia dintre cele patru fiice ale lui Sheridan, era Rachel, care întoarse capul.

Ochii ei de ametist erau dilataţi, iar zîmbetul ei era cald şi confuz.

– Nu eşti mort, remarcă ea vesel.

Inima lui Griffin se strînse. El întinse braţele, iar ea veni spre el, ca un copil, încă zîmbind în felul ei ameţitor, care îţi frîngea inima.

Urmă o tăcere groaznică în cameră, după ce încetă şi ultimul sunet de orgă. Griffin o strînse pe Rachel aproape, îi cercetă ochii dilataţi, faţa îmbujorată şi simţi o sălbatică uşurare cînd înţelese că ea nu intrase în acest ritual de bunăvoie. Ea fusese drogată, probabil cu laudanum.

Judecătorul Sheridan îşi regăsi vocea tunătoare, oficială:

– Ei bine, Griffin, asta este o ceremonie legală...

Acum cînd Rachel se afla aproape, în siguranţă în curbura braţului său, furia lui Griffin explodă ca un vulcan:

– Tu, bătrîn ticălos, orb şi pompos, ăsta este un circ! Iar mireasa a fost drogată. Privirea lui se mută asupra lui Jonas, ameninţătoare, invitîndu-l la recunoaştere. Nu-i aşa, vere?

Jonas era mut, rigid de furie. Faţa lui era îmbujorată, iar în ochi avea o licărire diabolică.

Griffin făcu un semn cu mîna, iar maxilarul îi era atît de încleştat, încît durerea se întinse pe toată lungimea de la ceafă pînă într-unul din umeri.

– Nu ai de gînd să-ţi reclami mireasa, Jonas? tună el cu o voce sinistră. Sau ai o piatră pregătită pentru momentul în care mă voi întoarce cu spatele?

Jonas scoase un sunet gutural şi se aruncă. Pregătit, Griffin o împinse pe Rachel care amuţise în spatele lui şi aşteptă.

Dar judecătorul Sheridan, un bărbat solid, destul de înaintat în vîrstă, îl prinse pe Jonas de umeri şi îl ţinu cu o surprinzătoare putere. Ochii lui vicleni îl fixau pe Griffin, iar el îi permise primele cuvinte sincere din lunga şi foarte incompetenta sa carieră.

– Viaţa nu mai valorează mare lucru acum, Griffin. Ştii asta, nu-i aşa?

Zîmbetul lui Griffin fu ca o grimasă pe faţa lui care îl durea.

– Da, domnule. Cred că ştiu, spuse el politicos. Acum, dacă vrei să ne scuzaţi, o să plecăm de la ceremonie.

Jonas spuse ceva obscen şi se luptă furios, neajutorat în strînsoarea judecătorului. Doamna Sheridan, încă încremenită pe scaunul orgii, păli foarte tare şi scoase un mic ţipăt derutat.

Griffin se aplecă spre ea în chip de plecăciune, se întoarse, o luă pe Rachel în braţe şi o duse afară în lumina amurgului. Ameninţările lui Jonas îi sunară cu ecou în urechi tot drumul pînă la Tent Town.

El nu acordă nici o atenţie privirilor de gură-cască care îl întîmpinară, în timp ce păşea printre corturile comunităţii, spre pădure, ţinînd-o încă în braţe pe Rachel, care era complet moale.

Ştiind că judecătorul Sheridan nu-l putea ţine pe Jonas pentru totdeauna, el evită cărarea pe care o folosea

de obicei şi o urmă pe cea pe care i-o arătase Billy cu cîteva luni în urmă. Rachel căscă şi îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

Luminile primitoare ale propriei sale case se vedeau deja cînd Griffin fu izbit de umorul negru al situaţiei. El rîdea cu poftă cînd trecu cu Rachel în braţe prin curtea umbrită, pe scările din spate şi în bucătărie.

Molly era acolo, amestecînd ceva pe sobă. Cînd se întoarse, aşteptînd să-l vadă pe fiul ei şi găsindu-l în loc pe Griffin cu mireasa furată a lui Jonas, căscînd în braţele sale, ea rămase cu gura căscată.

– Sfinţii să ne apere! şopti ea, cînd îşi reveni.

Uşor, Griffin lăsă cu grijă povara scumpă pe un scaun.

– Sper să o facă, Molly, spuse el. O să avem nevoie de mult ajutor.

31

Field Hollister căscă, îşi refăcu nodul de la cravată pentru a treia oară şi se întoarse de la oglinda atîrnată deasupra biroului din dormitor. Fawn şedea în balansoar, cu mîinile împreunate în poală.

– Ai vrea să nu fie duminică? întrebă Field cu blîndeţe.

Ea îşi ridică ochii mari spre el.

– Tu n-ai vrea? replică ea.

Field oftă.

– Dacă este să spun adevărul, duminica nu a fost niciodată ziua mea preferată.

Un zîmbet jucă pe buzele lui şi el îl reprimă, dar acesta îi apăru în ochi.

– Da, într-adevăr, am început să urăsc duminicile de cînd eram un băieţandru de opt ani. Este o poveste tristă.

Fawn chicoti, deşi nu ar fi vrut.

– Oh, spune-mi părinte Hollister, care este trista ta poveste?

El împrumută postura importantă pe care o văzuse că tatăl său o lua în aşa-numitele de către Griffin, „Duminicilor Brimstone", odihnindu-şi mîinile pe un imaginar amvon.

– Aşa după cum voiam să spun, cînd am fost întrerupt atît de grosolan, era duminică, iar eu aveam opt ani. Tatăl meu făcea o expunere privind păcatul lui Gluttony care era unul dintre favoriţii mei şi se întîmpla ca mătuşa Gertrude să fie în vizită la noi. Ea, fiind o doamnă cu o corpolenţă mai pronunţată, luă predica drept un afront personal! Field se aplecă puţin în faţă, cu ochii strălucitori şi voce din ce în ce mai puternică. Şi ce crezi că s-a întîmplat, doamnă Hollister?

Fawn îşi clătină capul, ochii strălucindu-i de voioşie.

– Ei bine, am să-ţi spun eu! bubui Field, în adevărata tradiţie a tatălui său. Ea a început să se foiască în strana lîngă mine şi – ascultă-mă, pentru că acesta este purul adevăr – corsetul ei cedă şi îi săriră balenele. În inocenţa mea, am primit nişte ghionturi în coaste!

Fawn se balansa acum în faţă şi în spate, încercînd să-şi oprească rîsul.

Fawn continuă fără milă:

– De un perete de carne nestăpînită, trebuie să întrebi tu...

El se încruntă ameninţător.

– Ei, ai de gînd să întrebi sau nu?

Fawn reuşi să aprobe din cap.

El zîmbi, balansîndu-se pe călcîiele tocite ale cizmelor sale, aşteptînd.

– Ei bine! strigă soţia lui. A fost un perete de carne nestăpînită?

– Bineînţeles că nu! Eu am izbucnit în hohote de rîs puternice, iar tatăl meu m-a tîrît afară, chiar în mijlocul discursului despre Gluttony şi m-a bătut măr!

Fawn rîse pînă cînd lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Apoi se ridică şi îşi puse capul pe pieptul lui Filed.

– Sînt atît de speriată, şopti ea.

Field o ţinu aproape.

– Şi eu, răspunse el.

Cincisprezece minute mai tîrziu, el îşi ocupă locul obişnuit în amvonul bisericii presbite din Providence. Se dusese vestea despre căsătorie; feţele enoriaşilor erau împietrite de revoltă. Field închise ochii un moment şi cînd îi deschise din nou îl văzu pe Griffin stînd în pragul uşii deschise, zîmbind, cu braţele încrucişate pe piept. El înghiţi, apoi anunţă cu mîndrie căsătoria lui cu Fawn Nighthorse.

Urmă o tăcere ameninţătoare şi atunci soţia judecătorului Sheridan, Clovis, se ridică, sprijinindu-se cu mîinile de spătarul stranei din faţa ei.

– Winnfield Hollister, ştii cum se simte Dumnezeu cînd bărbaţii albi se însoară cu indiene!?

Field o văzu pe soţia sa încordată şi îşi ridică bărbia. Apoi îşi drese glasul:

– Luminează-mă, doamnă Sheridan. Cum se simte Dumnezeu în legătură cu asta?

Clovis se foi şi deveni stacojie.

– Tu ai... ai avut relaţii cu această femeie de luni de zile şi noi toţi ştim acest lucru. Nu este corect, asta-i tot!

Era o agitaţie generală care prevestea un suculent scandal, iar Field îşi aminti cu seriozitate că era duminică şi că el era parohul acestei turme. Dar înainte de a putea răspunde, ochii îi fură atraşi din nou asupra lui Griffin, care venea acum pe interval cu un saò din pînză umflat.

Chiar la baza amvonului, el desfăcu sacul şi cel puţin două duzini de pietre se rostogoliră pe podea. Griffin se aplecă, luă o mică piatră într-o mînă şi i-o întinse graţios doamnei Sheridan.

– Ai onoarea, Clovis, spuse el, pe o voce plăcută. Hai. Aruncă prima piatra.

Clovis se aşeză, faţa ei serioasă fiind palidă.

Griffin luă altă piatră şi o întinse poliţistului.

– Dar tu Henry? Noi ştim că tu nu ai nici un păcat.

Mustața lui Henry tremura şi el îşi feri ochii.

Griffin păşi înainte şi înapoi acum, fața lui exprimînd o uimire răutăcioasă, îndreptățită.

– Nu vrea nimeni? Dar acestea sînt pietre bune, solide, din Puget Sound. Ele dor cînd fac contact cu carnea şi cu osul, Frați şi Surori – aveți cuvîntul meu profesional pentru asta!

Pînă în acest moment, Field nu mai văzuse o întreagă adunare care să roşească la unison. Dar o văzu atunci şi era o privelişte pe care avea să o țină minte toată viața.

Griffin, după ce-şi spusese părerea cu sinceritatea obişnuită, abandonă sacul cu pietre şi se aşeză lîngă Fawn să asculte. O făcu atît de atent, încît Field aproape rîse cu voce tare.

Predica se desfăşură cu bine, iar mulțimea era atentă, dornică să se revanşeze. Ei cîntară cu multă convingere imnurile indicate şi nu fu nici o surpriză cînd patru familii diferite îi invitară pe soții Hollister la cina de duminică.

Field refuză politicos invitațiile, rămînînd în urmă în biserică, chiar după ce ceilalți, inclusiv Fawn, ieşiră afară să stea de vorbă sub ulmii din curte. El se aplecă, luă o piatră din sacul adus de Griffin şi o învîrti în mînă. Era aspră, maronie, poroasă şi acoperită cu muşchi de un verde-aprins. Probabil că provenea de pe malurile lacului iubit al lui Billy Brady, care era ascuns undeva în pădurea din spatele lui Tent Town.

Un zîmbet apăru în ochii lui Field Hollister şi rămase acolo. Griffin Fletcher disprețuise religia organizată de cînd îl ştia şi totuşi, în momente ca acestea, i se păru lui Field că nimeni nu ar fi putut practica mai asiduu principiile de bază ale credinței.

El se aşeză într-una dintre stranele din apropierea amvonului, învîrtind încă piatra în mîini. Griffin era un

mister. Provoca răni şi apoi le vindeca, iubind pacea şi apoi pornind bătălii, făcînd pasiunea lui pentru Rachel McKinnon evidentă pentru toţi cei care voiau să vadă, apărînd-o, îngrijind-o cu o tandreţe pe care Field nu le văzuse la el pînă atunci.

Contradictoriu aşa cum putea el să pară pentru oricine altcineva în afară de Field Hollister, Griffin era cel mai moral dintre bărbaţi. Închizînd ochii, preotul se rugă în tăcere ca prietenul lui să nu fie ars de focurile iadului pe care le crease cu propriile lui mîini, ce vindecau.

– Field? Era Fawn, iar mîna ei era uşoară pe umărul lui. El se întoarse şi privi spre ea. Era în avantajul ei, se gîndi el, că ea nu avu nici o reacţie la lacrimile de pe faţa lui.

Efectele de durată ale laudanumului dat de Jonas, o făcură pe Rachel să se simtă letargică şi neliniştită, disperată şi încrezătoare, furioasă şi apatică. Ea încerca să reia cele întîmplate în ziua anterioară şi nu-şi aminti nimic altceva decît că fusese tîrîtă peste pajiştea O'Riley şi aruncată în trăsura lui Jonas.

Oftă, închise cartea şi privi în gol spre şemineul gol. Nu-i mai rămăsese nici o iluzie în minte, în ceea ce-l privea pe Jonas. Era evident, în ciuda manierelor lui de gentleman, că el era aşa cum Molly şi Griffin susţinuseră că este.

Rachel se cutremură, înţelegînd că dacă nu ar fi fost Griffin, ea s-ar fi trezit în această dimineaţă în patul lui Jonas, legată în mod legal de el. A avut noroc că nu a profitat de ea în trăsură sau la bordul vaporului care probabil i-a adus de la Seattle.

– Oare?

Mintea lui Rachel nu-şi putea aminti, dar trupul ei da. Din motive personale, probabil printre altele şi mîndria, el nu se atinsese de ea.

Molly intră, purtînd o tavă. Ceainicul şi ceştile de porţelan transparent dădeau un clinchet reconfortant, atunci cînd ea aşeză tava pe o măsuţă între scaunul lui Rachel şi cel pe care şedea de obicei Field Hollister.

– Ei, duminica este o zi plictisitoare, oftă ea, aşezîndu-se. E bine că eşti aici, scumpo.

Rachel zîmbi şi se întinse să toarne ceaiul.

– Tocmai mă gîndeam că aş fi putut fi în altă parte astăzi, dacă nu era Griffin. Molly, chiar este adevărat că el a dat buzna în casa judecătorului şi m-a luat de acolo pe sus, aşa cum ai spus?

Molly oftă din nou, îndoindu-şi confortabil picioarele sub ea şi sorbind gînditoare din ceai.

– Da, Rachel. Aşa mi-a spus cînd s-a întors, purtîndu-te pe braţe, iar tu parcă erai gata să te frîngi. Atunci mi-a povestit cum Jonas l-a doborît cu o piatră şi te-a luat cu el.

Rachel simţi o nevoie bruscă să se încreadă în această femeie blîndă, să-i spună că probabil purta copilul lui Griffin şi să-i ceară sfatul. Dar chiar în momentul în care această dorinţă lua naştere în inima ei, ea ştiu că nu o poate accepta. Credinţa lui Molly era îndreptată în primul rînd faţă de Griffin, iar ea i-ar fi transmis imediat vestea.

– Ce se va întîmpla acum?

Molly se cutremură, în ciuda căldurii din acea zi.

– Nu că aş dori acest lucru, dar se anunţă necazuri mari care se vor abate asupra noastră, Rachel. Şi curînd.

Rachel se gîndi la clădirea solidă a mamei sale şi la faptul că l-ar putea vedea pe Griffin Fletcher în fiecare zi, cîte puţin, şi gemu.

– Crezi că ar trebui să plec?

– A fost o vreme cînd am crezut că este mai bine, Rachel, spuse Molly, în timp ce ochii ei de smarald,

sinceri, îi întîlniră pe cei ai lui Rachel. Acum este prea tîrziu, cred eu. Griffin sau Jonas – probabil amîndoi – te-ar urmări şi te-ar tîrî înapoi. Nu, asta nu se va termina, mă tem eu, pînă cînd unul din ei te va avea şi celălalt va fi mort.

Rachel simţi un nod în stomac.

– Mort? întrebă ea, uluită.

Şi atunci îşi aminti că Griffin credea că tatăl ei este mort, lucru pe care îl credea şi ea, deşi i se părea insuportabil.

Ceaşca zdrăngăni ameninţător pe farfurioară cînd o puse jos.

– Dacă moare Griffin, şopti ea întretăiat, vreau şi eu să mor.

Expresia din ochii lui Molly era de nepătruns, la fel cum era şi timbrul vocii ei:

– Şi Jonas? Ce ai simţi dacă ar muri el, Rachel?

Rachel îşi cercetă inima.

– Dacă este adevărat că Jonas l-a ucis pe tatăl meu, aşa cum spune Griffin, atunci sper să fie spînzurat. Dar nu aş vrea ca el sau oricare alt bărbat, să moară din cauza mea.

Molly îşi întoarse brusc faţa, dar culoarea ei obişnuită îi dispăruse din obraji, lăsînd în urmă o paloare înspăimîntătoare.

– L-aş ucide cu mîinile mele pe reptila asta, dacă aş fi la fel de puternică ca un bărbat! Dar genul ăsta nu moare spînzurat; ăştia scapă întotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat!

Urmă o tăcere lungă, încordată, înainte ca Rachel să îndrăznească să vorbească:

– Molly, chiar crezi că au mai fost şi alţii?

O lacrimă curgea pe faţa albă, tensionată a lui Molly.

– A fost Patrick al meu – odihnească-se în pace – unul dintre ei. Locuiam într-unul dintre corturi, cam de

două luni, cînd Jonas s-a decis brusc că ar trebui să avem o căsuță. Patrick era un lucrător atît de bun, puternic, spunea el. Ei bine, eu nu ştiam, nici Paddy, dar mutarea într-una dintre căsuțele alea drăguțe din cărămidă avea un preț teribil. Iar Jonas s-a asigurat că sînt singură – cu excepția lui Billy – cînd a venit după chirie.

Rachel plîngea acum, aşa cum făcea şi Molly, pentru că înțelegea prea bine. Ea n-ar fi spus nici un cuvînt nici dacă ar fi depins viața ei de asta, dar se întinse şi puse cu blîndețe mîna pe brațul femeii care tremura lîngă ea.

Cu un calm devastator, Molly continua, iar fața ei era cea a unei femei care trecuse printr-un coşmar fără sfîrşit.

– Am încercat să scap, dar nu am reuşit. Eram însă diferită de celelalte; cînd Paddy al meu s-a întors din munți, i-am povestit. El s-a dus după Jonas – era furios la culme –, dar nu s-a mai întors niciodată acasă.

– Nu te-ai dus la polițist? întrebă Rachel, tremurînd şi ea.

Rîsul lui Molly fu răguşit şi amar.

– Polițistul? Henry este numai un negustor, Rachel, şi mai este şi prieten de afaceri cu Jonas. M-am dus la el, ca o proastă şi i-am spus că Patrick zace undeva omorît.

– Şi nu a făcut nimic?

– Ba da, a făcut ceva. M-a bătut pe umăr şi a spus că totul va fi în regulă. Şi apoi s-a dus direct la Jonas.

Rachel închise ochii, aşteptînd, ştiind că restul povestirii va fi într-un fel chiar mai groaznic decît ceea ce s-a întîmplat înainte.

– Eu împachetam lucrurile mele şi pe ale lui Billy în noaptea aceea, deoarece intenționam să ne îmbarcăm pe primul vapor care ar fi plecat din Providence, indiferent unde ar fi mers. Dar a venit Jonas. Avea doi bărbați cu el, care au dat cu piciorul în uşă şi au intrat în casă,

la fel... la fel ca soldații care obișnuiau să facă în Irlanda. Jonas m-a luat din nou, dar asta nu este partea cea mai rea, Rachel. L-au bătut pe Billy al meu, atunci cînd a încercat să mă apere.

Greața, răul se sui ca un acid în gîtul lui Rachel.

– Şi de asta el...

– Din cauza asta biata lui minte este aşa cum este.

– C-cum ai scăpat?

– Era multă gălăgie şi cineva s-a dus şi l-a adus pe Field Hollister. Griffin era cu el cînd a intrat şi, cum probabil că-ți imaginezi, a fost o bătaie cum nu mai văzuses oraşul ăsta. Jonas şi oamenii lui s-au tîrît afară din casă, Rachel, dar era deja prea tîrziu pentru Billy şi pentru mine şi, în mod cert, prea tîrziu pentru Patrick. Jonas a fost interogat după asta, dar judecătorul s-a făcut că nu vede lucrurile clar. Aşa că Billy şi cu mine am venit să lucrăm aici pentru doctor şi am fost foarte fericiți pentru asta.

Rachel era prea uluită pentru a vorbi, iar Molly era pierdută în amintiri care trebuiau să fi fost insuportabile.

Şedeau încă acolo, distruse şi tăcute, cînd Griffin intră mormăind şi aprinse lampa cu cherosen de pe şemineu.

– Doamne sfinte, bombăni el. Ce s-a întîmplat cu voi două? Locul ăsta este întunecos ca un mormînt.

Rachel privi în sus, nefericită, uimită să constate că sosise deja noaptea. Lacrimile pe care nu fusese în stare să le verse mai devreme, porniră într-un sălbatic torent. Tatăl ei era mort, Patrick al lui Molly era mort.

Cunoaşterea acestor fapte era îngrozitor de suportat.

Griffin veni spre ea încet, o ridică în picioare şi o ținu. Gura lui era caldă pe tîmpla ei, brațele puternice în jurul ei, dar Rachel nu se simțea în siguranță. Se îndoia acum că se va simți vreodată în siguranță.

Vocea lui Molly era proaspătă, deşi resemnată:

– Atunci greşeala este a mea, spuse ea. Să mă ierte Sfînta Fecioară, dar i-am povestit adevărul despre Jonas Wilkes.

El era furios; Rachel putu simți mînia lui gata să erupă. Totuşi cuvintele lui sunară blînd, cînd trecură pe lîngă urechea ei.

– Te rog, Molly, vrei să pregăteşti cina?

Cînd Molly ieşi, Rachel îşi ridică fața spre Griffin.

– O să vină după mine, nu-i aşa? Jonas o să vină după mine.

Ochii lui Griffin nu se îndepărtară de ai ei.

– Da, spuse el. Cred că da. Rachel, mărită-te cu mine, acum, astă-seară.

Rachel îi cercetă fața şi în acel moment ştiu că Athena minţise, că o iubea pe ea, că nu se folosise de ea. De asemenea ştia că nu putea spune da, deşi totul în interiorul ei dorea acest lucru. Dacă o făcea, Jonas îl va omorî în mod sigur.

Ea se întoarse pentru a-şi ascunde durerea din ochi.

– Nu pot, spuse ea.

Tăcerea era amenințătoare, grea, iar Griffin o întrerupse cu glas răguşit:

– De ce nu?

Rachel ridică bărbia şi îşi aminti de adevărul tragic, brutal.

– Nu te iubesc, minți ea, rugîndu-se ca el să accepte asta fără să mai pună întrebări.

Dar Griffin o întoarse cu fața spre el. Ochii lui negri luceau, iar maxilarul îi era încleştat. Îi apucă bărbia cu putere.

– Mai spune o dată, spiriduş! ordonă el.

Ea nu ar fi putut face asta dacă nu ar fi avut o bruscă imagine a lui Griffin întins mort. Orice ar fi fost mai bine, chiar să se mărite cu Jonas, sau să fie vîndută căpitanului Frazier.

– Nu te iubesc, repetă ea, pe un ton plat, indiferent.

Durerea îi schimonosi fața; el închise ochii pentru un moment. Rachel folosi acest timp pentru a încerca să-şi înfrîngă tristețea care i se urcă din inimă în ochi.

El privi din nou spre ea, ca şi cum ar fi simțit ceva, dar apoi îi dădu drumul şi ieşi din încăpere. Trîntirea uşii din față semnala sfîrşitul decepției, iar Rachel căzu într-un scaun acoperindu-şi fața cu ambele mîini şi din nou începu să plîngă.

Ar fi vrut să plîngă fără oprire, dar era ceva mai puternic în ea, ceva ce nu va ceda chiar şi atunci cînd acesta ar fi părut singurul lucru rezonabil pe care să-l facă. Conştientă că trebuia să se grăbească, Rachel McKinnon îşi înghiți tristețea şi încă o dată fugi din casa lui Griffin Fletcher.

În timp ce se împleticea prin pădure şi apoi prin Tent Town, ea încerca să se convingă singură că de data asta Griffin nu o va urmări.

Era tîrziu cînd uşa din față se deschise, dar Molly Brady auzi clanța mişcîndu-se şi apoi zgomotul zăvorului. Ea se aşează drept în scaun, în fața şemineului şi se ruga cu ardoare ca de data asta să nu fie explozii de mînie.

Griffin intră în camera luminată slab, fața lui arătînd obosită. Parcă era ceva frînt în interiorul lui, ca şi cum spiritul ar fi fost scos cu forța dinăuntru şi doborît. Ochii lui negri erau goi.

Încet, Molly retractă rugăciunea. Chiar şi una din cele mai necontrolate explozii de furie ar fi fost de preferat decît această moarte ciudată, lentă, pe care o văzu acum la el.

– Unde este Rachel? îndrăzni ea.

El merse spre polița şemineului, se prinse de aceasta cu ambele mîini şi îşi lăsă capul în jos.

– La locuința lui Becky.

Molly se ridică. Nu putea risca să-l atingă, deşi ar fi vrut să-i ofere puțină alinare, aşa cum i-ar fi oferit şi lui Billy dacă ar fi avut nevoie.

– Am auzit totul din hol, Griffin, mărturisi ea.

Griffin tresări uşor, dar nu răspunse.

Acum erau lacrimi în ochii lui Molly şi în vocea ei, dar ea nu se simțea ruşinată din cauza asta.

– Oh, Griffin, prostule, nu ai înțeles că ea te mințea? Nu ți-ai dat seama ce încerca ea să facă?

El scoase un sunet răguşit, disprețuitor.

– Oh, cred că înțeleg bine.

Toată dorința ei de a-l alina se evaporase acum; Molly simți dorința de a lovi cu pumnii în spatele ăsta inaccesibil.

– Rachel te apără pe tine!

Fața lui Griffin era înspăimîntătoare cînd se răsuci de lîngă şemineu, atît de înspăimîntătoare, încît Molly se trase înapoi doi paşi.

– Rachel continuă acolo unde a întrerupt mama ei! se răsti el. Apoi trecu pe lîngă menajera lui revoltată, uluită şi ieşi din birou. Tocurile cizmelor lui făceau un zgomot de tunet pe trepte.

32

Rachel fu oarecum uimită cînd se trezi în patul mamei sale în acea dimineață de luni, dar își reveni repede. Astăzi va concedia fetele, barmanul, pe toți, cu excepția *lui Mamie, bucătăreasa.*

În timp ce se spăla și se îmbrăca în rochia din coton, pe care Molly i-o împrumutase cu o zi în urmă, ea se hotărî să întrebe ce profituri ale afacerii s-au obținut în lipsa ei. Cu puțin noroc, poate că vor fi suficienți bani pentru a cumpăra cîteva lungimi de stambă și poplin pentru rochii.

Saloon-ul fusese închis duminica bineînțeles, dar revenea la viață cînd Rachel cobora scările abrupte din lemn pentru a-și face anunțul.

A fost mai dificil decît își închipuise să spună acestor femei care deveniseră dure că vor trebui să-și caute angajament în altă parte, dar Rachel reuși acest lucru cu suficientă demnitate.

Tom Rawlins, barmanul, izbucni în rîs.

– Fata lui Becky să conducă o pensiune! Asta mă face să rîd!

Rachel rămase neclintită, dar vocea îi tremura puțin cînd vorbi:

– Mă bucur că găsești asta amuzant, domnule Raw-

lins. Dar este o realitate faptul că această clădire îmi aparține şi că nu am intenția să vînd suflete sau... sau....

Una dintre femei, o blondă înaltă, subțire, cu figura de pedagogă, răsuci o cană cu cafea fierbinte între palme şi zîmbi.

– Ar fi bine să te uiți prin registre înainte de a face prea multe presupuneri, domnişoară McKinnon. Nu ar surprinde pe nimeni dacă îl vei lua ca partener de afaceri pe domnul Jonas Wilkes.

Rachel îşi îndreptă umerii, deşi perspectiva de a avea ceva de-a face cu acel bărbat atroce o făcea să se cutremure în interior, şi ieşi din încăpere pentru a lua vraful de registre negre pe care Tom Rawlins le adusese din spatele barului.

În relativa singurătatea a bucătăriei, unde Mamie gătea la sobă, Rachel citi registrele şi află adevărul sumbru. Deşi actualul parteneriat fusese dizolvat, mai existau încă datorii neplătite. Şi încă considerabile.

Mamie aşeză o farfurie cu jumări în fața noii stăpîne, împreună cu o cană de cafea fierbinte, aromată.

– Îi datorezi acestui bărbat multe, după expresia feței tale.

Posomorîtă, Rachel aprobă din cap. Ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Jonas îi menționase o relație de afaceri cu mama ei chiar în ziua în care l-a cunoscut, dar situația apăru ca un adevărat şoc, brutal.

– Nu cunosc prea multe despre legi, Mamie, dar cred că ar putea să-mi ia locul.

Mamie se aşeză greoi, ignorînd prostituatele care veneau şi pleacau din bucătărie, servindu-se cu micul dejun, aducînd căni de cafea goale, prădînd rafturile cămării de alimente pe care le preferau jumărilor. Trecu mult timp pînă cînd îndrăzni să-şi spună părerea:

– Domnul Wilkes nu va fi încîntat cu pensiunea, Rachel. Mai ales că nu există nici un salon pe distanță de

cîteva mile în jur. Oamenii lui vor fi nemulțumiți și vor începe să caute de lucru în alte părți.

Rachel înghiți cu greu, știind că Mamie avea probabil dreptate.

– Mama mea nu și-a administrat banii foarte înțelept, nu-i așa, Mamie?

Aceasta zîmbi, iar ochii ei rotunzi, castanii, aveau o privire îndepărtată în ei.

– Cred că nu. Ea voia să-i plătească datoriile domnului Wilkes și îi dădea atîția bani cît putea. Necazul era că tot timpul cîte una dintre fete avea pe cineva bolnav acasă. De asemenea, Becky dădea mereu credit unor persoane nepotrivite. Nu mai știu cîți lucrători forestieri au plecat fără să plătească nota de plată la bar.

Rachel se gîndi la copilul pe care îl purta și jură să rezolve această problemă. Nu putea continua să conducă un bordel nici măcar pentru o singură zi și nu va putea fi de acord cu vînzarea de carne vie. Dar se părea că nu va putea închide *Becky's Place* fără să lupte.

Pe neașteptate, mîna maronie, lucioasă a lui Mamie se așeză peste a ei.

– Du-te la doctorul Fletcher, copilă. El are bani și te va ajuta... știu că o va face.

Culori aprinse apărură pe fața lui Rachel, îmbujorîndu-i obrajii.

– Mai bine mor.

– Atunci ce ai de gînd să faci? Nimeni altcineva, în afară de Jonas Wilkes însuși, nu are ce să-ți împrumute.

Rachel se ridică încet, tristă. Era obosită, atît de obosită, dar se săturase să fugă.

– Am să merg acum la domnul Wilkes, ca să încerc să ajung la o înțelegere cu el.

Oricît de incredibil părea, fața neagră a lui Mamie păli puțin.

– Nu! Becky McKinnon mă va bîntui nopțile de aici

înainte dacă te voi lăsa să dai ochii singură cu acest bărbat!

– Mă duc, Mamie! spuse Rachel încăpățînată. Nu vezi? Trebuie!

– Ascultă aici, copilă! țipă Mamie, ridicîndu-şi greutatea din scaunul de lîngă masă şi arătînd cu un deget negru, amenințător. Nu este nici un secret ce s-a întîmplat la casa judecătorului Sheridan noaptea trecută; toată lumea vorbeşte despre asta de atunci. Îmi închipui că Jonas Wilkes este mai mult decît nebun în legătură cu asta, iar cînd este nebun, este meschin.

– Dacă este furios pe cineva, Mamie, atunci este furios pe Griffin. Chiar dacă aş fi vrut să rămîn şi să mă căsătoresc, ceea ce mai mult ca sigur că nu voiam, nu mi s-ar fi permis asta. Deci a mă acuza pe mine nu are nici un rost.

– Nimic din ceea ce face Jonas Wilkes nu are rost, Rachel. Nu te duce la el.

Înainte ca Rachel să poată răspunde, se produse o zarvă la uşa bucătăriei şi în saloon. Şi atunci ştiu, instinctiv, că altcineva a făcut alegerea în locul ei. Jonas Wilkes o scutise de drumul pînă la locuința lui.

El îi tună numele.

Rachel tremură, întîlni numai în trecere privirea uimită a lui Mamie şi se întoarse să meargă în saloon pentru a da ochii cu balaurul.

Prostituatele fugiseră, lăsînd pile de unghii, țigări aprinse şi ouă prăjite în urma lor. Chiar şi Tom Rawlins îşi abandonase postul din spatele barului lung, lustruit.

Dar Jonas era calm, într-un fel înfricoşător. Rachel văzu, cu un amar amuzament, că el se îmbrăcase în grabă. Nu purta haina, nici cravata, iar cămaşa era descheiată la gît.

– Ce îți închipui că faci? o interogă el, pe un ton răguşit, cu ochii aurii lucind.

Rachel stătea la o distanță precaută, conștientă că Mamie se afla în spatele ei.

– Ce îți închipui tu că fac, Jonas? replică ea cu o ușurință pe care nu o avea.

Picioarele încălțate cu cizme ale lui Jonas erau depărtate, iar mîinile strînse în pumni erau fixate în șolduri. În mod clar, încercările ei de a-l bloca urmau să fie fără succes.

– Nu am pretenția să știu, spuse el, dar dacă ai intenția să continui afacerea familiei, atunci am o surpriză pentru tine: nu vei reuși.

– Asta nu este nici o surpriză, domnule Wilkes. Dacă voi reuși, acest saloon va deveni o pensiune pînă la sfîrșitul săptămînii.

Ceva pe fața lui Jonas se relaxă; incredibil, el începu să rîdă. Lui Rachel i se păru că trecu o eternitate pînă cînd veselia lui se transformă într-un zîmbet uimit, neîncrezător.

– O pensiune? Oh, da, mi-ai spus parcă odată așa ceva.

Neștiind ce să facă, Rachel aprobă din cap.

Jonas arăta acum mai periculos decît înainte. Era ceva în zîmbetul lui înțepenit, în felul cum prinsese spătarul unuia dintre scaunele din saloon, care o făcură pe Rachel să se teamă chiar și pentru viața ei.

– Și atunci unde se vor alina oamenii mei, dacă acest loc se va transforma în pensiune?

Rachel își ridică bărbia.

– „Alinarea" lor nu este preocuparea mea, Jonas Wilkes. Este vorba de nevestele și de copiii lor care mă interesează.

Jonas își ridică o sprînceană aurie.

– Cît de nobil! Începi să semeni cu Field Hollister, Rachel, sau chiar mai rău, cu Griffin!

Furia o susținu pe Rachel, deși ar fi vrut să fugă de

acest bărbat şi de nebunia lui stăpînită.

– Ştiu ce înseamnă să trăieşti într-un cort. Puricii te ciupesc, ploaia îţi curge pe faţă şi nu poţi face o baie...

Zîmbetul lui era mai puţin ameninţător, în ciuda cuvintelor.

– Iar ţie îţi place să faci baie, nu-i aşa, Rachel? După o pauză, Jonas continuă, înainte ca Rachel să poată răspunde. Du-te sus şi adună-ţi lucrurile, domnişoară McKinnon. Plecăm.

Rachel clătină din cap.

– Nu.

Jonas oftă, iar vocea lui deşi blîndă, era tăioasă.

– Eşti o mică combinaţie neascultătoare, nu-i aşa? Ei bine, Rachel, există anumite calităţi pe care le pretind de la o nevastă, iar supunerea este una dintre ele. Mişcă!

– Nu sînt nevasta ta, Jonas Wilkes, şi nici nu am intenţia să fiu, vreodată!

Din nou, Jonas oftă, dîndu-şi capul pe spate pentru a cerceta tavanul, ca şi cum ar fi aşteptat să primească indicaţii de acolo. Rachel fu luată prin surprindere de gestul său şi fu îngrozită cînd, cu o dexteritate de care nu l-ar fi crezut în stare, el micşoră spaţiul între ei şi îi apucă braţele cu putere, dureros.

Rachel încercă să ţipe, dar sunetul îi muri în gît. Ea stătea acolo pur şi simplu, înţepenită, privind la faţa lui schimonosită.

– Lecţia numărul unu, răsuflă el sălbatic. Apoi se aşeză pe un scaun şi o trase pe Rachel după el. Cu o putere de maniac, el o puse pe genunchi, ca pe un copil, şi începu să o plesnească peste şezut.

Revoltată, Rachel se luptă, iar vocea îi ieşi din gît ca nişte ţipete ascuţite. Niciodată pînă acum ea nu fusese mai furioasă, nu se simţea mai umilită.

Dar Jonas era la înălţimea bătăliei; el o ţinea cu uşurinţă. Iar palma lui îi cădea peste şezut cu regulari-

tate feroce, biciuitoare. Se auzi un clichet într-o parte a camerei şi simultan se deschiseră uşile saloon-ului.

Rachel privi spre uşi, probabil pentru că teama ei de alte umilinţe era mai mare decît curiozitatea. Dacă Griffin o va vedea astfel, va muri.

Dar era Athena Bordeau, care stătea în pragul uşii; părul ei argintiu era luminos în întunecimea ameninţătoare a zilei. Un mic zîmbet îi înflorise pe buze şi ea îşi scoase mănuşile cu mişcări calculate. Ochii ei albaştri erau fixaţi pe uşa bucătăriei şi scînteiau amuzaţi.

– Mai bine a-i lăsa-o în pace, Jonas. Dacă nu, negresa aia de acolo o să-ţi zboare creierii.

Loviturile încetară şi Rachel fu eliberată. Stinghereala care îi îmbujorase faţa păli cînd se ridică în picioare şi o văzu pe Mamie stînd în saloon şi ţintind cu o puşcă ţeasta lui Jonas.

El se ridică în picioare atît de rapid, încît Rachel, care era lîngă el, de abia îşi putu ţine echilibrul. Privirea din ochii lui era ameninţătoare.

Nestingherită, Mamie privi pe deasupra patului puştii lustruite şi îi întîlni privirea.

– Ieşi de aici, Wilkes. Dacă nu, o să fie nevoie să culeagă bucăţile din tine pînă la Wenatchse!

Athena rîse.

– Cred că vorbeşte serios, Jonas.

Cu o ciudată demnitate, avînd în vedere situaţia, Jonas îşi lăsă în jos mînecile cămăşii şi îşi puse la loc butonii. Privirea i se mută asupra lui Rachel, posesiv, arzătoare.

– Tu îmi datorezi o mulţime de bani, spuse el pe un ton jos. Într-un fel sau altul, va trebui să-ţi achiţi datoria, puştoaico.

Mîna lui Rachel, de prea multe ori independentă de creier, se ridică răzbunător spre faţa lui şi făcu un impact dur.

Probabil conştient de puşca lui Mamie, Jonas nu făcu nici o mişcare pentru a răspunde fizic, dar cuvintele lui fură la fel de dure ca o izbitură:

– M-ai mai plesint o dată, Rachel, şi a fost o greşeală chiar şi atunci. De data asta, este dezastruos.

– Ieşi! suflă Rachel, gîfîind, în timp ce mîinile i se încleştară, iar unghiile îi intrară adînc în carne.

Dar Jonas oftă numai, se uită speculativ la întreaga făptură a lui Rachel şi murmură:

– Ai douăzeci şi patru de ore, puştoaico. După scurgerea acestei perioade, te vei afla la uşa mea sau vei dori să fi înţeles „motivul"?

Sensul, oricît de voalat, era clar pentru Rachel.

– Şi dacă nu voi înţelege „motivul"?

El îi confirmă cu calm suspiciunile.

– Atunci anumite persoane pe care amîndoi le cunoaştem şi le iubim vor avea probleme de respiraţie. Ai la dispoziţie o zi ca să te decizi, Rachel.

Aparent sătulă de aşteptare, Mamie trase un foc. Oglinda de deasupra barului se sparse în bucăţi şi cînd fumul se risipi, Jonas tocmai părăsea saloon-ul, trăgînd-o pe Athena îngrozită după el.

– Şi să nu mai vii aici! ţipă Mamie după ei.

Rachel căzu pe un scaun, tresărind cînd şezutul ei lovit se atinse de lemnul tare. Una după alta, prostituatele apărură, cu poşetele în mînă, arătînd palide şi foarte conştiente de climatul periculos de la *Becky's Place.*

După ce trecu o oră, nu se mai afla decît una singură – blonda înaltă care vorbise cînd Rachel anunţase intenţia ei de a închide bordelul.

Numele ei era Elsa şi ea o informă pe Rachel placid că ar vrea să rămînă în continuare, dacă era în regulă pentru toată lumea. Ea economisise cîţiva dolari, iar cînd Rachel a înţeles sensul lucrurilor şi s-a adresat lui Wil-

kes, Elsa recunoscu, că s-ar putea transforma *Becky's Place* din nou în profit, într-un scurt timp. Rachel asculta toate astea în tăcere, sorbind cafeaua cu coniac pe care i-o adusese Mamie şi dorindu-şi să nu fi auzit de Providence sau de Washington Territory.

Fusese o proastă să rămînă, să lase lucrurile să ajungă acolo unde ajunseseră. Acum era doborîtă, odată pentru totdeauna, şi nu avea nici o scăpare.

Dacă ar fi împrumutat bani pentru drumul cu vaporul şi ar fi fugit la Seattle sau în alte oraşe, Jonas l-ar ucide pe Griffin. Dacă rămînea mai mult de douăzeci şi patru de ore, agăţîndu-se de visul ei prostesc de a conduce o pensiune, rezultatul ar fi acelaşi.

Rachel îşi încrucişă braţele pe masă şi îşi puse capul pe ele într-o mută disperare. Griffin o ceruse de soţie şi ştia că el o iubea, dar nu se putea întoarce nici la el. Şansele erau prea mari ca el să moară subit, în vreun „accident" misterios sau chiar să dispară complet, aşa cum s-a întîmplat cu tatăl ei şi cu Patrick Brady.

Suspine mici de plîns îi scuturau umerii lui Rachel şi îi înfundară nasul.

Va trebui să se prezinte singură la Jonas în decurs de o zi, în chip de cedare necondiţionată.

Mîna Elsei se odihni cu precauţie pe unul din umerii ei.

– Nu mai plînge, scumpo. Jonas nu este chiar atît de rău, zău; ce mai contează cîteva bătăi şi din cînd în cînd un chin în pat, comparativ cu atîta bănet?

Rachel începu să plîngă mai tare.

Athena şedea liniştită pe scaunul din trăsură în faţa lui Jonas, cu mîinile în poală. Cînd va fi în siguranţă să vorbească, o va şti.

– Ai îndoieli? întrebă ea, după cinci minute, cînd încordarea de pe faţa tensionată a lui Jonas îi spuse că

sosise momentul.

Jonas scoase un sunet ciudat, disperat, parcă era un sughiț de plîns.

– De ce am făcut asta? întrebă el.

– Cred că o dorești atît de tare, încît nu mai poți judeca rațional, Jonas, nu poți să-l omori pe Griffin, nu am să permit asta.

– Liniștește-te, dragă. Nu am intenția să-l omor.

– Nimeni nu poate ști asta! se răsti Athena. Și dacă mai faci scene din astea ca la saloon-ul lui Becky, s-ar putea să nici nu mai ai ocazia.

Incredibil, Jonas izbucni în rîs.

– Nu știu. Să o bat pe puștoaica aia aproape că merita să mori, merita din plin acest lucru. Chiar și Griffin cred că ar fi de acord cu asta.

Athena ar fi vrut să plîngă, deși nu prea știa de ce.

– Și acum ce o să faci, Jonas?

El îi întîlni ochii și zîmbi.

– Mă retrag, bineînțeles. Îmi voi cere scuze, poate chiar mă voi umili.

Athena își clătină capul.

– Ești nebun, Jonas Wilkes! Nebun de-a binelea și fără echivoc.

Jonas se așeză mai bine în scaunul trăsurii, oftă fericit și își cuprinse mîinile la ceafă.

– Da. Și sînt într-o companie măreață, doamnă Bordeau. Într-adevăr companie măreață.

– Nebun! scuipă Athena, privind priveliștea pe lîngă care treceau și ploaia ușoară care tocmai începuse să cadă.

Noaptea trecu cu o diabolică încetineală, în ceea ce o privea pe Rachel. Se zvîrcoli și se răsuci în patul mamei, auzind apropierea rapidă a propriei sentințe în cadența ploii.

Sunetele care acompaniau zorile nu îi aduseră alinare. Stînd lîngă fereastră şi privind apele canalului, Rachel asculta ţipetele pescăruşilor care parcă prevesteau nenorocire; zdrăngănitul cratiţelor şi al oalelor în bucătăria lui Mamie, de dedesubt; plînsetul singuratic, îndepărtat al ferăstraielor de la poalele muntelui.

Dar mai erau şi alte sunete – care erau neobişnuite. Roţi de trăsuri, înjurături înfundate, zgomotul continuu al unui ciocan.

Rachel merse în camera goală de lîngă cea a mamei sale şi privi spre Providence şi spre port. Dar după cum descoperi, nu era nevoie să privească atît de departe, întrucît zgomotul venea din dreptul unor tufe de ferigă şi de mure la o distanţă de nici cincizeci de yarzi faţă de locul unde stătea ea.

Structura unei clădiri impunătoare se ridica, iar Jonas Wilkes era acolo, dirijînd operaţiunea.

Impulsiv, Rachel se opinti în oblonul ferestrei pînă cînd acesta cedă, se aplecă şi strigă:

– Ce faci?

Jonas zîmbi şi îşi scoase pălăria, udă de ploaie, într-o plecăciune curtenitoare.

– Sper să nu te deranjeze un saloon lîngă pensiunea ta? îi răspunse el jovial.

Rachel înghiţi.

– Pensiunea mea?

Jonas aprobă din cap.

– Este toată a ta, puştoaico. Şi în ceea ce priveşte micul dezastru de ieri, îmi pare rău. Pentru mare parte din el, în orice caz.

Oamenii care lucrau printre căruţe şi cai îşi continuau treaba fără să pară că-i interesează conversaţia, deşi Rachel ştia că ei se vor grăbi să povestească, cuvînt cu cuvînt, la prima ocazie. La ora cînd soarele apunea, toţi din Providence şi din taberele de munte ştiau despre

gestul măreț al lui Jonas.

Dar ce avea el oare de gînd?

Rachel simți că o dor obrajii roșii.

– Pentru care parte îți ceri scuze, domnule Wilkes? întrebă ea.

– Ultimatumul de douăzeci și patru de ore, răspunse el. Asta a fost irațional din partea mea.

Irațional. Ce cuvînt nepotrivit pentru ceea ce ceruse.

– Dar bă..., dar celelalte?

Jonas rîse.

– Asta nu pot să neg, puștoaico. Asta mi-a făcut mare plăcere și nu-mi pare rău.

Presupunînd că ar fi trebuit să fie recunoscătoare, Rachel se făcu stacojie, se trase înapoi și trînti fereastra atît de tare, încît geamul se sparse și căzu la picioarele ei, ca niște mici clopoței sonori.

33

Zîmbetul de pe fața lui Field Hollister era neplăcut în ceea ce îl privea pe Griffin. Cu o figură posomorîtă, el închise geanta medicală, zbîrli părul blond ca paiul al micului său pacient, cu ochii măriți, şi întrebă:

– Ei bine, ce este?

Field privi băieţelul care stătea întins pe un pat într-un colț al cortului şi zîmbi mai tare.

– Nu-l lua în seamă pe doctorul Fletcher, Lucas, îi spuse el copilului. El dormea la ora cînd s-au predat la şcoală maniere de comportament la marginea patului.

Lucas păru încurcat, dar îi era prea rău pentru a vorbi mult:

– Mi-a dat o portocală, îi zise lui Field apărîndu-se, ținînd fructul ca dovadă. Vezi?

– Trebuie să mă corectez, răspunse Field, în timp ce Griffin trecu pe lîngă el şi ieşi din cort, rămînînd ca o stană de piatră în ploaia torențială. Îi făcea bine să-i curgă pe față, să-i lipească părul de frunte, să-i ude cămaşa.

Field îi mai spuse ceva băieţelului şi apoi ieşi să i se alăture lui Griffin. Acum nu mai era nici o urmă din zîmbetul de mai înainte, ci numai o privire tristă, îngrijorată.

– Gripă? întrebă el cu voce joasă.

Griffin aprobă din cap.

– Mai sînt şi altè cazuri?

Griffin îşi dădu capul pe spate şi lăsă ploaia să-i cadă direct pe față. Răceala acesteia îi mai îndepărtă o parte din oboseala îngrozitoare pe care o simțea, din durerea acută.

– Două, spuse el blînd.

Field îi apucă brațul şi îl împinse spre grămada de corturi din mijlocul micii comunități.

– Pînă acum, şuieră el, cînd se aşezară la una dintre mesele lungi pentru a bea una dintre cafelele abominabile ale lui Chang, aş fi putut jura că ai atîta minte, încît să nu stai în ploaie!

Griffin încercă un zîmbet, dar nu reuşi decît o grimasă.

– Liniştește-te, Field. Doctorii nu se îmbolnăvesc.

Deasupra, ploaia bătea în apărătoarea de pînză.

– Ba s-ar putea. Griffin arăți ca naiba; cînd a fost ultima dată cînd ai dormit?

El sorbi cafeaua, blestemă iritat şi se întinse după o cană cu smîntînă. O porție generoasă transformă fiertura într-o culoare de lemn de santal şi îi mai atenuă puțin amăreala.

– Nu dorm, Field. Este pierdere de timp.

– Vrei să continui aşa pînă cînd ai să cazi din picioare? răbufni Field, amestecînd propria cafea cu atîta forță încît linguriță zdrăngăni de marginile ceştii de email.

Griffin întîmpină cu o încruntare ochii furioşi, de culoare turcoaz.

– Ultima dată cînd am leşinat, prietene, a fost cînd tu şi camarazii tăi m-ați adormit cu cloroform. Acum, întrucît nu am avut ocazia să discutăm despre asta, realitatea este că nu am apreciat gestul.

Privirea lui Field era încă directă, încă plină de provocare.

– Sînt convins că nu, spuse el. Şi nici nu îmi pasă. Crezi că va fi o epidemie?

Cafeaua se coagula pe limba lui Griffin, iar el abia se abţinu să nu o arunce pe podeaua cu rumeguş. Umerii care îl dureau se mişcară evaziv.

– Este posibil. Locul ăsta dă naştere la boli; este o minune că încă nu a izbucnit tifosul sau holera.

Preotul păli uşor.

– Ei bine, ceva trebuie făcut!

Din nou Griffin ridică din umeri.

– Spune-i asta lui Jonas, prietene. Corturile alea ude şi ferăstraiele în aer liber sînt domeniul lui, nu al meu.

Exasperat, Field se mai forţă să ia trei sau patru înghiţituri de cafea.

– Poate că este asta, dar pacienţii sînt ai tăi, Griffin.

– Doar nu-ţi închipui că am uitat lucrul acesta, nu-i aşa? întrebă Griffin plat. Apropo, de ce zîmbeai acolo în cortul lui Lucas?

– Rachel, îi răspunse Field şi zîmbetul fu din nou în ochii lui, deşi acum era mai precaut.

Numele produse o durere ascuţită în interiorul lui Griffin, dîndu-i o notă morocănoasă în voce:

– Ce-i cu ea?

– Nu-mi vine să cred că n-ai aflat încă!

Griffin privi spre prietenul său.

– Ce-i cu ea? întrebă din nou.

Field rîse.

– L-a învins pe Jonas Wilkes, Griffin, cu puţin ajutor din partea lui Mamie şi a puştii sale.

Griffin deveni foarte atent.

– Ce?

– Ea a închis *Becky's Place*, Griffin. Mîine se deschide ca *Pensiune McKinnon*.

Nerăbdător, Griffin făcu cu mîna că nu-l interesează şi insistă:

– Nu are importanță pensiunea, dar ce este povestea asta cu Jonas, Mamie și o pușcă?

Urmă un zîmbet – unul adevărat – în colțul gurii lui Field.

– După cum a povestit Mamie, Jonas a venit în salon răgînd ca un leu și a cerut ca Rachel să-și împacheteze lucrurile și să plece cu el.

El făcu o pauză și își ridică ambele mîini cînd văzu furia de pe fața lui Griffin.

– Ei, lasă-mă să termin, vrei? Rachel a refuzat, nu prea politicos și au avut un schimb de vorbe. Griffin, probabil că ea l-a împins pe Jonas prea departe, că el a bătut-o la fund.

Deși gîndul că Jonas a atins-o pe Rachel în orice fel, stîrnind gînduri criminale în Griffin, nu se putu opri să nu zîmbească la imaginea care îi apăru în minte.

– Și eu care credeam că este atît de rău, spuse el.

Field rîse, iar mîinile lui apucară cana de cafea goală.

– Mai este. Mamie a scos pușca, pe care pretinde că o ține la îndemînă pentru cazul că niscai vagabonzi își pun în cap să dea o spargere în acea locuință, și a întreptat-o spre capul lui Jonas. În acel moment, el s-a gîndit că este mai înțelept să se retragă și să înceteze să o lovească pe Rachel. Numai că el nu s-a retras suficient de repede, după placul lui Mamie, așa încît aceasta a tras un foc de avertisment și a lovit oglinda pe care Becky o expediase din San Francisco.

– La naiba, murmură Griffin, prea obosit pentru a rîde. Ochii lui cercetară fața lui Field, văzînd privirea serioasă în spatele zîmbetului.

– Ce este ce nu-mi spui?

– Mamie a avut impresia că Jonas avea intenția să omoare pe cineva, dacă Rachel nu apărea la ușa lui în decurs de douăzeci și patru de ore.

Griffin sări în picioare atît de rapid, încît banca pe care şezuse căzu într-o parte, pe podeaua cu rumeguş.

– Să-l ia naiba pe fiul ăsta de cătea, am să...

Field îşi clătină capul cu fermitate.

– Stai jos, Griffin. Acum.

– Asta...

– Ascultă-mă! Jonas a dat înapoi şi cred că şi tu ar trebui să faci asta. Dacă tu nu faci scandal, există şanse ca nici el să nu facă.

Griffin de-abia asculta sfaturile prietenului său. Era prea ocupat să se gîndească cum se făcuse de rîs, cît de prost fusese să o creadă pe Rachel cînd îi spusese că nu-l iubeşte. De două ori, trupul ei îi spusese elocvent că îl iubea.

El apucă marginile mesei cu ambele mîini şi blestemă. Molly avusese dreptate; Rachel încerca să-l protejeze. Iar el avusese suspiciunea că ea ar fi mers la locuinţa lui Jonas dacă ar fi trebuit, numai pentru a salva *ascunzătoarea*.

– Spui că Jonas s-a retras. Dar ce garanţii există?

Field se încruntă.

– Cine ştie? Presupunerea mea este că a regretat că şi-a arătat adevărata faţă, aşa cum a făcut-o.

Griffin se răsuci brusc, abandonîndu-l pe prietenul său, cafeaua şi banca răsturnată. Afară, ploaia continua să cadă pe pămînt, ca şi cum ar fi vrut să spele lumea de lucrurile cum era Tent Town.

El alergă, fără haine, fără să-l intereseze cum arăta, pînă cînd ajunse la uşile încuiate de la *Becky's Place*. Ud pînă la piele, suflînd greu din cauza oboselii, ridică amîndoi pumnii şi bătu la uşi pînă cînd una din ele se întredeschise.

Rachel stătea acolo, cu ochii de orhidee mari, cu bărbia ridicată.

– Ai mințit! spuse el, jubilînd. Ai crezut că Jonas mă

va ucide dacă te măritai cu mine şi ai „mințit"!

Buza ei inferioară tremura.

– Eu tot cred că ar putea-o face, Griffin Fletcher. Şi nimic de pe lume nu-mi poate schimba această părere.

El se întinse spre ea precaut, cuprinzîndu-i umerii cu mîinile.

– Există o singură problemă în privința raționamentului tău, spiriduş. Eu mă descurc cu Jonas.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui Rachel, iar ea clătina din cap.

– Nu. Jonas nu este sincer cu tine, Griffin. El te poate ataca atunci cînd nu te aştepți, aşa cum a făcut la Seattle, în grădina O'Riley.

– Bine, conchise Griffin. Poate că da. De obicei el face lucruri de felul acesta. Ştiu asta, dar mai bine îmi asum acest risc decît să trăiesc fără tine.

Rachel îşi lăsă fața, udă de lacrimi, să se odihnească pe una din mîinile lui.

– Te iubesc, Griffin Fletcher. Dar nu mă voi mărita cu tine pînă cînd nu voi şti că nu voi sfîrşi ca văduvă, aşa cum s-a întîmplat cu Molly Brady.

În acel moment, Griffin era gata să accepte aproape orice. El oftă.

– Trebuie să mă întorc la vizitele mele, spiriduş. Vrei să-mi faci un serviciu?

Rachel zîmbi nesigură.

– Ce anume?

– Încetează să te mai îngrijorezi cu ceea ce mi-ar putea face Jonas. Totul va fi în ordine.

Ea nu păru deloc convinsă, dar lui Griffin nu-i păsa. Ea îl iubea şi, pentru moment, asta era tot ceea ce avea importanță. Se aplecă, o sărută uşor şi se întoarse să plece.

Rachel îi apucă brațul.

– Griffin?

– Ce este? întrebă el, întorcîndu-se tocmai la timp pentru a vedea o umbră tristă în ochii ei, care apoi dispăru.

Pete roşii se adunară pe pomeţii ei şi ea privi în altă direcţie.

– Nu-i nimic, zău. A-i putea veni astă-seară la cină şi să-i aduci pe Molly şi pe Billy?

Ceva se strînse în interiorul lui Griffin şi el ştiu că sentimentul nu avea nici o legătură cu ceva atît de mondan ca o cină. Ce era acea întunecime ciudată, tristă pe care o văzuse în ochii ei?

– Rachel...

Dar ea plecase brusc, închizînd uşile saloon-ului în urma ei.

– Ora şapte! strigă ea dinăuntru, un fel de veselie răsunîndu-i în voce.

Griffin se întoarse încet la Tent Town, indiferent la ploaie, la căruţele ce se chinuiau să meargă prin mocirla groasă şi la frumoasa femeie cu păr argintiu care îl urmărea din veranda casei judecătorului Sheridan.

Athena ar fi preferat să stea cu Jonas, aşa cum făcuse şi noaptea trecută, dar nu îndrăznea. Cerul ştia, dacă Griffin ar fi auzit că ea dormise sub acel acoperiş, orice şansă de a ajunge la el ar fi fost ratată.

Oftă în timp ce ridică una dintre ceşcuţele de ceai spre buze, privindu-l pe Griffin mergînd prin ploaie. „Te iubesc!" strigă ea după el, în tăcere.

Dar atunci, tocmai cînd Athena era sigură că va trebui să părăsească veranda lui Sheridan şi să alerge după Griffin Fletcher, ca o femeie de moravuri uşoare, apăru Clovis. Ca de obicei, ea observa prea multe.

– Sinceră să fiu, nu ştiu ce ai văzut la tînărul ăsta necioplit, plictisitor, Athena, ciripi ea, în timp ce o anumită revoltă personală îi luci în ochi. Dacă ai fi văzut

cum a stricat frumoasa cununie a domnului Wilkes şi lucrul acela groaznic pe care l-a făcut în biserică...

Interesul Athenei crescu. Ea auzise de nereuşita ceremoniei de căsătorie, dar episodul din biserică era ceva nou.

– Ce s-a întîmplat, în biserică vreau să spun?

Clovis se cutremură la amintirea episodului.

– Normal, noi toţi eram tulburaţi de faptul că Field Hollister a luat de nevastă o indiană – cred că ştii că îi dăduse speranţe lui Rudy a mea – şi eu, cel puţin, voiam să-l fac să afle ceea ce gîndeam. Îţi vine să crezi că Griffin Fletcher a venit, mergînd pe intervalul din mijloc, ca şi cum ar fi pus piciorul de bunăvoie într-o biserică, cu un sac de pietre! Închipuie-ţi, mi-a întins una dintre pietrele acelea şi mi-a spus „Clovis, aruncă tu prima, piatra".

Athena se făcu că tuşeşte, aşa ca să-şi poată acoperi gura cu o mînă.

Clovis, care crescuse patru fiice, nu putu fi păcălită de această tactică.

– Rîzi dacă vrei, dar dacă exista cineva mai viciat în acest oraş decît Griffin Fletcher, aş vrea să ştiu!

– Vicios? reuşi Athena să spună, înghiţind cu greutate. Griffin?

Clovis aprobă din cap, atotştiutoare.

– Îi face curte uneia dintre femeile alea din Tent Town, Athena. Şi este fata lui Becky McKinnon!

„A fost chiar mai mult decît numai curte", se gîndi Athena şi dintr-o dată nu-i mai fu greu să se abţină de la zîmbete. De fapt, ea îşi pierduse complet răbdarea.

– Oh, Clovis, nu mai poţi fi atît de supărată. Eşti furioasă, pentru că nu s-a însurat cu una dintre fiicele tale!

Clovis se înroşi puternic şi replică:

– Athena, asta a fost o obrăznicie din partea ta! Aşa

vorbesc doamnele în Franța?

Athena își aminti că nu erau hoteluri în Providence și își îndulci tonul, într-o încercare de a o îmbuna pe gazda ei.

– Nu, spuse ea. Doamnele nu vorbesc așa nicăieri. Îmi cer scuze.

Mulțumită, Clovis îi bătu ușor mîna.

– Nu-i nimic, dragă. Nu-i nimic. Și dacă vrei să atragi atenția lui Griffin Fletcher, există doar un singur mijloc. O să dăm o petrecere!

Perspectiva nu era prea grozavă.

– Griffin urăște petrecerile, se tîngui Athena. *Probabil că nu va putea fi tîrît departe de corturile alea zdrențuite,* completă ea în gînd.

Clovis ridică din umeri și din nou o urmă de iritare îi apăru în ochi.

– El nu a venit la nici una dintre petrecerile organizate de mine, admise ea. Brusc, fața ei se lumină și ciripi: Trebuie să te îmbolnăvești!

Un zîmbet înflori pe buzele pline ale Athenei. Dumnezeule, știa că boala era un lucru pe care Griffin nu-l putea ignora.

– De fapt, chiar mă simt puțin rău, spuse ea.

În decurs de treizeci de minute, Athena fu instalată în patul din camera de oaspeți a lui Clovis, arătînd foarte bolnavă.

Mormăind, Griffin își scoase ceasul din buzunarul vestei și privi spre el. Era aproape ora șase și jumătate și nici măcar nu avusese ocazia să-i spună lui Molly despre invitația la cină a lui Rachel.

Își îndreptă umerii. Ei bine, va vedea ce nu este în ordine la locuința Sheridan, va merge acasă și se va schimba. Cu puțin noroc, ar putea fi totuși la Rachel înainte de ora șapte.

Ploaia care îl apucase mai devreme, era cu puțin mai mult ca o plictiseală. Griffin trecea prin ea, iritat, întrebîndu-se care dintre fiicele lui Clovis mîncase peste măsură.

În momentul în care el bătea la ușa din față a judecătorului Sheridan, dispoziția lui era foarte proastă.

– Ce este? se răsti el cînd Clovis îl lăsă să intre.

Bărbia ei tremura puțin și Griffin observă, cu amuzament, că ea nu-l iertase pentru ultima lui vizită în această casă, în timpul „căsătoriei" lui Jonas, și pentru scena pe care o făcuse, cu pietrele, după ce Field își anunțase căsătoria.

– Musafirul nostru, spuse ea înțepat, are niște supărări.

Griffin își frecă ochii cu degetul arătător și cel mare de la mîna stîngă și oftă.

– Arată-mi drumul, Clovis. Nu am toată noaptea la dispoziție.

Soția judecătorului îi aruncă o privire jignită și arătă spre scară.

– În camera de oaspeți, doctore Fletcher, acolo unde era Rudy atunci cînd Înălțimea Sa te-a chemat în noaptea aceea.

Griffin își aminti și își stăpîni un zîmbet, în timp ce urca treptele. Fusese multă zarvă în noaptea aceea de iarnă, cu multă zăpadă; Clovis și judecătorul îl luaseră din pat, la o oră absolut intolerabilă chiar și pentru un doctor de țară, convinși fiind că „copilul" lor, în vîrstă de treizeci și doi de ani, era pe moarte, avînd o boală îngrozitoare. În realitate, Griffin constată că Rudy consumase de una singură două plăcinte cu mere și că nu avea nevoie de altceva decît de o morală și o clismă.

El încă zîmbea cînd bătu la ușa dormitorului de la etaj.

– Intră, doctore, spuse o vocea tremurată, o voce

surprinzător de familiară.

Griffin ascultă şi îngheţă cînd o văzu pe Athena privind spre el pe după marginea cuverturii din satin albastru. În mod categoric era o strălucire sănătoasă în ochii mari, indigo, iar camera nu conţinea acel miros subtil, specific bolii reale.

– Tu? spuse el plat.

Athena îşi tremură genele dese.

– Ei bine, sînt bolnavă, Griffin, insistă ea cu o notă răutăcioasă în voce.

Muşchii lui Griffin se încordară. Păşi în cameră, îşi puse geanta medicală pe un birou şi îşi încrucişă braţele.

– Neîndoielnic, fu el de acord, nefăcînd nici o mişcare să se apropie de pat.

Buza de jos tremura, dezminţind licărul diabolic din privire.

– Nu mă crezi! îl acuză ea.

Griffin se gîndi la cei trei copii din Tent Town, care poate aveau nevoie de el în orice moment şi la Rachel, care îl aştepta să petreacă cu ea o seară normală, liniştită. Furia lui era rece şi dură.

– Bineînţeles că nu te cred. Ce vrei de fapt, Athena?

Ea se aşeză în pat, iar cuvertura scoase un fîşîit uşor cînd se mişcă dezvelindu-i umerii albi şi linia dintre sîni.

– Ei bine, ştiam că nu te pot păcăli. Dar eşti atît de afurisit, Griffin Fletcher, încît sincer nu vedeam cum aş putea avea un moment de singurătate cu tine decît dacă aş fi fost să fiu doborîtă de o oarecare boală!

Mecanic, Griffin îşi scoase ceasul şi îl consultă. Cincisprezece minute, Rachel îl aştepta peste cincisprezece minute.

– Nu reuşesc să-mi dau seama ce anume ai vrea de la mine, Athena. Dacă nu mă înşală memoria, eu am fost întotdeauna ultimul lucru la care te-ai gîndit.

Athena închise ochii, iar de data asta expresia ei

părea sinceră. Culoarea i se scurse din obraji, iar buzele ei erau strînse peste dinții albi, perfecți.

– Oh, Griffin, am fost o proastă, știu asta. Nu mă poți ierta?

Griffin oftă.

– Nu mai este vorba de iertare, Athena, poate nici nu a fost. Pur și simplu, nu simt nimic pentru tine.

Ochii albastru-închis se deschiseră mari acum, lucind cu patimă, în semiobscuritatea încăperii. Ploaia bătea în geamuri și asaltase acoperișul.

– Din cauza lui Rachel McKinnon!

El își luă geanta în mînă și se pregăti să piece.

– Athena, tu ai ales. L-ai vrut pe Jonas. Și asta s-a întîmplat cu mult timp înainte să știu de existența lui Rachel.

Cuvintele calme ale lui Griffin nu avură darul să o potolească pe Athena.

– Nu l-am dorit pe Jonas! țipă ea, cu revoltată frustrare. Te-am vrut pe tine – am vrut un soț – și nu un fel de nebun umanitar care să întoarcă spatele unui imperiu forestier pentru a face pe infirmiera pentru o mulțime de calici!

Indiferența pe care o simțea Griffin îl surprinse chiar și pe el. Fusese suficient de furios să ucidă în noaptea în care se întorsese de la San Francisco. Auzise bîrfele chiar înainte de a merge de-a lungul cheiului și a năvălit în casa lui Jonas pentru a o găsi pe Athena cuibărită veselă în alt pat. Acum, această amintire nu îl mișca deloc, nu-i provoca nici chiar un detașat dispreț.

El rîse răgușit, de Athena, de Jonas și chiar de el însuși.

– Mă pedepseai că am refuzat generoasa ofertă a tatălui meu, nu-i așa? Tu te-ai culcat cu Jonas, pentru că eu nu voiam să renunț la medicină, nu voiam să tai cherestea și să te plimb prin toată Europa?

Athena îşi aruncă păturile, pe jumătate isterică de furie.

– Nebun! ţipă ea. Ai fi putut să fii bogat!

Griffin îi cercetă trupul frumos, care îi tremura, şi rămase neimpresionat de goliciunea ei. Dacă simţea ceva, aceasta era o plictiseală clinică.

Rîse din nou.

– Rămas-bun, Athena, spuse el. Apoi se întoarse şi ieşi.

Ceva se sparse de tocul uşii şi căzu la podea, cu zgomot de cioburi. Griffin încă rîdea cînd ieşi afară în ploaie.

34

Mary Louisa Clifford, una dintre nevestele din Tent Town, aştepta liniştită, rochia şi părul fiindu-i ude de ploaie, cînd Griffin ajunse la poarta din faţă a casei lui Sheridan.

– Doctore... începu ea încurcată, mîinile ei răsucind materialul ud al fustei. Doctore, este vorba de fetiţa mea. Are febră atît de mare, încît nu mă mai recunoaşte.

Griffin o uită pe Athena şi o uită şi pe Rachel. Luă braţul femeii şi o împinse înapoi pe trotuarul care ducea spre Tent Town, ţipînd întrebări despre simptomele copilului, încercînd să acopere zgomotul ploii.

Fawn Hollister şedea lîngă patul fetiţei cînd Griffin şi Mary Louisa intrară în viteză în cort, iar privea din ochii ei căprui îi îngheţă pe amîndoi.

– Este prea tîrziu, spuse ea.

Mary Louisa scoase un ţipăt de durere, iar sunetul îl mobiliză pe Griffin, făcîndu-l să se arunce spre forma mică, liniştită de pe pat.

– Fă ceva, şuieră el, deşi Fawn se îndrepta deja spre femeia înnebunită, trăgînd-o într-o îmbrăţişare.

Griffin îngenunche lîngă pat şi îşi puse urechea pe pieptul copilului. Nici o bătaie a inimii.

El trase o înjurătură, împinse în spate capul fetiţei şi

se aplecă să-i sufle aer în nas şi în gură. În spatele lui, gemete neomeneşti continuau.

Griffin apăsa pieptul micuţ cu podul palmei, dorind că inima să înceapă să bată din nou. Timp de cîteva minute, el continuă tratamentul, alternînd insuflarea de aer în plămînii copilului cu masajele pe inimă.

Rezultatul fu un geamăt răguşit, de-abia auzit, o uşoară tresărire pe faţa mică, de ceară.

– Care este numele ei? o întrebă el pe femeia de lîngă el, care amuţise.

– Alice, spuse Mary Louisa, într-o şoaptă aspră.

Griffin îşi puse din nou capul pe pieptul lui Alice şi auzi o bătaie tremurată. Îşi ridică capul, cu precaute speranţe.

– Alice! comandă el vioi. Ascultă-mă! Mama ta este aici şi ea vrea ca tu să te întorci! Alice, vino înapoi!

Copilul scoase un oftat slab, tremurat şi în obraji îi apăru puţină culoare.

– Înapoi... murmură ea.

– Este bine, o îndemnă Griffin, mai blînd acum. Te rog... vino înapoi!

Pleoapele lui Alice tremurară; bătălia era vizibilă pe faţa ei mică, palidă.

Griffin îşi puse o mînă pe fruntea ei.

– Este bine, spuse el.

Pentru moment, fetiţa lui Mary Louisa Clifford se întorsese acasă. Griffin se ridică şi îşi îndreptă ochii spre acoperişul ud de ploaie, care picura.

Alice nu scăpase încă de pericol şi într-un fel îi venea greu să se întoarcă şi să dea ochii cu uşurarea fericită a mamei. Nu exista siguranţa recuperării, chiar şi în condiţii ideale, iar condiţiile din acel loc, în mod cert, nu erau cele ideale.

Mary Louisa era lîngă el, trăgîndu-l de mînecă şi privind cu mirare la copilul adormit.

– Doctore? imploră ea.

Griffin se forță să privească la femeie.

– Este încă în stare critică, spuse el. Iar acest cort...

– Griffin? îi întrerupse Fawn, cu vocea ei mică şi gîtuită. Griffin, i-ar fi cald în locuința noastră.

El se întoarse atît de brusc, încît mişcarea le surprinse pe cele două femei.

– Nu, spuse el aspru, luptîndu-se să-şi controleze emoțiile aprinse din interiorul lui. Nu, Fawn, gripa este contagioasă. Dacă este posibil, aş vrea să o limitez la Tent Town.

Ceva se mişcă în gîtul lui Fawn, iar ochii ei căprui erau întunecați de durere.

– Atunci la căsuța mea. Cea în care am locuit cînd...

Dorind să o scutească, Griffin privi în altă parte, părînd foarte interesat de lampa cu cherosen, care fumega şi stătea pe o cutie de ambalaj în mijlocul cortului.

– Da, spuse el morocănos. Asta este o idee bună. Dacă te duci acolo şi aprinzi un foc bun, eu am să o duc pe Alice cu trăsurica.

Fawn se grăbi să se execute, în timp ce Mary Louisa căuta în zadar o pătură uscată în care să o înfăşoare pe fetiță. În cele din urmă, Griffin găsi haina lui înghesuită sub scaunul din trăsurică şi o înfăşură pe Alice în ea.

La uşa cortului Clifford, el se întîlni cu Field, care era palid şi agitat.

– Familia Robertson este toată bolnavă, Griffin, şopti el, privind în jos la micuța formă din brațele prietenului său. Iar Lucas este mai rău.

Griffin înjură încet şi puse copilul în brațele lui Field.

– Du-o la coliba lui Jonas, Field, spuse el întîlnindu-i privirea directă. Fawn este acolo, pregăteşte lucrurile.

Un muşchi se încordă pe maxilarul lui Field, dar el nu manifestă altă reacție vizibilă la menționarea unui loc pe care avea toate motivele să-l urască.

– Vrei să fac ceva anume după aceea?

Griffin se mişcă deja în jurul lui, îndreptîndu-se spre cortul Robertson.

– Da, se răsti ei. Am nişte chinină acasă. Molly ştie unde este. Adu-mi tot ce am acolo.

Situaţia în următorul cort era disperată. Doamna Robertson murise deja, iar cei patru copii ai ei nu erau prea departe. Cel mai mic, un sugar, murise deja, atunci cînd Field se întorsese cu chinina cerută.

Griffin le dădu celorlaţi trei copii doze dintr-un medicament care ştia că adesea nu avea efect, înjurînd din cînd în cînd. Nu era nimic care să le ofere, în afară de chinină şi relativa căldură din căsuţa de cărămidă goală a lui Jonas.

Neobosit, Field merse înainte şi înapoi între centrul din Tent Town şi căsuţa în care nevasta lui satisfăcuse poftele lacome ale lui Jonas Wilkes, fără să se plîngă, purtînd copiii bolnavi pe care îi indica Griffin la fel de grijuliu, ca şi cum ar fi fost ai lui proprii.

Dacă Griffin ar fi avut timp, ar fi admirat devoţiunea prietenului său pentru o cauză care era fără speranţă.

Rachel stătea la fereastra saloon-ului, uitîndu-se în întuneric, dezamăgirea cuprinzînd-o încet-încet. Nu putu privi la Mamie, cînd mîna blîndă a femeii se aşeză pe braţul ei.

– Ştii cum este cu doctorii, spuse bucătăreasa blînd. Probabil că este ocupat pe undeva.

Rachel înghiţi, dar durerea era acolo; nu se ducea în jos şi nu o lăsa să rostească nici un cuvînt.

– Vino să mănînci cina înainte să se răcească, o grăbi Mamie; vocea ei era înceată şi maternă, insuportabil de blîndă. Am ţinut totul la cald.

Rachel clătină din cap, nenorocită, incapabilă să-şi părăsească veghea de la fereastră.

– Nu mi-e foame, reuşi ea să spună.

– Prostii. Hai, vino de la fereastra aia, chiar în clipa asta şi ia ceva de mîncare.

Tocmai cînd se pregătea să refuze din nou invitaţia, văzu o formă întunecată care se mişca prin ploaie, în direcţia saloon-ului.

Ea deschise brusc uşile pentru a-l vedea pe Field Hollister care stătea pe verandă, cu apa curgîndu-i şiroaie.

– Rachel... Griffin a spus...

Rachel se întinse şi îl trase pe Field în căldura saloon-ului tăcut.

– Uită-te la tine! ţipă ea, scoţîndu-i fără menajamente haina udă. O să mori de pneumonie, Field Hollister!

– Aduc nişte cafea, spuse Mamie, grăbindu-se spre bucătărie.

Field îşi trecu o mînecă peste faţă, încercînd în zadar să şteargă apa de ploaie. Se pare că fugise, întrucît răsuflarea lui era întretăiată, iar obrajii îi erau îmbujoraţi. Cînd Mamie îi întinse o cană cu cafea, el se înecă la prima înghiţitură.

Rachel era foarte speriată.

– Field, te rog, ce este?

Deodată, îi apăru un zîmbet slab în ochii albaştri.

– Griffin nu poate veni la cină, spuse el.

– Nu trebuie să fii un geniu pentru a vedea acest lucru, comentă Mamie, într-o iritare bine dispusă. Probabil că este deja miezul nopţii.

Field îşi recăpătase respiraţia şi nu mai era nici o urmă de zîmbet pe faţa lui acum – numai tristeţe şi disperare, şi o oarecare emoţie. Rachel nu-l recunoştea.

– Este epidemie de gripă în Tent Town, explică el în cele din urmă, între prudente sorbituri de cafea. Griffin nu a putut pleca.

Rachel îşi uită dezamăgirea legată de cina pe care

ea şi Mamie o pregătiseră cu atîta grijă şi privi spre Field.

– Cît de grav este?

Ochii lui Field erau disperaţi.

– Este foarte grav, Rachel. O femeie şi copilul ei sînt morţi, iar Griffin este de părere că vor mai muri şi alţii pînă dimineaţă.

– Mă duc pînă acolo! ţipă Rachel, întorcîndu-se şi privind disperată după o haină.

Dar Field îşi puse cafeaua deoparte şi o apucă de umeri cu fermitate.

– Nu, spuse el sec. Griffin a spus că trebuie să stai aici.

Rachel se eliberă.

– *Griffin a spus, Griffin a spus!* îl imită ea. Griffin Fletcher nu este Dumnezeu şi nu-mi pasă ce spune el.

– *Ar fi mai bine să-ţi pese!* ripostă Field. Dacă mergi acolo, vei risca să te întorci cu gripă chiar tu! Şi un lucru de care Griffin nu are nevoie, este încă un pacient în plus!

Supusă, amintindu-şi de copilul care exista şi care probabil creştea în ea, Rachel simţi că o apucă plînsul.

– Dar trebuie să fie ceva ce pot şi eu să ajut.

Field aprobă, făcînd un vizibil efort pentru a se calma.

– Sînt cîteva lucruri. Poţi să ne dai păturile de care nu ai nevoie şi poţi să te rogi.

Era bine să se simtă utilă, aşa că adună păturile de pe paturi şi din rafturi, le împături şi o ajută pe Mamie să curete legume pentru o imensă oală cu supă hrănitoare. Dar tot timpul, Rachel ar fi dorit să fie lîngă Griffin pentru a-l putea ajuta.

– El nu poate face totul singur, şopti ea cînd Field reveni cu o căruţă pentru a încărca păturile.

Mamie amesteca în supa pe care Field fu de acord

să vină să o ia mai tîrziu.

– Doctorul Fletcher? Bărbatul ăsta parcă este făcut din granit, copilă. L-am văzut lucrînd zile în şir, fără să se oprească.

Rachel nu era consolată. Griffin nu era făcut din piatră, deşi probabil că dăduse această impresie de multe ori, ci din carne şi oase, şi pasiune, şi încăpăţînare. Se rugă ca el să nu se prăbuşească sub greutatea propriului său devotament.

Mamie era hotărîtă să fie veselă.

– Nimic nu poate dura veşnic, Rachel. Aşa că o să treacă şi asta.

Însă epidemia părea să dureze o veşnicie. Timp de două săptămîni încheiate păru să dureze criza.

În acest timp, Rachel îşi păstra cumpătul, devorînd cărţile, pe care i le adusese Molly Brady şi cosînd la îmbrăcămintea de care avea nevoie.

Într-o noapte, spre zori, durerea o trezi. Era sălbatică, răsucindu-se în abdomenul ei ca lama unui cuţit, iar ea scoase un ţipăt de durere.

Simţi ceva cald, vîscos între picioare. Auzi voci, apoi urmă un alt spasm violent de durere îngrozitoare, devastatoare, urmat de o lungă pauză de neant ameninţător.

Copilul meu, se tîngui un glas disperat şi neajutorat în inima lui Rachel, în timp ce un alt val de durere zdrobitoare o cuprinse. Mîini puternice o împingeau înapoi în perne. Mamie? Dar ea nu ştia.

– Copilul meu! ţipă ea răsunător.

Vocea care îi răspunse era distrusă, şi disperată, şi tristă. Şi era a lui Griffin.

– Este în ordine, iubito, totul o să fie în ordine.

– Oh, Griffin, eu... era un copil...

Simţi mîna lui blîndă peste faţa ei şi auzi tristeţea calmă din vocea lui:

– Ştiu. O să vorbim despre asta altă dată.

Urmă o înțepătură în braț şi apoi, cîteva minute mai tîrziu, urmă o binecuvîntată uşurare. Cuvinte ciudate treceau încoace şi încolo deasupra ei, auzea vocea lui Griffin şi uneori accentul irlandez al lui Molly Brady. Numai unul dintre aceste cuvinte i se va întipări în minte, după ce va trece coşmarul. Avea o sonoritatea franceză, iar Rachel, pe jumătate conştientă cum era, făcu un efort hotărît să-l țină minte.

– Chiuretaj, spuse ea.

– Sst, răspunse.Molly.

Jonas ura ploaia. Îl făcea să se simtă sechestrat, făcea ca aşteptarea să fie mai dificil de suportat. Trecuseră mai mult de două săptămîni de cînd o văzuse pe Rachel, iar încordarea era mare.

Vocea Athenei era arțăgoasă:

– Stai jos, Jonas. Vremea este şi aşa destul de nesuferită şi fără să stai tu la fereastra aia, şi să meditezi.

El se întoarse şi privi la femeia care mînca, calm, biscuiți şi gem la masa lui.

– Ceva nu este în regulă. Simt asta.

Athena se servi cu un alt biscuit *Hammond,* peste care întinse o apreciabilă cantitate de gem de mure.

– Bineînțeles că nu este în ordine ceva. Există o carantină. Iar noi pierdem jocul, tu şi cu mine.

O negare se ridică în gîtul lui Jonas, în ceea ce privea jocul, deşi simțea adevărul cuvintelor. Înainte de a putea da un răspuns, se auzi o insistentă ciocănitură la uşa din față, urmată de un strident protest din partea doamnei Hammond.

Jonas închise ochii. *Încă una dintre intrările dramatice ale lui Griffin,* se gîndi el cu groază. Dar cînd privi, Elsa Mayhugh, cea mai bună prostituată de la *Becky's Place,* stătea în fața lui cu fața roşie şi sfidătoare.

– Dacă vrei să te țin la curent cu ce se întîmplă,

atunci ar fi mai bine să-i spui menajerei tale îngîmfate, că eu nu intru pe uşa din dos!

Jonas îşi înăbuşi rîsul.

– Bine, Elsa. Stai jos.

Îmbujorarea care cuprinse faţa frumoasă a Athenei la această sugestie, îl amuză. Era ridicol că ea nu voia să stea la aceeaşi masă cu Elsa Mayhugh, avînd în vedere că erau atît de asemănătoare.

– Mulţumesc, spuse Elsa cu răceală, nefăcînd nici o mişcare să accepte invitaţia. Am venit numai să-ţi spun că era o oarecare agitaţie la casa lui Becky în dimineaţa asta. Copila s-a sculat ţipînd ca din gură de şarpe, iar Mamie m-a trimis la Tent Town să-l găsesc pe doctorul Fletcher.

Jonas simţi că stomacul i se adună într-un ghem de gheaţă.

– Ce s-a întîmplat?

Elsa ridică din umeri.

– Eu am tras cu urechea, dar au închis uşa. Nu am văzut nimic.

– Atunci ce ai auzit?

– Mai mult pe copila care ţipa. Şi mai erau o mulţime de cuvinte de doctori.

– Ca de exemplu?

– Kratrog sau cam aşa ceva.

Jonas se uită la Athena şi văzu propria recunoaştere înspăimîntată oglindindu-se în ochii ei.

– Chiuretaj? sugeră el, sperînd ca tremurul din interiorul lui nu era vizibil şi în exterior.

– Asta e, spuse Elsa cu bucurie.

Jonas căută spătarul scaunului să se sprijine şi căzu cu greutate pe el.

– Oh, Doamne! murmură el.

– Ar trebui să primesc zece dolari, îi reaminti Elsa veselă.

Jonas se simțea prea rău pentru a-i putea da vreun răspuns. Simți însă o ușurare cînd Athena plăti prostituatei și îl scăpă de ea.

Dacă emoțiile lui era paralizante, în schimb ale Athenei erau vulcanice.

– Chiuretaj! țipă ea.

– Te rog... murmură Jonas, cînd își recăpătă glasul. Nu mai defini... știu ce înseamnă asta.

Athena fie nu-l auzise, fie nu era înclinată spre milă.

– Fie Rachel a avortat, singură, făcu el speculații, cu un șuierat veninos, fie Griffin Fletcher a provocat avortul propriului lui copii.

Jonas simți că își pierde rațiunea, dar era lipsit de putere să și-o recapete.

– Am să-l omor! spuse el. Jur pe tot ce este sfînt că este un om mort!

Silueta Athenei se mișcă în ceață.

– Nu! Nu, Jonas! Fac orice, orice! Dar nu pot fi părtașă la o crimă!

El se aruncă spre ea, dar ea era ca un miraj; nu o putu prinde. Apoi ea ridică ceva cu ambele mîini și urmă o durere explozivă în cap. Căzu foarte încet. Păru că trece mult timp pînă cînd simți netezimea rece a podelei pe față.

Griffin era mulțumit în dimineața asta, deoarece oboseala groaznică îi amorțise mintea, îi atenuase emoțiile. Molly intră în cameră și îi întinse o binevenită cană de cafea, după care îi șopti:

– Cum se simte în dimineața asta?

El nu putea privi fata care stătea întinsă și distrusă în patul lui.

– Era însărcinată, spuse el, ignorînd întrebarea lui Molly. Doamne, era însărcinată și nu mi-a spus!

Mîna lui Molly se așeză cu grijă pe brațul lui.

– Era prea devreme. Poate că nu ştia, Griffin.

Griffin clătină din cap, ţinînd ochii fixaţi pe priveliştea posomorîtă, ploioasă de la geamul dormitorului său.

– Ştia. Ea a spus „era un copil".

– Da. Griffin, doar nu-ţi închipui că nu era al tău, nu-i aşa?

– Era al meu. Doamne, oare de ce nu am lăsat-o în pace?

Din fericire, Molly îl scuti de morala pe care, pe bună dreptate, ar fi meritat-o.

– Nu schimbi nimic dacă te chinuieşti singur, Griffin Fletcher. Ai şi aşa destul de făcut cu epidemia, şi eşti singurul doctor adevărat pe o distanţă de cîteva mile în jur.

Griffin mai luă o înghiţitură din cafeaua tare care aburea în cană.

– Field i-a telegrafiat lui John O'Riley, seara trecută.

– Da, ăsta este un lucru bun. O să poţi şi tu să dormi puţin.

– Nu. Chiar cu ajutorul lui John, nu va fi timp pentru aşa ceva. Iar Rachel...

– Pot să am eu grijă de Rachel, spuse Molly. De odihnă are ea nevoie acum şi de alinarea din partea altei femei care să stea lîngă ea. Eu...

Griffin o întrerupse grosolan, cu un cuvînt de înjurătură mormăită, în momentul în care văzu apariţia trăsurii care se oprise în drum. Pasagerul care coborîse şi mergea furioas spre uşa din faţă era Athena.

El închise ochii şi îşi lăsă fruntea să se odihnească pe geamul rece, umed. Dar nu avu parte de odihnă. Athena ciocăni, trecu de Billy, fără nici o dificultate aparentă, şi urcă scările cu furie.

Întorcîndu-se încet, Griffin era pregătit cînd ea apăru în pragul uşii.

– Ieşi! îi spuse el.

Dar ochii ei erau ațintiți asupra lui Rachel care dormea confortabil în patul mare.

– Griffin, monstrule! gemu ea. N-o să scapi cu asta, am să te distrug.

Griffin ridică din umeri.

– Distruge-mă.

Athena păli, iar ochii ei, albastru-închis, se măriră de uimire.

– Tu nu... Griffin, spune-mi, tu nu ai provocat avortul...

– Să avortez? Cuvîntul explodă de pe buzele lui Griffin. Crezi că aş putea fi în stare să-mi avortez propriul copii?

Athena îşi ridică bărbia şi Griffin văzu un fel de uşurare răutăcioasă pe fața ei.

– Nu, spuse ea plat. Nu cred. Dar cred că judecătorul Sheridan poate fi convins de asta. Şi asta înseamnă că vei fi la închisoare pînă la apusul soarelui, Griffin.

Indiferența pe care Griffin o etalase, îl părăsi; mîinile lui se încordară, abținîndu-se să nu se strîngă în jurul gîtului Athenei şi să curme tot ceea ce spunea ea.

– N-o să îndrăzneşti, suflă el clocotind.

În mod incredibil, Athena începu să rîdă.

– Şi de ce nu aş face-o? Tu m-ai distrus pe mine, acum am să te distrug eu. Cu plăcere.

Tremurînd, Molly păşi în spațiul mic, periculos, dintre cei doi.

– Opriți-vă! şuieră ea. Amîndoi. Eu pot depune mărturie că nu s-a făcut un avort, eram acolo.

– Nimeni nu te va crede, Molly, spuse Athena dulce. Toți din Providence îşi închipuie că eşti micuța irlandeză care încălzeşti patul lui Griffin. Iar asta îți va aduce prejudicii, nu-i aşa?

Cuvintele pe care le rosti Griffin nu puteau fi retrase, nici negate.

– Fă asta, Athena. Fă să fiu arestat. Dar ține minte:

chiar dacă îmi va lua tot restul vieții, tot am să te găsesc. Şi atunci, am să te ucid.

– Nu poți vorbi serios, spuse ea veselă. Apoi, ea scoase perlele şi brățara, pe care el le dăruise lui Rachel, din geanta ei şi i le aruncă. Ține, o să-şi amintească de tine prin astea!

Un moment mai tîrziu, Athena plecase, într-un nor de dispreț.

35

Jonas deschise ochii şi îşi dădu seama că stătea întins în propriul pat. Camera era întunecoasă şi la început nu-şi putu da seama dacă noaptea sosise sau nu. Hammond trebuia să tragă draperiile.

O durere nesuferită îi sfredelea creştetul capului, amintindu-i. Athena! Griffin! Furia îşi croi drum din stomac pînă în gît, erupînd violentă.

Jonas aruncă cuverturile şi se ridică în şezut, dar constată că această mişcare îi producea dureri. Gemu şi îl cuprinse greaţa. Durerea din moalele capului era cu mult mai rea. Oare cu ce îl lovise ticăloasa aia?

Cu mişcări lente, deliberate, el îşi găsi pantalonii, o cămaşă, cizmele. Camera se învîrti cu el cînd se chinui să intre în ele. Cînd se ridică de pe marginea patului, simţi un alt val de durere, de greaţă, dar furia îl susţinu. Merse împleticindu-se pînă la fereastră, trase draperiile şi constată că pierduse cea mai mare parte, dacă nu chiar toată ziua. Ploaia se transformase într-o burniţă cețoasă şi se lăsase amurgul. Jonas se gîndi din nou la Athena şi la Griffin. Simţi atîta ură, încît trebui să se sprijine cu ambele mîini pentru a se ţine pe picioare. Rachel îi veni în minte şi un plînset uşor, trist răsună în liniştea camerei.

Rachel. Ei mințeau în legătură cu ea; în mod sigur că mințeau. Nu fusese nici un copil, nici un chiuretaj, nici un avort. Jonas închise ochii şi o văzu ridicîndu-se din balta din curtea bisericii, în acea zi de picnic, cu bluza de mătase udă şi transparentă, cu frunze care îi atîrnau în păr. O văzuse atît de clar, de parcă s-ar fi dezbrăcat pentru el; văzuse rotunjimea sînilor cu mijlocul roz, chiar o aluniță în formă de diamant lîngă sfîrc. Şi apoi a fost noaptea de la Seattle, noaptea în care s-a îmbolnăvit, iar el a dezbrăcat-o cu tandrețe, buimăcit de frumusețea ei.

Trase aer în piept şi deschise ochii. Nu voia, nu putea să o piardă, indiferent ce ar fi trebuit să facă pentru asta. Băutura era pe biroul lui şi Jonas se îndreptă spre el, punîndu-şi o cantitate dublă pe care o dădu pe gît dintr-o înghițitură. Asta îl mai întări puțin şi îşi mai turnă o cantitate egală.

Uşa dormitorului scîrțîi şi statura întunecată a doamnei Hammond apăru în deschizătură.

– Jonas, este o femeie jos... Am încercat să o îndepărtez...

– Ce femeie? se răsti Jonas, punîndu-şi din nou coniac în pahar.

– Doamna Bordeau, replică menajera. A dat buzna, că are o idee colosală ca tu şi cu ea să-l arestați pe Griffin Fletcher.

Arestat!? Jonas reflectă la asta, îşi lăsă capul pe spate şi dădu afară aerul, cu o greață impacientată. Cumva ți-a spus şi pentru ce motiv?

– Pentru avortarea copilului tinerei McKinnon, răspunse doamna Hammond, cu tristețe.

Jonas se încordă. Dacă se întîmplă asta, atunci minciuna se va perpetua şi toată lumea va crede că Rachel fusese însărcinată.

– Nu, şuleră el. La naiba, nu! Trimite-o pe această... *trimite-o sus la mine.*

– Nu cred că o să vină, Jonas. Este turbată ca o pisică. Nici nu-i de mirare. Ea este cea care ar trebui arestată, dacă ar fi după mine. De ce, cînd te-am găsit pe podea...

Jonas o întrerupse brusc.

– Spune-i numai că voi coborî imediat.

Athena era nervoasă. Se plimba încoace şi încolo pe podeaua din salon ca o felină, iar pielea ei era palidă. Jonas observă că avea grijă să păstreze o bună distanță între ei.

– N-am să te las să-l arestezi pe Griffin, spuse el sec.

Ochii albaştri ai Athenei lucirăşi ea se opri brusc.

– De ce nu? N-o să mai fie în calea ta...

– Am spus nu. Las-o baltă.

Ea gîfîia acum, iar fața îi era aprinsă de revoltă.

– Jonas, fata aia zace în casa lui chiar în acest moment, în patul lui, refăcîndu-se după un avort ilegal!

Jonas închise ochii. Putea simți în vene băutura care se amesteca cu furia, diminuîndu-i durerea continuă din cap.

– Nu, spuse el într-o şopată răguşită. Nu.

– Nu pot să cred că vrei să-l laşi pe Griffin să scape din asta!

Limba lui Jonas fu deodată independentă de mintea lui; bîlbîia ceva în legătură cu Griffin, ceva despre tatăl lui Rachel, Ezra McKinnon. Era o senzație ciudată, faptul că nu era în stare să-şi înțeleagă propriile cuvinte – ca şi cum ar fi încercat să tragă cu urechea la o uşă.

Dar ochii Athenei erau mari, iar ea se retrăgea din fața lui, ținîndu-şi mîinile întinse, clătinînd din cap şi rostindu-i numele iarăşi şi iarăşi.

Încet, Jonas înaintă spre ea.

John O'Riley sosi la bordul vasului *Statehood* după-amiază devreme, aducînd cantitatea de chinină pe care o

putuse procura la Seattle. Împreună, el şi Griffin se luptară cu epidemia care renăştea permanent, vorbind rareori, fără să se uite niciodată unul la altul direct în ochi. Griffin presupunea că John nu voia să vadă inutilitatea situaţiei oglindită în ochii altui medic, mai mult decît o voia el însuşi.

Era un moment de acalmie în această seară şi ei se aventurară într-un cort părăsit, unde numai Chang putea fi văzut, pentru a se servi cu puţină cafea amară.

Chiar cînd şedeau faţă în faţă în semiîntunericul acelui cort umed, John avu grijă să nu privească direct spre Griffin.

– Ce este? întrebă Griffin, după o lungă tăcere, insuportabilă.

Acum, ochii albaştri, trişti ai lui John O'Rileyu se ridicară spre faţa lui.

– Griffin, Douglas Frazier a murit chiar în dimineaţa asta.

Griffin îşi plecă capul, pretinzînd un interes deosebit pentru cana lui de cafea.

– Dumnezeule!

Vocea lui John era încărcată de iritare.

– Griffin, omul acela era un monstru. El a vîndut femei, şi Dumnezeu ştie ce altceva...

Griffin înghiţi.

– Totuşi era un om, John. Şi a murit.

După asta, păru că nu mai era nimic de spus. Buimăcit, Griffin termină cafeaua aceea îngrozitoare numai pentru că îl făcea să aibă o preocupare.

El îl aşteptase pe jandarmul din Providence toată ziua, undeva în subconştient, şi nu fu nici o surpriză cînd Henry îl pîndi chiar la intrarea în cort.

Judecătorul Sheridan era şi el acolo, şi amîndoi erau înarmaţi.

Ţevile argintii din nichel ale puştilor lor luciră în lumina pîlpîitoare a torţelor de pin, care ardeau în cele

două părți ale intrării în cort.

Griffin se opri, cu un trist amuzament că puteau veni atît de înarmați după unul care face avorturi.

Sînt periculos, se gîndi el.

Mustața lui Henry tremura din nou, așa cum se întîmplase și în biserică în acea duminică cînd Griffin îi oferise o piatră cu care să arunce în Field Hollister.

– Ar fi bine să vii de bunăvoie, doctore, spuse el, cu o voce tremurată.

Griffin își permise să-și mute privirea în mod elocvent spre arma din mîna lui Henry.

– Văd asta.

John O'Riley care, aparent, rămase fără grai la vederea legii din Providence în acțiune, își recăpătă în cele din urmă graiul. El îndreptă cuvintele spre cineva din spatele lui Henry, spre judecătorul Sheridan.

– Ei, Edward, ce mai este și asta?

Henry și judecătorul schimbară priviri îngrozite, apoi cel din urmă murmură:

– Desigur, noi nu am avut intenția ca tu să afli despre asta în modul acesta, John. Totuși, trebuie făcută dreptate.

Griffin consideră cuvîntul „dreptate" extrem de amuzat și rîse.

– Nu este vorba de justiție, și tu știi asta, spuse el.

Fața lui Sheridan era calmă, dar ochii lui scînteiau de revoltă.

– Athena Bordeau este moartă, spuse el răspicat. Și nimeni nu știe asta mai bine decît tine, Fletcher.

– Nu...

Încremenit de uimire, Griffin nu putu face nici o mișcare spre prietenul lui.

– Despre ce naiba vorbiți? se răsti el, cu ochii fixați pe fața lui Sheridan.

– S-a întîmplat acum cîteva ore, completă Henry. Tu ai omorît-o, Griffin, și n-o să reușești să scapi de pe-

deapsă pentru crimă în oraşul meu!

Atunci, Griffin se putu mişca; absent, el se întoarse de la Sheridan şi jandarm, pentru a-l privi pe John. Expresia din ochii prietenului său îl străpunse ca o bucată de metal proaspăt forjată.

– Ai spus că ai s-o omori, şopti bătrînul întretăiat. În ziua aceea, în biroul meu, ai spus că ai s-o omori cu propriile tale mîini.

– A strangulat-o, confirmă Henry.

– Taci din gură! se răsti judecătorul Sheridan, văzînd tristeţea periculoasă de pe faţa lui O'Riley. Vorbim despre fiica doctorului O'Riley!

John se întoarse; cum se îndreptă clătinîndu-se spre interiorul cortului, Griffin se mişcă pentru a-l urma, dar fu reţinut de judecătorul Sheridan care îl apucă de braţ.

El se smuci eliberîndu-se, îngrijorat de culoarea vineţie de pe buzele lui John, de culoarea cenuşie a feţei sale.

– La naiba, lasă-mă să vad dacă este în ordine!

Henry ridică ţeava puştii în sus, iar aceasta se propti în abdomenul lui Griffin, apăsînd tare. Era rece, chiar prin ţesătura cămăşii.

– Ai văzut destul, doctore. După ceea ce ai făcut cu acea sărmană femeie, aş putea să te împuşc pînă să-ţi spui numele, aşa că mai bine rămîi unde eşti!

Griffin trase o înjurătură.

– Nu am omorît-o, neghiob chior ce eşti, am fost aici toată ziua!

– Tu ai făcut-o în mod sigur, insistă Henry implacabil. Am găsit ceva ce îţi aparţinea, lîngă trupul ei. În afară de asta, toată lumea ştia cît te dorea înapoi, dar tu nu puteai vedea altceva decît pe odrasla lui Becky McKinnon...

Înghiţindu-şi furia care îi sugruma gîtul, Griffin închise ochii.

– Nu am omorît-o eu, spuse el.

Judecătorul Sheridan scoase un mic obiect din buzu-

narul vestei şi i-l întinse lui Griffin.

– Asta, printre altele, ne-a dus la concluzia că tu ai făcut-o.

Ceasul era rece în palma lui Griffin şi îi confirma ceea ce în sufletul lui bănuia deja de cîtva timp.

– Ăsta îi aparţine lui Jonas, spuse el, dîndu-i obiectul înapoi.

Henry se încruntă.

– Te aşteptai să credem...

Griffin îşi scoase propriul ceas din buzunarul hainei şi îl balansă, ţinîndu-l de lanţ, între două degete. El strălucea, auriu, în lumina torţei.

– Ceasul meu, domnilor, spuse el cu un zîmbet macabru pe faţă. Uitaţi-vă cu atenţie... este exact ca al lui Jonas. Şi există un motiv pentru asta.

Mustaţa lui Henry începu să joace în sus şi în jos.

– Ce motiv?

– Ce motiv? îl imită Griffin sardonic. De ce nu-i spui tu, judecătorule? Ar trebui să-ţi aminteşti.

Judecătorul păru nesigur pentru prima dată, de cînd îşi amintea Griffin, încă înainte de alegerea sa.

– Mama lui Jonas a fost soră geamănă cu mama doctorului Fletcher. Acele două doamne minunate, blînde, au sperat întotdeauna că fiii lor se vor înţelege între ei, aşa că le-au cumpărat ceasuri identice şi au dat o mare petrecere într-un an, pentru a le serba ziua de naştere.

– Zău? întrebă Henry impacientat de atîtea amintiri.

– Deci este posibil ca doctorul Fletcher să spună adevărul. El are ceasul lui; este unul mai deosebit, celălalt aparţine în mod cert lui Jonas.

Henry era foarte dezamăgit.

– Nu este chiar atît de neobişnuit, protestă el iritat.

Griffin deschise capacul ceasului şi apăsă un mic buton în interiorul lui. Se auziră sunetele tremurate ale unei melodii.

– Mătuşa mea – mama lui Jonas – a compus această

melodie, spuse el.

Henry oftă.

– Dar mai există şi cele spuse de doctorul O'Riley care te-a auzit cum ameninţai viaţa doamnei Bordeau.

Judecătorul aprobă din cap.

– Domnul Wilkes era prietenul ei, nu ar fi avut nici un motiv să o omoare.

– Nu ai spus tu asta? Nu ai spus că o vei ucide cu propriile mîini? întrebă Henry, apăsînd în continuare ţeava puştii pe abdomenul lui.

– Ba da, răspunse Griffin pe un ton jos.

– Atunci eşti arestat, spuse judecătorul Sheridan sec.

– Vă rog să mă lăsaţi să văd ce face John, vă rog.

Sheridan aprobă cu severitate.

– Să nu încerci ceva, Griffin. Henry va avea tot dreptul să tragă.

Griffin se îndepărtă de paznicii săi şi intră în cort. John era încă aşezat, nemişcat, pe una din băncile de lîngă masă şi privea fix la suprafaţa acesteia.

Ocolind masa, Griffin ajunse în faţa lui şi remarcă cu uşurare că respiraţia regulată.

– Nu am omorît-o eu pe fiica ta, John, spuse el.

Erau lacrimi pe faţa lui John O'Riley.

– Dumnezeule, aş vrea să te pot crede, Griffin. Aş vrea să te pot crede.

Henry şi judecătorul nu mai voiau să aştepte.

– Întinde mîinile, Griffin, îl grăbi cel de-al doilea, cu vocea mai blîndă de data asta.

– Nu crezi că ar trebui să-i legăm şi picioarele? sugeră Henry.

Judecătorul Sheridan cercetă faţa lui Griffin.

– Nu este nevoie, spuse el trist. Ochii lui se mutară asupra lui John.

– Îmi pare rău pentru fiica ta. Să trimit un mesaj soţiei tale?

John îşi clătină capul încet, ochii lui şterşi, nevăzând nimic.

– Am să-i comunic Joannei eu însumi, spuse el.

Rachel se aşeză în pat şi încercă să citească ceva pe faţa palidă, ascunsă a lui Molly Brady.

– Ce este? întrebă ea în şoaptă.

– Este vorba despre Athena Bordeau, răspunse Molly, privind-o drept în ochi, în timp ce îi aşeză în poală o tavă cu mîncare. Mănîncă acum.

Dar ea nu simţea nici un interes pentru cina hrănitoare, pe care o dorise atît de mult cu cîteva momente mai înainte.

– Ce este cu Athena? insistă ea, impresionată de flacăra verde-aprins din ochii lui Molly.

– Este moartă, şopti Molly. Şi l-au arestat pe doctorul Fletcher pentru uciderea ei.

Tava şi mîncarea zdrăngăniră pe podea, cînd Rachel îşi aruncă cuvertura şi sări jos.

– Nu!

Strîmbînd din nas, Molly se aplecă să culeagă de pe podea cioburile, un biscuit uns cu unt şi un cotlet de porc.

– Uite ce ai făcut, Rachel McKinnon. Toată cina asta grozavă şi cel mai bun porţelan...

Vocea lui Rachel era stridentă şi subţire din cauza mirării.

– Cum poţi să te gîndeşti la porţelan, cînd Griffin are probleme atît de mari?

Molly privi în sus, iar pe faţă îi curgeau lacrimi.

– Oh, Rachel! sughiţă ea printre lacrimi. A spus că o va omorî! Cu propriile mele urechi l-am auzit cînd a făcut acest jurămînt chiar în această cameră.

Genunchii lui Rachel se înmuiară sub ea, dar nu avea intenţia să se tîrască înapoi în pat şi să accepte supusă ceva care i se părea imposibil să fie adevărat.

– Unde sînt hainele mele... mă duc la el...

Molly lăsă să-i cadă din mînă resturile adunate şi se repezi spre ea.

– Nu pleci nicăieri, domnişoară Rachel McKinnon. Billy al meu este plecat după Field Hollister; de el are nevoie acum, nu te tine.

Rachel îşi făcu drum pe lîngă Molly, oprindu-se să se odihnească lîngă perete.

– Am să-mi găsesc singură o rochie! ţipă ea.

Dar Molly Brady nu fusese bolnavă şi nu avea starea de slăbiciune în care se afla Rachel. Avînd grijă să ocolească cioburile de porţelan de pe podea, ea îşi luă lucrurile şi îşi sprijini spatele de pat.

– Şi cu ce o să-l ajuţi pe omul ăla dacă o să mori din cauza hemoragiei? întrebă cu asprime menajera lui Griffin, cu mîinile proptite de şoldurile ei înguste, cu ochii strălucind de lacrimi şi fermitate.

De data asta fu rîndul lui Rachel să plîngă.

– El nu putea...oh, Molly, el nu putea...

Ochii lui Molly erau distanţi acum, de un verde-aprins din cauza patimei.

– Ea l-a distrus, sînt atît de sigură de asta pe cît sînt de următoarea mea respiraţie.

Înainte ca Rachel să apuce să răspundă ceva, se auziră zgomote în holul de la intrare, urmate de paşi uşori şi mărunţi pe trepte.

Fawn Hollister îşi făcu apariţia în cameră, cu ochi căprui deznădăjduiţi, şi se îndreptă spre Rachel care era în pat. Ajungînd, ea se aşeză pe margine, fără altă introducere, şi cuprinse umerii care tremurau ai lui Rachel.

– Field este cu el, spuse ea blînd. Field este acolo.

Rachel înghiţi un nou val de lacrimi.

– Molly crede că Griffin este vinovat.

Ochii căprui ai lui Fawn se ridicară pentru a-i întîlni pe cei ai lui Molly, dar nu era nici o acuzare în privirea ei şi nici o mînie.

– Atunci, Molly greşeşte, spuse ea.

Molly se întoarse şi se apropie de fereastra întunecată, fără perdele.

– Mă rog să greşesc, spuse ea cu o voce mică, neajutorată. Mă rog să greşesc.

Un moment mai tîrziu ea aduna tava şi resturile împrăştiate, şi părăsi încăperea.

– Jonas, zise Rachel, fruntea ei odihnindu-se pe umărul mic şi puternic al lui Fawn Hollister. Jonas a omorît-o.

– Probabil, fu de acord Fawn, dar în vocea ei nu era mai multă speranţă decît auzise Rachel în cea a lui Molly. Nimic pe pămînt nu-l va putea face să recunoască acest lucru. Nimic.

– Dar Griffin ar putea fi spînzurat.

– O să ne gîndim la ceva, promise Fawn, împingînd-o pe Rachel cu blîndeţe înapoi pe perne. Dar tu trebuie să fii puternică, dacă vrei să-l ajuţi. Dormi acum şi o să facem planuri mîine dimineaţă.

Rachel nu putu dormi, dar pentru liniştea prietenei sale, se prefăcu. Şi în timp ce stătea întinsă în camera întunecată, un plan începu să ia naştere în mintea ei. Era nebunesc şi disperat, dar avea o singură calitate: era singurul mijloc la care Rachel se putea gîndi pentru a-l salva pe Griffin.

Griffin Fletcher stătea, ţinîndu-se de barele celulei, trasînd un model în rumeguşul de pe podea, cu vîrful cizmei sale drepte. Uşa care ducea de la singura celulă a închisorii la magazia de mărfuri a lui Henry se deschise, iar Field era acolo, în spatele gratiilor, arătînd trist, speriat şi bolnav.

– Tu erai la Tent Town cînd s-a întîmplat! se răsti el fără altă introducere. Nu-i aşa?

– Bineînţeles că da, ripostă Griffin. Apoi, morocănos, completă: Nu am făcut-o eu, Field.

Pentru prima dată de cînd îl cunoştea Griffin, Field înjură.

– Bineînţeles că ştiu asta, numai că Henry, judecătorul şi mulţi alţii de pe aici ar vrea să te vadă spînzurat ca pe oricare! La naiba, Griffin, de ce oare trebuie să-ţi faci duşmani tot timpul?

– Din obişnuinţă, spuse Griffin, ridicînd din umeri cu un zîmbet jalnic.

Înainte ca Field să-i răspundă, uşa se deschise din nou. De data asta vizitatorul era Jonas.

Era o privire în ochii vărului său, o anumită expresie pe faţa lui, care îl făcură pe Griffin să se teamă. Nu pentru el însuşi, ci pentru Rachel. În mod deliberat, el îşi păstră vocea liniştită:

– Nu-mi spune, Jonas, lasă-mă să ghicesc. Ai venit să mă scoţi pe cauţiune.

Jonas rîse, iar sunetul era oarecum deplasat. Teama lui Griffin se adînci, însă la fel şi hotărîrea sa de a ascunde acest lucru.

– Nu vreau să influenţez justiţia, spuse Jonas. Dar atunci, ochii îi căzură pe desenul pe care Griffin îl trasase pe podea, în rumeguş, şi un spasm groaznic îi cuprinse faţa angelică.

– Cicatricea! şopti el întretăiat. *Cicatricea.*

După care se întoarse şi o luă la fugă din spaţiul rezervat rarilor prizonieri din Providence, lăsînd uşa larg deschisă în urma lui.

– Ce.... începu Field, privind după Jonas.

Dar Griffin ştia. El privi în jos spre desenul făcut pe podea şi gemu. Era în formă de diamant. Fără să vrea, el confirmase ceva ce Jonas nu putea suporta să ştie.

36

Ochii căprui ai lui Fawn se măriră cînd o privi pe Rachel care se chinuia să îmbrace o rochie simplă din stambă.

– Probabil că ţi-ai pierdut minţile, Rachel McKinnon! strigă ea fără menajament. Jonas nu va putea fi păcălit!

Rachel făcu un efort să-şi învingă un val de slăbiciune, forţîndu-se să fie puternică.

– Poţi să te gîndeşti la ceva mai bun? întrebă ea provocator, încercînd acum să încalţe pantofii din piele care se scorojiseră, cei cumpăraţi la Seattle.

Frumoasa indiană îşi plecă capul.

– Nu, admise ea. Dar cînd ochii ei se îndreptară spre faţa lui Rachel, ei erau plini de o presimţire rea. Cred că nu-l înţelegi cu adevărat pe Jonas Wilkes, Rachel. Dar eu pot să-ţi spun că omul ăsta este vicios chiar şi în cele mai bune clipe ale lui. Este evident, avînd în vedere ce i-a făcut Athenei, că el a depăşit deja punctul la care raţiunea face loc nebuniei!

Rachel se întoarse pentru a sta în faţa oglinzii lui Griffin şi îşi perie părul cu mişcări puternice, hotărîte.

– Nu-mi pasă cît de periculos este, Fawn. Nu am să stau să mă uit cum Griffin este spînzurat pentru ceva ce

Jonas a făcut!

– Este nebun, Rachel.

Tristă, Rachel aprobă.

– De asta depind, spuse ea.

Fawn oftă furioasă, dar reticența ei era fără importanță. Era clar că ea avea intenția s-o ajute.

Judecătorul Edward Sheridan revizui cazul crimei asupra Athenei Bordeau. Dumnezeu ştia că, după ceea ce această femeie făcuse cu doi ani în urmă, era de mirare că nu fusese ucisă mai devreme.

Sheridan se instală mai bine în scaunul lui de la birou, îşi aprinse pipa şi trase gînditor din fumul cu miros de cireş. El îl văzuse pe Griffin Fletcher în noaptea aceea şi fusese înspăimîntat de furia criminală din ochii lui, de încordarea umerilor săi. Griffin fusese la barul lui Becky McKinnon, înghiţind mai mult whisky decît ar fi putut consuma un bărbat şi totuşi să stea în picioare.

Griffin nu vorbise despre faptul că o găsise pe logodnica lui în patul lui Jonas Wilkes, dar el de fapt nu vorbea despre nimic foarte mult, decît dacă era presat. Nu, el stătuse acolo, încercînd să epuizeze rezerva de whisky, iar demonii care îl posedau erau unii liniştiţi. Trebuie să fi fost iadul, se gîndi Seridan, să afli un astfel de lucru, ştiind că probabil tot oraşul aflase înaintea lui.

Clovis intră în biroul judecătorului, avînd pe chip toată aversiunea ei faţă de crima comisă cu o noapte în urmă. Puse o cantitate de coniac în cana de cafea, peste care turna lichidul aburind.

– Louisa Griffin Fletcher s-ar răsuci în mormînt dacă ar şti ce s-a întîmplat, spuse ea, cu un soi de plăcere macabră.

– Cînd o să aibă loc procesul, Edward?

Judecătorul se întinse după cafea, amestecînd za-

hărul cu iritată vigoare.

– Cred că ți-ar plăcea să-l vezi pe tînărul Fletcher spînzurat pînă la apusul soarelui cel mai tîrziu, nu-i aşa, iubito? întrebă el usturător.

– El a ucis-o pe draga de Athena!

– Draga de Athena, o imită judecătorul, cu un dispreț morocănos. Apoi, după o tăcere în care reflectă, el spuse:

– Ştii, Clovis, tînărul ăsta este încăpățînat, prost crescut, nesuferit şi nu îl agreez cu nimic mai mult decît tine. Dar nu cred că el a omorît-o pe femeia aceea.

Numai perspectiva asupra nevinovăției lui Griffin Fletcher avu un efect alarmant asupra doamnei Sheridan. Ea se lăsă să cadă într-un scaun, palidă, iar ochii ei erau dintr-o dată foarte strălucitori.

– Bineînțeles că el a făcut-o, Edward! Ei bine, după scandalul ăla de acum doi ani...

– Exact! răsuflă judecătorul. Asta a fost acum doi ani. De ce ar fi trebuit să aştepte atîta timp? De ce nu l-ar fi ucis pe Wilkes şi pe femeia acolo şi atunci? Mulți bărbați ar fi făcut acest lucru, să ştii. Asta mă supără, Clovis, asta şi încă cîteva lucruri. Cum ar fi, de exemplu, ceasul şi faptul că trupul a fost găsit în pădure între Tent Town şi casa lui Fletcher. Pare prea simplu. Griffin Fletcher este un bărbat inteligent, Clovis, şi el este îndrăgostit de fata aceea McKinnon. Dacă el ar fi omorît-o pe Athena, de ce ar fi lăsat atît de multe indicii?

– Edward, zău! Îl aperi pe ticălosul ăla, pentru că ai fost atît de fermecat de Louisa!

Louisa. Numele era încă dureros în colțul întunecat, amorțit al inimii judecătorului.

– Mike şi Louisa Fletcher au fost prietenii mei, Clovis, şi al naibii să fiu dacă am să-l acuz pe fiul lor, numai pentru că el mă enervează, sau pentru că te agasează pe tine.

Vocea lui Clovis era un scîncet iritat:

– Este vinovat, Edward Sheridan!

Judecătorul îşi aprinse din nou pipa.

– Poate. Dar poate că nu. Dar el n-o să fie spînzurat dacă nu a ucis-o el pe femeia aia, Clovis, iar tu şi restul celor din Providence va trebui să acceptaţi acest lucru. Oftă. Şi acum, lasă-mă singur. Trebuie să gîndesc.

Judecătorul Edward Sheridan încă se gîndea pe la ora şapte în acea seară, cînd Clovis năvăli în biroul lui, anunţîndu-l că doamna Hammond, menajera domnului Wilkes, aştepta nerăbdătoare în salon să-l vadă.

Fawn scoase un ţipăt cînd văzu rochia.

– De unde ai asta?

Rachel răsuci frumoasa rochie albă în mîini, părînd să simtă groaza Athenei în faldurile ei.

– Mamie a reuşit cumva să facă rost de ea. Am transmis mesajul ei lui Jonas, aşa că totul este pregătit.

– Dacă Jonas nu ne ucide, oftă doamna Hollister, Griffin şi Field o vor face. Dumnezeule, Rachel, eşti la fel de nebună ca domnul Wilkes!

Rachel îşi petrecuse ziua construind un manechin din cearceafuri şi pene scoase din diferite perne. Acum, cu calm, ea începu să îmbrace manechinul cu rochia Athenei.

– Billy a verificat, spuse ea, ca şi cum Fawn nu ar fi vorbit deloc.

– Nu sînt oameni în jurul grajdului lui Jonas; cred că majoritatea dintre ei sînt bolnavi de gripă. El va putea sta la un loc stabilit, iar cînd va fi într-adevăr întuneric...

Privirea lui Fawn se mută spre fereastră. Ploaia se oprise; dar cerul era înnourat şi din cauza asta noaptea urma să se lase mai devreme. Se ridică şi îşi netezi

fustele din stambă.

– Am să fac ceea ce m-ai rugat, spuse ea. Dar mai este ceva ce vreau să fac înainte.

– Să nu spui! o avertiză Rachel, cu o şoaptă tensionată.

Cînd ieşi din dormitor, Fawn Hollister nu făcu nici o promisiune, într-un fel sau altul.

Jonas stătea liniştit la fereastra de la etaj, privind ploaia mohorîtă de afară, cu biletul mototolit în mînă. Oare Rachel credea că el înnebunise? se întrebă cu calm. Chiar credea că el va intra vesel în capcana pe care probabil că ea i-o pregătea?

Îşi lăsă capul să se odihnească pe umezeala rece a ferestrei şi închise ochii. Nu mai exista nici o iluzie acum; Ştia că Rachel îl trădase cu Griffin, ştia că el nu-i putea permite să mai trăiască.

În minte, el îl văzu pe Griffin Fletcher cum desena acel simbol în formă de diamant pe rumeguşul podelei din închisoare, pretinzînd că nu ştie ce face. Dar el îl întărîtase tot timpul, dovedind de fapt că el fusese primul care o posedase pe Rachel.

Un ţipăt gutural ieşi din gîtul lui Jonas. El o iubise atît de mult, o iubise împotriva raţiunii, o iubise împotriva propriei voinţe. Şi ea se culcase cu Griffin.

Iar Jonas aştepta, fiind convins că nu poate suporta acest adevăr.

Griffin mergea încolo şi încoace, cu disperare vulcanică. În timp ce se mişca, el îşi permise ca rugile fără sens din inima lui să se transforme în cuvinte.

Dispera în tot acest timp. Era puţin probabil ca Dumnezeul lui Griffin să fie înclinat să-l asculte. După toate, aceasta era a doua sau a treia rugă pe care o oferise în

mod conştient, iar el nu prea trăise în credinţă.

El îşi aminti prima dată cînd în mod deliberat adresase un cuvînt Cerului – asta a fost la Seattle, imediat după ce izbucnise incendiul, atunci cînd o căuta pe Rachel.

– Te rog, fusese tot ceea ce reuşise să spună atunci, iar rugăciunea lui de acum nu era cu nimic mai articulată.

Totuşi, acea rugă dintr-un singur cuvînt îi fusese ascultată atunci, nu-i aşa? O găsise pe Rachel.

Disperat, Griffin Fletcher se lega de asta. Dumnezeu îl va asculta, spre binele lui Rachel.

Deschiderea uşii exterioare îl uimi, îl făcu să i se strîngă stomacul. Field intră, arătînd atît îngrijorat, cît şi uşurat, iar judecătorul Sheridan era cu el.

Griffin se temea să spere, se temea să mai vorbească.

Dar judecătorul Sheridan avea chei. Cu o încetineală înnebunitoare, el deschise uşa celulei.

– Eşti liber, Griffin, spuse el. Elisa Hammond l-a văzut pe Jonas omorînd-o pe acea femeie. Henry a plecat să-l aresteze acum.

Griffin simţea o mulţime de stări: uşurare, furie, nerăbdare. Dar expresia de pe faţa lui Field îi crea o stare de nelinişte, la un nivel adînc, intuitiv.

– Field, ce este? şuieră el, repezindu-se din celula în care fusese sechestrat şi trăgîndu-l de haină.

– Era un bilet, spuse Field. Era un bilet pe masa din bucătărie cînd m-am dus să o caut pe Fawn. Griffin, ea şi Rachel sînt în drum spre Jonas, dacă nu cumva au şi ajuns deja acolo.

Griffin porni într-o fugă nebunească şi un cuvînt de înjurătură îi ieşi din gură.

– Atunci ce dracu' cauţi aici? întrebă el, în faţa ma-

gazinului, în timp ce el, Field şi judecătorul Sheridan încălecară caii care aşteptau.

Field nu dădu nici un răspuns.

Era întuneric în grajdul lui Jonas; Rachel nu îndrăznise să aprindă nici măcar o lanternă. Înfrînîndu-şi teama, ea aştepta, iar un balot de paie îi înţepa spatele.

Manechinul era la locul lui, Fawn era de asemenea la postul ei lîngă uşa din spate a grajdului; totul se va întîmpla aşa cum era prevăzut. Pur şi simplu trebuia.

În staul caii nechezau neliniştiţi, invizibili în întunericul dens. Doar o trăsură era înhămată şi gata de plecare şi asta însemna că Jonas dăduse crezare biletului ei, crezuse că ea vrea să fugă cu el.

Rachel închise ochii, ascultă bătăile rapide, puternice ale inimii sale.

Şi atunci, deodată, flacăra unei torţe lumină intrarea din faţă a grajdului, aruncînd umbre sinistre pe o rază de cîţiva yarzi.

– Rachel?

Ea înghiţi.

– Sînt aici, Jonas.

El se apropie, ţinînd torţa sus şi chiar în acea licărire de lumină ea putu vedea contorsionarea îngrozitoare, ciudată, a trăsăturilor sale.

– Ţi-ai schimbat dorinţele inimii? spuse el cu o voce ciudată, cîntătoare.

Rachel îşi ridică bărbia.

– Da. G-Griffin este un criminal, am făcut o greşeală.

Jonas se apropie mai mult şi, deşi mergea drept, părea să se ghemuiască la fel ca un animal de pradă gata de atac. Rachel îşi înghiţi un ţipăt cînd mîna lui îi apucă corsajul rochiei de stambă şi îi rupse materialul.

Lent, el trasă cu degetul mica aluniţă de sub sfîrcul

stîng, iar privirea lui îi savură sînii goi în lumina aurie. Rachel închise ochii, rezistînd dorinței reflexe de a se acoperi.

– Ești o mincinoasă, Rachel, spuse Jonas, pe un ton amical. Ochii de topaz se mutară leneș spre fața ei. Aș fi fost cel mai iubitor dintre soți, deși asta este culmea ironiei. Dar tu l-ar vrut pe Griffin.

Rachel stătea nemișcată, mută de frică. *Acum, Fawn,* se ruga ea în tăcere. *Te rog, acum!*

Dar nebunia lui Jonas părea să-i permită să-i citească gîndurile la fel de ușor ca sînii ei goi.

– Fawn nu te va putea ajuta, Rachel. Ea este legată și drogată în acest moment în bucătăria mea. Nu am avut timp să o omor, dar bineînțeles că o voi face.

Încet, Rachel își ridică brațele să-și acopere pieptul goi. Ea încercase și pierduse. Mai rău chiar, Griffin și Fawn vor pierde și ei.

– Dar cu tatăl meu cum a fost? șopti ea. Și cu bărbatul lui Molly Brady?

Jonas își ridică o sprînceană.

– Îmi stăteau în cale.

Înnebunită, Rachel închise ochii, apoi îi deschise din nou. Se auzi o scîrțîitură în spatele grajdului și Jonas se răsuci, torța balansîndu-se periculos în mîna lui.

– Cine-i acolo? țipă el.

Caii înhămați la trăsura ce aștepta se speriaseră de sunet; ei începură să alerge nebunește, trăgînd trăsura spre ușile pe jumătate deschise ale grajdului.

Se auzi un sunet puternic cînd trăsura fu prinsă între uși, iar caii nechezară speriați. În interiorul trăsurii, manechinul se clătina ca un fel de spectru de coșmar, îngrozitor în mișcarea lui.

Inima lui Rachel îi zvîcni pînă în gît și se cuibări acolo într-o adevărată panică. Pentru o clipă, ea chiar

crezuse că Athena se întorsese pentru a se răzbuna.

Gîtul lui Jonas se mişcă convulsiv în timp ce privea ţintă la dovada vinovăţiei sale, după care scoase un ţipăt şi scăpă torţa din mînă. Brusc, paiele de pe podea fură cuprinse de flăcări, iar apoi trăsura.

În spatele uşilor grajdului, caii nechezau şi se zbăteau îngroziţi, în timp ce animalele din staul se ridicau în picioare, lovind pereţii cu copitele pe deasupra zgomotului flăcărilor.

Rachel privi, oprindu-şi respiraţia. Jonas încremenise, privind fără să vadă trăsura care ardea.

O să murim arşi, se gîndi Rachel. Dar tot nu se putea mişca.

Erau voci în afara grajdului: comenzi, ţipete, înjurături. Şi apoi uşile se deschiseră şi trăsura în flăcări fu trasă afară.

Griffin şi Field năvăliră în pragul uşii, ferindu-se de infernul care aproape le blocase calea.

Griffin o trase pe Rachel spre uşă şi o aruncă afară, în binecuvîntata răcoare a nopţii, după care alergă nebuneşte înapoi. Ea tocmai se cuibărise lîngă un copac, cînd Field îl conduse pe Jonas care se clătina, imbecilizat şi îl puse în siguranţă, după care se duse înapoi să-l ajute pe Griffin.

Nechezatul cailor răsuna în noapte, aceştia fiind cuprinşi de groază şi de durere. Numai trei fuseseră scoşi din grajd cînd Field şi Griffin fură obligaţi să fugă.

Acoperişul de lemn era acum acoperit de flăcări galbene şi portocalii, iar focul juca în ferestre.

Deodată, Jonas strigă numele lui Rachel şi trecu de Griffin şi Field prin uşa în flăcări a grajdului. În acelaşi moment, un bărbat solid veni din direcţia clădirii principale, sprijinind-o pe Fawn care era ameţită, de-abia ţinîndu-se pe picioare.

Jonas ieşi împleticindu-se din infern, hainele şi părul fiindu-i în flăcări. El striga numele lui Rachel cînd Griffin şi Field îl apucară, trîntindu-l la pămînt pentru a stinge flăcările. Focul din grajd explodă înalt în cerul nopţii, ajungînd pînă la acoperişul casei princiare a lui Jonas.

Rachel stătea nemişcată, pînă cînd Griffin privi în sus pe deasupra figurii întinse, arse a lui Jonás, şi gesticulă cu o mînă.

Ea merse împleticit, îngenunche pe pămînt lîngă Jonas, în timp ce Field se grăbi să-şi întîmpine soţia.

– Oh, Jonas... şopti Rachel, privind în jos spre el. Era aproape ars, dar părea să nu mai simtă durerea.

– Rachel, spuse el. Îmi pare rău.

După asta, muri.

Griffin îşi scoase haina, o puse cu blîndeţe peste faţa nemişcată, desfigurată a vărului său.

– Doamne, spuse el, o Doamne!

Iar Rachel nu fu mirată să vadă că erau lacrimi care îi lucea pe faţă. Ea se ridică, se duse lîngă Griffin şi fără să-i pese de corsajul rupt al rochiei, îl trase în braţele ei.

– A trecut, şopti ea. S-a terminat.

Sughiţul de plîns al lui Griffin era aproape de neauzit în zgomotul focului.

– Credeam că erai înăuntru...

– Da, spuse ea, pentru că nu mai era nimic altceva de spus.

Field apăru, iar faţa lui, la fel ca a lui Griffin, era acoperită de funingine. Îi dădu lui Rachel haina sa şi cu blîndeţe îl ridică pe prietenul lui în picioare.

Molly veni şi o luă pe Rachel.

– Tu ai fost aici tot timpul, şopti Rachel, văzînd fustele rupte, murdare ale lui Molly şi părul ei despletit. Tu ai fost cea care a făcut zgomotul acela la uşa din dos a grajdului...

– Da, răspunse Molly. Şi eu am fost cea care a pus manechinul cu figura Athenei în trăsură. V-am auzit pe tine şi pe Fawn cum aţi plănuit asta, şi v-am urmărit cît am putut. La o bună distanţă de grajdul care ardea, ea se oprise, iar ochii ei fixaseră cu patimă faţa lui Rachel. N-aş vrea să fiu în locul tău, domnişoară Rachel McKinnon, cînd doctorul va afla despre toate astea! Un manechin în rochie albă! Molly se opri pentru a-şi clătina capul, cu furioasă uimire.

Rachel îşi coborî ochii; era adevărat că noaptea nu se desfăşurase, conform planului. Manechinul trebuia să cadă dinspre căpriorii grajdului, în timp ce Fawn urma să strige numele lui Jonas, cu o voce de strigoi. Iar Jonas urma să-şi recunoască crima, nu să moară.

– El a recunoscut că l-a ucis pe tatăl meu, Molly. Şi pe Patrick.

Molly era lividă.

– Şi este un miracol al lui Dumnezeu că nu te-a ucis pe tine şi pe proaspăta soţia a lui Field Hollister!

Rachel privi în sus şi îl urmări pe Griffin, avînd nevoie să-l vadă. El se sprijinea de un copac, nu prea departe, iar umerii se mişcau sub materialul murdar al cămăşii. Field stătea lîngă el, tăcut, sprijinindu-l.

Luna care urmă, fu una foarte tristă. Au fost mai multe înmormîntări, printre care şi a Athenei şi apoi a lui Jonas. Cu intermitenţă, victime ale epidemiei de gripă erau de asemenea îngropate.

Nu era timp pentru discuţii şi bineînţeles nici pentru a face planuri de durată. Munca lui Griffin îi consuma fiecare moment, iar Rachel îl urma ca un cătel de la un cort la altul, ignorînd ordinele lui stricte de a merge acasă, oferind alinarea pe care era ea în stare pentru pacienţii lui şi ai lui John O'Riley.

În cele din urmă epidemia cedă.

Dimineața de 20 iulie apăru luminoasă şi senină, iar Rachel ştiu, fără să-i spună cineva, că va fi o zi memorabilă.

Erau două borcane sigilate, conținînd pere cu scorțişoară, pe masa din bucătărie, împreună cu un pachețel pe care era scris numele lui Rachel. Ea deschise pachetul şi zîmbi; în mod evident, acest cadou, împreună cu perele rubinii, proveneau de la Joanna.

Griffin era în curtea din spate, cu mînecile cămăşii suflecate pînă la coate, săpînd o groapă cu multă asiduitate.

– Ce faci? întrebă Rachel, de pe trepte.

El zîmbi şi apoi aşeză în groapă un pomişor.

– Plantez cadoul meu de nuntă de la Joanna O'Riley. Oare de ce îmi face cadou un păr?

Rachel îşi ridică o sprînceană.

– Ei bine, de ce ai primi un cadou de nuntă? comentă ea. Este oare ceva ce eu nu ştiu, Griffin Fletcher?

Griffin rîse.

– Spiriduş, sînt o mulțime de lucruri pe care tu nu le ştii, de exemplu, cum să administrezi muntele de cherestea pe care l-ai moştenit de la vărul meu.

Ea îşi ridică bărbia.

– Am să învăț, spuse ea. Iar Tent Town va fi reconstruit cu căsuțe.

Ochii lui Griffin erau luminoşi de dragoste şi bună dispoziție, cînd începu să arunce pămînt peste rădăcinile pomişorului.

– Viitoarea mea soție, baroneasă a domeniului de cherestea şi reformatoare de cruciadă.

Rachel veni să stea în fața lui, privindu-l în ochi.

– Cît de departe în viitor sînt eu, Griffin?

– Cum ți se pare... cinci minute? Cam atît ar dura să

ajungem la biserica lui Field.

Rachel îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi îl ţinu strîns, rîzînd cu faţa spre cer.

O oră mai tîrziu, în timp ce plecau de la biserică în trăsura lui Griffin, el îi zîmbi.

– Ei bine, doamnă Fletcher, putem să ne bucurăm de ceva nou: să facem dragoste într-un pat adevărat.

Rachel zîmbi şi din nou deschise pachetul pe care i-l trimisese Joanna O'Riley. Ea luă două mîini din bucăţelele de hîrtie dinăuntru şi le aruncă în vînt, unde se învolburară, plutind ca fulgii de zăpadă.

Rachel Fletcher bătu din palme şi privi înapoi la drumul acoperit de hîrtie. Asta îl va ţine pe demon ocupat, iar Griffin va face multe ocolişuri.

Sfîrşit

LINDA LAEL MILLER

Trece dincolo de cele mai bogate şi mai sălbatice vise ale fiecărei femei...

„O poveste de dragoste încîntătoare, care vă va rămîne în inimă un timp îndelungat..."

ROMANTIC TIMES

Lei: 14500